

Tartalomjegyzék

Megszűnik az Erdélyi Riport (?).....	2
Megszünteti a kiadó az Erdélyi Riportot, a szerkesztőség önerőből folytatja.....	10
Cseke Gábor: Szerződésbontás.....	12
Pap Szilárd István – A Fidesz Erdélyben is bearázott egy független lapot?.....	16
Iszonyatos hazugság, hogy piaci alapon zárták be a Népszabadságot.....	16
Hihetetlenül leépül az erdélyi nyilvánosság.....	18
Magyar állami vállalatok százmilliós adományai segítik az erdélyi Fidesz-projektet.....	20
Kamunak tűnik a Nemzetstratégiai Kutatóintézet.....	20
Parászka Boróka.....	20
Arról, ami a sajtó sara. A frusztrációs kör bezárulásáról.....	21
Szijjártó minden magyar diplomatának megtiltotta, hogy részt vegyen a román nemzeti ünnepen.....	21
RMDSZ-beszámolók: élnek, mint Marci a Hevesen.....	22
Beadvány az Erdélyi Riport megszüntetése ellen.....	25
Aláírók hozzászólásai.....	25
Balogh Levente, Pap Melinda, Rostás Szabolcs – Áll a bál az RMDSZ-es sajtónál.....	32
Magyari Nándor László – SOS sajtószabadság!.....	38
TGM: Az erdélyi magyar sajtónak is vége.....	41
Pap Szilárd István – Újra a Fidesszel kritikus hangokat rúgtak ki az erdélyi sajtóban.....	45
Borbély Zsolt Attila – Meggyengült balliberális hadállások Erdélyben.....	51
ER – Szerkesztőség.....	53
Sipos Zoltán – „Fenyegetés az, amikor az ember fél, a kollégái félnek.” Így cenzúráz a Progress.....	54
Kelemen Ármin Attila – Az Erdélyi Riport megszűnésének kapcsán.....	61
Maszol.ro – Tényleg méricskéljük, hogy kié a nagyobb? Válasz Kelemen Attila Árminnak.....	65
Parászka Boróka – Az újságírók kicsinálásáról. Arról, hogy (nem) szűnik meg az Erdélyi Riport.....	67
Parászka Boróka – Arról, ami a sajtó sara. A frusztrációs kör bezárulásáról.....	69
Ambrus Attila: Összefogni mindig jobb.....	70
Demény Péter – Nem így – az Erdélyi Riport megszűnéséről.....	73
Bukaresti Magyar Adás.....	74
Mărcuțiu-Rácz Dóra – Ha majd egyszer lesz sajtó meg szabadság.....	75
Ervin Székely – Guvernul maghiar cenzurează presa maghiară din România?.....	77
Fall Sándor – Az elmaradt rendszerváltás.....	80
Fall Sándor megosztása.....	83
Sándor Krisztina megosztása.....	102
Rostás Szabolcs – Sajtó ideát is van.....	103
Papp Sándor Zsigmond: Sajtó, szabadság.....	106
Albert Antal Orsolya – Erdmagyar citrancs.....	108
Szűcs László – Széteső után köpönyeg.....	111
Demény Péter – A hasznos idioták szabadsága.....	114
Farkas Réka – Pártunk és a sajtó.....	115
Szabó Csaba – Atmosferă de răscălață profesională în presa maghiară din România.....	117
Balázs-Pál Előd – Válasz a Maszol.ro szerkesztőinek.....	119
14keruleti-hirhatar.hu – Nem az RMDSZ-nek, az olvasónak van szüksége sajtóra.....	123
Balácsi-Pál Előd – Nagy Debreczeni Hajnal: Nem igaz, hogy újságírók kerültek az utcára az Erdélyi Riporttól.....	127
Sipos Zoltán – Két szék között a pad alá esik Kovács Péter?.....	134

Néda Zoltán, Sipos Zoltán, Váradi Nagy Pál – Beszéljünk megoldható problémákról – nyílt levél.....	136
Magyari Nándor László – Tájékozódás csatával.....	139
Ágoston Hugó – Nyílt levél Maszol-ügyben Kelemen Hunornak.....	146
Kelemen Hunor – Kelemen Hunor válasza Ágoston Hugó nyílt levelére Maszol-ügyben.....	155
Magyari Nándor László hozzászólása.....	160
Váradi Nagy Pál megosztása.....	163
Kelemen Hunor hirdetése a fészbúkon.....	164
R. B(alogh) M(ihály) – Fölösleges jajveszékés.....	165
Szűcs László – Nemzetem innen, tényeken túl.....	167
Balogh Levente – Egy kétségbeesett független pártújságíró nyílt levele.....	169
Makkai Bence – Erdélyi riport.....	172
Albert Antal Orsolya megosztása.....	174
Demény Péter – Mertünk-e szabadok lenni?.....	175
Makkay József – Orbán-ellenes kórus.....	177
Tasnádi-Sáhy Péter – Politika, sajtó és egyéb állatfajták.....	178
Magyari Nándor László – Beszéljünk meg.....	181
Néhány megjegyzés a romániai magyar média játéktéréről.....	183
Fancsali Ernő megosztása.....	187
Bögözi Attila megosztása.....	188
Székely Ervin megosztása.....	189
Szilágyi N. Sándor megosztása.....	191
Varró István megosztása.....	214
Fall Sándor megosztása.....	216
Szilágyi N. Sándor megosztása.....	217
Stanik István megosztása.....	223
Stanik István megosztása.....	238
Így hasított az Átlátszó Erdély 2016-ban: a beszámoló.....	292
Erdélyi Riport-botrány: pontosan mit is birtokol a Progress?.....	298
Váradi Nagy Pál megosztása.....	301
Ágoston Hugó válasza Kelemen Hunornak.....	302
Átlátszó Erdély megosztása.....	307

Megszűnik az Erdélyi Riport (?)

2016. 12. 29. 17:02

<http://erdelyiriport.ro/lapzarta/megszunik-az-erdelyi-riport->

Az Erdélyi Riport kiadója, a kolozsvári székhelyű Progress Alapítvány karácsony előtt arról értesítette szerkesztőségünket, hogy 2017. január 1-től anyagi okok miatt határozatlan időre szünetelteti portálunk működtetését, a munkatársakkal pedig szerződést bont. Álláspontunk egyértelmű: folytatni szeretnénk a munkát.

Az értesítés nyomán kértük a kiadó vezetőjét, hogy a jogok átadásával, jelképes eladásával adjon lehetőséget nekünk a 14 évnyi munka folytatására, befektetők, támogatók bevonásával. Ugyan a kiadó nem zárkózott el ettől, ez idáig csupán arról biztosítottak, hogy archívumunk, a megjelent anyagok, elérhetőek lesznek a továbbiakban is.

Az Erdélyi Riport 2002 őszén hetilap formájában jött létre Nagyváradon a Scripta Rt. kiadó gondozásában, alapítói közül ma Simon Judit és Szűcs László dolgozik a lapnál. 2009 tavaszán a

Riport Kiadó kft. vette át a lapot, később a Kós Károly Alapítvány, majd a nyomtatott változat megszűnése után a Progress Alapítvány adminisztrálta.

Az Erdélyi Riport szerkesztőségében az utóbbi közel másfél évtizedben számos kiváló kolléga dolgozott, akik azóta a sajtóban, a kultúrában vagy a közéletben töltenek be fontos szerepet, s örömeinkre szolgál, hogy több tehetséges, fiatal pályakezdését segíthettük. Szeretettel gondolunk elhunyt kollégáinkra, Both Abigélre, Kinde Annamáriára, Sike Lajosra.

Soha nem emlegettük, de a mostani helyzetben fontosnak tartjuk, hogy 2002-es indulása óta a lap, illetve szerkesztői szinte valamennyi fontos magyar sajtószakmai elismerésben részesültek (Aranytoll-díj, MÚOSZ tiszteletbeli tagság, MÚRE Nívódíj, Szabad Sajtó-díj, Spectator-díj stb.), szerkesztőink és állandó szerzőink a Riport éveiben mintegy harminc könyvet publikáltak, ezek közül jó párat a lapban megjelent publicisztikák, interjúk, riportok alapján.

Az Erdélyi Riport belső és külső munkatársai mellett a hazai és magyarországi szellemi élet számos kiválóságát sikerült szerzőként bevonnunk a lap műhelyébe. A majd másfél évtized alatt felhalmozott értékek méltatlanok arra, hogy egyetlen tollvonással véget vessenek a lap történetének. Nézeteink, világképünk nem változott e másfél évtized alatt, ugyanazokat az értékeket valljuk fontosnak, mint az indulás napjaiban.

Létjogosultságunk mellett olyan érveket, kulturális értékeket tudunk felsorakoztatni, melyek minden bizonnyal elkerülték a döntéshozó figyelmét. Ilyen érveink csak az utóbbi évekből a romániai nemzeti kisebbségeket, illetve magyar szórványközösségeket ábrázoló riportsorozat; ilyen a hazai magyar színházak előadásainak rendszeres szemlézése; a kortárs magyar irodalom és történész szakma legkiválóbb alkotóinak, művelőinek megszólaltatása; a valóban működő civil szervezetek programszerű bemutatása; több nyugat-európai ország kulturális életének, múltjának, jelenének riportszerű bemutatása; az EU intézményrendszere, az Európai Parlament tevékenységének ismertetése helyszíni tudósítások formájában; exkluzív riportsorozat a törökországi kurdok és jezidi menekültek életéről.

Véleményünket soha nem az igazság kisajátítóiként fogalmazzuk meg – sem ha dicsértünk, sem ha bíraltunk –, publicisztikáinkat építő viták táptalajának szántuk, abban a hitben, hogy közéletünk érésehez, színvonalának emelkedéséhez járulunk hozzá. Az általános gyakorlattal ellentétben a legvehemensebb kommentek szerzőivel is igyekeztünk párbeszédet kialakítani, hittünk, hiszünk a sajtó szabadságában, minden esetben szót is emeltünk a szabad sajtóért, nem sejtve, hogy mi maradunk sajtó nélkül szabadon.

Ugyan a kiadó úgy döntött, nincs szükség az Erdélyi Riportra, a szerkesztőség ragaszkodik az erdélyiséghez, ahhoz, hogy működjön transzszilván szellemiségű sajtóműhely. Ezért a munkát önerőből, meggyőződésből, elveinkhez következetesen folytatjuk.

Az Erdélyi Riport szerkesztőségének munkatársai:

Parászka Boróka

Pozman Erika

Simon Judit

Szilágyi Aladár

Szűcs László
Tasnádi-Sáhy Péter

[Gáspárik Attila](#) · Habony átlépte a határt! Kellett nektek fütyölni a templomban! Olvasóként mit tehetünk, a szomorúságon kívül?

[Dec 30, 2016](#)

[Szűcs László](#) · Mondjam azt, hogy vigyázzunk legalább a színházakra?

[Dec 30, 2016](#)

[Tasnádi-Sáhy Péter](#) És még csak nem is fütyültünk a templomban.

[Dec 30, 2016](#)

[Mária Gál](#) · [Tasnádi-Sáhy Péter](#) De. Maga a lap léteztése egy templomi fütyty volt a mai körülmények között. És mint tudjuk, fütyülni nem illik a templomban.

[Dec 30, 2016](#)

[Zoltán Zsolt Mészáros](#) · [Mária Gál](#), nem „fütyty” volt az, hanem szakadatlan fülsiketítő károgás, káromlás... 😊)

[Dec 30, 2016](#)

[Grausam Géza](#) · Tudomisen? Talán kuncsoroghatunk egy kis pízta a nemlétező színjátszáshoz.

[Dec 30, 2016](#)

[Zsolt Erdei](#) · Grausam Géza Aha, majd viszik a pártkádereket életműdíj hacacárékra a színházakba oszt akkor tele lesznek.

[Dec 30, 2016](#)

[Károly Iván](#) · Minden határon túl túlmennek a Habony Művek!

[Jan 1, 2017](#)

[Aladár Györke](#) · Tasnádi-Sáhy Péter Nem az volt a hiba, hogy fütyültek, hanem hogy nem jól fütyültek, és ha nyaltak volna nem lenne probléma.

Régi nóta: „Mindennek vége lesz egyszer, mindena végére jár,,

[Jan 3, 2017](#)

[Pal Tabori](#) · Teljes lélekkel maguk mellett állok. Szóljanak, miben segíthetek.

[Dec 30, 2016](#)

[Parászka Boróka](#) · Köszönjük, ölelés. No pasaran! 😊)

[Dec 30, 2016](#)

[Zoltán Zsolt Mészáros](#) · Nem mindenki szomorú ennek a liberál-bolsevik hazugsággyárnak megszűnéséért...

[Dec 30, 2016](#)

[Ungár Péter](#) · Nem mindenki ismeri a magyar nyelv vonzatait.

[Dec 30, 2016](#)

[Átlagos kommentelő](#) AKi közhelyeken él, Zoltán, annak szomorú az élete.

[Dec 30, 2016](#)

[Zoltán Zsolt Mészáros](#) · [Átlagos kommentelő](#) Hol tetszik felfedezni vélni a commonplace-eket? Az E.R. makulatúra jellegű „táv-vezényelt” firkálmányaiban, vagy kiskegyed saját észjárásban? Csak azért kérdem, mert: „aki közhelyeken él, annak szomorú az élete”...na, ez aztán egy echte bornírt közhely! 😊)

[Dec 30, 2016](#)

[Zsolt Erdei](#) · De nem ám. Éljen meg mindenki a piacgazdaság alapján, ne az alapítványokból tartsák őket mint a vakokat, ráadásul meg okádják a neobolsi propagandát az adófizetők pénzén.

Ca pe vremuri.

[Dec 30, 2016](#)

[Vásárhelyi István](#) nagyon hiányzott a bolsevik rendszer? Most megkaphatja!

Dec 30, 2016

[Szűcs Tamás](#) · Ungár Péter , basszus, épp átfutottam a bátyám lapjával kapcsolatos hozzászólásokat, amikor rátaláltam egy kedves Euromédiás kollégára! Szevasz Péter!

Dec 31, 2016

[Átlagos kommentelő Zoltán Zsolt Mészáros](#) Nem tehetsz róla, hogy kétbites vagy. Részvétem a közelieknek.

Jan 1, 2017

[Andrea Julika Szekely Ghita](#) · Nagyon sajnálnám, ha tény;eg megszűnne az Erdélyi Riport!

Dec 30, 2016

[Dezső Szentgyörgyi](#) · Ezek szerint a jövőben nélkülözni kell a csiki magyarokat állatnak nevező, az erdélyi magyarság református keresztény közösségeinek vezetőit a megszálló román hatóságoknál feljelentő Parászka Borókát, erdélyi szdsz-ét?

Dec 30, 2016

[Grausam Géza](#) · Reménykedjünk.

Dec 30, 2016

[Grausam Géza](#) · És még mondja valaki, hogy csak rossz dolgok történtek ebben az évben!

Dec 30, 2016

[Zoltán Zsolt Mészáros](#) · Beindult a transzindexnél is a hivatásos ajvékólás...Hiába, a kolozsvári transzindex is csak azt adhatja amire a pesti szellemi nagy testvér, azindex.hu, tanította-utasította 😊
:D <http://itthon.transindex.ro/?hir=45309>

Dec 30, 2016

[Zsombor Ferencz](#) · Búék

Dec 30, 2016

[Marian Tony](#) · Minden magyarul leirt szoert kar ami nem jelenhet meg Erdelyben. Megha liberal-bolsevik hazugsaggyarnak is iteli meg „az aki” de az nyomot hagyott.

Dec 30, 2016

[Pászán Attila](#) · Ilyen romboló nyomokra semmi szükség!

Jan 3, 2017

[Istvan Stefankovits](#) · VÉGE .

Eddigi létét az anyaországi liberális körök biztosították , de a jelenlegi oszlásfélben lévő liberális hulla már nem áldoz a téboly és a métely erdélyi hordozóira.

Dec 30, 2016

[Zoltán Zsolt Mészáros](#) · Szokimondo! Mikor is alkalut ez a kis libcsi hazugsaggyar? 2002-ben! Ki került akkor hatalomra Mo-n? Meddig tartott a kiskiralysag az E.R-nal? 2010-11-ig.... Ezek a erdelyi liberalis politikai veglenyek, azt hiitek, hogy tovabbra is kapjak a zsetont az uj gazdaiktol, mikozben neomarxista elvhuseggel es odaado polkoretseggel a regi, lepukadt gazdikak akartak szolgálni! Persze van ennek egy szep neve, tisztan polkorekt: „fuggetlen erdelyi magyar sajto” 😊:D

Jan 3, 2017

[Vásárhelyi István](#) Szélsőjobbosok boldogok, de nem sokáig! Majd a fagyvi visszanyal!

[Dec 30, 2016](#)

[Bánfi Éva](#) · Hányan olvassák az Erdélyi riportot naponta?

Tudja e valaki?

[Dec 30, 2016](#)

[Parászka Boróka](#) · Nyilvános az adatforgalom

Dec 31, 2016

[Zielmann Jenő](#) · S még mondja valaki, hogy rossz év volt 2016... Remélem, hamarosan vége lesz ennek a ballib ámokfutásnak, a 444-től kezdve a Maszol.hu-val bezárólag (sajnos, elég széles a skála még így is)

[Dec 31, 2016](#)

[Átlagos kommentelő](#) Mi az a maszol.hu te nemmagyar nevű?

Jan 1, 2017

[Zielmann Jenő](#) · [Átlagos kommentelő](#) Bocsánat: maszol.ro. Te magyarnevű

Jan 1, 2017

[Zsolt Erdei](#) · [Átlagos kommentelő](#) Oszd te mit akarsz? Talán antiszemita vagy?

Jan 2, 2017

[Zielmann Jenő](#) · Zsolt Erdei Csak halkán jegyzem meg, hogy ez nem „szemita” név. De mindenképpen jobban hangzik, mint az Átlagos Kommentelő... 😊)

Jan 3, 2017

[Átlagos kommentelő](#) Zsolt Erdei Csak emlékeztetni akartam a beíró, hogy a neve minden, csak nem magyar. Ennyire magasra ugráljon tehát.

Jan 4, 2017

[Zielmann Jenő](#) · [Átlagos kommentelő](#) Lehet... De nekem legalább van, és merem vállalni, nem a sötétből ugatok. Ha pedig nagyon megpiszkáljuk, lehet, hogy sokkal régebbi magyar (székely) felmenőnkig tudom visszavezetni a családgámat, mint az „Átlagos család”. Úgyhogy leül, nyugszik...

Jan 4, 2017

[Bánfi Éva](#) · Hól olvasható a nyilvános adatforgalom?

[Dec 31, 2016](#)

[Lóránd Silye](#) Itt: <http://www.traffic.ro/statistici/erdelyirport.ro...>

BÚÉK!

Jan 1, 2017

[Grausam Géza](#) · [Lóránd Silye](#) Napi 250 átlag. Húha, ez már valami 😊)

Jan 2, 2017

[Zsolt Erdei](#) · Grausam Géza Az udemere tagokon kívül nem sokan.

Jan 2, 2017

[Vásárhelyi István](#) Nem baj na, a mi magyar szélsőjobboldalaink testvérei jöjjenek hatalomra Romániában is, hogy ennek a rothadó, neobarokk, horthysta világnak véget vegyenek! Akkor majd megtanulnak nem örvideni a magyar baloldal halálának.

[Jan 1, 2017](#)

[Damó István](#) · Milyen szélsőjobbról beszélnek? Milyen horthysta? Mi ez az üldözési mánia? Melyik magyar baloldal? Ugyanmár!

Jan 1, 2017

Magyarellenesseg.com Damó István az ő beteg logikájuk szerint aki nem liberálfasiszta, vagy marxista, az csakis szélsőjobboldali lehet, akinek nem tetszik a „liberalizmus„nak hazudott fasiszmus, a rendszerességgel emberáldozatokat követelő, európára rettegést és terrort hozó multikulturalizmus, az csakis náci lehet. Ők döntenek el, hogy ki a fasiszta és ki a jó „demokrata”. Aki ellent mer mondani nekik, az fasiszta, szélsőjobbos.

Jan 1, 2017

[Zsolt Erdei](#) · Horthy az egyik legnagyobb magyar aki valaha élt. Szóval neolibsi komcsi csahos kutyus az ontrantói csata hősről csak szépen beszélj, magyar meg baloldal egy mondatban épp olyan röhejes mint az ajvékolás amit itt rendeztek, éljetek meg a saját erőtökből, ne az adományokból, párt pénz leosztásokból.

Siránkozásatokon csak röhögni lehet. Ti szegények.

Jan 2, 2017

[Vásárhelyi István](#) Zsolt Erdei mert ha nem, mi fog történni? Horthy, a legnagyobb magyar? :)))))))))))))))))) Gondolom mindenféle fasiszta oldalakat olvasgatsz, pl. alfahir, kurucinfo, stb. Ez az igazi bolsevik gondolkodás!

Jan 3, 2017

[Zsolt Erdei](#) · Vásárhelyi István Te nem csak rosszindulatú vagy hanem nagyon buta is.

A fasiszták olaszok voltak. A náci németek.

Horthy a legnagyobb magyarok egyike volt, na nézz csak utána ki finanszírozta életét a portugál emigrációban.

Jan 3, 2017

[Vásárhelyi István](#) Zsolt Erdei inkább te kellene olvasd: <http://beszelo.c3.hu/cikkek/horthy-miklos-1868%E2%80%93931957>, http://kommentar.info.hu/.../horthy_miklos_antiszemitizmus, stb.

Jan 3, 2017

[Zsolt Erdei](#) · Vásárhelyi István Figyu surmó bolsi tedd rá a kezedet könyvekre is néha.

Lássuk mit mondanak az áldozatok:

<http://www.yadvashem.org/.../Microsoft%20Word%20-%206429.pdf>

Jan 3, 2017

[Vásárhelyi István](#) Zsolt Erdei ha tudnál angolul (és még sok minden mást is), akkor értenéd, mert például ezt mondják: „Horthy's government was antisemitic and invoked a Numerus Clausus (quota) law of September 1920, which restricted the number of Jews who could attend university. In fact, Hungary was the first government in post-World War I Europe to issue such a restriction.” Tényleg ilyen ... vagy?

Jan 3, 2017

[Zoltán Zsolt Mészáros](#) · [Vásárhelyi István](#), a dolgok azért ettől egy kicsit arnyaltabbak! Horthy természetesen nem az egyik legnagyobb magyar aki valaha élt, viszont nem is volt az aminek nemelyek beallitjak. Nyilván, hogy a beszelo es a yadvasem, nem tartoznak a partatlan forrasok kategoriajaba. Viszont az angol nyelvű wiki cikk igen kozzel jar a valos Horthy megiteleshez.

https://en.wikipedia.org/wiki/Mikl%C3%B3s_Horthy

Jan 3, 2017

Magyarellenesseg.com Nem lesz többé judeobolsevik, liberálfasiszta, nemzetellenes propagandát terjesztő hírportál Erdélyben? Jaj ne, mi lesz így az erdélyi magyarokkal? Öröm nézni ahogy a Gyurcsányhoz hasonló „demokraták” összegyűlnek ilyenkor és káromnak mint a varjak.

Jan 1, 2017

[Zsombor Ferencz](#) · Az Erdélyi Riportot az időközben megbukott MSZP-SZDSZ (gyurcsányista) koalíció erdélyi kolonizációs bástyájaként hozták létre. Markóék által, magyarországi támogatással,

balliberális bázisként. A portálnak már évekkal ezelőtt meg kellett volna szünie. Kutyából nem lesz szalonna.

Jan 2, 2017

Zsombor Ferencz · És ez is része a nagytakarításnak 😊:) A Progress Alapítvány, a Maszol kiadója január elsejétől „nem hosszabbítja meg” a portál Vélemény rovata eddigi szerkesztőjének, a Maszol vezető publicistájának, Ágoston Hugónak a munkaszerződését, illetve néhány olyan „jó nevű” újságíróét, akiknek a szemlélete elég közel áll ahhoz, amit az Erdélyi Riport is képviselt: Gál Máriaét, Krebsz Jánosét, sőt még a Cseke Gáborét sem, akinek pedig nem is volt szerződése, csak írogatott oda időnként ingyen, de így jelezték neki, hogy nem tartanak igényt a további közreműködésére. NAGYON JÓ NEVEK!!! 😊:D Forrás: Szilágyi N. Sándor. Milyen szemléletről beszél Szilágyi úr?

Jan 2, 2017

Szilágyi N. Zsuzsa Cseppet sem alattomos, hogy ezt itt kérdezi meg tőle, igaz? (mondjuk, ha már „hobbyújságíró”, legalább az idézőjelt kitehette volna, így elég zagyva ez az egész...)

Jan 2, 2017

Zsombor Ferencz · Szilágyi N. Zsuzsa elnézést, de nem fogok Szilágyi úrral az ő oldalán elbeszélgetni (ez illetlenség lenne). Nagyon is jól tudja, hogy miről beszél, kit és miért véd. Túl hosszúvá nyúlt a bukaresti „átképzése”.

Jan 2, 2017

Szilágyi N. Zsuzsa Zsombor Ferencz Ehelyett udvariasan a háta mögött rágalmazza. Hiába, aki úriember...

Jan 7, 2017

Zsombor Ferencz · Szilágyi N. Zsuzsa ez nem igaz!!! 😊:-)

Jan 7, 2017

Imre Dioszegi · Hirtelen bejött a régi ami nálunk igazsagnak neveznek .Anyagi gondok?

Jan 3, 2017

Magyari Nándor László · <http://systemcritic.blogspot.ro/.../sos-sajtoszabadsag.html>

Jan 3, 2017

Vásárhelyi István http://kettosmerce.blog.hu/.../ujabb_tamadas_az_erdelyi...

Jan 3, 2017

Zsolt Erdei · Téged Sorosék fizetnek, hogy nyomjad az olcsó hazug propagandát? Ha nagyon ugrálsz majd felteszem neked, hogy miket mondott a Nyitott Társadalom bajnoka a nácikról.

Jan 3, 2017

Vásárhelyi István Zsolt Erdei unalmas az orbánista, antiszemita dumád!

Jan 3, 2017

Zsolt Erdei · Vásárhelyi István Kétlem te mosott agyú liberális neobolsi.

A románoknak van egy jó szava az ilyen fazonokra mint te.

Jan 3, 2017

Vásárhelyi István Zsolt Erdei liberális neobolsi? Olvastál te politológiai könyvet életedben? Egyáltalán, szoktál olvasni?

Jan 4, 2017

Átlagos kommentelő Zsolt Erdei A gyíkemberek fizetik Istvánt, meg Ashtar kapitány. Látszik, nem ittál még annyit, mint az iránymutatóid.

Jan 4, 2017

[Vásárhelyi István http://hvg.hu/.../20170103_tgm_erdelyi_magyar_sajtonak_is...](http://hvg.hu/.../20170103_tgm_erdelyi_magyar_sajtonak_is...)

[Jan 3, 2017](#)

[Zoltán Zsolt Mészáros](#) · TGM csak azt adja mi lenyege: marxista halandzsat! Nagyon varjuk Paul Lendvai allasfoglalast e komoly temaban... 😊:D

[Jan 4, 2017](#)

[Zoltán Zsolt Mészáros](#) · Nemzetközi lib-bolsi bagázi in eksön... 😊:D
http://www.peticiok.com/beadvany_az_erdelyi_riport...

[Jan 3, 2017](#)

[Vásárhelyi István](#) Gondolom ilyen orbánista, szélsőjobboldali gondolkodással akartok független Erdélyt ugye? A román ismerőseid tudják, hogy hova tartozol, vagy nekik egy másik arcodat mutatod?

[Jan 4, 2017](#)

[Átlagos kommentelő](#) Ez a sok libsizés nem fárasztó? Vagy copy-pasteli? Mert akkor még érhető.

[Jan 4, 2017](#)

[Aladár Györke](#) · Javaslom létesítsenek egy alapítványt és indítsák újra mint napilapot. Közöljenek egy bankszámlát és sok lesz a támogató, még a hozám hasonló kisemberek is.

Biztosan lesznek kik keményen megbírálják, odamondanak és ezzel rövididő alatt népszerűsítik.

Ha cikkek elgondokodtatoak lesznek, ahogy eddig, és nem mocskolódások, fontos szerepe lesz. Mozgosíthatja a gondolkodókat.

Hasznos lenne az RMDSZ-t is bírálni, visszafogodság nélkül, megmutani amit változtani kellene, és vitakozásokat provokálni. Példát mutatok.

A székelymegyék utolsok közt vannak gazdaságilag, ott a legkisebb at átlagfizetés. Az RMDSZ politikusainak kötelességül lett volna jobban szervezni, és amit eddig szerveztek, gyakran önidcséretekkel, az adatok alapján, eredménytelen,

Még lennének mondanivaloim.

[Jan 4, 2017](#)

[Papp Sándor Zsigmond](#) ·

Leginkább a rosszindulatú kommentek döbbsentenek meg, de hát miért is csodálkozom? A káröröm mindig is erősebb volt a saját érdekeink (sajtószabadság, pluralitás) hosszabb távú felismerésénél. Valamikor én is riportos voltam, s bár sok szempontból másként szerkesztettem volna annak idején (ezért sem volt túl hosszú életű ez a kapcsolat), most fáj a szívem a régi kollégákért, akik becsületesen dolgoztak. sokszor nem értettem velük egyet, sem a megszólalás módjában, sem annak tartalmában, de ettől függetlenül sokat gondolok rátok.

[Jan 4, 2017](#)

[Zsombor Ferencz](#) · Papp úr! Az kellett volna megdöbbsentenie Önt és az E.R.-vel szolidarizáló társaságot (többek között), hogy ennek a lapnak mind a mai napig eltartottja volt az a publicista, aki az alábbiakat írta: „Hogy Székelyföld sötét, indulatos, szegény, tanácstalan és igazságtalan, az csak most vált egyértelművé (...) nem a csíki cigányügyekbe belebukott intézményeké, hanem az ott lakóké, és mindazoké, akik hallgatnak. Előbbiek csak mulasztottak. Utóbbiak cinkosai a büntettnek, aktív vagy passzív elkövetők. Állatok.”, de a bocsánatkérés szóba sem jött. Aki számtalanszor kitámadta az erdélyi magyarok egyik legolvasottabb íróját. Aki lépten-nyomon a jobboldali eszmék, az Erdélyben (is) népszerű Magyar Kormány ellen agitált. Higgye el, az emberek többségét nem érdekelte, hogy mit ír a Maszol vagy a Riport, de akarva-akaratlanul belebotlottak egy-egy olyan véleményanyagba, amely által sértve érezték magukat. Így jött létre

az önt most megdöbbentő „rosszindulat”. A cikkeknek az olvasóval szembeni nagyobb szeretetet és tiszteletet kellett volna tartalmazniuk. Persze, mindenki azt ír amit akar és ahogyan akar, de akkor előfordulhat, hogy ezáltal „rossz indulatokat” gerjeszt az egyébként nyájas olvasóban.

Jan 5, 2017

[Fülöp József](#) · Ki füttyült a templomban?????

[Jan 9, 2017](#)

[Marian Tony](#) · Kedves erdelyi sorstársam Paszkan A. Tavolról sem akarom felfogasodat akar szova tenni de az erdelyi sajtopalettaba, ha az egyenlo tavolsagtartast alapul vesszuk, a judeo-liberalizmus is belefer, meg ha azt zsigerbol ki is atkozod.Mi lenne a pontbol ha nincs ellenpont ??

Megszünteti a kiadó az Erdélyi Riportot, a szerkesztőség önerőből folytatja

2016. december 30.

<http://itthon.transindex.ro/?hir=45309>

Az Erdélyi Riport kiadója, a kolozsvári székhelyű Progress Alapítvány karácsony előtt arról értesítette a lap szerkesztőségét, hogy 2017. január 1-től anyagi okok miatt határozatlan időre szünetelteti a portál működtetését, a munkatársakkal pedig szerződést bont – olvasható az Erdélyi Riport közleményében. Ugyanitt azt is közlik, hogy a szerkesztőség folytatni szeretné a munkát.

„Az értesítés nyomán kértük a kiadó vezetőjét, hogy a jogok átadásával, jelképes eladásával adjon lehetőséget nekünk a 14 évnyi munka folytatására, befektetők, támogatók bevonásával. Ugyan a kiadó nem zárkózott el ettől, ez ideig csupán arról biztosítottak, hogy archívumunk, a megjelent anyagok, elérhetőek lesznek a továbbiakban is” – írják.

Az Erdélyi Riport 2002 őszén hetilap formájában jött létre Nagyváradon a Scripta Rt. kiadó gondozásában, alapítói közül ma Simon Judit és Szűcs László dolgozik a lapnál. 2009 tavaszán a Riport Kiadó kft. vette át a lapot, később a Kós Károly Alapítvány, majd a nyomtatott változat megszűnése után a Progress Alapítvány adminisztrálta – ismerteti a közlemény a lap történetét. Emlékeztet, hogy a lap, illetve szerkesztői szinte valamennyi fontos magyar sajtószakmai elismerésben részesültek (Aranytoll-díj, MÚOSZ tiszteletbeli tagság, MÚRE Nívódíj, Szabad Sajtódíj, Spectator-díj stb.), a szerkesztők és állandó szerzők a Riport éveiben mintegy harminc könyvet publikáltak, ezek közül jó párat a lapban megjelent publicisztikák, interjúk, riportok alapján.

„Az Erdélyi Riport belső és külső munkatársai mellett a hazai és magyarországi szellemi élet számos kiválóságát sikerült szerzőként bevonnunk a lap műhelyébe. A majd másfél évtized alatt felhalmozott értékek méltatlanok arra, hogy egyetlen tollvonással véget vessenek a lap történetének. Nézeteink, világképünk nem változott e másfél évtized alatt, ugyanazokat az értékeket valljuk fontosnak, mint az indulás napjaiban.

Létjogosultságunk mellett olyan érveket, kulturális értékeket tudunk felsorakoztatni, melyek minden bizonnyal elkerülték a döntéshozó figyelmét. Ilyen érveink csak az utóbbi évekből a romániai nemzeti kisebbségeket, illetve magyar szórványközösségeket ábrázoló riportsorozat; ilyen a hazai magyar színházak előadásainak rendszeres szemlélése; a kortárs magyar irodalom és történész szakma legkiválóbb alkotóinak, művelőinek megszólaltatása; a valóban működő civil szervezetek programszerű bemutatása; több nyugat-európai ország kulturális életének, múltjának, jelenének riportszerű bemutatása; az EU intézményrendszere, az Európai Parlament tevékenységének ismertetése helyszíni tudósítások formájában; exkluzív riportsorozat a törökországi kurdok és jezidi menekültek életéről.

Véleményünket soha nem az igazság kisajátítóiként fogalmazzuk meg – sem ha dicsértünk, sem ha bíráltunk –, publicisztikáinkat építő viták táptalajának szántuk, abban a hitben, hogy közéletünk éréséhez, színvonalának emelkedéséhez járulunk hozzá. Az általános gyakorlattal ellentétben a legvehemensebb kommentek szerzőivel is igyekeztünk párbeszédet kialakítani, hittünk, hiszünk a sajtó szabadságában, minden esetben szót is emeltünk a szabad sajtóért, nem sejtve, hogy mi maradunk sajtó nélkül szabadon” – áll még a közleményben.

A szerkesztőség – Parászka Boróka, Pozman Erika, Simon Judit, Szilágyi Aladár, Szűcs László, Tasnádi-Sáhy Péter- ragaszkodik az erdélyiséghez, ahhoz, hogy működjön transzilván szellemiségű sajtóműhely. „Ezért a munkát önerőből, meggyőződésből, elveinkhez következetesen folytatjuk” – írják.

Cseke Gábor: Szerződésbontás

<http://kafe.hhrf.org/?p=57586>

Mottó: Amit tegnap még képtelenségnek véltél, az másnapra legtöbbször véres valóság.

Újév előtt pár nappal (egészen pontosan: december 29-én) e-levelet kaptam a maszol.ro főszerkesztőjétől, az alábbi szöveggel:

Kedves Gábor,

január elsejétől már csak anyagi okokból is változtatni szeretne a kiadó a Maszol Vélemény rovatán. Magam is úgy látom, hogy feszesebb, az aktuális témákra többet és gyorsabban reflektáló rovatra lenne szükségünk. A január elsejétől kinevezett új vezető publicistával, Ambrus Attilával és a kiadó vezetőjével közösen úgy döntöttünk, hogy a december 31-én lejáró szerződésedet jövőre nem hosszabbítjuk meg.

Nagyon köszönjük az eddigi munkádat, s az ideinél jobb új évet kívánok.

Első látásra formailag korrekt, pontos levél: idejében értesít arról, hogy mi a nagy hadi helyzet, és hogy ne legyenek illúzióim a jövővel kapcsolatban.

Ami mégis megdöbbenett a történetben, az néhány fontos apróság volt. Először is, nekem nem volt már jóideje semmiféle szerződésem a maszol.ro-val, ha közöltem is olykor az oldalain, teljesen ingyen és bérmentve.

Másodszor az tűnt föl, hogy január elsejétől új vezető publicistával kíván bemutatkozni a Kolozsváron szerkesztett hírportál, bár tudtommal – és szakmai-olvasói tapasztalataim szerint – az eddigi vezető publicista, a tapasztalt szerkesztőnek ismert jó tollú Ágoston Hugó mostanig remekül ellátta feladatát. Mondhatni, neki és rovata tagjainak köszönhető az, hogy a Maszol nem pusztán híreket továbbított, hanem véleményeket ütköztetve értelmezte is az eseményeket, a szűkebb és tágabb régió, a világ történéseit. Ugyanakkor, Ágoston Hugó biztosan tudta, hogy a portál kivel áll és kivel nem szerződéses viszonyban, s amennyiben a rovatnál tervbe vett ésszerűsítések az ő részvételével történnek, ilyen elemi bakik biztosan nem fordulnak elő.

Mármint ajtót mutatni egy embernek, aki nincs is a teremben. Illetve, szerződést bontani olyasvalakivel, akivel sose kötöttünk szerződést. (Így lesz az ember szépen, lassan bizonytalanná váló kartoték-adat...)

Szilveszter estéig hordtam magamban életünk abszurditásának ezt a parányi svejki tüskéjét, amikor is az én történetem törvényszerűen a nevetségességbe fordult át, miután Ágoston Hugó szerződésbontásának hírét is meghallottam. Annak az újságírónak a minden érdemi indoklás és magyarázat nélküli elbocsátását, akinek viszont ténylegesen volt szerződése a maszol.ro-val és aki a portál második embereként dolgozott. Ágoston Hugó levélben tudatta (volt) munkatársaival, kollégáival, barátaival, hogy mi történt vele: annyi évtized érdemi szolgálat után ajtót mutattak neki. S mint a korábban gyülekező jelekből gyanítani lehet – mert konkrét választ nem kapott nagyon is konkrét és jogos kérdéseire -, bizonyos írásbeli állásfoglalásai, s általában a rovat cenzurális problémái zavarhatták a döntést ki tudja hol meghozók, majd áttételesen keresztül is vivők érzékenységét.

Ágoston Hugó érezte, sejtette, sőt tudta, hogy a hónapok, évek teltével a Vélemény rovat rendre hiúságokat, érdekeket sérthet. “Fel voltam rá készülve. Régebben fontolgattam, hogy lemondok, de kezdetben azzal áltattam magam, hogy tudjuk még normálisan működtetni a rovatot, utána pedig elhatároztam, hogy nem kímélek meg senkit az eltávolítással járó kellemetlenségtől, az erkölcsi következményektől” – írta szilveszteri baráti tájékoztatójában. A készülő viharról heteken át hallgatott, hiszen az ő egyéni sorsánál fontosabb tét volt az, hogy a választásokon az erdélyi magyarság képviselője egységesen, megosztottság nélkül adhassa le voksát. Ám a bukaresti rádió, kevéssel a választási eredmények tudomásul vétele után, [szóvá tette, hogy a Maszólnál furcsa dolgok történnek a szövegek cenzúrázása körül](#), úgy tűnik, szoros kapcsolatban a magyarországi politikát érintő, a kincstáritól eltérő problémalátással. (A rádióinterjúban megszólaltatott publicista, Gál Mária például Szijjártó Péter utasítását bírálta – volna -, miszerint magyar diplomaták sehol a világban ne vegyenek részt a román nemzeti ünnep alkalmából tartott fogadásokon. Ez az írása máig nem láthatott napvilágot...)

De Ágoston Hugó továbbra is csak befelé nyelt és – hallgatott. Bár nem ült ölbe tett kézzel: „Először a főszerkesztőnek írtam, december 20-án. Több mint egy hét várakozás után, 28-án tudtam meg, hogy kérésem ellenére leveletem nem továbbította, ezért hivatalos indoklásért a Kiadó igazgatójához fordultam. (És a folyamodványt elküldtem Kelemen Hunor szövetségi elnöknek is.) Válaszában az igazgató megerősítette eltávolításom tényét, de nem indokolta meg, hogy annyi év után miért pont most nem hosszabbítják meg a szerződésemet, miért nem végezheti az alapító főszerkesztő tovább azt a munkát, amelyet eddig végzett, annál a rovatnál, amelyet maga gondolt ki, épített fel, irányított és gondozott.

Bevallom, még mindig irtózom a nyilvánosságtól, de ha elkerülhetetlen, és a velünk történetek... a sajtóban felszínre kerülnek, biztosítalak, hogy az igazat fogom mondani, persze lehetőség szerint kímélve azokat, akik maguk is csupán végrehajtók, eszközök egy alantas játszmában, amelynek ha bevallott célja nem is, de eredménye mindenképpen az erdélyi magyar nyilvánosság leépítése, teljes kiszolgáltatása.

Leszögezem: kirúgásomat – mert vezető publicistává és rovatvezetővé történt kinevezésem indoklás nélküli visszavonását, lecserélésemet annak tekintem – szakmai és erkölcsi szempontból alaptalannak tartom, politikai indítékú önkényes intézkedésnek egy olyan összefüggésrendszerben, amelynek megértése véleményem szerint meghaladja végrehajtóinak szellemi képességeit és erkölcsi érzékét. (Ezt illetően egyetértek az [Erdélyi Riport megszüntetéséről tájékoztató cikk értékelésével](#)¹, remélem, hogy következtetései alapján minden kollégában tudatosodnak a lehetséges következmények.)”

Személy szerint nem tudom, a Maszol Vélemény rovatának hány bejárattott publicistája talpára kötöttek január elsejétől útilaput; gondolom, erre hamarosan fény derül.

A magam számára, ha későn is, levontam a szükséges következtetést: ne menj oda, ahol éppen a véleményt – a lapkészítés savát-borsát – kívánják egyen-zubonyba kényszeríteni (miután a hírekkel már jócskán megtették); ha van rá szerződésed, ha nincs...

Maradok, mindenek dacára, sajtónk további hűségese nyomon követője...

Csikszereda, 2017. január 1.

1 http://kettosmerce.blog.hu/2016/12/30/a_fidesz_erdelyben_is_bezaratott_egy_fuggetlen_lapot

Krebsz János: Én innen tudtam meg, hogy típuslevelet kaptunk, én is ugyanezzel a szöveggel, hogy személyre szóló legyen.

[2017. január 1. 20:48](#)

Román Győző: Ez nem más mint cenzúra, elhallgattatás, a bíráló szó kitörlése az írásokból... Ez minden csak nem szabad sajtó!

[2017. január 2. 13:32](#)

Elekes Ferenc: Innen, a Káféból kell, hogy megtudjam, vannak, akik pénzért írnak véleményt olyan újságba, amely megrostálja szerzőit fölfogásuk alapján. Csak kérdem: ezek a szerzők miért nem írják meg véleményüket például a Káféba? Ingyér nincs véleményük? Itt senkit el nem hallgattatnak! Engem se cenzúráztak soha.

A napokban jelent meg egy hosszú interjú Moldovával, abban van egy rész: “Mondtam, köszönöm, de én magyar író vagyok, nem mehetek el innen. Csodálkozott, kérdezte: te adnál pénzt is azért, hogy írhasz? Mondom: igen. Ja, akkor értem, nem agitállak.” (24.hu)

[2017. január 2. 15:18](#)

Gergely Tamás: Kösz, Feri úr, a Káféban valóban van hely...

[2017. január 2. 15:21](#)

Marianna: Megoszthatnánk az írást a Lenolaj.hu Különvélemény rovatában kedves Gábor?

[2017. január 2. 15:50](#)

Cseke Gábor: Természetesen!

[2017. január 2. 16:01](#)

magyarinandor: <http://systemcritic.blogspot.ro/2017/01/sos-sajtoszabadsag.html>

[2017. január 3. 09:49](#)

csekegabi: Megszólalt TGM, a hvg.hu Vélemény rovatában: Egy passzus erejéig:

“Az erdélyi magyar értelmiség persze majd a hivatalos médiaszerkezeten kívül is valahogy majd megszervezi önmagát, de az RMDSZ-szel folytatott gyöngéd viszonyának alighanem vége. Így is túl sokáig tartott, és a kölcsönös tolerancia záloga – a hallgatás és a mellébeszélés – már nem áll, mert nem állhat fönn.”

A teljes cikk itt olvasható:

http://hvg.hu/velemeney/20170103_tgm_erdelyi_magyar_sajtonak_is_vege

[2017. január 3. 11:58](#)

Keszthelyi György: Elekes Ferenc, nagyon jó rálátás, ingyér nem pusztítanak a föld vagyonát, pénzért megállítanak a föld forgását és keringését is. (ha nem lennének túl retardáltak ahhoz).

[2017. január 3. 13:29](#)

Elekes Ferenc: Keszthelyi, vigyázz!

Ha egyetértesz velem, rossz úton jársz. Ismerek olyan publicistát, akinek ugyanarról az ügyről két, merőben ellentétes véleménye van. Az egyik véleményét a blogjába rakja, a másikat újságba csomagolja, s pénzért eladja.

Itt már rég nem a vélemények ütköznek, hanem az érdekek. Csakis az érdekek!

Mondják, hogy szép az, ami érdek nélkül tetszik. Van, akinek semmi se szép.

[2017. január 3. 13:51](#)

Fehér Illés: Nem tudom ide való-e? Egy mese:

Az állatkerben röpgyűlést tartanak az állatok. Téma: az állatkeret átívelő patakon keresztül, kell-e híd építeni.

– Repülő, repülök, átrepülöm: nem kell – csiripeli a madár.

– Siklok, siklok, átsiklok: nem kell – így a kígyó.

– Ugrálok, ugrálok, átugrom: nem kell – mondja a nyuszi.

Jön a medve, az asztalra csap:

– A híd megépítjük, ti pedig döntsétek el, jobbról, vagy balról kezditek.

[2017. január 6. 08:52](#)

Bodor Tamás: A kirúgottakhoz eljuttatott típuslevél ostobaságából csak gyanitom, hogy azt nem a főszerkesztő fogalmazta meg. Neki lehetnek gyengéi (az első éppen az, hogy aláírta, de ezért nem tudnám elítélni – család, gyerek, kaja, fűtés, világítás, stb...), ám az esze nem ment el. Itt “hadi helyzet” van, Gabi, és fájdalom. Fájdalom, hogy nincs a publicistáink között annyi szolidaritás, hogy egységesen szembeforduljanak a cenzúrával.

[2017. január 9. 15:57](#)

Bodor András: Ha igaz a típus-levél, ez akkora pofátlanság, amit nem lehet megbocsájtani!

[2017. január 10. 17:45](#)

Pap Szilárd István – A Fidesz Erdélyben is bearázott egy független lapot?

PAP SZILÁRD ISTVÁN

2016. DECEMBER 30.

http://kettosmerce.blog.hu/2016/12/30/a_fidesz_erdelyben_is_bezaratott_egy_fuggetlen_lapot

14 év működés után megszűnik az Erdélyi Riport, a független magyar nyelvű sajtó egyik utolsó erdélyi bástyája – legalábbis ez derül ki a lap szerkesztősege által kiadott közleményből. Ebben az áll, hogy az egykori hetilapból portállá alakult Erdélyi Riportot kiadó Progress Alapítvány karácsony után bejelentette, január elsejétől „anyagi okok miatt határozatlan időre szünetelteti” a kiadást. Két, a laphoz közel álló forrásunk is tudni véli azonban, hogy többről van itt szó, mint pusztán „anyagi okokról”: az erdélyi magyar nyilvánosság narancsosításának újabb lépéséről.

A magyarországi olvasóközönség számára ismerősen hangozhat a „gazdasági” indokra való hivatkozás, a nemrégiben kivézetetett Népszabadság bezárását is ezzel magyarázta a kiadó. Persze hamar világossá vált², hogy szó sincs erről, és a bezárás mögött kemény pártpolitikai érdekek álltak.

2 Iszonyatos hazugság, hogy piaci alapon zárták be a Népszabadságot

Jámbor András

2016. október 9.

Már azért is hülyeség a felvetés, mert a magyar politikai sajtó nagyon régóta nem él meg piaci alapon, pár olyan portált és újságot kivéve, mint például az Index. A *Népszabadságot*, mint szerte a világban, azért tartotta fenn a mostani és az előző kiadó is, mert fontosnak tűnt számára egy prémium politikai lap birtoklása. Még veszteséget termelve is. Igen, pontosan tudjuk, miért tartanak így lapokat ezek a kiadók: hogy a politikai és gazdasági céljaik érdekében használják azokat.

De a Népszabadság esetében ebben a pillanatban számos okból nem áll meg a piaci alapon való megszüntetés teóriája:

- Az elmúlt fél évben számos új, méghozzá neves újságíró szerződtek;
- Pár héttel ezelőtt zárult le a lap újradizájnolása, ami rengeteg pénzbe került;
- Már zajlott az online portfólió újratervezése.

Ha tényleg fenntarthatatlan volt a veszteség, akkor a kiadó miért költött el ezekre egy rakat pénzt, és miből?

De nevetséges és cinikus az is, amit most a Mediaworks kér, hogy a szerkesztőség rakjon le néhány nap alatt egy üzleti tervet a hogyan továbbról. Elég elképzelhetetlennek tűnik, hogy úgy vezették eddig a lapot, hogy nem volt üzleti terve a kiadónak. Ha pedig volt, akkor miért nem azt írják át? És annak módosításai alapján bocsájtanak el esetleg dolgozókat (amit nyilván senkinek sem kívánok), hogy így is csökkentse a veszteséget?

De az nem jó a cégnek, és bizonyára nem jó a lapnak, ha egyik napról a másikra, előzetes bejelentés nélkül leáll az újság, ez üzletileg teljesen indokolatlan. Ha az olvasók nem találják meg a tartalmat, nem jön meg az előfizetett példány, ha arra sem méltatták őket, hogy előzetes figyelmeztetést kapjanak a “felfüggesztésről”, miért maradnának elkötelezettek a lap mellett? Egy esetleges újraindulás után egyáltalán nem biztos, hogy ragaszkodnának az újsághoz. Ez pedig tovább növeli a veszteséget.

Nem utal piaci döntésre maga a lezárás módja sem. Ha tényleg racionalitás állt volna a bezárás mögött, azt nem így végezték volna. Az újságírókat megalázva, a tudtuk nélkül lezárva a lapot, lelőve a rendszert, majd utólag behívva a szerkesztőség vezetését magukhoz. Milyen gazdasági racionalitás magyarázhatja, hogy kb. a halántékukhoz tartott pisztollyal “tárgyaljanak” az újságot működtető dolgozókkal? Ez egyszerűen arra utal, tönkre akarták tenni a lapot.

Ne felejtsük el azt sem, hogy nem az egész Mediaworks áll le. Tehát még más lapokhoz is el tudták volna vinni az újságírókat. Vagy más munkát ajánlani nekik. Hiszen a további óriási portfólió (az ország második legnagyobb árbevételű médiacégéről beszélünk) megvan, és működik tovább.

És igen, pont ennek a vidéki lapoknak a léte utal rá, ki rendelhetette meg ezt a mostani kivégzést. A Mediaworks a megyei lapokhoz nem nyúlt, és számos cikk, tömeges mennyiségű forrás állította az elmúlt hónapokban, hogy Habony Árpádék vásárolták be magukat a Mediaworksba. Információnk szerint a Népszabadság tegnapi napjáról a Fidesz és a kormány legfelsőbb szintjén döntöttek, még hónapokkal korábban.

Az egyik cél például az is lehet, hogy míg a *Népszabadsággal* jogosan foglalkozik a népharag, a megyei lapok átállítása csendben le tud zajlani.

Szóval innen nézve kicsit már gyanakvók lehetünk, amikor az Erdélyi Riport kiadójának indoklását olvassuk, és ha hozzátesszük, hogy az lap egy olyan médiaműhely volt, ahol független, vállaltan liberális és baloldali újságírók dolgoztak, akkor a gyanúnk tovább fokozódhat.

De mégis mi okunk van azt hinni, hogy egy Romániában kiadott lap bezárásának körülményei bármilyen módon is kapcsolódnának a Népszabadság bezárásának körülményeihez? Vagy miért kellene egyből a Fidesz ténykedésére gyanakodnunk?

A laphoz közel álló két forrásunk is röviden így magyarázta az Erdélyi Riport bezárását: a Fidesz leszólt a Romániai Magyar Demokrata Szövetségnek – amely a kolozsvári székhelyű Progress Alapítvány mögött áll -, hogy legyen már vége az ilyen független sajtó dolognak, meg liberáliskodásnak, mire az RMDSZ lépett is. Nyilván, konkrét bizonyítékok nincsenek ennek alátámasztására, ahogyan arra sincsenek, hogy ki és mikor szólt oda a Mediaworks tulajdonosának: ideje lenne már bezárni azt a Népszabadságot. De hogy az állítás olyan légből kapott, azt az erdélyi magyar sajtó és politika körülményeinek ismerete alátámasztja.

De azért is felettébb nevetségesnek tűnik piaci alapon elemezni a szituációt, mert van története a Népszabadság és a Mediaworks elmúlt éveinek. És itt most nem arra gondolunk, hogy az MSZP mindenfajta biztosíték nélkül adta el tulajdonrészét a lapban (és a szárnyra kelt megmondásokkal ellentétben, maguk az újságírók is akarták anno a szocik kiszállását).

A Népszabadság ugyanis a Ringier tulajdonában volt, és amikor a magyar Ringier és az Axel Springer megpróbált összeolvadni 2011-ben, ezt a magyar Gazdasági Versenyhivatal megakadályozta. Majd 2014-ben jóváhagyta, úgy, hogy kivált a portfólióból a *Nemzeti Sport*, a *Népszabadság*, a *Világgazdaság* és a megyei lapok. Pont az, ami akkor kellett a Fidesznek. Persze a folyamat lassú volt, így a *Világgazdaság* helyett a *Napi Gazdaságra* csaptak le Habonyék még korábban – ugye az eredeti terv nem a *Magyar Idők* létrehozása volt, hanem egy gazdasági lap üzemeltetése, csak a G-nap után kellett átalakítani a *Magyar Időket*. És ugye azt nem kell elmagyarázni, mire kell az irányítás a megyei lapok felett. Orbán kedvenc lapja, a *Nemzeti Sport* is Fidesz irányítása alá kellett kerülnön, és feltehetőleg már akkor kivégzésre szánták a *Népszabadságot*!

Majd most nyáron a Mediaworks megvette a Pannon Lapok Társaságát, és így új megyei lapokhoz jutott.

Ha tényleg piaci folyamat állna a Népszabi bezárása mögött, miért vett volna a veszteség kezelése helyett óriási lapcsomagot, a Pannon Lapokat a Mediaworks?

Másfél év után – ennyi ideje van a *Népszabadság* a Mediaworks tulajdonában – bezárni egy ilyen patinás lapot, mindenfajta rekonszolidáció kísérlete nélkül, mennyire tűnik gazdaságilag racionális döntésnek?

A dupla csavar a sztoriban pedig az, hogy mind a megyei lapokra, mind a Népszabadságra volt vevő, aki továbbvitte volna a lapokat, a Fidesz érdekkörén kívül, de legalábbis nem közvetlen Fidesz-irányítás alatt – ők azonban nem vehették meg ezeket.

Tehát a „piaci szempontok” emlegetése teljességgel hazugság a Népszabadság bezárása kapcsán.

A normalitásnak azt a torzulását pedig, amely szerint rendben való dolog a mi adófizetői forintunkból lopott pénzből felvásárolni a politikai ellenfél lapját, hogy kicsináljuk, minden ép ésszel gondolkozó embernek el kellene utasítania. Két külön dolog, hogy valamit meg tud-e csinálni a Fidesz, és hogy ez tisztességes, normális-e. Sajnos ezt most meg tudta csinálni a Fidesz, de más politikai vélemények elhallgattatása, emberek munkahelyének, életének tönkretétele nem normális. Ezt jó, ha észben tartjuk, és nem dőlünk be a csábításnak, hogy a hatalom undorító lépéseit normálisként fogadjuk el.

Ahogy az Átlátszó Erdély alapítója, Sipos Zoltán egy [októberi interjújában](#)³ elmondta, „Erdélyben két-három nagy médiaérdekltség van jelen. Az egyik konkrétan a magyar kormány sajtótrösztje, a Székelyhon csoport, amely egy sor napilapot és egy hírportált ad ki, ami tudomásom szerint már a legnézettebb erdélyi magyar portál. Ezt a Határon Túli Magyar Sajtóért Alapítvány finanszírozza, nagyrészt a Szerencsejáték Zrt. pénzéből. A másik nagy médiatulajdonos az RMDSZ a hozzá köthető kiadók és civil szervezetek által. Példaként megemlíthetjük a maszol.ro portált, melynek a kiadója a Progress Alapítvány, amely egy RMDSZ-hez közel álló alapítvány. A harmadik fontos médiaorgánom a már említett Transindex, ez sokáig Kelemen Hunor RMDSZ-elnök többségi tulajdonában állt (Kelemen azóta lemondott a részesedéséről). Emellett természetesen van még a

3 Hihetetlenül leépül az erdélyi nyilvánosság

2016. október 2.

[Czajlik Katalin](#)

<http://ujsoz.com/online/kozelet/2016/10/02/hihetetlenul-leepul-az-erdelyi-nyilvanossag>

Erdélyről a legtöbbünknek a gyönyörű természet és az autentikus folklór jut eszébe. Milyen azonban az erdélyi magyar mediális tér? Milyen érdekek mentén épül fel az ottani magyar sajtó? Az Átlátszó Erdély portál alapító-főszerkesztője, Sipos Zoltán beszélt erről.

Mi az az Átlátszó Erdély, és mióta létezik?

Az Átlátszó Erdély 2015. januárjában indult. Ez egy muszáj Herkules dolog, akkor hoztam létre, amikor az erdélyi magyar médiában ellehetetlenült a további újságírói pályafutásom. Előtte hosszú évekig a Transindexnél dolgoztam, ami az egyik legnagyobb erdélyi magyar portál. Onnan 2014 végén jöttem el. Az Átlátszó Erdély indulásakor rögzítettünk néhány fontos dolgot. Elsősorban azt, hogy nem fogadunk el olyan pénzt, amelynél feltételezhető, hogy azért valamilyen ellenszolgáltatást várnak tőlünk, tehát, hogy valamilyen politikai érdeket kell kiszolgáltatnunk. A másik dolog, amiben megegyeztünk, hogy Erdélyben a tényfeltáró és dokumentumokra alapozó újságírást próbáljuk meghonosítani, ami addig nem létezett itt. Az is világos volt számunkra, hogy nem leszünk senkinek a baráti vagy házi sajtója, ugyanakkor nem üzünk sportot abból, hogy bármely pártot vagy oldalt célzottan támadjunk. Csak olyasmit írunk le, amit dokumentumokkal is alá tudunk támasztani, illetve azon dolgozunk, hogy minél több ilyen dokumentum legyen nyilvános, ezeket a forrásokat minél több újságíró használja

Miért volt szükség egy ilyen médiumra? A felsoroltakat elméletileg minden sajtóterméknek be kellene tartania...

Az erdélyi magyar médiáról elmondható, hogy a fontosabb médiaorgánomokat nagyon jól körülhatárolható érdekcsoportok tartják kézben. Itt fel sem merül, hogy bármelyik médiaorgánom független újságírói munkát végezzen, hogy úgy nyúljanak egy témához, hogy ne kelljen arra gondolni, mit fog ehhez szólni a kiadó vagy a finanszírozó.

Melyek ezek az érdekkörök?

Erdélyben két-három nagy médiaérdekltség van jelen. Az egyik konkrétan a magyar kormány sajtótrösztje, a Székelyhon csoport, amely egy sor napilapot és egy hírportált ad ki, ami tudomásom szerint már a legnézettebb erdélyi magyar portál. Ezt a Határon Túli Magyar Sajtóért Alapítvány finanszírozza, nagyrészt a Szerencsejáték Zrt. pénzéből. A másik nagy médiatulajdonos az RMDSZ a hozzá köthető kiadók és civil szervezetek által. Példaként megemlíthetjük a [maszol.ro](#) portált, melynek a kiadója a Progress Alapítvány, amely egy RMDSZ-hez közel álló alapítvány. A harmadik fontos médiaorgánom a már említett Transindex, ez sokáig Kelemen Hunor RMDSZ-elnök többségi tulajdonában állt (Kelemen azóta lemondott a részesedéséről). Emellett természetesen van még a közmédia, ám itt is látni kell, hogy minden, vezető beosztásban lévő személy valamilyen módon kapcsolódik az RMDSZ-hez. Ez a felállás valamilyen szinten még elviselhető volt egészen addig, amíg az RMDSZ harcban állt a Fideszsel, mert bár az RMDSZ-szel szemben nem igazán volt szabad a kényes sztorikat piszkálni, azért a másik oldal irányába (a Fidesz és az Erdélyi Magyar Néppárt, a szerk. megj.) ez működött.

Mi jelentette a fordulópontot?

Amikor 2014 környékén a Fidesz kiegészített az RMDSZ-szel, akkor hirtelen mintha minden kiskapu bezárult volna. Emlékszem, volt egy kis fekete füzetem benne vagy tíz témával. Ezek közül kettő-három volt igazán húzós, de tudtam, hogy egyik sem fog átmenni a vezetőségen, mely paradox módon azt viszont elvárta, hogy az újságírók hozzák a nézettséget. De hogyan lehet nézettséget hozni úgy, hogy nem írunk semmiről? Ekkor fogalmazódott meg bennem, hogy valamit lépni kell.

Honnan sikerült pénzt szerezni a projektekre? Ki akarna ilyesmit finanszírozni?

Magam is tudatosítom, hogy ez egy merész ötlet volt. Az első pénzt az Átlátszó.hu tolta bele a projektbe, az utóbbi két évben kaptunk tőlük kétszer kétezer eurót, ezen kívül crowdfunding formájában sikerült megszereznünk az első évben további kb. ezer eurót. Idén sikerült megnyernünk néhány kisebb pályázatot, illetve végre megkaptuk az első nagyobb grantet: 25 ezer dollárt az OSF Program on Independent Journalismtól (a Nyitott Társadalomért

közmédia, ám itt is látni kell, hogy minden, vezető beosztásban lévő személy valamilyen módon kapcsolódik az RMDSZ-hez.”

A magyar kormánypárt tehát komoly érdekeltséggel van jelen az erdélyi magyar sajtópiacon; a Fideszhez köthető médiumok 2010 óta évente több százezer eurós támogatást kapnak⁴ az anyaországból, főként állami vállalatoktól és intézményektől, mint amilyen a Szerencsejáték Zrt. vagy a Nemzeti Fejlesztési Bank Zrt. A média többi része valamilyen módon az RMDSZ-hez köthető.

Alapítvány független médiát támogató programja. A szerk. megj.).

Nem volt tehát könnyű a kezdet...

Az első év kimondottan a túlélésről szólt, s a munkatársak vagy önkéntes alapon, vagy pedig szimbolikus összegekért dolgoztak. Most lesz először olyan a helyzet, hogy egy évre biztosítva van a működésünk, s meg tudunk fizetni egy kisebb szerkesztőséget.

Milyen a portál fogadtatása?

Kezdetben csend volt, az erdélyi magyar elit arra törekedett, hogy ezt a projektet agyonhallgassa, illetve szerintem abban reménykedtek, hogy egy bukta lesz, s hamarosan nem lesz miről beszélni. Idén volt az első olyan sztorink, ahol gyakorlatilag mindenki megszólalt, ez pedig az RMDSZ által kezelt közpénzekről szólt. A téma szinte valamennyi médiaorgánumban megjelent, s az RMDSZ ennek hatására elkezdett közzétenni egy sor beszámolót az általa kezelt közpénzek elköltéséről.

S hogyan fogadták az olvasók?

A közönségfogadtatás nagyon pozitív volt, privátban nagyon sokan kerestek meg és gratuláltak. Ezenkívül többen önkéntes alapon dolgoznak is nekünk Erdély-szerte, sőt, Magyarországról is.

Nálunk gyakran előfordul, hogy az olvasóink a szemünkre vetik, ha kritikusak vagyunk az itthoni magyar politikussal szemben, mondván, „ne piszkítsunk a saját fészkünkbe”. Önök nem tapasztaltak ilyet?

Volt ilyesmi, de azt hiszem, az olvasóink többsége érti, miről van szó. Inkább azzal találkozunk, hogy az olvasóink konkrétan azt vetik a szemünkre, miért nem küldünk börtönbe politikusokat. Erre el szoktam mondani, hogy nekünk nem feladatunk feljelentést tenni és börtönbe juttatni bárkit is.

Hogyan lehetséges, hogy Önök előtt senkinek sem jutott eszébe, hogy nincs rendben az, hogy a teljes erdélyi magyar média politikai kezekben van?

Szerintem eszébe jutott többeknek is, csak nem volt meg a kellő eszközük ahhoz, hogy ezzel kezdjenek valamit. Erdélyben, és meg merem kockáztatni, hogy a Felvidéken is a vélemény-újságírás dívik, illetve a „menjünk el egy sajtótájékoztatóra és írjuk meg, mint mond a politikus”-típusú újságírás. Hogy ezeknek a dolgoknak próbáljunk meg utánanézni, – ez nem szokás mifelénk. Tudtommal az újságíró-hallgatók sem tanulnak nálunk ilyesmit az egyetemen.

Önben mikor fogalmazódott meg, hogy ezt máshogy is lehet csinálni?

Mondhatni, egy véletlen folytán. 6-7 évvel ezelőtt fel akartam hagyni az újságírással, mert úgy éreztem, sokkal többre vagyok képes annál, hogy politikusok tollba mondják nekem a dolgokat, és én azokat szépen leírom. Ugyanakkor azt éreztem, nem igazán van eszközöm arra, hogy bármiféle megalapozott kritikát fogalmazzak meg: az igazán jó sztorik többségét lehetetlen pusztán szóbeszéd alapján megírni, sokszor csak egy egészen szűk kör tud ezekről, olyan emberek, akiknek nyilvánvalóan nem áll érdekükben beszélni. Ekkor egy internetes keresgélés során találtam rá egy egészen más újságírói hagyományra, amely az angolszász országokból származik, s melynek lényege, hogy az érintettek beszámolóit helyett közérdekű dokumentumokra alapoz. Csakhamar összefutottam Bodoky Tamással az átlátszó.hutól, s kiderült, ők pont ezt csinálják. Ekkor kezdtem én is beadni a közérdekű adatigényléseket.

Mit szoltak ehhez az újságíró kollégák?

Eleinte nem is értették, mit akarok. Emlékszem az első nagy sztorimra, amihez 50 közérdekű adatigénylést adtam be, és ezek összesítéséhez kellett csinálnom egy kis adatbázist, ami egy táblázat volt, csomó pdf dokumentummal. A szerkesztőségben senki sem értette, mit akarok én ezzel a rengeteg számmal. Akkor értették meg, amikor kijött a cikk, és óriási cirkusz lett belőle. A történet konkrétan arról szólt, hogy bebizonyítottam: a Tökés Lászlóhoz köthető Erdélyi Magyar Néppártot Magyarországról finanszírozzák, magyar állami vállalatokon keresztül.

Mi a helyzet a román újságírással? Ott sem találkozhatunk a tényfeltáró műfajjal?

De igen, de ezek a projektek mind Bukarestben vannak, s az országos politikára fókuszálnak, illetve nagy nemzetközi projektekben vesznek részt.

Tapasztalatom szerint a médiák részrehajlása szorosan összefügg a finanszírozásukkal. Magyarán, akitől jön a pénz, annak a nótáját fűjük. Erdély viszont elég nagy piac, azt várna az ember, hogy ott megélnek a magyar médiák a piacról. Ez nem így van?

A 2010-14-es időszakban az RMDSZ és a második Orbán-kormány között elmérgesedett a viszony, a Fidesz jelentős összegeket fektetett az RMDSZ politikai ellenfeleibe, főként a Tőkés László nevéhez köthető Erdélyi Magyar Nemzeti Tanácsba és Erdélyi Magyar Néppártba – kisebb részt pedig a Szász Jenő által alapított Magyar Polgári Pártba. 2014-re azonban kiderült, hogy ezek a befektetések nem térülnek meg, vagyis nem sikerül általuk megdönteni az RMDSZ erdélyi dominanciáját. Ezután történt meg az a kiegyezés, amelynek eredményeként, az RMDSZ-t valamikor nemzetárulkozó Fidesz-vezérkar az idei választási kampányban már a Szövetségre való szavazásra buzdította az erdélyi magyarokat. Szász Jenőt az MPP éléről Budapestre importálták, egy közpénzzel kistafírozott, ám valós tevékenységet nem igazán kifejtő [intézet](#)⁵ élére, Tőkés László pedig a legutóbbi EP-választásokon kapott befutó helyet a kormánypárt listáján.

A béke beálltára Sipos Zoltán, aki akkor a Transindexnél dolgozott, a már említett interjúban így emlékszik: „Amikor 2014 környékén a Fidesz kiegyezett az RMDSZ-szel, akkor hirtelen mintha minden kiskapu bezárult volna. Emlékszem, volt egy kis fekete füzetem benne vagy tíz témával. Ezek közül kettő-három volt igazán húzós, de tudtam, hogy egyik sem fog átmenni a vezetőségen”.

Az azóta eltelt két évben ennek a folyamatnak lehettünk a tanúi, még ha nem is ellenállásmentes, egyenes vonalú, egyenletes mozgásról van is szó. Amíg az RMDSZ-Fidesz párharc zajlott, a két tábor kölcsönösen ellenőrizte egymást, bár a saját táborról már akkor sem igazán jelenhettek meg kritikus anyagok, tényfeltáró írások. A kiegyezés óta a helyzet paraméterei azonban megváltoztak, és erre utaló intő jeleket már a múltban is kaptunk. Legutóbb a maszol.ro portál szakmai indoklás nélkül megtagadta [egy cikk](#)⁶ közlését, amelyet a lap munkatársa, Gál Mária írt, és amely többek

Nem egészen. Bár nem vagyok szakértője a kérdésnek, úgy vélem, mindenkinek van legalább egy-két kisebb pályázata, tehát senki sem él tisztán a piacról. Az RMDSZ-hez közel álló médiaorgánumok például a Communitas Alapítványtól kapnak támogatást.

Mi a víziója az Átlátszó Erdéllyel? Mit szeretne elérni általa?

Azt, hogy az erdélyi magyar közbeszédben a mostani pletykák és a különböző, sajtótanácsosok és spin doktorok által felvetett témák helyett a valódi nagy problémákról tudjunk úgy beszélni, hogy közben látjuk mögötte az adatokat és a tényeket is.

S erre ön szerint miért van szükség?

Azért, mert a magyarországi propaganda egyre inkább begyűrűzik hozzánk is, s az elmúlt öt-hat évben azt látjuk, hogy az erdélyi magyar nyilvánosság hihetetlen mértékben épül le. Ma az erdélyi magyar közbeszédet nem a sajtó, hanem a politikai pártoknak dolgozó „piárosok”, kommunikációs szakemberek vezetik, nagyrészt ők határozzák meg, miről, mit kell gondolnunk, sokszor nyilvánvalóan csúsztatva. S ez így nincs rendben.

4 Magyar állami vállalatok százmilliós adományai segítik az erdélyi Fidesz-projektet

2013. április 18.

<https://atlatszo.hu/2013/04/18/magyar-allami-vallalatok-adomanyai-segitik-az-erdelyi-fidesz-projektet/>

5 Kamunak tűnik a Nemzetstratégiai Kutatóintézet

Medvegy Gábor

2015. 02. 24.

<http://24.hu/belfold/2015/02/24/kamunak-tunik-a-nemzetstrategiai-kutatointezet/>

Több mint egymilliárd forintból gazdálkodnak, de tevékenységükről nem számolnak be. Az elnök „csak tévének akar nyilatkozni, online hírportálnak nem”. ...

6 Parászka Boróka

2016. december 2.

<https://www.facebook.com/paraszka/posts/991375330961895>

Kedves barátaim, az alábbi cikket nem én, hanem Gál Mária kolléganőm írta a legújabb magyar-román diplomáciai feszültségről, konfliktusoról. A szöveget nem közölte le a maszol.ro. Szeretném, ha velem együtt támogatnátok Gál Máriát, és rajta keresztül a magyar sajtóban érvényesülő vélemény szabadságot, pluralizmust egy megosztással.

között kritizálta Szijjártó Péter román nemzeti ünnep kapcsán, a magyar diplomatáknak kiadott „utasítását”⁷, illetve a Fidesz beavatkozását a romániai választási kampányba. Gált azóta már el is bocsátották a laptól. A maszolt szintén a Progress Alapítvány adja ki, amely 2015-ben 110 ezer eurós támogatást kapott⁸ az RMDSZ-től. A portál [impreszumából](#)⁹ azt is megtudhatjuk, hogy a weboldal „arculatváltását a Szerencsejáték Zrt. támogatta”.

Csakhogy, úgy tűnik, ez az arculatváltozás mélyebbre megy, mint a design-elemek megváltoztatása, és inkább a „megváltozott tartalomfogyasztási szokások” és „szinergiák” kamuit juttatják eszünkbe, amiket még az Origo bedarálásakor dobott a köztudatba a Fidesznek aláfekvő kiadó.

Engem személyesen szórakoztat, hogy a közösségi média világában bárki azt gondolja, működni tud a cenzúra, ha azt a közösség nem akarja. https://www.facebook.com/hashtag/haddsz%C3%B3ljon?source=feed_text&story_id=991375330961895

AZ ANYAORSZÁG SEGÍTSÉGE

A sietős sofőr felhajt az autópályára az első kijáraton. Legnagyobb meglepetésére a forgalom vele szemben hömpölyög 130 km/órás sebességgel. Mindenki megalomdult, dühöng a sofőr, hát ezek nem látják, hogy rossz irányba hajtanak?

E sofőr helyében éreztem magam, amikor megláttam a maszol.ro-on is megjelent cikket arról, hogy Szijjártó Péter magyar külgazdasági és külügyminiszter letiltotta a magyar diplomatákat és a budapesti minisztériumi dolgozókat is a román külképviseletek által szervezett november 28-i, hétfői ünnepi fogadásokról. Nem maga a hír lepette meg, a magyar diplomácia vezetője már számtalanszor tanúsította hatalmas diplomáciai érzékét, hanem inkább az írás fogadtatása a portál olvasói részéről. Most, amikor e sorokat írom már 1 ezer olvasó fejezte ki tetszését a budapesti utasítás kapcsán és elég sokan írásban is hangsúlyozták, mennyire helyesnek tartják azt. Szijjártó Péter ugyanis azzal indokolta a diplomáciában igencsak unortodoxnak, (szerintem inkább bunkóságnak nevezhető) ukázt, hogy „nekünk nincs mit ünnepelnünk december 1-én”.

Nekünk tényleg nincs mit ünnepelnünk ezen a napon, történelmünk legnagyobb istencsapása volt. És nem is kell ünnepelnünk, mint ahogy a magyar külképviseletek, minisztériumok dolgozóinak sem kell. Közülük legalább mutatóban néhánynak rendszerint meg kell jelennie az adott országban székelő különböző nagykövetségek által szervezett nemzeti ünnepeken – a japánon, az amerikai, francián, szerben, oroszon stb és románon egyaránt, attól függetlenül, hogy az ő ünnepeik számunkra nem ünnepek. Eddig sem tolongtak a magyar diplomaták és kormánytisztviselők a román nemzeti ünnepen, épp csak annyira, amennyire a minimál protokoll megkívánta azt. (Az elhíresült Medgyessy –Nastase eset teljesen külön kategória, akkor ugyanis egy nemzetközi kétnapos konferencia miatt kellett a magyar fővárosban tartózkodnia a román miniszterelnöknek. Mivel onnan még az ünnep miatt sem illett hiányozni, sebtében a teljes díszes állam- és kormányfői társaságnak megrendezték a fogadást. A magyar miniszterelnök távolmaradása nem csak a román nemzeti ünneppel szemben, hanem a Budapesten jelenlévő külföldi magasrangú vezetőkkel szemben is tiszteletlenség lett volna. Merthogy a diplomáciának is megvannak a maga írott és íratlan szabályai. Persze, azért lehet bunkónak lenni e körökben is, de nem biztos, hogy hasznos az országnak annak is látszani. Mi lesz a magyar külügy következő lépése? Letiltják a francia ünnepen való részvételt Trianon miatt, az osztrákot a 13 aradi vértanú és az orosz 1956 leverése miatt?)

Most, hogy a teljes budapesti vezetés beállt kampányolni az RMDSZ mellé, gondolom Szijjártó utasítása (amelyet főnöke áldása nélkül nyilván nem adhatott volna ki) is valami ilyen célt akart szolgálni – az erdélyi magyar választói kedv felszólítását. A Bem vagy Kossuth téri irodából nézve lehet, hogy így néz ki, de Szatmárról, Brassóból, Fogarasról, Kolozsvárról ... aligha. A Székelyföldön ettől nem lesz nagyobb a tolongás december 11-én az urnák körül, ám tartok tőle, hogy az említett szórványvidékeken annál inkább. De nem a magyar választók körében. A román diplomácia – legalábbis eddig – nem kommentálta semmilyen módon a történeteket, ám borítékolni lehet, hogy a román sajtó nem megy el szó nélkül mellette, s féltő, hogy igencsak fel tudja pörgetni, ha nagyon akarja a román választói hajlandóságot, ami végképp nem az RMDSZ és az erős bukaresti magyar képviselet malmára hajtja a vizet.

Tudom, Budapesten mostanában mindent mindenkinél jobban tudnak, mindenkinél sikeresebbek és bátrabbak. Biztos ezért küldték Erdélybe Kövér Lászlót is, mert úgy gondolják, hogy bajusza láttán és szavai nyomán buzogni fog a magyar szavazókedv. Nyilván, igencsak hitelesen hangzik épp az ő szájából „az erős bukaresti képviselet” fontosságának hangsúlyozása és senki sem teszi fel a kérdést, hogy mitől volt kevésbé fontos akkor, amikor épp ellene kampányolt? És senki sem mondja neki, hogy talán egy icike-picike kis bocsánatot illene eldörmögnie a bajusza alatt. Egy „Bocsánat, tévedtem!” elég lett volna. Ennyi elég lenne Orbán Viktortól is, aki ugyancsak nem egyszer kampányolt maga is személyesen Erdélyben azért, hogy ne legyen erős RMDSZ képviselet Bukarestben. Vagy az is elég lenne, ha érthetően elmagyarázná, hogy mitől változott meg a véleménye e téren. Mert mindaddig, míg ezt nem teszi, jogosan kételkedhetünk abban, hogy a lényeg nem változott, csupán a taktika. Úgy

A Fidesz által közvetlenül ellenőrzött erdélyi sajtó mellett mostanra az RMDSZ környezetében kiadott sajtóból is teljesen kezd kiveszni a magyar kormány tevékenységével kapcsolatos kritika, és úgy általában a minőségi, kritikai újságírás lehetősége. Elejtett félmondatok, öncenzúra, kis fekete füzetben maradó cikktémák, nem közölt cikkek és a bezárt Erdélyi Riport jelöli ennek a folyamatnak az útját.

Pedig kritikára igazán lenne szükség, mert a második és harmadik Orbán-kormányok határon túli magyarokkal kapcsolatos politikája is hagy maga után kívánnivalót – a fociakadémiáktól a klienshálózatokon át a szabad nyilvánosság visszaszorításáig, Erdélyben is megtaláljuk mindazt, ami Magyarországot oly csodás helyé teszi.

Az erdélyi magyar sajtó és kultúra persze még az anyaországénál is kiszolgáltatottabb, hiszen az anyagi erőforrások, amelyek ezt az intézményrendszert fenntartják, még végesebbek, és még jobban függenek a politikai döntéshozóktól. Az Erdélyi Riport szerkesztősége most megpróbálja megszerezni a kiadási jogokat, és saját szakállára, önállóan folytatni a munkát, de nem lesz könnyű dolguk.

A legnagyobb különbség Erdély és Magyarország között az, hogy az erdélyi magyaroknak még el sem kell hagyniuk a szülőföldjüket, ha ezt megelégtették. Egy magyarországi ember kivándorol, ha már elege van mindenkiből, egy erdélyi magyarnak viszont ott a román nyilvánosság, ha elege van abból, hogy propagandává silányítják a sajtóját, és kézi vezérlésre állítják a kulturális intézményeit. Persze, ez épp az asszimiláció útját nyitja meg, és ezért „nemzeti elkötelezettségű” vezetőink, határon innen és túl, csak magukra vethetnek.

Zsolt Erdei · Gyenge eszmeifutattás, a Progress Alapítványt az UDEMERE ellenőrzi és a lap UDEMERE propagandát firkál a netre. Nyomtatott forma már rég nincs, senkit nem érdekelt a sok hazugság, megszűnt.

Javasolom a cikk szerzőjének jobban tájékozódjon legközelebb.

[2016. december 30.](#)

megsegítenek, hogy koldulunk belé majd.
Legalábbis így tűnik, a forgalommal szemben haladva.

[Arról, ami a sajtó sara. A frusztrációs kör bezárulásáról](#)

http://fulbebogar.blog.hu/2017/01/02/arrol_ami_a_sajto_sara_a_frusztracios_kor_bezarulasarol

7 Szíjjártó minden magyar diplomatának megtiltotta, hogy részt vegyen a román nemzeti ünnepen

[Horváth Bence](#)

2016. november 30.

<http://444.hu/2016/11/30/szijjarto-minden-magyar-diplomatanak-megtiltotta-hogy-reszt-vegyen-a-roman-nemzeti-unnepen>

8 RMDSZ-beszámoló: élnek, mint Marci a Hevesen

május 5, 2016

[siposzoltan](#)

<https://erdely.atlatszo.hu/2016/05/05/rmdsz-beszamolok-elnak-mint-marci-a-hevesen/>

9 <http://www.maszol.ro/index.php/impresszum>

Dániel Tóth Innen is látszik mennyire nemzeti a narancsos zsidesz!Meg fő a sajtószabadság..!

2016. december 31.

Zsombor Ferencz · A cikk szerzője is jól tudja – csak úgy tesz, mintha elfelejtette volna – , hogy az Erdélyi Riportot az egykori MSZP-SZDSZ (gyurcsányista) koalíció erdélyi kolonizációs bástyájaként hozták létre. Az RMDSZ által, magyarországi támogatással. Már évekkkel ezelőtt meg kellett volna szünnie. Kutyából nem lesz szalonna.

2017. január 2. 7:52

Lénárd Mikó Én a fiókhasználó felesége vagyok,de lesz hamarosan nekem is külön fiókom,volt, de megszüntették,mikor meg most kellene nincs -!!!!!!-no sebjaj majd elrendeződik, mint minden .--- ez az én meglátásom, véleményem !!!!!!!-----ne csak az ujságot szüntesse meg Orbán Viktor, hanem a romániai magyaroknak a pénzfizetést ,aki magyar iskolába iratja a gyermekét,az kap ha jól tudom havonta 10.20 ezer FT-innen Magyarországról.-aztán nem tudom meddig kötötték meg az egyezséget az Ukránokkal,vagy a Putyinkával még annó,----de ingyenes magyar egészségügyi ellátást kapnak, az UKRÁNOK valamint sok.sok ember mitőlünk kapja a nyugdíját, na most az ellopott, a másoknak adott jogtalan pénzek, ha itt maradnának, nálunk, akkor máris jobb lenne a helyzet anyagilag,mert so-sok milliárd -ft-ban vannak nekünk,mi meg a legszegényebbek az EU-ban !!!!!!! TESSÉK TÜNTETNI,A LÁÍRÁSOKAT GYÜJTENI A PÉNZNEK ADOMÁNYOZÁSÁT MEGSZÜNTETNI !!!!!!! Végrelegesen ,nem porhintéssel és utána sumákul megint adni, aztán a Romániai házat amit direkt neki építettek, adja el. az is legyen közös, a pénzt tessék betenni a lopott helyére !!!!!!--biztosan nem a két szép szeméért,a járásáért,meg a csípőjének a ringásáért építették az5 a házat, hanem azért,mert pénzeli a Románokat és ezt neki honorálják !!!!!!! Az UKRÁNOK olyan szegények,mint a templom egere, de kéremszépen mi miért adjuk a nyugdíját, az eü-t ingyen ??????!!!! TESSÉK EZEK és az ELLOPOTT Uniós-pénzek másra felhasználását nem véletlen 10-en végzik Brüsszelben, mert be akarják bizonyítani,az EU-s pénzeknek egy részét ellopta és másra költötte, nem arra amire adták !!!!!!!-- mennyi az annyi, mert lopja, elcsalja,kiviszi külföldre,feleségére iratja, gyerekeire,no meg a vője a Ráhel férje karácsonyra éttermet,vagy kávézót kapott,a lánya, unokája biztosan megint lenyúltak pént ami nem járna- nekik és még 4 gyereke csuda tudja miket iratott már rájuk,--földek, borászatok,lakások, pénzek a Rogán ügyvédjének milliárdos háza van Svájcban,-- és még a többi haverját nem is említettem, hogy miket csinál, ez egy sátnafajzat a legnagyobb KORRUPT politikus és szemrebbenés nélkül lopja a pénz és hazudik !!!!!!!!!!!!!!!

2016. december 31.

Jott Jott Egyetértek, ignoráns, gyűlölettől habzó szájú magyarországi nacionalisták akarnak manipulálni minket is. A válasz csak a magunkra utaltság, az orbántalan összezárás, és az európai románok felé fordulás lehet, amíg Magyarországon helyre nem áll a normalitás. Éljen a transzilvanizmus. Van élet Orbánon kívül, ott van csak igazán.

2016. december 31.

Grausam Géza · Rossz érzés lesz, amikor kezded beleér majd a bilibe.

2016. december 31.

Szakács Anikó · A lap Veresstóy Attila RMDSz-es szenátor kezében volt, aki szintén be akarta zárni, 2009-ben tőle vette meg jelképes összegért a frissen létrehozott Erdélyi Riport Kft, amelyiknek 50%-os tulajdonosa egy RMDSz-es parlamenti képviselő volt. Majd miután ő is rájött, hogy ez csak viszi a pénzt, és nem akárhogyan, szépen lepasszolta az Progress Alapítványnak. Ennyi...

2016. december 31.

Steve Lavazza · Orbán elvtárs pontosan tudja mit kell tenni ahhoz , hogy sokáig hatalmon tudjon maradni és még sokáig rabolhassa le a nemzetet . Orbánt csak a pénz érdekekekte egész életében , ez volt a fő motivációja , ezért lett politikus nem pedig zugügyvéd mert a képességei elég gyengék voltak de időben felismerte miben van a pénz . Hatalomnál nagyobb pénztermelő eszköz nem létezik , főleg ha aljas gazember módra viselkedik a hatalom vezére . Orbán szó szerint kifosztotta a magyarokat természetesen amérleg másik nyelvére rákerült ez az iszonyatos mennyiségű vagyon . Orbán magyarország leggazdagabb embere . A magyarok pedig szó nélkül szemlélik a meggazdagodását sőt támogatják is a rablásait .

2017. január 2.

Steve Lavazza · Fidesz nem egy párt hanem egy bünszervezet .

2017. január 3.

Beadvány az Erdélyi Riport megszüntetése ellen

http://www.peticiok.com/beadvany_az_erdelyi_riport_megszuntetese_ellen#form

2017. 01. 02.

Alulírottak azt szeretnénk, ha a Progress Kiadó átgondolná azt a döntését, mely az Erdélyi Riport megszüntetéséhez vezetett.

Ezen az online felületen véleményünk szerint (és minden ellenkező híreszteléssel szemben) kiegyensúlyozott, tárgyilagos írások jelentek meg. Az ott (be)dolgozó újságírók (Szűcs László, Simon Judit, Parászka Boróka, Szilágyi Aladár, Tasnádi-Sáhy Péter, Ady András stb.) minden műfajban alkottak, a glosszától a tudósításig, a riporttól a jegyzetig, az interjútól a tárcáig sok mindent olvashattunk a portálon. Ráadásul az újságírók *mindenre figyeltek*, a kül- és belpolitikától az irodalomig, a színháztól a menekültkérdésig.

Kezdeményezésünknek *szociális célja* is van. Az erdélyi magyar újságírók nem tartoznak a szakma társadalmilag és gazdaságilag megbecsült rétegéhez. Ha a kiadó megszünteti az Erdélyi Riportot, azzal nemcsak azt üzeni, hogy az erdélyi nyilvánosságnak egyre inkább be kell érnie egy szűkített szemhatárú sajtóval, hanem azt is, hogy az újságírók bármikor (akár karácsony előtt), minden emberi szempont dacára szélnek ereszthetők.

Fentieket figyelembe véve ismételten arra kérjük a Progress Kiadót, gondolja át a döntését, és *ne* szüntesse meg az Erdélyi Riportot.

Alírók hozzászólásai

- Kati Lőrincz** Budapest egyetértek a szerző álláspontjával. 17-01-02 12:35
Kincső Tamás Sepsiszentgyörgy egyetértek 17-01-02 12:44
Sarolta Bredeanu London Mert nem fair! 17-01-02 13:14
Csákváry Éva Nagyvárad Nem szűnhet meg!!! Sokan szeretjük, igényeljük!!! Értékteremtő, és nagy szükségünk van értékekre ebben az egyre inkább elértéktelenedő világunkban... 17-01-02 13:15
Máté Parászka Brassó Aláírom mert a szabad sajtó kell. 17-01-02 13:19
István Király Cluj-Napoca !!! 17-01-02 13:47
Katalin Bokor Brassó Mert hiszek a pártfüggetlen véleményszabadságban és a sajtó szabadságában. 17-01-02 13:47
Henriette Kemenes Nagyvárad Ha a barlang száját berobbantják, a szél akkor is, minden részből, nyílásból és repedésből süvíteni fog. 17-01-02 14:07
Kemenes Elisabeta Nagyvárad Hiányzik az Erdélyi Riport. 17-01-02 14:13
Evelin Jock Érmihályfalva Aláírom, mert szükség van a magyar írásokra! 17-01-02 14:19
Márkó László Kolozsvár olyan írások is jelenhessenek meg szabadon, amelyek távol állnak sokszor tőlem..... 17-01-02 14:21
Tibor Schneider Kisbács Még jobb sajtót Erdélynek! 17-01-02 14:27
Judit Molnár Nagyvárad Aláírom, mert teljes mértékben egyetértek a petíciót elindító véleményével 17-01-02 14:50
Szilágyi N. Sándor Kolozsvár Egyben tiltakozom az ellen is, hogy a Progress Alapítvány, a Maszol kiadója január elsejétől (nyilván a Vélemény-szabadság jegyében)

ügymond "nem hosszabbítja meg" a portál Vélemény rovata eddigi szerkesztőjének, a Maszol vezető publicistájának, Ágoston Hugónak a munkaszerződését, illetve néhány olyan jó nevű újságíróét, akiknek a szemlélete elég közel áll ahhoz, amit az Erdélyi Riport is képviselt: Gál Máriaét, Krebsz Jánosét, Spielmann Mihályét, sőt még a Cseke Gáborét sem, akinek pedig nem is volt szerződése, csak írogatott oda időnként ingyen, de így jelezték neki, hogy nem tartanak igényt a további közreműködésére. 17-01-02 14:51

- Zsuzsa Szilágyi N.** Budapest Mert már volt teljesen egyoldalú sajtónk, és nem egy kellemes emlék az a korszak. És mert szeretném, ha jobban megbecsülnénk a sajtó munkatársait. 17-01-02 14:53
- Gábor Cseke** Csikszereda egyetértek vele 17-01-02 15:01
- Nemes Jozsef** Spring Hill Nemes Jozsef 17-01-02 15:04
- János Juhász Dósa** Rimaszombat felháborítónak tartom egy újabb magyar sajtótermék megszüntetését. 17-01-02 15:09
- Erika Mihálycsa** Cluj/Kolozsvár Mert sajtószabadság nélkül mindnyájunk alapjogai sérülnek. 17-01-02 15:19
- Márk László-Herbert** Szentendre Egyre sötétebb van. 17-01-02 15:19
- Júlia Gyéresi** Marosvásárhely Az Erdélyi Riport nem szűnhet meg! 17-01-02 15:21
- Román Győző** Bukarest minden erdélyi magyar kiadvány megszüntetése egy vesztesége közösségünknek 17-01-02 15:42
- Emese Czirják** Berlin "Egyben tiltakozom az ellen is, hogy a Progress Alapítvány, a Maszol kiadója január elsejétől (nyilván a Vélemény-szabadság jegyében) ügymond "nem hosszabbítja meg" a portál Vélemény rovata eddigi szerkesztőjének, a Maszol vezető publicistájának, Ágoston Hugónak a munkaszerződését, illetve néhány olyan jó nevű újságíróét, akiknek a szemlélete elég közel áll ahhoz, amit az Erdélyi Riport is képviselt: Gál Máriaét, Krebsz Jánosét, Spielmann Mihályét, sőt még a Cseke Gáborét sem, akinek pedig nem is volt szerződése, csak írogatott oda időnként ingyen, de így jelezték neki, hogy nem tartanak igényt a további közreműködésére." 17-01-02 15:42
- Sándor Kacsó** Bukarest
- <https://www.facebook.com/A.magyar.adas/photos/a.111192398963273.19227.103301356419044/1204490882966747/?type=3&theater> 17-01-02 15:57
- Tihamér Czika** Brüsszel Egyetlen társadalom sem virágozhat sokszínű sajtó nélkül 17-01-02 16:10
- Varga Melinda** Kolozsvár Varga 17-01-02 16:19
- József Gábor** Vámospércs Kedvenc erdélyi online-újságom. Színvonalas, érdekes írásokat, interjúkat, riportokat közöl. Sokunknak hiányozna szerte a világban és természetesen Erdélyben. 17-01-02 16:28
- Enikő BUTKAI** Wien Remek újság, messze Erdély határain túl is olvastuk - és továbbra is szeretnénk olvasni! 17-01-02 16:45
- Ilona Roman** Kolozsvár Romanilona 17-01-02 16:48
- Marianna Ágopcsa** Szatmárnémeti Sokkal szegényebb lenne a hazai magyar sajtó - és nem csak - az Erdélyi Riport nélkül! Európai látásmód, a tények és események közötti nagyobb összefüggések feltárása és igényes fogalmazás - az itt megjelent írások közös jellemzői. 17-01-02 16:49
- Judit E. Ferencz** Bukarest a lap megszüntetését a sajtószabadság durva megsértésének tekintem 17-01-02 16:49
- Anikó Bodor** Budapest az Erdélyi Riport megszüntetése ellen 17-01-02 18:27

- Ferenc Herman** Nagyvárad Mert fontosnak tartom, hogy az Erdélyi Riport ne szűnjön meg. Tartalmas, tárgyilagos írások jelennek meg ami ritkaság. 17-01-02 18:56
- Imola Bechtold** Brüsszel A szólásszabadság és a sajtószabadságot fontosnak tartom 17-01-02 19:09
- Gábor Juhász** Orosháza Legyen a népnek szava! 17-01-02 19:46
- Bernadett Hermann** Markt Schwaben a szívem erdélyi. 17-01-02 20:02
- Arpad Biro** Nagyvárad Mert nem szeretnék a politikai propaganda áldozata lenni én is, mint ahogy a szüleim és nagyszüleim voltak. 17-01-02 20:35
- Zoltán Telegdy** Budapest Mert Csuri is aláírta. 17-01-02 20:36
- Julia Fodor** London Fontos, hogy azok is akik nem olvasnak angolul, jól legyenek informálva a nemzetközi helyzetről. Azonkívül objektív, jól megfontolt tudósítás és analízis helyi dolgokról is fontos. 17-01-02 21:03
- András Benedek** Markt Schwaben Szükség van a vélemény kinyilvánítására, politikától függetlenül. 17-01-02 21:07
- Eva Laszlo-Herbert** The Hague Polgári kötelességemnek tartom, hogy kiálljak a szabad és minőségi, 360 fokos látókörű erdélyi sajtó zavartalan létjogosultságáért. Mert fontos. Mert nem lehet másképp, amint azt a szomszédos példa is mutatja. Köszönöm.. 17-01-02 21:15
- PÉTER KOVÁCS** VERÓCE az ajánló értékítéletében megbízom. 17-01-02 21:16
- Roza El-Hassan** Budapest Fontos, hogy széles palettája legyen a kultúra és politika, társadalom tudomány területén a sajtónak. 17-01-02 21:54
- István Gusztos** Veresegyház Aláírom, mert szeretem és értékesnek tartom az Erdélyi Riportot. És mert egyre kevesebb a megtűrt érték... 17-01-02 22:17
- Aliz Radu** Nagyvárad Szeretem Simon Judit irasait.Is :) ! 17-01-02 22:18
- Szabó T. Anna** Budaörs Fontos nekem ez a lap. És nemcsak nekem fontos. 17-01-02 22:20
- Éva Ferencz** Kászonyjakabfalva "Je ne suis pas d'accord avec ce que vous dites, mais je me battrai jusqu'à la mort pour que vous ayez le droit de le dire." Voltaire 17-01-02 22:21
- Irén Bandi** Sepsiszentgyörgy Bandi Irén 17-01-02 22:23
- Vera Mayer** Nagyvárad Mert ha egy minőségi sajtóterméket meg sem próbál megmenteni a kiadója, az bizony szomorú. Azt hittem, hogy legalább ebből a szempontból jobb itthon a helyzet, mint más, a sajtószabadság felszámolásával igen szépen haladó, országokban. S fáj, hogy most egyre nyilvánvalóbb, mekkora naivság volt ez részemről. 17-01-02 23:01
- Ádám Csillag** Budapest Az Erdélyi Riport sok írása irodalmi színvonalat képvisel. Ne járjanak Önök úgy, mint Horger Antal úr! 17-01-02 23:17
- Noémi Ady-Kovács-Ferenczi** Csíkszereda Mert a sajtószabadság azt jelenti, hogy mindenféle véleménynek és nézőpontnak lehet platformja akkor is, ha nem egyezik egyesek/mások, a többség vagy a kisebbség véleményével. Egy véleményt lehet ellenezni, lehet vitázni ellene, meg lehet cáfolni, de elhallgattatni nem szabad. 17-01-02 23:26
- Tamás Fodor** Pilisborojenő továbbra is olvasója szeretnék maradni az egyre kevesebb, valóságról szóló színvonalas források egyikének. 17-01-02 23:27
- Margit Szalontai** Szalonta Egyetértek a peticio elindítójával, teljes mértékben. 17-01-02 23:54
- András Bíró** Budapest Haldoklik a sajtószabadság 17-01-03 03:21
- Eleonóra Baán** Budapest mindenki kárát látja, ha a szólásszabadságot korlátozzák, vagy megszüntetik 17-01-03 04:27
- Péter Czakó** Budapest Egyetértek a petícióval 17-01-03 04:35
- József Bíró** Surány Kellenek a független hírforrások 17-01-03 08:54
- Éva Galambos** Budapest Nagyon fontos lap! 17-01-03 09:00

- Lia Illés** Budapest Egyetértek a petícióban foglaltakkal. 17-01-03 09:14
- Mária Busai** Budapest Egyetértek a petíció szerzőjével 17-01-03 09:42
- Zsuzsa Gergely** Kolozsvár Aláírom, mert aggódom. A félkézből szélnek eresztés miatt, és azért is, mert ijesztő elképzelni, hogy egyetlen tollvonással lehet nemet mondani a gondolkodásra, miközben a butítás teret hódít és sok pénzhez jut. Hagyjuk már a "Nem nyereséges" meg egyéb ilyen jellegű érveket, Az erdélyi magyar prérin ez egyszerűen nem téma. 17-01-03 10:17
- Eva Moldovanyi** London Nagyon szeretem az Erdélyi Riportot 17-01-03 11:16
- Mária Ludassy** Budapest fontos a pluralista politika erdélyi megőrzése számára 17-01-03 11:20
- Anna Biró** Gyergyószentmiklós Ha segíthetek ezzel, akkor aláírom... 17-01-03 12:42
- Szabolcs Szunyogh** Budapest Aláírom, mert egyetértek. 17-01-03 12:48
- Lajos Nótáros** Arad A folyamat betetőzéséhez érkezünk. A dolog úgy kezdődött, hogy 1989 Decemberében a sajtó volt a közeg, a kezdeményező és a követelések szószólója. A politika a sajtó árnyékában vajúdott (Aradon az RMDSZ a Jelen szerkesztősége által rendelkezésre bocsátott szobában jött létre). Mostanra a politika teljesen lenyelte és semlegesítette a független romániai magyar sajtót. Itt és most többről van szó mint az Erdélyi Riportról és a Maszról (mindkettőnek voltam munkatársa), a sajtó létéről és szerepéről van szó. 17-01-03 13:05
- zoltán kovács** budapest mert kell a normális magyar sajtó 17-01-03 13:21
- Áron Tótság** Nagyvárad Aláírom, mert az erdélyi (magyar) nyilvánosságot nem szabad leépíteni. Ez nem lehet pénz vagy érdek kérdése. 17-01-03 14:03
- Ágnes Albert** Budapest Az Erdélyi Riport-ot szívesen olvasom. Objektivitása és alapos információi miatt szeretném, ha megmaradna. 17-01-03 14:19
- Anikó Katalin Oláh** Nagyvárad fontos 17-01-03 15:46
- László Csák** Csíkszereda 1. Kivánjuk a sajtó szabadságát, censura eltörlését. 17-01-03 16:05
- István Molnár** Budapest Hátha csökken ezzel a szabad sajtó felszámolásának sebessége. 17-01-03 17:03
- Ágnes Penziás** Szentendre Mert minden egyeduralmi törekvéstől hányingert kapok. 17-01-03 18:59
- Rebeka Pozsgai** Budapest Nem akarom, hogy csak szakmaiatlan, ízléstelen, behódolós kormánylapok létezzenek. 17-01-03 19:12
- Edit Lázár** Bukarest A cenzúra újbóli bevezetése megöli a szabad sajtót. 17-01-03 19:36
- Hajnal Fori** Budapest "Vegyének el mindent, csak szabad sajtót adjanak, s nemzetem szabadsága, boldogsága fölött kétségbe nem esem." Kossuth Lajos 17-01-03 19:50
- Eszteró Emese** Temesvár Mert: Rendszeresen olvasom a lapot,, amit minőséginek és kiegyensúlyozottnak tartok; Személyesen ismerek két újságíró, emberileg és szakmailag kifogástalanok; Egyetértek a petícióban írtak minden egyes szavával. 17-01-03 19:55
- István Bessenyei Gedő** Szatmárnémeti Mert a szólás- és véleményszabadság nem értelmezhető megfelelő médiafelületek nélkül, médiapluralizmus nélkül. Mert meggyőződésem, hogy szükség van minden minden véleményre, beleértve akár az enyémtől (vagy bárki másétól) különbözőeket is. Mert lesújtana, ha megint szegényebbek lennénk egy erdélyi magyar sajtóorgánummal, és még inkább lesújtana, ha ez sajtó hibánkból történne így (erdélyi magyarok akaratából). Mert semmilyen közösségi szellemi öncsonkítást nem támogatok. És mert tudom, hogy médiapluralizmus nélkül minden relatívvá válik: az egyoldalú

média azt az egy oldalt sem tudja hitelesen reprezentálni, amelyet képviselni hivatott. Az egyoldalú média ugyanis nemcsak egy ügyüvé, hanem együgyüvé is válik, menthetetlenül. 17-01-03 19:57

- Hunor Tőkés** Kolozsvár "Ha a kiadó megszünteti az Erdélyi Riportot, azzal nemcsak azt üzeni, hogy az erdélyi nyilvánosságnak egyre inkább be kell érnie egy szűkített szemhatárú sajtóval, hanem azt is, hogy az újságírók bármikor (akár karácsony előtt), minden emberi szempont dacára szélnek ereszthetők." 17-01-03 20:05
- Irimiás Erika** Marosvásárhelysajószabadság! 17-01-03 20:21
- Medve Zsuzsa** Marosvásárhelysajószabadság! 17-01-03 20:38
- lidia racz** Pilisborosjenő szeretem az írásaikat 17-01-03 21:21
- Gábor Kovács** Budapest Mert utálok a diktatúrát!! 17-01-03 21:31
- Baksa Soos Veronika** Budapest Mert Éljen a Szabad Sajtó! 17-01-03 21:59
- Eszter Novák** Budapest Egyetértek a petíció szövegével. Mert nagy veszteségnek tartom a magas színvonalú orgánum megszűnését. Mert fontosnak tartom a többféle szempont létjogosultságát, az újságírói etikát, tárgyilagosságot és személyességet, ami jellemezte az Erdélyi Riportot. És mert együttérzek az ott dolgozó újságírókkal. 17-01-03 22:45
- Norbert Tötös** Marghita Aláírom, mert az Erdélyi Riport kell az erdélyi magyar olvasóközönségnek! 17-01-03 22:48
- András Papp-Zakor** Kolozsvár Minőséget képvisel. Szemben annyi más erdélyi kiadvánnyal... 17-01-03 23:01
- Ferenc Gerlóczy** Pécs Legyen sokszínű a sajtó 17-01-03 23:13
- Tamás Pethy Simon** Győr Egyetértek! 17-01-04 00:53
- Judit Szabóné M.** Budapest egyetértek vele 17-01-04 01:27
- Gyöngyi Pásztor** Kolozsvár Mert a sokszínűség érték. 17-01-04 08:34
- Julianna Borbély** Nagyvárad Szükség van magyar nyelvű hetilapra Erdélyben. 17-01-04 09:03
- Sz. Németh Éva** Kolozsvár Dolgoztam cenzúrázott sajtóban, és nem szeretném viszontlátni. 17-01-04 09:35
- Mária Darics** Ják a ritka színvonalas online portálok közé tartozik az Erdélyi Riport. 17-01-04 10:56
- Máté Péter** Budapest lehet, hogy furcsa, de nekem az elfogulatlan tájékozódáshoz kellett - kellene 17-01-04 15:28
- Barnabás Nagy** Vérteskethely A szólásszabadság elnyomása undorító dolog, melynek nem adhatunk helyet modern, felvilágosult világunkban. 17-01-04 17:38
- Márta Jakobovits** Nagyvárad Tárgyilagos, nagyszerű folyóirat. 17-01-04 17:56
- Márta Rozsnyai** Csobánka Egyetértek vele 17-01-04 18:05
- Johanna Borzasi Addleman** Bandon IGAZ 17-01-04 19:42
- Zoltán Szilágyi** Szatmárnémeti tartsák az aljas, gerinctelen politikájukat otthon! 17-01-04 20:57
- Melinda Papp-Zakor** Kolozsvár Egyike volt a nagyon-nagyon kevés olvasható, olvasásra érdemes sajtótermékeknek. Az ürügy, amivel meg akarják szüntetni, tökéletesen átlátszó. 17-01-04 21:23
- Mária Ibolya Rob** Nagyvárad Fontosnak tartom. 17-01-04 21:46
- Tivadar László Rob** Nagyvárad Fontosnak tartom. 17-01-04 21:54
- Mária Gál** Budapest/Kolozsvár mert ahol a vélemény nem szabad, ott előbb-utóbb az ember sem az 17-01-04 23:09
- Kleindl Edith** Marosvásárhelyegyedtertek 17-01-04 23:22
- Ferenc Szabó** Ostffyasszonyfa netizenként Archibald Tatum 17-01-05 03:02
- Chis Marta** Adoni úgy érzem, valami nagyon rossz felé haladunk, és a média egysikúvá tétele ennek biztos előjele és bizonyítéka. Azt reméltem, lesz elég erőnk

- megvédeni magunkat itt Erdélyben ettől a tendenciától. Tévedtem. 17-01-05 09:40
- Antal Lombos** Budapest Rendszeres olvasója voltam, színvonalas írásokat közölt, nagy veszteségnek tartom a megszüntetést 17-01-05 09:53
- Zoltán Néda** Kolozsvár Ha ez előtt 1.5 hónappal többen aláírták volna a - Beszéljünk megoldható problémákról - petíciókat talán nem jutottunk volna ideig. 17-01-05 10:06
- szűcs lászló** Nagyvárad Köszönjük, mindenkinek! 17-01-05 10:20
- Róbert Rontó** Veszprém A folyamat a NER szerves része. Az Orbán kormány a határon túli magyarság körében is építi lefelé a demokráciát. Kár, hogy az RMDSZ is lefeküdt nekik. Szükség van olyan médiára, amelyben a valóságról lehet tájékozódni. A propagandakiadványokat kellene megszüntetni. 17-01-05 12:17
- Kristóf Baiersdorf** Düsseldorf Nagyon komolynak, fontosnak, értékesnek tartom az Erdélyi Riport munkáját. 17-01-05 13:17
- Vera Nemezc** Bugapest egyetértek 17-01-05 13:32
- István Hell** Budapest A szervilis Orbán-seggnyalóvá vált RMDSZ részt vesz a magyar nyelvű sajtó felszámolásában, és ezzel minden magyarnak kárt okoz. 17-01-05 13:51
- Tamás Béneyei** Debrecen ennél többet nem tehetek 17-01-05 17:01
- Andrea Fincziski** Székelyudvarhely Hűséges olvasójuk vagyok 17-01-05 17:11
- Emilia Péter** Nagyvárad Nagyon sajnálnám, ha megszűnne a lap. Hiánypótló szellemi táplálék volt még így digitális formában is. 17-01-05 18:48
- Stefánia - Csilla Kunsabo** Nagyvárad Esélyegyenlőséget mindenkinek! 17-01-05 19:39
- Attila FARKAS** Budapest A sajtószabadság gyilkosainak módszereit exportáljuk. 17-01-06 02:58
- István Tóth** Marosvásárhely Nem megszüntetni kell a romániai magyar sajtóproduktumot, hanem fejleszteni és korszerűsíteni. 17-01-06 04:52
- Alexandru Bogus** Kolosvar bazd meg Orban Viktor! 17-01-06 15:48
- Tamás Bodor** Bukarest Aláírom, mert szégyenletesnek tartom azt, ahogy az RMDSZ által közpénzen támogatott Progress Kiadó lábbal tiporja a vélemény szabadságot, és vezetője ráadásul hazudik is (az ER látogatottságáról). Külön szégyen az, hogy a Maszol cenzurázását egy volt újságíró kezdeményezte vagy irányította, aki maga is megélte a sajtócenzúra sötét korszakát. 17-01-06 16:15
- Hargita Szász** Csíkszereda Mert értékes a Riport, már a nyomtatott változat megszüntetését fájlaltam. Nagytatám azt mondja, azóta sem olvasott olyan minőségi kiadványt. 17-01-06 16:41
- Lenke Szász** Parajd Szász Lenke 17-01-07 10:42
- Miklós Murvai** Arad " Mikor a vitában már elbizonytalanodtál a saját igazadban, akkor ne mondj semmit. Csak üss!" - ez lenne az érdekvédelmi ars-poeticája? Aláírom, mert minden leírt/kimondott magyar szó elfojtása nemzethalálhoz vezet. 17-01-07 12:09
- Bence Stanik** Kolozsvár Szolidaritásból aláírtam, bár nem értek egyet az Ivan Karamazov által létrehozott petícióval, ami az Erdélyi Riport megszüntetésének visszavonását szorgalmazza. Ez nyilván nem lehetséges, tehát nem mutat fel megoldást. A Riportnak abban a percben befellegzett, amikor a FIDESZ úgy döntött, bekebelezi az RMDSZ-t. Nem arról híres a magyarországi kormánypárt, hogy kesztyűs kézzel bánna hűséges ellenlábasával. Valószínűleg két forgatókönyv volt: 1) átalakítani a Riportot a FIDESZ propagandáját nyomató szócsővé, ami a munkatársak világnézetével (egy részüknek volt!) nem lett volna összeegyeztethető, 2) megszüntetni. Szerintem

a Riportosok hálásak lehetnek, hogy az utóbbi történt. Mindig kirázott a hideg, mikor láttam, milyen lélektelenül formál át a hatalom bizonyos hagyományokkal, szellemi erőterrel rendelkező orgánumokat. Zoltán Sipos, szerintem is független alkotói műhely létrehozásával kellene próbálkozniuk a Riportosoknak és a többi eltávolított újságírónak. Amiről azt hittük, lehetetlen, most lehet, hogy lehetséges lenne. Innen indulhatna ki az erdélyi magyar társadalom újjászervezése, pénzosztásosditól (Szilágyi N. Sándor), civil szerveztesditől (Szigeti Enikő), a politikai képviselő újragondolásáig és tovább. Attól tartok, elmarad a forradalom. Azok között, akiket lapátra tettek, nincs egyetlen olyan karizmatikus egyéniség sem, aki be merné vállalni. Egyelőre nem világos, hogy akarják folytatni a Riportosok. Függetlenül? (Sic itur ad astra.) Továbbra is az RMDSZ vagy egy másik párt vagy szervezet patronátusa alatt? Az a gyanúm és ez, bevallom, elszomorít, hogy a jelek szerint nekik mindegy, csak hagyják őket dolgozni (szakmai színvonal legalább magasabb az átlagnál) és valaki, mindegy, hogy ki, ossza ki a fizetéseket. Hát ennél most többre, valamiféle vízióra lenne szükség, ha komoly, intézményi struktúrát ledöntő és újat felállító, mély társadalmi változást szeretnénk látni. Komolyan meglepődtem, hogy valaki még meglepődött azon, hogy politikai alapon kirúgnak embereket szerkesztőségekből. Tragédia, hogy a Maszol nyomatja a Fidesz propagandát? Miért ne tehetné? Miért ne dönthetnék el a tulajdonosok, hogy mit akarnak megjelentetni? Ha valakinek nem tetszik a rendszer, fel is lehet mondani. Nem tudom, előfordult-e fél évszázados munkássága alatt Agoston Hugoval, hogy világnézeti okokból, protestfelmondásként felállt volna egy jól fizető állásból. Nem hinném. Akkor sem tett ilyet, amikor másoknak, közvetlen munkatársainak pakolnia kellett. A petíció egyetlen haszna, hogy ismét bebizonyosodott: még létezik szolidaritás a szakmában. Ez némi reményre adhat okot! A Riport megszüntetése tematizált egy fontos körülményt: a sajtó-napszamosok kiszolgáltatottságát. Ha csökkenteni szeretnénk a kiszolgáltatottságukat, két dolgot tehetünk: 1) Alapítunk egy új, politikától független országos érdekvédelmi szervezetet, ami erős társadalmi támogatottsággal a háta mögött az újságíró érdekeit védő munkaszerződéseket és méltányos fizetéseket követelne és kényszerítene ki az orgánumok tulajdonosaitól és működtetőitől. 2) Átalakítjuk a Magyar Újságírók Romániai Egyesülete-ét, amelynek, bár mostanában aktívabb, mint volt, nem sikerült mértékadó intézménnyé válnia és nem úgy néz ki, mint ami egyhamar képes lenne (és szándékában állna) hatékony érdekvédelmi munkát végezni. 17-01-07 23:40

Aladár Györke

M A gondolatok meggyilkolását is gyilkosságnak tartom és szellemi prostitúciónak a hathatalmasak szolgálatát. 17-01-08 00:06

Balázs wacha

Budapest Aláírom, mert a sokszínű színvonalas sajtó és határoktól független, soknyelvű kulturális élet mellett állok, és határokon átnyúló közösségek jóllétét kívánom. 17-01-08 13:39

Enikő Fábrián

Nagyvárad Érdekes,aktuális cikkek jelennek meg benne és színházi kritikák, hazai és külföldi előadásokról ismertető! 17-01-09 16:12

Balogh Levente, Pap Melinda, Rostás Szabolcs – **Áll a bál az RMDSZ-es sajtónál**

Balogh Levente, Pap Melinda, Rostás Szabolcs | 2017.01.03.

<http://www.kronika.ro/erdelyi-hirek/all-a-bal-az-rmdsz-es-sajtonal>

Petíció indult hétfőn a Progress Alapítvány által kiadott Erdélyi Riport portál megszüntetése ellen. Nem ez az egyetlen újdonság az RMDSZ-es sajtó háza táján: menesztették a szintén a Progress által kiadott Maszol.ro portáltól többek között Ágoston Hugó vezető publicistát, ugyanakkor Nagy-Debreczeni Hajnal már nem Kelemen Hunor szövetségi elnök sajtótanácsosa, hanem a Progress vezetője.

Érdekes változások mentek végbe az elmúlt időszakban az RMDSZ-közeli médiában, de váltás történt a szövetségi elnök közvetlen környezetében is sajtóvonalon. Az Erdélyi Riport szerkesztősége december 29-én közzétett nyilatkozatában hozta nyilvánosságra, hogy kiadója, a kolozsvári Progress Alapítvány 2017. január 1-jétől anyagi okok miatt meghatározatlan időre szünetelteti a portál működtetését, a munkatársakkal pedig szerződést bont.

A karácsony előtt közölt döntés nyomán a részben Nagyváradon szerkesztett portál stábjára arra kérte az RMDSZ által működtetett alapítványt, hogy a jogok átadásával, jelképes eladásával adjon lehetőséget számukra a 14 évnyi munka folytatására új befektetők, támogatók bevonásával. Az Erdélyi Riport 2002 őszén hetilap formájában jött létre Nagyváradon a Scripta Rt. kiadó gondozásában, alapítói közül ma Simon Judit és Szűcs László dolgozik a lapnál. 2009 tavaszán a Riport Kiadó Kft. vette át a lapot, később a Kós Károly Alapítvány, majd a nyomtatott változat megszűnése után a Progress Alapítvány adminisztrálta.

A szerkesztőség úgy véli, olyan érveket, kulturális értékeket – például számos témában közölt riportsorozat – tudnak felsorakoztatni létjogosultságuk mellett, amelyek szerintük minden bizonnyal elkerülték a döntéshozó figyelmét. Emellett fontosnak tartották emlékeztetni arra, hogy a 2015 áprilisában megszűnt nyomtatott hetilap, illetve szerkesztői szinte valamennyi fontos magyar sajtószakmai elismerésben részesültek, szerkesztői és állandó szerzői pedig mintegy harminc könyvet publikáltak.

Szűcs László, az Erdélyi Riport főszerkesztője a Krónikának hétfőn elmondta, „erős kifejezés” lenne azt mondani, hogy tárgyaltak a kiadó vezetésével, amikor az gyakorlatilag közölte, hogy kiszállnak a portál további finanszírozásából. „Amikor elhangzott, hogy kifejezetten anyagi okokból szüntetik meg, én azt mondtam, ha nekik nem kell az online lap kiadói joga vagy a weboldal használata, mi hajlandók vagyunk átvenni akár jelképes összegért is, ezt követően pedig akár egy civil szervezetet bejegyeztethetünk a működtetésére. A kiadó vezetője akkor azt mondta, nem látja akadályát. Most várom a jelentkezését” – közölte Szűcs.

Mint kifejtette, Nagy-Debreczeni Hajnal, a Progress Alapítvány vezetője azt mondta, a cél az, hogy archiválják az oldalt. „A munkatársak részéről egyértelmű, hogy mindenki folytatni szeretné, sőt olyanok is jelentkeztek, hogy dolgoznának nekünk, akik eddig nem voltak szerzők” – tette hozzá. Szűcs azt is közölte, ha nem engedik át a névhasználatot vagy az oldalt, „nem nagy dolog” kitalálni egy új oldalt és nevet, amelyen jeleznék, milyen felületnek az utódja. Hétfőn egyébként Demény Péter költő kezdeményezésére petíció indult azzal a céllal, hogy a Progress gondolja át az

Erdélyi Riport megszüntetéséhez vezető döntését. Az aláírók szerint – akiknek száma kedd reggelig megközelítette a háromezret – az online felületen „minden ellenkező híreszteléssel szemben kiegyensúlyozott, tárgyilagos írások jelentek meg”.

Az Erdélyi Riport megszüntetési szándékával egy időben változások történtek az RMDSZ-es alapítvány másik portáljának, a Maszolnak a háza táján is. A Krónika értesülései szerint önként távozott a portáltól Lázár Lehel lapigazgató, ugyanakkor menesztették Ágoston Hugó vezető publicistát és Gál Mária főmunkatársat. (Egy decemberben indult petíció aláírói éppenséggel cenzúrával vádolták meg a Maszol.ro-t, miután az megtagadta Gál Máriának a Szijjártó Péter külügyminisztert bíráló jegyzete közlését). Ágoston Hugó – aki a Maszol elődjének, az Új Magyar Szó napilapnak az alapító főszerkesztője volt – a Krónikának elmondta, december 19-én Nagy-Debreczeni Hajnal kiadóigazgató telefonon közölte vele, hogy köszöni az eddigi munkáját, és gazdasági okokra hivatkozva bejelentette: nem hosszabbítja meg a szerződését.

Az erdélyi magyar sajtóban egyedi, 12 állandó és több bedolgozó munkatárssal rendelkező, naponta két publicisztikával jelentkező véleményrovat ötletgazdája és vezetője elmondta, bizonyos jelek alapján fel volt készülve erre, és korábban maga is fontolgatta lemondását, de azzal áltatta magát, hogy még normálisan tudják működtetni a rovatot. „Utána pedig, amikor szinte bizonyossá vált a dolog, elhatároztam, hogy nem kímélek meg senkit az eltávolításommal járó kellemetlenségektől és az erkölcsi következményektől” – jelentette ki lapunknak a közismert publicista.

„Visszautasítom a gazdasági okot, hiszen helyettem és a rajtam kívül menesztett újságírók helyett újak jönnek, tehát anyagi okokról nem lehet szó” – fogalmazott Ágoston Hugó, aki elmondása szerint ezt telefonon közölte is Nagy-Debreczeni Hajnallal, és írásbeli indoklást kért, melyet nem kapott meg. „Miután telefonon felmerült, hogy gazdasági okok miatt rúgnak ki, ezt kikértem magamnak, és azt mondtam, azonnal nyílt levélben párhuzamot vonok a Népszabadság megszüntetésével, mert azt is gazdasági okokkal indokolták. Ekkor már a levelében az igazgató asszony nem hivatkozott gazdasági okokra. A baj az, hogy nem hivatkozott semmire, tehát nem indokolták meg, hogy miért kell mennem” – mondta Ágoston.

Az általa írt levélre – melyet lapunkhoz is eljuttatott – a kiadó csupán annyit válaszolt, hogy mivel szerződése lejárt, nem áll módjában meghosszabbítani azt. „Egészen biztosan nem azért menesztett az RMDSZ lapja, mert RMDSZ-ellenes cikkeket írtam. Erről szó sincs, nem írtam és nem is fogok írni RMDSZ-ellenes cikkeket, egyrészt mert nem tévesztem össze az RMDSZ-t a vezetőivel, másrészt mert fontosabbnak tartom közösségünk képviselőjét akár a személyes dolgaimnál is. Viszont másfelől korábbi reakciók a legmagasabb szinteken és az utóbbi hónapok fejleményei inkább azt jelezték, hogy a magyar kormány politikájának, legfőképpen a gyűlöletkampánynak és a sajtóval való bánásmódnak, a Népszabadság megszüntetésének a bírálata az ok” – jelentette ki a Krónikának Ágoston Hugó.

Hozzátette, tudomása szerint hozzá hasonlóan a portál több neves publicistáját – Gál Máriát, Sebestyén Mihályt, Krebsz Jánost és Cseke Gábort – értesítette még arról Cseke Péter Tamás főszerkesztő, hogy nem tartanak igényt a munkájukra. Ágoston Hugó elmondta, tudomása szerint a publicisták közül Székedi Ferenc jelezte a Maszolnak, hogy a történetek fényében nem folytatja a

munkát. Lapunk úgy tudja, nem közöl többet a Maszolon Demény Péter sem, a riportos petíció elindítója.

Nagy-Debreczeni Hajnal, a Progress Alapítvány elnöke hétfőn az Erdélyi Riport kapcsán lapunknak elmondta, a print kiadás 2015-ös megszüntetése nyomán közölték a szerkesztőséggel, hogy menjenek át online változatba, ezt pedig egy év alatt futtassák fel. „Ez azonban nem sikerült, a napi 150–200-as látogatottság ugyanis a gyengébbnél is gyengébbnek minősíthető. Ezért az a döntés született, hogy egyelőre ilyen formában nem működhet tovább a portál. Ugyanakkor megvizsgáljuk annak a lehetőségét, hogy milyen változások lennének szükségesek a portál jobba, olvasottabbá tétele érdekében” – jelentette ki Nagy-Debreczeni Hajnal, aki az Erdélyi Riport megszüntetése ellen indult petíciót kommentálva hozzátette: a döntés már megszületett az online felület működtetésének szüneteltetéséről; mindez egy munkakönyves alkalmazottat érint, a többi szerzői jogdíjjal állt alkalmazásban a portálnál.

A Progress vezetője a Maszolnál történt változásokról elmondta, Ágoston Hugó szerződése december 31-én lejárt, Lázár Lehel távozása pedig közös megegyezéssel történt, ám mivel ezek a kiadót érintő belső döntések, részletesebben nem kívánja kommentálni őket. Egyébként a Progress 2015-ben 497 ezer lej (110 ezer euró) támogatásban részesült az RMDSZ részéről.

Lemondott az RMDSZ-elnök sajtótanácsosa

Nagy-Debreczeni Hajnalt megkértük, erősítse meg vagy cáfolja ama értesülésünket, miszerint lemondott Kelemen Hunor RMDSZ-elnök sajtótanácsosi tisztségéről. „Ez hülyeség. Nem nyilatkozom erről. Majd ha lesz hivatalos tájékoztatás az ügyben, akkor a Krónika is megkapja” – érkezett a válasz.

Lapunk információi szerint Nagy-Debreczeni Hajnalnak az RMDSZ-elnök mellől történt távozása azzal állhat összefüggésben, hogy a korábbi televíziós újságíróról 2015-ben kiderült: évekig javadalmazásban részesült a Kolozsvári Rádió alkalmazottjaként, holott ott érdemi munkát nem végzett. A botrány kirobbanását követően Kelemen kommunikációs tanácsadója kitartott amellett, hogy a két tisztség nem összeférhetetlen egymással, majd 2015 áprilisában lemondott a rádiónál 2010 augusztusától betöltött munkahelyéről, ahová a közszolgálati televíziótól való áthelyezése útján került.

eloreelvtarsak A lakájmédiában cserélik a Hyppolytokat, nehogy már sajnálni kezdjem őket!
2017.01.03.

Biharpüspöki-Nagyvárad Sajnálja a kutya őket, egy pártlappal kevesebb!
2017.01.03.

nandormagyari <http://systemcritic.blogspot.ro/2017/01/sos-sajtoszabadsag.html>
2017.01.03.

traktorista Na Hugó, ezért volt miért annyira ny.lnod oda. Így jártál.
2017.01.03.

hovátöretszelvtárs? [@eloreelvtarsak](#): És ez milyen média, ahol elvtársiasan beírsz? Kinek a lakájmédiája?
2017.01.03.

permetezőgépkezelő @traktorista: Hugó valamikor nem is olyan régen a Krónikát boldogította. Nem is akárhogyan.
2017.01.03.

na @permetezőgépkezelő: Azt talán nem tagadod, hogy a Krónikának is voltak korszakai: például a Stanik által szerkesztett lap egészen más volt, mint a mostani...
2017.01.03.

Töprengő Kik gondolatokat ölnek meg, amelyek nem szolgálják őket azok is gyilkosok. A kommunizmus azért bukott meg, mert gyilkolta a gondolatokat, és korlátozta az emberi jogokat, arra, hogy másképp gondolkodjanak, és ez volt amit az emberek nem tűrtek, ami kiváltotta kényszert, hogy lázadjanak.
Kísértetjárás van, a neokommunizmus kísértete, visszatért a diktatúra, és a kötelező messiásimádás.
2017.01.03.

permetezőgépkezelő @na: Nem tagadok én semmit, még azt sem tagadom, hogy a Krónika folyamatosan és hűségesen kiszolgálta a háttérerőket, azokat, akik a sötétből, az árnyékból, a kulisszák mögül, arc s név nélkül diktáltak.
Milyen könnyű leírni, hogy pártsajtó, Rmdsz-sajtó. A pártsajtónál legalább van azonosítható valami vagy valaki a háttérben. A Krónikánál mi van, ki van? És a Krónika milyen sajtó?
2017.01.03.

előreelvtársak @permetezőgépkezelő: Valamit rosszul állítottál be azon a gépen, mert azon kívül, hogy itt szórod, hinted a mérget abból jutott a te szemedbe, felszívódott agytekevényeidbe, szublimálódott a lelked mélyére, mert a megnyilatkozásaid alapján nemcsak diverzáns módjára, hanem „tulipánt,-szektánsként is viselkedsz. Ráadásul annyi sütnivalód sincs, hogy megértsd az iróniát, s nevet cserélgetve, tolod azt a rozoga pártszekeret.
2017.01.03.

permetezőgépkezelő @előreelvtársak: Nem tolok én semmit. Te tolod a szemellenzős dumát. Úgy ahogy mondtam, a setét háttérből. Ez a könnyebb, ugye?
Amúgy, a választás s a budapesti kormány álláspontja megmutatta, hogy a pártszeker-e rozoga, vagy a „pép„párt romlott...
2017.01.03.

csendes többség Hát publicista uramék a mi véleményünket semmibe veszik ?
Csak egy manipulálandó anyag vagyunk ?
Illene a mi véleményünkre is adni. Még akkor is ha okosabbaknak tartják magukat.
Más:- Markó Béla mondása volt: Az rmdsz jó viszonyt ápol a mindenkori magyar kormánnyal.
Függetlenül kik alkotják ezt a kormányt. Oly nehéz ezt érteni ?
Más:- Az rmdsz nem azért van, hogy részt vegyen a magyarországi pártvitákban. Hanem azért, hogy képviselje közösségünk érdekeit a lehetőségeken belül.
2017.01.03.

Ennyi még jár nekünk ... sőt, még ennél is több!
2017.01.03.

Viking9999 @csendes többség: a csendes többség hallgasson:))))
2017.01.03.

Gebele @nandormagyari: Neked milyen a „szabad sajtó”, amely te szályad ize szerint vélekedik a dolgokról ?
2017.01.03.

alibaba Ezek szerint komcsi-libi mentes erdélyi sajtónak nézünk elébe, már csak a kultúra más berkeit kell kipucolni oszt majd rend lesz.
2017.01.03.

Aladin. @alibaba: Nem egészen értem miről karattyolsz, de azt hiszem, te nem ismered a mai pénz-maffia-link-párt-sajtót. A komcsi-libsi ehhez képest őzgidás gyermekirodalom.
2017.01.03.

backspace Nocsak. Siránkoznak az értelmiségiek? Munkára ! Udvarhelyen azzal érveltek , hogy túl sok van belőlük. Kórusban helyeselték , vagy mélyen hallgattak erről;. Mindegyiknek ki tudnék osztani fejenként öt hat egyedül maradt idős embert vagy házaspárt gondozásra , fát vágni, behordani , orvoshoz hordozni , házat javítani , rábeszélni őket az állataik megtartására , hogy legyen értelme a reggeli felkelésnek , mozgásnak stb stb stb stb ha netalán úgy gondolják hogy az ejrőszázazerekből szponzorált felülmúlhatatlan szellemi magasságban sziporkázó életük értelmét jelentő kalandjuknak vége . Ha az esztergához nem értenek. Támogatás nélkül. Csendben. Mert mi jönne ki abból a pennából , ha nap mint nap a dicsőítettek döntéseinek következményeivel szembesülnének? Amíg emberek tízezrei párlejekből vívják némán hónapról hónapra az élethalálharcukat még mindig a megmaradásért addig semmiféle pártárnyékból sziporkázó tehetséges széltolónak és társainak nincs joga erkölcsi következményeket emlegetni. Ha ez sem tetszik lehet menni nyugatabbra melegbárba pikolónak. Eleget beajánlották oda magukat nyilvánosan.

Kirúgják a szakit , szó nélkül odébbáll .Felnőtt módon kezeli a történeteket. Ejj. Az ember ha már valaki lett , nem esik kétségbe zárdugattyússal a kezében , szál gatyában mocsárban sem egyedül , úgyis kihozza a maximálisat mindenféle helyzetből ,a senkinek akármit akár mennyit adhatsz attól nem lesz valaki. Felnőtt emberek . Véleményformálók. A hívek felháborodására játszani a legnagyobb összefogás idején? Engem lepszihóztak ezért , csodálkozom , hogy lehet egy ilyen nevetlen neoprimitív állítólag velem azonos szintre süllyedni.
2017.01.04.

Szilágyi N. Sándor @backspace Bocsánat, nem volt benne semmi szándékosság, csak úgy magától jutott eszembe erről, hogy milyen transzparenszel tüntettek 1990 februárjában Bukarestben az IMGB nehézipar munkásai, mikor Iliescuék felhergelték őket az értelmiség ellen: „Noi muncim, nu gîndim!” (Mondjuk ez már ebből is látszott. De volt olyan is, hogy „Moarte intelectualilor!”.) Biztos hogy ez lenne a jó irány, amerre mennünk kellene lefelé?

A témával kapcsolatos kommenteket olvasgatva (nemcsak itt) egyre kevésbé értek valamit. Most sokan azon kárörvendenek, hogy – mint valaki másutt írja – meggyengültek a „balliberális hadállások Erdélyben”. Az ilyen kommentelők legnagyobb része ugyanakkor meg van róla győződve, hogy ami egyszer a Fidesztől származik, azt gondolkodás nélkül el lehet fogadni jónak, és csakis helyeselni lehet, az RMDSZ viszont mindenestül mocsok ballibsi-(poszt)kommunista banda. És ez az utóbbi akkor is úgy van, ha az RMDSZ most annyira barátja a Fidesznek, hogy az ő kedvéért még az annak tetsző politikai tisztogatást is elvégzi a sajtóban. Úgy látszik, ki kell egészíteni a régi mondást és elvet, miszerint „a barátom barátja a barátom,,: kivéve, ha az RMDSZ-ről van szó, mert az akkor se a barátom, ha a barátom barátja.

Bodor Tamás @Gebele: A te szályad birlya-e izlelgetni a magyar hejesírást ? (Figyelem, ebben a szövegben 3 i hosszú, csak a gépemen nem tudom előrángatni !)

backspace Sándor , 1990-től Romániát a pénz irányítja. Alapjaiban csesződött el az egész . Most épp ennek az elcseszett egésznek egy apró részletére reagálunk , ki így ki úgy. Nem is érdekelt volna a dolog , ha nem fenyegetőznének következményekkel . A kitelepedett orvosok sem fenyegetőztek , csendben csomagoltak és léptek. Ezek itt tudták de tapsoltak , hogy minden a legnagyobb rendben van. A válságban és utána is minden második rettegett , milyen lesz a holnap? Ezek főnökei egy év alatt átlag négymillió eurót szedtek ki az erdőkből , ezek tapsoltak , minden rendben van. Ha valaki nem állt be a mindannyian imádjuk Brüsszelt klubjukba , jöttek a címkék : Nacionalista , náci , idegengyűlölő , homofób , xenofób stb stb. és tapsoltak , hogy minden a legnagyobb rendben van. Most ne ríjanak. Csak az érte utol őket , amit eddig letagadtak. Nyomták a globalizációt , miért esnek kétségbe amiatt , hogy a szavazóbázisuk munkaerőként a globális piacra lépve ignorálja őket? Nem kellene már. Nyomták az egyirányú diszkriminációt. Itt eszembe jut egy példa ámerikából a hírekben legutóbb leadott ezzel kapcsolatos eset. Virágboltot és házat vesztett egy idős asszony , mert nem akart kiszolgáltatni két férfit az esküvőre. Diszkriminált. Ha idejutunk , nem fogom sajnálni az időt és pénzt valamire. Nehogymá csak azok lennének agresszívek. Később eljött Afrika is. Hozott magával eszement törzsi szokásokat , taharrust , háremet , betegséget , robbanóövet de aktiválta magát a cenz ura is, állnak a metrók , repterek , buszok , iskolák nap mint nap bombariadók miatt, ezek nácizták a védekezőket idegengyűlölettel dobálóztak és ünnepeltek hogy minden rendben van. Az értelmiség többi fele hol volt? Tökétlenül sunyított a vackában. Az RMDSz soha nem lehet a barátom. A fidesz azt csinálhat amit akar , ez itt csak egy biznisz. Nyugton tartani a népet ,szintén pénzért , amíg a befektetési bankárok átszervezik fejünk fölött a kisvilágunkat. Dumát cserélnék menetközben , ha a szükség ezt kívánja , ettől még marad minden a régiben. Ez csak egy kirakat.

2017.01.04.

Bodor Tamás A Progress vezetője: „Ágoston Hugó szerződése december 31-én lejárt.” Na és, nem lehetett meghosszabbítani ? Nem. ”...mivel lejárt, nem áll módjában meghosszabbítani” – válaszolta a kiadó Ágoston Hugó levelére. Aha. Biztos, csak akkor állt volna módjában meghosszabbítani, ha nem járt volna le. De akkor meg minek ? Nagyon logikus vagy, Debreczeni Hajnal !

Szóval a Maszol legjobb publicistái – Ágoston Hugó, Gál Mária, Sebestyén Mihály, Krebsz János, Cseke Gábor, Székedi Ferenc és Demény Péter – nem kellene nektek. Szégyeljétek magatokat !

2017.01.04.

mucika @[Bodor Tamás](#): Hogy te milyen okos vagy,mivel etetett anyukád?

2017.01.05.

Magyari Nándor László – SOS sajtószabadság!

<http://systemcritic.blogspot.ro/2017/01/sos-sajtoszabadsag.html>

2017-01-03

Magyari Nándor László

Soha nem látott kísértet járja be e hetekben a rommagyar sajtót, a saját – kisebbségi – cenzúra kétlábon járó kísértete, aki nyilván nem saját, hanem alig titkolt megbízói nevében tiltja meg a másként vélekedés nyilvános megjelenését, sőt, a legdrasztikusabb eszközhöz nyúl, hetilapot szüntet meg, hatalmi megrendelésre. A fő-cenzor különössége, hogy ezúttal nem a „román” hatalom ideológiai elvárásainak alapján cenzúráz, hanem a magyar kormányzat és itteni helytartói szája íze szerint szabja át, illetve hallgattatja el a véleményeket, szüntet meg lapot, [rúg ki újságírókat](#) és helyez pozícióba másokat. Ráadásként a cenzor – Nagy-Debreczeni Hajnalka – még azt a fáradságot sem vette, hogy tisztára mossa magát, a megalapozott [korrupciós vádaktól](#), sőt „főnöke” nemcsak a följelentőt rugatta ki (aki, nem mellesleg azután pert nyert kirúgatása ellen), hanem mellesleg elégedetlenkedő kollégát is, kis áttetsző csellel, [menesztett](#) a Kolozsvári Rádió szerkesztőségéből. Mondom, példátlan a kisebbségi sorsra jutásunk egész időszakát tekintve, ami itt és most történt/történik, vagyis a rommagyar nyilvánosság átszabása, alárendelése a magyarországi hatalmi érdekeknek, az alig burkolt cenzúra, és a folyamat vége még egyáltalán nem látszik, az [einstandolás](#) – minden bizonnyal – folytatódni fog. Ugyancsak példátlan, hogy egy politikai párt sajtója, állami, vagyis költségvetésből fizetett állásából, cenzori, mindent egybevetve törvénytelen, tevékenységet folytasson. Sok dolog ismeretlen és titokban történt a cenzúrával kapcsolatban, de ami nem kétséges, hiszen [egyik érintett írja](#), feketén-fehéren és névvel felvállalva azt, hogy „az utóbbi időben már nem csak azt mondták meg, kiről/miről ne írjunk, hanem azt is, hogy milyen megadott politikai témákat kell feldolgozni és hogyan.” És ahhoz sem férhet kétség, hogy az [Erdélyi Riport megszüntetése](#) nem anyagi – amint azt a Népszabadságról is elterjesztették gátlástalan propagandisták –, hanem [politikai indítékból történt](#) fideszes mintára (valószínűen megrendelésre is). És a rommagyar mediaticus tér kisajátításának, az ellenzéki hangok elhallgattatásának céljából, klasszikus [sajtószabadság ellenes meggondolásokból](#) történt. Az utóbbi hetekben 3 (lásd [itt](#), [itt](#)¹⁰ és [itt](#)¹¹, és egy [rádióadás](#) témáját is képezte a cenzúra) petíció is foglalkozott a sajtószabadság problémáival, tiltakozva a „belső” cenzúra egyre nyilvánvalóbb jelenléte, az értelmiségi vita, a nyilvános okoskodás elhallgattatását nehezményezve. Hivatalos válasz, illetve reakció ezekre sem érkezett – a fidesz stílus ebben is tetten érhető –, a most „különösen nagy sikerét ünneplő” vezérkar a gyáva elhallgatást választotta, az újságírókkal és a nyilvánossággal való bármiféle párbeszéd helyett.

Ugyanakkor a szintén erős politikai befolyás alatt álló MÚRE is hallgat az ügyekről, esetleg majd kivizsgálják, ha elfelejtődtek a dolgok és egy semmitmondó nyilatkozattal elintézik az egészet.

Ami az RMDSz hivatalos szócsövét, a jobb időket megélt maszol.ro-t illeti, amit kézi vezérléssel nem is a névleges főszerkesztő, hanem a „főnök sajtója” a botrányosan viselkedő főcenzor asszony irányít fokozatosan ment át a szívárvány alatt és vesztítette el nyomát is mindenféle kritikus, vagy egyáltalán tényekre alapozott, publicisztikának. Az átkódolás, a fideszes propaganda elvárásainak való megfelelés bajnoka Ambrus Attila, a MÚRE prominense volt (zavaros cikkeivel Bíró Béla és Rostás-Péter István nagyban erősítette ezt), akit most az Ágoston Hugó helyére főszerkesztő helyettesnek neveztek ki, és egyszersmind a Vélemény rovat élére.

Hát, így körvonalazódik a fideszsel kötött paktum ára, a „nagyszerű hat százalék”, amiből legalább kettőt az Orbán-Kövér, stb. propaganda, és a magyar kormányzati médiák kampány-rásegítése

10 Ne cenzúrázzon a Maszoll!, https://www.peticioek.com/signatures/ne_cenzurazzon_a_maszol/start/0 2017. 01. 15-ig aláírták 12-en.

11 Beadvány az Erdélyi Riport megszüntetése ellen https://www.peticioek.com/signatures/beadvany_az_erdelyi_riport_megszuntetese_ellen/ 2017. 01. 15-ig aláírták 783-an.

hozott, az immár mindenestől kiszolgáltatott rommagyar párt(ok)nak. A kialakult helyzet világosan mutatja azt is, hogy az alig 3 hete leadott szavazatok mintegy kényszerből, a félelemtől és a manipulációból fakadtak és a politikai mainstream, továbbra is háttal áll szavazóinak, a bizalom, amit most legitimitásukként hangoztatnak álságos propaganda és nem valós demokratikus fölhatalmazás. A tények, illetve az igazság utáni politizálás viszont igen gyorsan bebizonyíthatja, hogy kontraproduktív, sőt kisebbségi helyzetünkben végzetesen káros: kiszolgáltat és alávet, a sajtónyilvánosság ellehetetlenítésével és a média kontrolljával még az esélyét is megszünteti annak, hogy a demokratikus pluralizmus értékeit követve valós rommagyar társadalom alakulhasson ki, illetve működhessen. Így nem lehet képviselni közös ügyeinket, így csak a [kisebbségi kalandorpolitika](#) folyhat, veszélybe sodorva kisebbségi társadalmunk viszonylagos – legalábbis – szellemi autonómiáját, sőt magát a társadalmat is.

Azt hiszem ha valaha, hát most lenne szükség a rommagyar civil társadalom összefogására és határozott föllépésére a hatalmi önkény, a sajtószabadság csorbítása ellen, mert ahol cenzúra van és a médiák önkényes kontrollja, ott nemcsak a demokratikus élet lehetősége, hanem az értelmes beszéd, a közjó szolgálata is ellehetetlenül, a közélet kiürül és tartalmatlan, ugyanakkor erőszakos és bigott propagandává silányul. Más kérdés, hogy az amúgy is erőtlén rommagyar civil társadalmi szerveződések anyagi alávetése, kiszolgáltatása, jó ideje folyik és ezért ma már alig van hang, mely fölszómlana az intézkedések ellen. Tisztelet a kevés kivételnek (köztük a bukaresti TV Magyar adása szerkesztőinek, és értelmiségieknek, magánembereknek), állásféltebsből, igazodási kényszerből, megtévesztettségből, de olykor karrierizmusból és terribilimusból egyaránt alig történik határozott föllépés, illetve annak még leghaloványabb jelét is hatalmi szóval, fenyegetéssel elfojtják.

István Király V. A SAJAT, KISSEBBSEGI CENZURA EGYALTALAN NEM UJ DOLOG MIFELENK. 2001-BEN A SAPIENTIA ALAPITVANY LETILTOTT A TOVABBI PALLYAZASROL, MERT CSUFOLODVA SZOLTAM (VOLNA) AZ EGYHAZAKROL (Azt irtam a tanulmányban, hogy az” egyházak miniszterei” (miniszter= szolgáló!!!).

AZUTAN A PALLYAZO KIADOK RENDRE VISSZAUTASITOTTAK – tanszeki kollegaim segitsegevel – az azota szinte klasszikussa valt halal-kotetemet.... Nem tagadom, vegtere jot tettek ezzel nekem, mert igy jutottam a Kalligramhoz... Az eset elleni tiltakozasomat azonban egyetlen hazai magyar folyoirat sem „tudta kozolni,„...

[2017. január 3.](#)

Nándor László Magyar Igen, ez is fontos adalék a cenzúra történetéhez.Köszönöm.

[2017. január 3.](#)

Attila Ambrus Hogy a tényeknél maradjunk: nem főszerkesztő-helyettesnek neveztek ki, hanem vezetőpublicistának kértek fel. A személyeket minősítő jelzőknek pedig nem volna helye a publicisztikában. Ám azok mindenképpen minősítik a minősítőt.

[2017. január 3.](#)

Nándor László Magyar Elnézést, az apró hibáért (nem javítom) semmit sem változtat a dolgok állásán. A jelzőkkel azokat minősítettem, és vállalom is értük a felelősséget, akik ezt a gyalázatot elkövették/elkövetik, szívük rajta. Ha, érvelnél a minősítés(ek) ellen szívesen további érvekkel jönnek.

2017. január 3.

Peter Donogan Boldog újesztendőt kívánok!

A szabad véleménynyilvánítást biztosítani kéne minden szinten, ez nem lehet vita tárgya. A gondok akkor kezdődnek amikor a tulajdonos elvárja alkalmazottjaitól, hogy az ő szájíze szerint írjanak, beszéljenek, mutassanak. Mivel ő adja a pénzt jogot és formál ez irányú igényére, a médiák így is működnek.

Ami az Erdélyi riportnál és a Maszólnál történt lehetséges egy más olvasat is. Adott a Progress alapítvány amely mindkét elektronikus médiát finanszírozza, az alapítvány RMDSZ büvköréhez tartozik balliberális érdekeltségével egyetemben. E fenti két honlap is híven tükrözi(te) ezen irányvonalat. E két kiadványnál a függetlenség vajmi kevés vonását lehet lehetett felismerni ami nagyon sokszor a tárgyilagosság kárára ment. Ez tetten érhető főképp az időskorú publicisták esetében kiknek vezérszónoka írásban, véleményben szóban Ágoston Hugó. Sajnos ő saját igazának mindenképpen bizonygatása közben képtelen más igazát is bár néha észrevenni vagy netán elfogadni.

Valami nem illeszkedik a képbe, miért menesztenek olyanokat kik állandó jelleggel feltétlen hívei voltak az RMDSZ politikájának akkor amikor az alapítvány is ugyanabba az irányba húz? Sokkal inkább én Debreceni Hajnalka valamilyen okból kifolyólag való személyes leszámolását látom. Gondolhatta, a Népszabadság körüli beszüntetési botrány valós háttérrel biztosíthat rommagyar közegben is mert a bűnbakkot úgyis a Fidesz politikájára lehet hárítani. De pont ebben számította el magát a hölgy, bizonyíték, hogy másnap Őt távolították el Kelemen Hunor közvetlen közeléből. Ergo K.H. sem ért egyet D.H. lépésével.

2017. január 4.

Nándor László Magyar Ez az interpretáció érvényes lehetne, ha az utolsó állítás igazolódna, de nem igazolható. T.i. egészen bizonyos, hogy Debreceni Hajnalka a KH egyetértésével, tudtával, sőt az ő érdekében cenzúráz. Az csak megtévesztő lépés, hogy a hölgy lemondott a sajtótanácsadói szerepköréről, (amúgy is kínos volt a botrányai miatt, meg az összeférhetlenség is fennáll), de vezére egy RMDSz alapítású, költségvetési pénzeket osztogató alapítványnak, mely a szövetség egyik háttérintézménye (továbbra is TVR Igazgatósági tag, ahonnan szép fizút szakít). Ma, a szövetségnek, két pénzügyi ügyletet, redisztribúciós funkciókat ellátó háttérintézménye van, az egyik a Progress Alapítvány, amely román költségvetési pénzeket oszt újra, vezére Nagy-Debreceni Hajnalka, civilben főcenzor. És az Eurotrans Alapítvány, mely magyar kormánypénzeket kezel, oszt újra, amelynek vezére – minő véletlen – Nagy Zoltán, (említett hölgy férje). Ezért nem jogos a cenzúra és a véleményppluralizmus, a kritikus hangok elhallgattatása a Progress Alapítvány nevében, mely a mindannyiunk adóiból visszaosztott pénzekkel rendelkezik.

2017. január 4.

TGM: Az erdélyi magyar sajtónak is vége

Tamás Gáspár Miklós

2017. január. 03.

http://hvg.hu/velemeney/20170103_tgm_erdelyi_magyar_sajtonak_is_vege

Orbán Viktor a határokon túl sem tűri az ellenvéleményt.

A budapesti jobboldali kormányzat nem tűri el, hogy akár a határon túlról bírálják.

Magyarországon – pontosabban: Budapesten – még vannak nyomai az ellenzéki sajtónak, különösen az interneten, de a rádiózásban (amely sokkal jelentősebb, mint amennyire a digitális honpolgárok számon tartják) és a tévében ezek a nyomok eltűnőben vannak, a regionális és a helyi médiák pedig a maguk teljes egészében a jobboldali propaganda- és államgépezet kezében vannak. (Az ellenzéki lapok pedig olyan politikailag érdekelt oligarchák kezében, mint Simicska úr és Puch László úr – de azért függetlenek is akadnak.) A bulvármédiák, a sport- és poprádiók stb. is Orbán Viktor úr nézőpontját és világlátását terjesztik, az MTI keretében működő központi (és ingyenes!) hírgyár pedig még az ellenzéki lapokra és portálokra is erősen hat, másutt meg egyáltalán nincs versenytársa. A magukat ellenzékiné tartó olvasóknak fogalmuk sincs, milyen nagy mértékben szól a kormány hangja a fejükben.

Az utódállami magyar kisebbségek helyzete és belső élete Csonka-Magyarországon ismeretlennek tekinthető; a sajtó (minden oldalon!) többnyire csak a hagyományos nacionalista témák (jelképhasználat és effélék) iránt érdeklődik, Romániáról vagy Szerbiáról szólván csak a „magyarelles” jelző bukkan föl a pavlovi térdreflex szabályszerűségével. Az erdélyi, vajdasági, felvidéki portálokat nagyon kevesen nézik Magyarországon, s a beavatatlanoknak nem is mindig könnyű megérteniük őket. A román, szerb, szlovák nyelvű sajtó meg: terra incognita.

Tudni való, hogy „a határokon túli” magyar nemzetiségek körében az etnikailag harciasnak tekinthető Orbán-rezsim rendkívül népszerű: az antidemokratikus magyarországi rendszerrel szemben csupán meglehetősen apró kisebbség bizalmatlan vagy kritikus, bár ez a kisebbség létezik, és vannak szószólói a nyilvánosság előtt. Ám mind a népszerűség, mind a népszerűtlenség dimenziói mások, mint itt Csonka-Magyarországon. Vannak olyan emberek a kisebbségi magyarok között, akik a Duna TV és/vagy a TV2 politikai világában élnek este, miközben napjaikat a többenemzetiségű, urambocsá multikulturális munkahelyi, egyetemi, politikai környezetben töltik, ahol olyan hatások érik őket, amilyenekről még a magyar nemzetiségi sajtó se számol be – vagy nem is tud róluk. Vannak olyan kisebbségi magyarok, akiknek az „országos” román, szerb, szlovák politikában olyan a véleményük és a magatartásuk, amely logikailag egyáltalán nem fér össze a szűkebb nemzetiségi környezetben ápolt Orbán-kultusszal. Olyan esetek is bőven akadnak, amelyekben valaki – mintegy magánemberként – magyar marad, magyar nyelvű iskolába íratja a gyerekeit, de politikailag kimutatkozott a magyarságból, és egészen más preferenciákat követ, például inkább az „államalkotó” többség médiáiból tájékozódik, és egyre inkább nem magyar nyelvű könyveket olvas (ezt Szlovákiában tovább bonyolítja Prága óriási kulturális húzóereje; nagyon sok szlovákiai magyar diák cseh egyetemeken tanul), politikai elkötelezettségei se magyar nemzetiségi jellegűek.

Erdélyben az RMDSZ (az ottani magyar nemzetiségi egypárt plusz érdekképviselő) és Orbán Viktor magyar miniszterelnök taktikai szövetsége – ami újdonság – az elvárható következményekkel jár. A számtalan erdélyi magyar nemzetiségi intézményt – egyébként helyesen – támogató budapesti kormány láthatólag benyújtotta a számlát: az Orbán-rezsimet akár óvatosan bíráló sajtótermékeket az RMDSZ tulajdonában vagy befolyása alatt álló alapítványok, médiacégek megszüntetik vagy ideológiailag átalakítják.

Az amúgy is nehéz anyagi és logisztikai helyzetben lévő Erdélyi Riport nevű portált egyszerűen megszüntették, nagyjából úgy, mint Budapesten a Népszabadságot. De ennél még súlyosabb tény, hogy az Új Magyar Szó internetes utóda, a maszol.ro, amely a leglátogatottabb erdélyi magyar portál, a politikai „átállítás” áldozata lett. Egyszeriben elbocsátották a lap alapító főszerkesztőjét, szilveszterig a publicisztikai rovat vezetőjét, Ágoston Hugót – az egyik legbefolyásosabb és legnépszerűbb romániai magyar újságíró –, fölmondtak Gál Máriának, akit Magyarországon kitűnő külpolitikai újságíróként ismernek, továbbá levélben közölték a külső munkatársakkal, közírókkal (majdnem minddel), hogy szolgálataikra többé nem tartanak igényt. Az érintett újságírók internetes közleményeiből kiderül, hogy az ok: a magyarországi rezsim (mindig hangfogós, szerény-józan, nyugodt) bírálata, amely még ezen az óvatos módon is megengedhetetlen. Az utóbbi időben az RMDSZ „sajtója” a szerkesztőség feje fölött kivett anyagokat a lapból. Más hasonló erőszakos manipulációk is történtek. (A részletes történetet lásd Kettős Mércse blog [kétírásában](#).)

De persze a magyarországi olvasónak nem szabad azt képzelnie, hogy ezek a lapok (pár kivételtől eltekintve) kemény ellenzéki orgánusok voltak; általában követték az RMDSZ „vonalát”, különösen a romániai politikának és a romániai magyar párt manővereinek tekintetében, s óvakodtak tőle, hogy az erdélyi magyar közvéleménnyel szembeszálljanak – ám a szélsőjobboldalivá züllött magyarországi kormánypolitika brutalitásait már nehezen tűrhették. S különösen vigyáztak rá, nehogy a romániai országos (magyar nemzetiségi érdeket csak közvetve érintő) politikában önálló álláspontot foglaljanak el; néhány finom célzástól eltekintve. A „románossággal” szemben leginkább némi „orientalizmus” jellemezte őket: a „balkáni” és „bizánci” furcsaságokkal szembeni fönsőbbes irónia. Azt azonban nem lehetett sokáig titkolni, hogy Románia, a romániai közélet és nyilvánosság mennyivel szabadabb, sokrétűbb, fesztelenebb, vitaképesebb, konfliktustűrőbb, mint akár a magyarországi, akár az erdélyi magyar megfelelője. De ebből senki nem vont le semmiféle látványos következtetést, holott világos, hogy a román állami tulajdonban álló közszolgálati médiák (és magyar adásaik!) mennyivel pluralistábbak és demokratikusabbak, mint a magyarországi (jobboldali-szélsőjobboldali) vagy RMDSZ-főnhatóság alatt álló újságok és portálok külön-külön és együtt. (A médiaszerkezet is más: olyan típusú lapból, mint az Élet és Irodalom, Bukarestben 7 darab található: ismétlem, nem egy, hanem hét.)

Hasonló a helyzet Szerbiában és Szlovákiában is.

Elég paradox, hogy a kisebbségi magyar médiákban a sajtószabadság garanciája a román, szerb, szlovák közszolgálat (aminek persze a román, szerb szlovák állam magyarok iránti közönye a fő magyarázata).

De persze az ottani magyar közvélemény nem nagyon bízik az utódállami közszolgálat – ahogy ott értik: a többségi etnikum befolyása alatt álló állami rádió és tévé – elfogulatlanságában.

Mindenesetre Szerbiában sikerült döntő orbánista befolyást szerezni az egyetlen vajdasági napilap, a Magyar Szó szerkesztőségében – interneten vannak ellenzéki próbálkozások, amelyek hatásáról nincsenek megbízható adataim. Romániában pedig egészen különleges helyzet állt elő: a magyarországi kormányzó jobboldalnak sikerült lapokat betiltani vagy megrendszabályozni és cenzúrázni – egy külföldi állam területén!

Ez nemzetközi jogi és külpolitikai téren is aggályos kissé. Arra nem is akarunk gondolni, hogy a román állam mit tart afelől, hogy a részben a román költségvetésből is (közvetve) támogatott romániai médiákat a budapesti Cinege utcából vagy a Miniszterelnökségről (vagy Habony úr albérletéből) cenzúráznak, tiltanak be, irányítanak, netán szerkesztenek.

Ilyesmi még a két világháború között se nagyon sikerült az akkori budapesti kormányoknak, pedig nem sajnálták rá a pénzt; az egyetlen analógia, amelyet ismerünk, a csehszlovákiai német sajtó gleichschaltolása az 1930-as években – ebbe beletartozott a korábban liberális Prágai Magyar Hírlap „átállítása” is...

Azzal, hogy ártalmatlanná tették a talán legfontosabb, legelterjedtebb országos romániai magyar hírportált – a regionális és helyi (megyei/városi) erdélyi magyar sajtó vagy (1) a Fidesz–KDNP által közvetlenül birtokolt és politikailag ellenőrzött, vagy pedig (2) az ottani mérsékelt (magyar) nacionalista áramlatok által irányított, vagy (3) az „összmagyar” kérdésekben néma változatokban létezik, mindenfajta politikai és világnézeti vitát mellőz, és általában mélyen konzervatív –, az erdélyi magyar politikai tájkép épp olyan lett, mint a magyarországi, csak még rosszabb.

Ennek az a legfontosabb következménye, hogy „magyar szempontból” Kolozsvár és Marosvásárhely és Nagyvárad semmivel se sajtóságosabb és eredetibb, mint Zalaegerszeg, Tatabánya vagy Szombathely. Legalábbis nyilvánosan. Aki ismeri egy kicsit az erdélyi magyar szellemi életet, az tudja, hogy ott más is van, mint az orbánista hungarizmus helyi változata – bár szemben Magyarországgal, Erdélyben vannak jelentős alkotók, akik Orbán Viktor miniszterelnök úr hívei; Budapesten kormányhű, ám mégis komolyan vehető írókat és gondolkodókat egyáltalán nem ismerünk. (Pedig van magyar konzervatív értelmiség.) Fáj is ez a miniszterelnök úrnak, és rengeteg pénzébe is kerül – ráadásul a legújabb jobboldali irodalmi vezéregyéniséget, Orbán János Dénes tehetségápoló urat, a Magyar Idők nevezetű szélsőjobboldali, egyben állami-kormányzati hírharsona rovatvezetőjét is Erdélyből kellett importálni (kitűnő vendéglője van egyébként Kolozsvárt, mindenkinek ajánlom) és sok százmillió tehetségkutatósi forinttal megajándékozni. (Ezeket a forintokat a létező magyar irodalomtól vonták el.)

A hatalom azonban Orbán dr. úréké a magyar glóbuson, és a szimbolikus jelentőségű erdélyi térfélen ez a hatalom nem tűri a még oly halk és udvarias felelést se.

Mi a jó ebben az RMDSZ-nek?

Igaz ugyan, hogy választóinak jelentős része egyben a Fidesz–KDNP választója is (hála a kettős állampolgárságnak – bár az erdélyi magyarok budapesti mozgósítása nem egyértelműen sikeres), ezért a „ballibsi” és „migránssimogató” színben föltűntethető és most kihajított hírlapírókért talán nem sok erdélyi szív dobban meg. Ugyanakkor az RMDSZ teljesen kiszolgáltatja magát a budapesti rezsimnek – miközben lojális és „konstruktív” része a román hatalmi struktúrának is. Ilyen körülmények között el fogja veszíteni az önállóságát, kezdeményezőkézségét, tehát a politikai befolyását. Ez stratégiai tekintetben hiba, a demokratikus erkölcs tekintetében pedig bűn.

„Összmagyar” vonatkozásban pedig az erdélyi nyilvánosság elveszti érdekérvényesítő képességét, az erdélyi kultúra pedig a mindenki másétól különböző sajátosságát. Az is baj, hogy Zalaegerszegnek és Tatabányának és Szombathelynek sincs önálló karaktere, de ilyesmire Kolozsvár, Marosvásárhely és Nagyvárad esetében kevesen számítottak. Az erdélyi magyar értelmiség persze majd a hivatalos médiaszerkezeten kívül is valahogy majd megszervezi önmagát, de az RMDSZ-szel folytatott gyöngéd viszonyának alighanem vége. Így is túl sokáig tartott, és a kölcsönös tolerancia záloga – a hallgatás és a mellébeszélés – már nem áll, mert nem állhat fenn.

Egyelőre azonban nincs olyan gazdaságilag és politikailag önálló része a Duna-medencei magyar életnek, amelyben ne Orbán miniszterelnök úr hatalma lenne a döntőbíró. Kikerülni már nem lehet. Szembeszállni vele azonban még mindig lehetséges.

Pap Szilárd István – Újra a Fidessel kritikus hangokat rúgtak ki az erdélyi sajtóban

Pap Szilárd István

2017. január 2.

http://kettosmerce.blog.hu/2017/01/02/ujabb_tamadas_az_erdelyi_fuggetlen_sajto_ellen_arculat_valtas_a_maszol_velemen_yrovatanal

A 2016-os év utolsó előtti napján [írtunk arról](#), hogy a Fidesz médiaháborúja nemcsak itt, Magyarországon, de a határon túli magyar nyilvánosságon belül is fokozódik. Jelen esetben az erdélyin belül, ahol az újabb aggasztó jelekre csak néhány napot kellett várunk.

A történet háttere viszonylag egyszerű: a Fidesz már hosszú évek óta finanszíroz – főként állami vállalatokon keresztül – egy saját médiabirodalmat, amely jelentős eléréssel rendelkezik egész Erdélyben, de legfőképp Székelyföldön. Emellett mostanra elkezdte „meghúzni a csavart” az olyan médiumok esetében is, amelyek nem tartoznak saját közvetlen befolyási övezetébe – itt főként olyan sajtótermékekre gondolunk, amelyek így-vagy-úgy a Romániai Magyar Demokrata Szövetség (RMDSZ) holdudvarához tartoznak, és amelyeken belül volt még lehetőség a magyar kormány különböző lépéseivel kapcsolatos kritikát megfogalmazni.

Amint már írtuk, az RMDSZ egyik alapítványa, a kolozsvári székhelyű Progress Alapítvány január elsejétől bezáratta a 14 éves múltra visszatekintő Erdélyi Riportot. A szerkesztőséghez eljuttatott indoklás szerint gazdasági okokról van szó (a Progress Alapítvány 2015-ben 110 ezer eurós támogatás kapott az RMDSZ-től), ám az újságírók, nem hivatalosan, politikai döntésről beszéltek. Ugyancsak az RMDSZ-es alapítvány adja ki a maszol.ro-t, amely 2016 végére a [legnépszerűbb](#) magyar nyelvű hírportállá vált, és a portálnál nemrégiben történt átalakulások szintén a politikai magyarázatot támasztják alá.

December elején a portál megtagadta egy olyan cikk közlését, amely Szijjártó Péter román nemzeti ünnepel kapcsolatos [utasításait](#) kritizálta, később a szerzőt, Gál Máriát pedig ki is rúgták. Ugyancsak december közepén értesítette a kiadó a portál elődjének, az Új Magyar Szónak az alapítóját és a jelenlegi véleményrovat-vezetőjét, Ágoston Hugót, hogy december 31-től nem hosszabbítják meg a szerződését, és nem tartanak igényt munkájára. A Kettős Mércéhez is eljutott levelében Ágoston Hugó, az erdélyi magyar újságírás egyik nagy tiszteletben álló veteránja, kifejti, „politikai indítékú önkényes intézkedésnek” tartja eltávolítását, amelynek oka „a magyar kormány antidemokratikus politikájának, legfőképpen lélekölő gyűlöletkampányának és a sajtóval való bánásmódjának, a Népszabadság megszüntetésének a bírálata volt”.

Az egykori rovatvezető állításait támasztja alá, hogy a kiadó részéről nem kapott semmilyen indoklást arra nézve, miért nem hosszabbítják meg munkaviszonyát. (A Progress Alapítvány honlapját senki ne keresse az interneten, mert nincs neki olyan – átláthatóságból egyes -, jelenlegi vezetője pedig az a Debreczeni Hajnalka, aki az RMDSZ sajtósaként keveredett botrányba, miután [kiderült](#), kamu állásért vett fel fizetést a román közmédia magyar nyelvű tagozatától.)

Ágoston arról is beszél levelében, hogy rovatvezetőként már jó ideje érzi a lapra gyakorolt politikai nyomást, és zavarta, hogy „a rovatot a főszerkesztő feje fölött – a kampányban legalábbis –

a kiadóigazgató irányította.” Azt is hozzátesszi: „[z]avartak a fenyegetőzések is, még inkább az, hogy az utóbbi időben már nem csak azt mondták meg, kiről/miről ne írjunk, hanem azt is, hogy milyen megadott politikai témákat kell feldolgozni és hogyan.”

Különösebben nem érdemes ragozni a dolgot: a jelek szerint a 2014-ben létrejött Fidesz-RMDSZ kiegyezés óta megnyílt a terep a magyar kormánypárt előtt, hogy még inkább birtokba vegye az erdélyi magyar nyilvánosságot, ennek a megnyilvánulásait láthatjuk most az Erdélyi Riport és a maszol.ro esetében – ahol nemcsak Ágoston Hugóval és Gál Máriával, de [más publicistákkal](#) is megszüntette a kapcsolatot a lap. Fontos tiszteletben tartanunk az árnyalatokat, és megjegyeznünk, hogy apró kivételekkel, az erdélyi magyar sajtó sosem volt vegytiszta független állapotban, hiszen anyagi szempontból mindig is az RMDSZ-től függött, lévén, hogy a rendszerváltás óta az rendelkezik a magyar kisebbségnek juttatott jelentős bukaresti és budapesti költségvetési források fölött.

Mindazonáltal, hosszú ideig létezett egy olyan megegyezés, amely szerint az RMDSZ plurális alapokon osztja el ezt a pénzt, anélkül hogy egyetlen konkrét politikai vonalat erőltetett volna. Ágoston Hugó is ehhez a „pluralizmushoz” való visszatérést szorgalmazza, amikor így zárja sorait: „[m]eggyőződésem, hogy az RMDSZ-nek vissza kell nyernie belső pluralizmusát, egyensúlyát és függetlenségét, sajtónknak pedig a pártatlanságát és közszolgálatosságát, amit az Új Magyar Szó és a maszol.ro portál Vélemény rovata mindvégig becsülettel érvényesített.”

Kérdés, hogy ez pluralizmus létezett-e valaha is maradéktalanul – a tapasztalatok azt mutatják, hogy nem mindig. (Elég csak megfigyelni az RMDSZ ügyeit firtató oknyomozó újságírás szinte teljes hiányát, az [Átlátszó Erdély](#) portál megalapításának időszakáig.) De még ha tisztában is vagyunk ezzel a ténnyel, nem maradhat észrevétlen, hogy az utóbbi időben teljesen eltolódtak az arányok, és mostanra azt láthatjuk, hogy a Fidesz ugyanolyan háborút folytat a kritikus, nem behódoló sajtó és újságírók ellen, mint Magyarországon.

Az már egy hosszabb beszélgetés tárgya lenne, hogy mi is ennek az erős helyfoglalásnak és kisajátításnak a célja, de annyi biztos, hogy nem egy hosszú távon fennmaradni képes, plurális és politikailag erős kisebbségi közösség megteremtése.

Ahogy az Erdélyi Riport munkatársa, Parászka Boróka is [rámutat](#), Gál Mária kirúgásán kívül egyik esetben sem bizonyítható minden gyanút kizáró módon a politikai indíték, még ha az irányok és tendenciák elég világosak is. Éppen ezért kiemelkedő fontosságú, hogy az RMDSZ és pártalapítványa is kiálljon a nyilván megszólaljon az ügyben, és tüzetesen magyarázza el, mi is történik. Ezzel párhuzamosan pedig most már megspórolhatatlan, hogy olvasók és újságírók el kezdjenek foglalkozni azzal, milyen új keret biztosíthatná a magyar nyelvű, független sajtó létezését, ha a jelenlegi kudarcot vallott.

Az alábbiakban Ágoston Hugó kollégáihoz eljuttatott levelét közöljük, a szerző hozzájárulásával.

Kedves kollégák!

Tudatom veletek, hogy mától nem vagyok a Maszol munkatársa, vezető publicistája, rovatvezetője, miután a Kiadó (a Progress Alapítvány) nem újítja meg a szerződésemet.

December 19-én, hétfőn Debreczeni Hajnal kiadóigazgató (a Maszol impresszumában nem szerepel) telefonon közölte, hogy „köszöni a munkámat”, említett „gazdasági okokat” is; másnap Cseke Péter főszerkesztő elárulta, hogy a döntés már régen megszületett.

Fel voltam rá készülve. Régebben fontolgattam, hogy lemondok, de kezdetben azzal áltattam magam, hogy tudjuk még normálisan működtetni a rovatot, utána pedig elhatároztam, hogy nem kímélek meg senkit az eltávolítással járó kellemetlenségtől, az erkölcsi következményektől.

Sajnálom, hogy nem mindig sikerült megvédenem a szerzőimet. Nem szolgál mentésemre a bánásmód: a Vélemény rovat cikkei nem kerülnek fel a Facebookra, minősíthetetlen kommentek, becsületsértő trollkodások jelentek meg és maradtak tendenciózusan az oldalon a jegyzetek alatt, nem egyszer a védekezés lehetősége nélkül. (Alighanem példátlan, hogy egy rovatvezetőt letiltanak a kommenteléstől a saját lapjában. És az is, hogy nincs beleszólása szerzőinek honorálásába.)

Zavartak a fenyegetőzések is, még inkább az, hogy az utóbbi időben már nem csak azt mondták meg, kiről/miről ne írjunk, hanem azt is, hogy milyen megadott politikai témákat kell feldolgozni és hogyan. Ezeket a főszerkesztő által tolmácsolts igényeket olyankor adtam tovább a szerzőknek, amikor nem ellenkeztek a szakmai és erkölcsi megfontolásaimmal. Zavart az is, hogy a rovatot a főszerkesztő feje fölött – a kampányban legalábbis – a kiadóigazgató irányította. Legjobban azonban természetesen az viselt meg, amikor megszerkesztett és közlésre leadott jegyzetek nem jelentek meg, még ha ez nem gyakran fordult is elő.

Nem kell részleteznem, hiszen nálatok jobb tanúim nincsenek, de nyomatékosítom: én magam egyetlen cikket sem vétóztam meg, és mindegyik letiltott anyag esetében jeleztem, hogy amennyire egyetértek a szemléletével, mondanivalójával, annyira nem értek egyet cenzurális leállításával. Ezért is telt a pohár, gyűltek ellenem a panaszok, bár leginkább persze az írásaimat érte kifogás.

Nem csak a lelki szemeimmel láttam, hogy némelyek hajlamosak lennének engem mint rovatvezetőt (is) cenzúrázással vádolni. Aki ilyesmit tesz, akár célzás formájában vagy egy kalap alá véve engem a Kiadóval és a főszerkesztővel, számíthat határozott válaszomra.

Részben azért is folytattam a munkát, mert fontosnak tartottam, hogy a kampány alatt ne okozzunk zavart, ne tereljük el a figyelmet érdekképviseletünk céljairól, tudatosítsuk, hogy a közösség érdekei fontosabbak a belső vitáknál, hatalmi villongásoknál, nemzedéki konfliktusoknál, személyes kicsinyességnél, elvtelenségnél. Két hetet pedig azért vártam ezzel a levéllel, noha eltávolításom már biztos volt, hogy a rovat hátralevő anyagai tudjanak zavartalanul megjelenni, és hogy ne rontsam el az év végi ünnepeinket. Az utóbbi három napban a főszerkesztő és az új vezető publicista, rovatvezető levelei alaposan lecsökkentették tájékoztatóm „hírértékét”, mégis kivártam, időt adva magamnak is a gondolkodásra, tájékozódásra, tisztázó beszélgetésekre.

Kétkem, hogy az RMDSZ-ről írott, gyakran útszéli módon kommentált cikkeink miatt kellett menesztetni minket – korábbi reakciók a legmagasabb szinteken, majd az utóbbi hónapok fejleményei inkább azt jelezték, hogy a magyar kormány antidemokratikus politikájának, legfőképpen lélekölő gyűlöletkampányának és a sajtóval való bánásmódjának, a Népszabadság

megszüntetésének a bírálata volt az ok. (Ezt illetően egyetértek a bukaresti rádióban elhangzott interjú kijelentéseivel: <http://www.bukarestiradio.ro/2016/12/19/a-het-hirei-2016-december-16>.)

Máris túl sokat magyaráztam, mindnyájan tudjuk, valójában miről van szó. Szükség esetén egyéb részletekkel, dokumentumokkal, levelekkel is visszatérek, alább elolvashatjátok az ügyvel kapcsolatos levélváltást. Először a főszerkesztőnek írtam, december 20-án. Több mint egy hét várakozás után, 28-án tudtam meg, hogy kérésem ellenére leveletem nem továbbította, ezért hivatalos indoklásért a Kiadó igazgatójához fordultam. (És a folyamodványt elküldtem Kelemen Hunor szövetségi elnöknek is.) Válaszában az igazgató megerősítette eltávolításom tényét, de nem indokolta meg, hogy annyi év után miért pont most nem hosszabbítják meg a szerződésemet, miért nem végezheti az alapító főszerkesztő tovább azt a munkát, amelyet eddig végzett, annál a rovatnál, amelyet maga gondolt ki, épített fel, irányított és gondozott.

Bevallom, még mindig irtózom a nyilvánosságtól, de ha elkerülhetetlen, és a velünk történetek (derűs vezetői szóhasználat: „a publicisták kicserélése”, értitek ugye az utalást a nyilvános házra...) a sajtóban felszínre kerülnek, biztosítalak, hogy az igazat fogom mondani, persze lehetőség szerint kímélve azokat, akik maguk is csupán végrehajtók, eszközök egy alantas játszmában, amelynek ha bevallott célja nem is, de eredménye mindenképpen az erdélyi magyar nyilvánosság leépítése, teljes kiszolgáltatása.

Leszögezem: kirúgásomat – mert vezető publicistává és rovatvezetővé történt kinevezésem indoklás nélküli visszavonását, lecserélésemet annak tekintem – szakmai és erkölcsi szempontból alaptalannak tartom, politikai indítékú önkényes intézkedésnek egy olyan összefüggésrendszerben, amelynek megértése véleményem szerint meghaladja végrehajtóinak szellemi képességeit és erkölcsi érzékét. (Ezt illetően egyetértek az Erdélyi Riport megszüntetéséről [tájékoztató cikk](#) értékelésével, remélem, hogy következtetései alapján minden kollégában tudatosodnak a lehetséges következmények.)

Külön kifejezem a hálámat azoknak a munkatársaknak, akikkel az Új Magyar Szó kezdeteitől együtt csináltuk a rovatot, a maga nemében a legjobbat az erdélyi sajtóban. A folytatás természetesen mindenkinek személyes ügye – szabad emberek vagyunk, szabad lelkiismerettel.

Meggyőződésem, hogy az RMDSZ-nek vissza kell nyernie belső pluralizmusát, egyensúlyát és függetlenségét, sajtónknak pedig a pártatlanságát és közszolgálatosságát, amit az Új Magyar Szó és a maszol.ro portál Vélemény rovata mindvégig becsülettel érvényesített.

Kívánok mindnyájatoknak boldog, nyugodt új évet!

Barátsággal, köszönettel,

Hugó

Zsombor Ferencz · Értsétek meg ti ott a kettősmérce.blog.hu-nál, az átlátszó.hu-nál, a 444.hu-nál, a hvg.hu-nál és az ésatöbbsi.hu-nál, hogy Erdélyben nincs szükség Ágoston Hugókra, Parászka Borókákra, Gál Máriaikra, Tamás Gáspár Miklósokra. Ők a Gyurcsány-Markó koalíciónak köszönhetőek létüket. Most érkezett Gyurcsányék (és a baloldal) súlyos bukásának az örömhíre Erdélybe is. Végre. Persze, attól ti még ajnározhatjátok egymást az említett szerzőkkel és a

magyarországi Pap Szilárd Istvánokkal együtt, szólásszabadság van. Sőt elintézhetitek, hogy írhasanak a ti blogotokban, amennyit csak akarnak. Pénzért vagy ingyen és bérmentve, ahogy akarjátok. Nekünk elégünk van belőlük. Köszönjük a segítségeteket! 😊:-)

2017. január 3.

Agoston Hugo Nahiszen! A két fiú közül az egyik kettővel kevesebb, a másik kettővel több hetvennél. Keresse meg a Wikipédián (például), hogy mit műveltek addig, az említett, különben nem létező „koalíció” előtt. TGM-re a magyar rendszerváltáskor azért elég nagy szükség volt...

2017. január 3.

Zsombor Ferencz · Éppen ez a lényeg. Fordult az idő kereke.

2017. január 3.

Péter Bányai · **Agoston Hugo** „te ilyenekkel vitatkozol,,fanatikus, avagy (és?) fizetett trollokkal?”

2017. január 3.

Zsombor Ferencz · Ágoston, Bányai, Cseke, Román, hogy csak néhányat említsek, mind Bukarest emlőin átnevelt „igazi” erdélyi magyarok.

2017. január 3.

Vásárhelyi István De igen, van rájuk szükség, viszont nem kérünk a demagóg, bolsevista FIDESZ lakájmédiából!

2017. január 3.

Zsombor Ferencz · Ne aggódjon. Ha akarnak, írnak. Van blogjuk is, van fb oldaluk is. Kövesse őket nyugodtan, ezután is.

2017. január 3.

Lóci Géniusz Zsombor Ferencz: Szerintem inkább a hozzád hasonló idiótákra nincs szükség. Sehol a világon.

Pár agyalágyult kivételével a teljes magyarságnak elege van belőletek, elvtelen és gerinctelen Fidesz-seggnyalókból.

2017. január 3.

György Dorogman · Hobbiújságíró? Fideszes bértollnok!

2017. január 3.

Tomi Bodor · **Péter Bányai** Tényleg, közönséges idiótákkal nem kéne vitatkozni, de akkor ki mondja meg nekik, hogy idióták ?

2017. január 4.

Agoston Hugo Zsombor Ferencz Igaza van, most nem Tamás Gáspár Miklósokra és Ágoston Hugókra van szükség, hanem Zsombor Ferenczekre, ez csakugyan nyilvánvaló. És nem Megyesi Gusztávokra, hanem Bayer Zsoltokra.

2017. január 4.

Agoston Hugo Péter Bányai Csak kiegészítem fontos észrevételeiket. Amúgy az tényleg zavar, hogy nem tudom, ki kötött belém.

2017. január 4.

Zsombor Ferencz · Agoston Hugo Azt csak Ön tudhatja, hogy miért állt be az RMDSZ által mostanáig színpadon tartott ballib egyszólamú kórusba, illetve miért vállalta el annak karmesteri / válogatói posztját. Talán ez az Ön meggyőződése, ez nem vitatható el öntől. Azt azonban el kell ismernie, hogy az ön által felügyelt publicisztika rovatba nem kerültek be jobboldali meggyőződésű szerzők (még a népszerű Máthé Évát is eltávolították a laptól, pedig őt nem lehetett „jobboldalissággal vádolni,„), sőt, nagy előszeretettel halászták, keresték a baloldali szerzőket, cikkeket. Lásd például Szilágyi úr kommandói jegyzetét, hogy az egyik legfontosabbat említsem, de nagyon egyoldalúan vélekedtek a Maszol szerzői a magyarországi politikáról vagy az RMDSZ politikusairól (ezt valahol megmagyarázta, hogy romániai magyarként nem tartotta volna helyénvalónak velük kikezdeni, ezzel nagyjából egyetértek, de azért szükség lett volna az építő jellegű kritikára is). Azt sem állította senki, hogy csak Fidesz-

melletti újságírókra lenne szükség Erdélyben. Erről szó sincs. Elnézést, ha fennebb egy kicsit sarkítva fogalmaztam. Az viszont fontos, hogy megszűnjön az a mostanáig mesterségesen fenntartott helyzet, amelyben az olvasók / választók / erdélyi magyarok többségének a nézeteivel eltérő gondolkodású szerzők / publiciszták árasztották el az állami pénzekből finanszírozott sajtótermékeket. Ennek a visszás helyzetnek a megszűnéséért, igenis, kiállok, és ezért mondom azt, hogy fordult az idő kereke, szükség van változásokra.

2017. január 4.

Magyari Nándor László · <http://systemcritic.blogspot.ro/.../sos-sajtoszabadsag.html>

2017. január 3.

Zoltán Zsolt Mészáros · Ez a cikk is csak egy szelete a nemzetközi liberál-bolsi ajvékolásnak! Pap Szilárd Istvánokat ezért fizeti a liberál-bolsi bagázs! Vajon mikor jelenik meg a nemzetközi tiltakozás a Liberation-ban és a Le Mondeban? Mikor fog akcoba lépni Paul Lendvai? 😊:D

2017. január 3.

Lóci Géniusz Aztaaa!

Ez az Ágoston Hugó TUD írni! Külföldön élő magyar létére még helyesen is.

Ami nem mondható el sem a Kettős Mércse, sem az Index, sem a többi netes szenny botcsinálta, sokszor félig analfabéta (olvasni már talán tud, írni még láthatóan nem) firkászairól.

Valaki adjon neki munkát.

Az internet korában nem lehet probléma, hogy hol írja a cikkeit.

Borbély Zsolt Attila – Meggyengült balliberális hadállások Erdélyben

Borbély Zsolt Attila

2017. január 3.

http://www.itthon.ma/szerintunk.php?cikk_id=17132

A Népszabadság nevű szellemi métegyháza leállítását követően megszűnni látszik az MSZP-SZDSZ erőcsoport külföldi sajtóbefektetéseként létrejött Erdélyi Riport, s változások vannak a nemzetellenes álboldal másik erdélyi központjánál, a Maszólnál is.

Bár még a magyar kormány iránti elfogultsággal aligha vádolható Parászka Boróka is azt írja, hogy csak részben igaz, és alig bizonyítható, hogy politikai nyomás miatt szűnik meg az Erdélyi Riport, s hogy Gál Mária kirúgása a Maszoltól az egyetlen egyértelműen politikai gesztus, mégis okunk van élni a gyanúperrel, hogy a döntés forrásvidéke Budapesten keresendő.

Ejthetnénk krokodilkönnyeket e két sajtóorgánom felett gyülekező fellegek láttán, emlegethetnénk a sajtószabadságot, de ez sokszorosan álságos lenne. Mindenekelőtt azért, mert minden hisztériakeltés dacára sajtó-, vélemény- és szólásszabadság van mifelénk, politikai véleménye miatt ma a Kárpát-medencében ritkábban ér hátrány bárkit is, mint a „demokratikus” Nyugat-Európában, ahol a (gondolat)rendőrség vadászik a menekülteknek titulált betolakodókról a hivatalos kánontól eltérő véleményt megfogalmazókra. Ha bárkinek pénze van rá, alapíthat újságot, s bárki közölheti meglátásait a világhálón.

Nem kétséges, a kormányzati hatalom mindenütt igyekszik maga alá gyűrni a médiát. Amikor ezt baloldaliak teszik, akkor azt a fősodratú média szerint a sajtószabadság terjesztésének, garantálásának hívják (lásd legutóbb az Obama elnök által már a demokraták bukása után elfogadott botrányos csomagot, mely kilátásba helyezi az amerikai részvételt a Közép- és Kelet-európai sajtószabadság biztosításának – értsd a New Yorkból diktált véleménysszabványosításnak – ügyében), ha jobboldaliak, akkor diktatúra. Tagadhatatlan jelenség a magyar kormányoldal nyomulása a média terén, aminek vannak kétségkívül rosszízű megnyilvánulásai, vadhajtásai, de azért nem lehet nem meglátni, hogy a mégoly kifogásolható politikai propaganda mellett is a nemzeti öntudat tervszerű aláaknázása, ami folyt például a Népszabadságban, jelentős teret veszített.

Hasonló a helyzet Erdélyben is. Érdeemes megnézni az Erdélyi Riport stábját, melynek élén ott látjuk Parászka Borókát, akinek első számú történelmi hőse az országot szétpredáló Károlyi Mihály, akinek az „István, a Király” megagicscs, akinek még a csíksomlyói búcsú sem szent, akinek a Szabadság szobor ízléstelen, aki gyermekei kíséretében december 1-én együtt ünnepel önfeledten a románokkal, aki problémát lát abban, ha a magyar befektetések a nemzeti összetartozás mentén alakulnak, aki nem ártallott feljelenteni erdélyi magyar papokat román állami intézménynél azért, mert egy vallási kisebbségről nem az ő szája íze szerint fogalmaztak.

A Maszólnál egy szerkesztő leváltásán túl Gál Mária talpára kötöttek útilaput. A magam részéről merő véletlennek tekintem, hogy pont most, december elseje kapcsán utasította el a szerkesztőség egy melleleg elég halvány szövegének közlését. Aki képes még a migránsügyben is Orbánt támadni, és menekültnek hazudni az EU-ba alig beérkezett, de már dzsihádot skandaló csűrhet, melynek már megmelegedett tagjai oda járnak vissza nyaralni, ahonnan „életüket féltve”

elmenekültek, az nemcsak a magyarság, de egész Európa ellensége. S persze nem meglepő, hogy a valódi európai szellemet és megmaradást képviselő Le Pent és Hofert Hitlerhez és Mussolinihez hasonlítja, előszeretettel szidja az „embertelen” Orbánnal együtt Tőkés Lászlót, szóval a magát baloldalnak nevező politikai bűnszövetség propagandájának minden fontos elemét felmondja.

Tételezzük fel, hogy valóban a Fidesz–RMDSZ paktum eredményeképpen fazonírozzák a Maszolt és szűnik meg a Riport. Amennyiben áll ez a tézis, akkor legalább volt értelme az RMDSZ megtámogatásának, és a Néppárt parkolópályára állításának (ez utóbbi persze a túlbiztosítás tipikus esete volt).

Mert az elég egyértelmű, hogy a harc legfontosabb síkja a közösségi öntudat, a legfőbb tét az, hogy miként gondolkodik az erdélyi magyarság meghatározó része a múlttól, jelenről és jövőről, önmagáról és a külvilágról. Ez sokkal fontosabb kérdés, mint az, hogy hány magyar képviselő ül Bukarestben, olyan nemzetközi konjunktúrában, amikor amúgy sem nekünk áll a zászló. Ebben a helyzetben a nemzeti önbecsülést tudatosan roncsoló műhelyeket megszüntetni vagy meggyengíteni, helyettük megerősíteni a magyar szelleműeket elsőrendű nemzetstratégiai feladat. Az első pont végrehajtása, úgy tűnik, folyamatban van. Kíváncsian várjuk az építés lépéseit.

Istvan Stefankovits · Az említett sajtóorgánumok kategóriájában van a marosvásárhelyi rádió magyar-nyelvű szerkesztősége is , mondhatni , hogy talán ennek a legmérgezőbb a fulánkja , hisz ott szól napestig a székelyföldi otthonokban .

Nem bocsátkozom most a markóizmus bértollnokainak felsorolásába , elég ha megemlítem a liberális téboly üdvöskéjét a Parászka Borókát . Ez a semmi hangú és külsejű mételyszórási hihetetlen odaadással fröcsköli a liberális szentet .

2017. január 3.

István Fülöp

Ha van az egész akcióban következetesség, akkor Borókának a rádiótól is repülnie kell.

2017. január 4.

Rozsnyai László Jó magyarnak maradni a globális balliberális tébolyban. Mindenütt, de főleg Erdélyben.

2017. január 4.

Zsombor Ferencz · Elég haloványra sikeredett az E.R. petíció... Ezt például sokkal többen aláírták (és még aláírhatják, akik benne érdekeltek): http://www.peticiok.com/elegunk_van_paraszka

2017. január 4.

ER – Szerkesztőség

<https://www.facebook.com/erszerkesztoseg/posts/1310763235648853>

2017. 01. 03.

A PROGRESS VEZETŐJÉNEK NYILATKOZATA ÉS A MAKACS TÉNYEK

„Nagy-Debreczeni Hajnal, a Progress Alapítvány elnöke hétfőn az Erdélyi Riport kapcsán lapunknak elmondta, a print kiadás 2015-ös megszüntetése nyomán közölték a szerkesztőséggel, hogy menjenek át online változatba, ezt pedig egy év alatt futtassák fel. „Ez azonban nem sikerült, a napi 150–200-as látogatottság ugyanis a gyengébbnél is gyengébbnek minősíthető. Ezért az a döntés született, hogy egyelőre ilyen formában nem működhet tovább a portál.,,

A Progress által használt trafic.ro statisztika szerint az Erdélyi Riport honlapján 2016 február és december között 142909 látogatás volt, ami napi átlagban 428 látogatást jelent. A legerősebb augusztus hónap volt 19547 látogatóval, ez napi átlagban 630 látogatást jelent. Ezen felül március, május és november hónapokban sikerült havi szinten 15000, azaz napi átlagban 500 látogató fölé menni.

A korábban használt Google Analytics statisztika alapján 2015 azonos időszakában (február 1 – december 31.) az Erdélyi Riportnak 97009 egyéni látogatója volt, azaz 47,3 százalékkal növeltük az oldal forgalmát, kizárólag saját készítésű, igényes tartalommal, cikkek átvétele, bulvármocsárban való megmerítkezés nélkül.

Áll a bál az RMDSZ-es sajtónál <http://www.kronika.ro/erdelyi-hirek/all-a-bal-az-rmdsz-es-sajtonal>

Petíció indult az Erdélyi Riport portál megszüntetése ellen. Nem ez az egyetlen újdonság az RMDSZ-es sajtó háza táján: menesztették a Maszol.ro portáltól többek között Ágoston Hugót, ugyanakkor Nagy-Debreczeni Hajnal már nem Kelemen...

Zoltán Zsolt Mészáros Ugyan már, akár napi 1000 egyéni látogató is nevésegesen alacsony volna, a személyi és dologi kiadásokhoz viszonyítva! Az igazság az, hogy ugyanolyan jelentéktelen kiadvány maradt mint printes korában! Viszont gyűlöletet szított és közösséget rombolt!
január 3.

Kovács Andrea Nagy-Debreczeni

(nem_megyek_be_a_hivatalba_fizetésem_úgyis_utalják_a_közintézménytől) Hajnalnak dolgozni nem lehet leányálom. Talán jobb nélküle. És itt csak a munkamorálra gondolok....

január 3.

Sipos Zoltán – „Fenyegetés az, amikor az ember fél, a kollégái félnek.” Így cenzúráz a Progress

január 4, 2017

siposzoltan

<https://erdely.atlatszo.hu/2017/01/04/fenyegetes-az-amikor-az-ember-fel-a-kollegai-felnek-igy-cenzuraz-a-progress/>

Óriási a felfordulás az Erdélyi Riport, valamint a maszol.ro körül, miután az ünnepek alatt a kiadó, a Progress Alapítvány közölte: az on-line megjelenő Erdélyi Riport működtetését 2017. január 1-től szüneteltetik, a maszol.ro-nál pedig egy sor publicista munkájára nem tartanak már igényt.

A kiadó hivatalos közleménye híján Facebookon, személyes blogokon szállingózó hírekre sorra mondanak fel a maszol.ro-nál publikáló újságírók, egyre nyíltabban beszélnek a Progress méltatlan bánásmódjáról, a kiadó által rájuk kényszerített cenzúráról.

Csak kapkodjuk a fejünket, annyi minden történt két fontos erdélyi magyar sajtóorgánumnál az ünnepek alatt. Ezek a hírek az új év második munkanapjáig (2017. január 4.):

– Az Erdélyi Riport kiadója, a Progress Alapítvány bejelentette, hogy 2017. január 1-től anyagi okok miatt határozatlan időre szünetelteti az on-line megjelenő Erdélyi Riport működtetését – erről az Erdélyi Riport adott ki **egy közleményt** december 29-én;

– ugyanebben a közleményben az Erdélyi Riport szerkesztősége **bejelentette**, támogatókat keresnek, és folytatják a munkát;

– a Progress Alapítvány másik médiatermékénél, a legolvasottabb erdélyi hírportálnál, a **maszol.ro**-nál a véleményrovat vezetőjét, Ágoston Hugót arról **értesítették**, hogy 2016. december 31-től nem hosszabbítják meg a szerződését; vele együtt egy sor szerzőnek – Gál Mária főmunkatársnak, Krebsz Jánosnak, Spielmann Mihálynak, **Cseke Gábornak** e-mailben jelezték, hogy nem tartanak a továbbiakban igényt a munkájukra;

– Demény Péter költő kezdeményezésére **petíció indult** azzal a céllal, hogy a Progress gondolja át az Erdélyi Riport megszüntetéséhez vezető döntését. Demény – aki a maszol.ro-val szerződéses viszonyban volt – felmondta a szerződését;

– Székedi Ferenc publicista szintén távozott a maszol.ro-tól;

– Nagy Debreczeni Hajnalka, aki amellet, hogy a Progress Alapítvány igazgatótanácsának elnöke, az RMDSZ-elnök, Kelemen Hunor sajtója is volt, január 3-án kora délután közleményt adott ki arról, hogy a sajtós munkát január 4-től egy kollégája veszi át.

Ki hallott a Progress Alapítványról?

A felbolydulás központjában a Progress Alapítvány áll. Mivel ennek az alapítványnak honlapja nincsen, így a civil szervezetek jegyzékéből tudhatjuk meg, hogy struktúrája az elmúlt években többször is átalakult. 2015 májusától az igazgatótanácsa elnöke Nagy Debreczeni Hajnalka, aki az RMDSZ szövetségi elnökének a sajtótanácsosa.

Kelemen Hunor sajtósának szerepe messze túlmutat a klasszikus sajtós feladatokon: sajtóközlemények megfogalmazásán és interjúidőpontok egyeztetésén. Úgy tudjuk, egy ideje férjével, **Nagy Zoltán kabinetigazgatóval** (ő a továbbiakban szintén felbukkan majd) együtt az RMDSZ-elnök legszűkebb, bizalmas környezetéhez tartozik.

Minden jel arra mutat, **Nagy Debreczeni Hajnalka** az RMDSZ vezetésének médiával kapcsolatos elképzeléseit végrehajtó személy – a Progress Alapítványnál játszott szerepe mellett így kerülhetett be a közszolgálati televízió (TVR) **igazgatótanácsába**, valószínűleg ez a magyarázata annak, hogy nem bukott bele abba, hogy 2015-ben kiderült: úgy alkalmazta **nagy fizetéssel a közszolgálati rádió**, hogy semmilyen munkát nem végzett.

Úgy tudjuk, Nagy Debreczeni Hajnalka számos belső konfliktus okozója. Arroganciája, nyeglesége, felületessége, cselszövései miatt az RMDSZ-en belül sokan nem szeretik, és az RMDSZ-hez egyébként lojális újságírók is csak rosszat mondanak róla.

Bizalmi szerepét tekintve az a bejelentés, hogy az RMDSZ-elnök sajtótanácsosi állásáról lemond, gyakorlatilag semmit nem változtat: Debreczeni továbbra is komoly befolyással bír az erdélyi magyar média egy nem kis szeletére.

Az erdélyi magyarságnak utalt támogatásból finanszírozza portfólióját a Progress

De vissza a Progress Alapítványhoz: a szervezetet 2000-ben, az RMDSZ Ügyvezető Elnökségének Majális utca 60. szám alatt található székházának a címére jegyezték be. Az alapítvány a 2000-es években az ún. státusirodák működtetésében **játszott szerepet**, ezután sokáig nem szerepelt a hírekben.

A Pénzügyminisztérium adatai szerint 2015-ben az alapítvány összjövedelme 551 877 RON, vagyis 122 ezer euró volt.

Ez nagyságrendileg megegyezik azzal az **Átlátszó Erdély birtokában levő adattal**, miszerint 2015-ben az RMDSZ 497 ezer lejt (110 ezer eurót) folyósított a maszol.ro-t működtető Progress Alapítványnak az Etnikumközi Kapcsolatok Hivatalától kapott kormánytámogatásból.

Ez gyakorlatilag annyit tesz, hogy a Progress Alapítvány az erdélyi magyarság számára évente kiutalt kormánytámogatásból, közpénzből adja ki a maszol.ro-t, valamint az Erdélyi Riportot. A 2016-os gazdálkodási adatok jelenleg még nem állnak rendelkezésünkre, azt azonban tudjuk, hogy a maszol.ro-t a magyarországi **Szerencsejáték Zrt.** is támogatta.

Sem a maszol.ro, sem az Erdélyi Riport nem független

Fontos megjegyezni, hogy nem lehet függetlenséget emlegetni akkor, amikor az Erdélyi Riportról, illetve a maszol.ro-ról beszélünk: ezek a médiaorgánumok mindig is gyakorlatilag az RMDSZ hivatalos szócsöveiként működtek.

Magyarországi olvasóknak tudniuk kell ugyanakkor, hogy Erdélyben az RMDSZ – noha mindig is ellenőrzés alatt tartotta az általa finanszírozott médiaorgánumokat – a Fidesznél sokkal elnézőbb volt a „saját” médiában megjelenő kritikus hangokkal szemben, annál is inkább, mert ezek a kritikák rendszerint burkoltan, célzásokban jelentek meg egy-egy véleményanyagban. Tényfeltárásnak, keményen belekérdezős anyagoknak az erdélyi sajtóban nincsen hagyományuk.

Elsősorban emiatt a viszonylagos tolerancia miatt keltett akkora felháborodást a Progress Alapítvány drasztikus lépése, amit több forrásunk egyértelműen „fideszes tempóként” értelmezett.

De mi történt az Erdélyi Riportnál?

„2017 január 1-től a kiadó felmondta a takarítónő szerződését. Ez volt az első hivatalos nyoma annak, hogy valami nagy változás van készülöben” – mondta az Átlátszó Erdélynek az Erdélyi Riport főszerkesztője, Szűcs László.

Az egykor nyomtatott hetilapként indult, majd anyagilag ellehetetlenült Erdélyi Riportot 2015 tavaszán vette át a Progress Alapítvány: ezzel nagyjából egy időben **a print kiadás is megszűnt**, ezután a lap on-line élt tovább.

„Mivel erről nem én, hanem a korábbi kiadó tárgyalt, nem tudok részleteket mondani, azonban mindenképpen az RMDSZ vezetésének a politikai jellegű döntése volt az, hogy a Progress Alapítvány átveszi a lapot” – mondta Szűcs László, aki szerint Markó Bélának, az RMDSZ volt elnökének is szerepe lehetett ebben a döntésben, abban, hogy online a Riport tovább működhett.

Egyetlen kérés: legyen kevesebb politika

A főszerkesztő visszaemlékezései szerint soha, semmilyen írott anyag nem született arról, hogy az új kiadó milyen elvárásokat támaszt a lappal szemben. „Egyetlen kérésük volt: a lapban legyen kevesebb a politika, inkább a kulturális tartalmakra helyezük a hangsúlyt” – emlékezett vissza Szűcs.

Az új kiadóval már a kezdettől fogva döcögős volt ez együttműködés: „Főszerkesztőként nem szakmai partnerként, hanem egyértelműen alárendeltként kezelte a Progress Alapítvány akkori ügyvezetője, **Nagy Zoltán**. Én keveselltem akár a személyes, akár a telefonos vagy e-mailben történő kommunikációt. Hogy ez nem működött, az közös felelősség, elismerem, egy idő után én sem szívesen kommunikáltam a kolozsváriakkal. Ha valamilyen ötlet nem sikerült, egyértelműen éreztették velem, hogy én vagyok a hibás.”

2016 tavaszától aztán az RMDSZ-elnök sajtótanácsosa, Nagy Debreczeni Hajnalka lett a Progress Alapítvány igazgatótanácsának elnöke. „Én ennek a változásnak nagyon örültem, annak ellenére, hogy akkor már ismert volt **Debreczeni közrádiós állásával kapcsolatos botrány**” – emlékezett vissza a főszerkesztő, hozzátéve, hogy csalódnia kellett: Debreczenivel sem javult a kommunikáció.

Soha nem jelezték, hogy takarékoskodni kellene

Ennek ellenére soha nem jelezte a kiadó, hogy az Erdélyi Riport sokba kerülne, vagy hogy takarékoskodni kellene. Az éves szinten legfeljebb 20-25 ezer euróra rúgó költségeket a Progress Alapítvány állta.

„Tudomásom szerint ki sem használtuk a rendelkezésünkre álló költségkeretet” – mondta az Átlátszó Erdélynek a főszerkesztő, hozzátéve azonban, hogy a pénzügyekre csak korlátozott rálátása van, hiszen minden számlát a kiadó fizetett.

Eleve nem is akarták feszíteni a húrt

Az Erdélyi Riport oldalán közölt anyagokkal sem volt soha gond. „Ugyan a politika rovatunk nem szűnt meg, de azt a kérést, hogy az oldalon kevesebb legyen a politika, betartottuk. A véleményanyagokban is kerültük a konfrontációt, összesen 2-3 olyan alkalomra emlékszem, amikor telefonon felhívtak amiatt, hogy valami nem tetszett” – így Szűcs, aki ugyanakkor a maga részéről

cáfolja azt a szóbeszédet, miszerint a kényesebb anyagokat közlés előtt a kiadóval jóvá kell hagyni.

„Soha nem volt láttamozás, ezt nem is kérte senki. Főszerkesztőként én sem utasítottam el soha szöveget, igaz, szerzőink, szerkesztőink felkészült, okos emberek, akik eleve nem is akarták feszíteni a húrt” – fogalmazott.

A látogatottsági adatokkal csúsztat a kiadó

Szűcs szerint a kiadónak az Erdélyi Riport látogatottsági adatairól szóló közlése nem helytálló. Debreczeni Hajnalka a **Krónikának úgy nyilatkozott**, a portálnak napi 150-200-as látogatottsága volt – a **Trafic.ro mérései szerint** azonban az Erdélyi Riport honlapján 2016. február és december között összesen 142 909 látogatás volt, ami napi átlagban 428 látogatást jelent.

Debreczeni december 19-én, hétfőn telefonon közölte Szűcs Lászlóval a lapja megszüntetéséről szóló döntést. Karácsony előtt Kolozsváron még volt egy rövid találkozó a megszűnés lebonyolításának a technikai részleteiről – ekkor Debreczeni nem zárkozott el attól, hogy a Progress Alapítvány átadja a névhasználati jogot, a lap újságírói pedig önállóan folytassák a munkát.

„Az egész lebonyolítása, stílusa, ez bánt a leginkább. Ha kaptam volna Kelemen Hunortól egy két soros indoklást, akkor azt el tudtam volna fogadni” – összegzett Szűcs, aki szerint lapja nem annyira az RMDSZ, sokkal inkább a Fidesz szemét szúrhatta amiatt, hogy a menekültkérdéshez nem úgy álltak hozzá, ahogy azt Budapesten szerették volna.

„Jellemző a helyzet furcsaságára, hogy egy, a helyzetet nem ismerő olvasónk azzal nyugtatgatott, ne féljete, az RMDSZ majd megvéd benneteket a Progresstól” – tette hozzá a főszerkesztő, aki bizakodását azzal jelezte, hogy kedd délután új anyagokat rendelt kollégáitól.

Bevett gyakorlat a kényes témák jóváhagyatása

A Progress Alapítvány által kiadott másik médiaorgánus, a **maszol.ro** – noha havi 400 ezer látogatóval nemrég piacvezető lett az erdélyi magyar on-line médiapiacra – szintén bonyolult helyzetben van: a szerkesztőség folyamatos nyomás alatt kénytelen dolgozni, és a legutóbbi hírek fényében biztosra vehető, hogy a véleményrovat alaposan átalakul.

Az RMDSZ-hez közelálló médiaorgánusokban – így a maszol.ro-nál – nincsenek konkrét írásos utasítások arra vonatkozóan, hogy miről, mit lehet vagy nem lehet írni. A vezető szerkesztőkkel való, bizalmas beszélgetések során sugallja a kiadó az irányvonalat, amit követni kell, illetve erre a lap vezetésének kell ráérezni.

Az is bevett gyakorlat, hogy a kényesebbnek ítélt témákban született írásokat a szerkesztők jóváhagyásra küldik a kiadónak. Itt ismétcsak a vezető szerkesztő belátására és helyzetismeretére van bízva, mi az, ami kényes, és mi nem az, illetve hogy mi az a konfrontáció, amit még bevállal (mint alább látni fogjuk, arra is van példa, hogy a főszerkesztő ellenállt a kiadó részéről érkező nyomásnak).

Ha a Progress Alapítvány korábbi vezetőjére, Nagy Zoltánra főként nyers stílusa és hozzá nem értése miatt volt sok panasz, felesége, a korábban újságíró-szerkesztőként dolgozó Nagy Debreczeni Hajnalka már konkrét, tartalommal kapcsolatos utasításokkal érkezett 2016 májusában a Progress Alapítvány igazgatótanácsának élére.

A parlamenti választási kampány lejártával, december 19-én Ágoston Hugót, a véleményrovat vezetőjét **értesítették**, hogy 2016. december 31-től nem hosszabbítják meg a szerződését, és a továbbiakban nem tartanak igényt munkájára.

Alább következik egy interjú, amit Ágoston Hugó az Átlátszó Erdélynek adott, az interjú alatt pedig a publicista búcsúlevele olvasható.

Rovatvezetőként konkrétan mikor, milyen módon történt nyomásgyakorlás a kiadó részéről?

A kérdésnek azért örülök, mert tisztázhatok egy dolgot: a közvetlen nyomásgyakorlás nem annyira rám, mint inkább Cseke Péter főszerkesztőre irányult. Engem a kiadó igazgatója a legritkábban szólított meg, inkább a főszerkesztőnek mondta el az észrevételeit, aki azokat továbbította nekem telefonon, gondolom, nem mindegyiket. A főszerkesztő maga nem cenzúrázott, nem tudom, hogy nyomásgyakorlásként érzékelt-e viszont, hogy egy idő után a kiadó igazgatója egyes „gyanús” cikkeket bekérte tőle. A közlést tehát mindannyiszor a kiadó igazgatója állította le – de hozzáteszem: nem nagyon sok esetben!

Ezen mit kell érteni?

Lapunk viszonylag szabad szellemére vall, hogy olyan anyagok is megjelentek, amelyek máshol biztosan nem jelenhettek volna meg, és hogy nyilvánosan csak a Gál Mária cikkének letiltása „verte ki a biztosítékot”. (Illetve jóval korábban Székely Ervin egyik cikkének leállítása, amit a szerző kizárása követett a Kiadó részéről a rovat munkatársai közül.)

Nem tudnám pontosan megmondani, hogy mikor vette át a rovat közvetlen irányítását a kiadó igazgatója, de a választási kampányban már érvényes volt, hogy minden kényes témájú írást bekérte. Cseke Péter erről többet tudna mondani. Konkrét példákat emlékezetem gyengülése miatt sem említenék, de azért sem, hogy ne hozzam ostoba helyzetbe az érintetteket.

Ami különben a főszerkesztő és köztem történt, természetesen nem érzékelttem nyomásgyakorlásként, annál is inkább, mert mint volt főszerkesztő átéreztem a helyzetét. A fentieket pont azért mondtam el, nehogy a cenzúra ügyében Cseke Péter főszerkesztőt szakmai vagy sajtóetikai vád érhesse. Fenntartom, amit a kollégáknak írt levelemben erről írtam, konkrétan pedig a nyomásgyakorlásról őt kellene megkérdezni. Én mindenesetre megköszönöm neki, és a bátorság jelének tekintem, hogy múlt pénteken az utolsó írásomat, a maszolos hatyúdalmomat föltekerte a Maszolra, abban talán több kérdésre benne van a válasz.

Levelében említ fenyegetést is.

Túl a kirúgásomra vonatkozó általános célzásokon, amiket nem vettem komolyan, zavaró fenyegetések sajnos nem egészen méltó helyzetekben és kérdésekben történtek. Tanácstalanná váltam például, amikor Nagy Zoltántól (akkor ő lehetett a kiadó igazgatója) ilyen leveleket kaptam:

1. „Jo ötletnek tartom, hogy a publicistaink véleményét megkerdezzuk a het eseményeiről. Azt azonban, nem tudom elfogadni, hogy ily módon visszacsempeszuk Székely Ervint az maszolra. Azt hiszem elég világos voltam annak idején amikor szerződést bontottunk vele, hogy Székely Ervin nincs mit keressen a lapban. Ugyhogy kerem többet ez ne forduljon elő.”

(Válaszomból: „Nem tudtam róla, hogy Székely Ervinnel megjelent cikke miatt szerződést bontottunk – ez nem csak cenzoriális vélemény lett volna, hanem cenzoriális beavatkozás is. És –

bár nekem semmi közöm nem volt ehhez a szerződésbontáshoz, sőt határozottan helytelenítettem az eltanácsolást, mert nem értettem egyet a kifogásokkal – nem hiszem, hogy bárkinek jót tenne, ha ez nyilvánosságra jutna. Székely is úgy tudja, hogy szerződést bontottunk? Van valamilyen hivatalos dokumentum a szerződésbontásról? Azt meg kell indokolni... Rovatom a maszol.ro-n a szabad vélemények kinyilvánításának helye, amiket lehet vitatni, lehet irányítani, de megtorolni nem lehet. Úgyhogy én a szerzővel abban maradtam, hogy önként lemond a szereplésről a történetek után – a szerződése pedig egyszerűen érvényét veszítette, miután lejárt.”) Ez a levélváltás, miként a következő is, főleg a levelek hangneme miatt fontos.

2. Bevallom, hogy egy időben megvolt az a rossz szokásom, hogy hozzászóltam egyes cikkeinkhez, sőt alattuk levő kommentekhez is, főleg a kiigazítás-helyesbítés céljából, de nem ritkán védekezésül, amikor a szerzőim és a magam becsületébe gázoltak. Ezzel kapcsolatban egy épületes szóváltás szintén Nagy Zoltánnal: „Úgyhogy kerem Hugo, temperálja a hozzászólásai mennyiségét és milyenségét. Elhiszem, hogy van ideje szájkaratezni a FB-on a neha tenyleg rosszindulatú hozzászólókkal, de emlekeztetem, hogy nem ez a fő munkarori leírása. PS. Ezt a levelet elküldöm Kelemen Hunor szövetségi elnök úrnak is. Aki életében volt sajtós, fogékonyabb bizonyos árnyalatokra.”

(Ez nekem nagyon megtetszett, ezért ha a teljes válaszomat nem is, az utóiratra való reflektálásomat megosztom az olvasóval: „Örülök, hogy a szövetségi elnöknek is elküldte a levelet, biztos vagyok a szolidaritásában – és remélem, hogy nem csak árnyalatokra fogékony, hanem elvekre, szabadságjokokra, lojalításra és szakmaiságra is. PS. Van valaki, akinek a szájkaratézás szerepel a fő munkaköri leírásában?”)

Komolyra fordítva a szót, a fenyegetés diffúz valami, percepciója nehezen meghatározható, érje be annyival, kedves Zoltán, hogy a vége felé már – különösen, amikor magyarországi fenyegetésekről is érkeztek kósza hírek vagy „kilátásba-helyezések” – az egész hangulat bekomorult a Maszolnál, mindenestül kezdett fenyegetővé válni. A fenyegetés az, amikor az ember fél, amikor látja, hogy a kollégái félnek.

Összefüggésben a magyar kormány politikájával is?

Feltétlenül. Engem igazán nem érhet az a vád, hogy az RMDSZ vagy a vezetői ellen személyeskedő, rosszindulatú cikket írtam volna; levelemben azt is elmagyarázom, hogy miért. És előrebozsátom, ezután sem fogok. (Amit egyelőre megkönnyít az, hogy nincs is hova.) Tehát egyértelmű, hogy eltávolításom nem ennek tulajdonítható, hanem – gondolkozzunk kizárásos alapon, segítségül vegyük elő azt, amit jómagam és a kollégáim írtak... Említsek meg néhány dolgot, amellyel kapcsolatban rovatunkban bátran megírtuk a véleményünket, beleértve az RMDSZ vezetőségének magatartását, viszonyulását is.

1. Az első Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter kijelentése tavaly januári bukaresti látogatásán, amikor olyasmit mondott, hogy a kisebbségi kérdés megoldásával szemben előnyben kell részesíteni a „közös sikersztorikat”. Ennek volt visszhangja a budapesti ellenzéki sajtóban, de a mi jobboldali sajtónk hallgatott róla; ennél is nagyobb baj, hogy az RMDSZ vezetősége is hallgatott róla, közben az autonómiatervezet meg a kisebbségi törvény tervezete foroghatott a sírjában.

2. A második szintén Szijjártó Péterrel kapcsolatos: a híres december elsejei utasítása a magyar diplomataknak – erről írta meg Gál Mária december ötödikén a cikkét, amellyel teljes mértékben

egyértettem, le is adtam, a folytatást pedig tudjuk. Ekkor, ettől fogva a sorsunk végleg meg volt pecsételve.

3. Az utolsó cseppet a pohárban a Népszabadság cinikus likvidálása jelentette. Ha a szabad sajtó, a sajtószabadság felszámolása folyamatának minden állomását nem lehet is ugyanazzal az elánnal ellenezni, hiszen a tiltakozásba is bele lehet fáradni, azt megállni nem tudtam, hogy már a médiatörvény elleni bukaresti tiltakozó tüntetésen ne vegyek részt, október nyolcadika után pedig, amikor beszüntették a legfontosabb magyar napilapot, ami számomra a szakmaiság csúcsa és igazi nemzeti kulturális és közéleti fórum volt, képtelen vagyok másra gondolni és másról írni, mint erről a merényletről. És biztos vagyok benne, hogy ez az intézkedés lesz még kiindulási pontja tiltakozásoknak.

Különben abból is látszik, hogy a Maszol azért derekasan megszólaltatott „ellenzéki” hangokat is, hogy az említett esetekkel kapcsolatban több bíráló cikk jelent meg nálunk; kontrasztként pedig más lapokból, fórumokból az ilyen cikkeket kíméletlenül kicenzúrázták. (Persze ez csak feltételezés, de el nem tudom képzelni, hogy más lapok lelkiismeretes véleménymondói ne álltak volna ki a Népszabadság mellett, márpedig én nem sokat láttam, ebből következtetek arra, hogy azok is a cenzúra áldozatául estek.)

Miből gondolja, hogy a magyar kormány áll az elbocsátások háttérében?

Említettem a kizárásos alapot. Hallottam kiszivárgott információkat is, neveket természetesen felelőtlenség lenne mondanom. Úgyhogy kénytelen vagyok abból következtetni, hogy az nem tetszett, amit néhányan a maszol.ro Vélemény rovatában a magyar kormányról írtunk, és Gál Mária cikkének letiltása jelezte, hogy betelt a pohár.

De talán nincs messze az idő, amikor valaki „ki is tudja fejteni” mindezeket, vagy legalábbis meg tudja indokolni a kirúgásunkat. Amit a kollégáimnak is leírtam búcsúzóul, az minden esendőségével együtt belső meggyőződésem. Mondanom sem kell, mennyire elkésérít, nem az, ahogy mi hogy jártunk (az talán benne lehet a pakliban), de az, hogy legfőbb döntéshozóinkat így lehet távirányítani. Az erdélyi magyarság, az erdélyi magyar sajtó azért ennél több megbecsülést érdemelne. Aki pedig hallgat, az cinkos.

[Csaba Kolumban](#) Semmi gond, csak a libsik repülnek. Hunika pedig elárulta őket, másképp nem lett volna pesti pénz és támogatás. Ja persze az is furcsa volt, hogy miközben magyar pénzből dözsöltek, állampolgárságról mondtak le, mocsokolták a magyar kormányt stb. Na, ezt lehet ezután is csinálni, csak saját pénzen!

2017. január 5.

[judit gherghiteanu Csaba Kolumban](#) a magyar pénz nem csak az orban fele nyalok penze hanem a libsik es a tobbiek is, tehat mi van abban ha minden velemenyt kozoltek? vagy at kell valahogy nyomni erdelybe is az „egyvelemenyt” diktatoroskodast? nem eleg a roman politika elfajulasa, meg magyarorszagbol is kell ugyanaz? akkor szoljanak mikor kiirtottak a libsiket es csak iliberalisok maradtak, akkor kritizalhatjak ha masoknak vannak kulnobozo velemenyuk is.

2017. január 5.

[István Tamasi Csaba Kolumban](#) Semmi gond, csak a fitymasz számonkéri a hűséget és a szolgálatot azért a sok pénzért amit a magyar adófizetőktől átpumpál Romániába.

2017. január 5.

Kelemen Ármin Attila – Az Erdélyi Riport megszűnésének kapcsán

2017. január 4.

<http://kelemen.transindex.ro/?cikk=1241>

Kelemen Ármin Attila

Három szempontot vetek fel. Az egyik azzal kapcsolatos, hogy mi is az Erdélyi Riport. A második, hogy mit üzen a megszüntetése. A harmadik, hogy miért kell fenntartásokkal kezelnünk a romániai magyar portálok nézettségére vonatkozó statisztikákat.

1. Mi is az Erdélyi Riport?

Az Erdélyi Riportot annak idején Stanik István alapította, főleg Verestóy Attila pénzéből. Annak idején nem tudtam elképzelni viccesebb propagandakiadványt, mint az Erdélyi Riport. Persze, ez azóta sokat változott. Emlékszem, amikor a szatmári kongresszusi lapszámon könnyesre (sic!) röhögtek magunkat. Ha valaki az Erdélyi Riportot a független újságírás bástyájának tekinti, téved. A Riport független lappá vált azzal, hogy az RMDSZ-ben megváltozott a doktrína. A Riport maradt, ami volt, és tulajdonképpen akarata ellenére némileg ellenzékivé vált. Ami változott, az az RMDSZ.

Az, hogy az RMDSZ-ben a doktrína megváltozott, nyilvánvaló. Hogy ebben van politikai ráció, az is. Markó Béla máshogyan vezette a szövetséget, más volt a kontextus. Kelemen Hunor pedig felismerte, hogy a kontextus változott. Nem hiszem, hogy az RMDSZ túlnyerte volna magát. A választás pillanatában az RMDSZ pont annyit ért, amennyien szavaztak rá. De az RMDSZ lehet, hogy már nem is lenne, ha annak idején egy csomó vezető értelmiségi nem vállalta volna be, hogy kiveszi a részét az RMDSZ (akkoriban némileg másmilyen RMDSZ) propagandájából. Ilyenek voltak a riportosok is.

Mindeközben a Riport a baloldali és liberális eszmékkel rokonszenvező romániai magyar értelmiségiek egyféle menedéke is volt. Nem az én menedékem, számomra a Riport túl könnyen szolgálta ki a magyarországi eszmetársak elvárásait. Elismerem, nem is igazán olvastam az Erdélyi Riportot. Néha szembejött velem egy szöveg, és volt, hogy elborzadtam, mennyire gátlástalanul szajkózza a magyarországi szoclib bullshitet. De, és a fentiek csak ezzel a kiegészítéssel érvényesek: a riportosok olyan emberek, akik nem csak írnak, hanem olvasnak is. Meg tudják különböztetni a mazsoretteket a szufrazsetektől, akkor is, ha olvassák ezeket a terminusokat. Mert a Riport egy értelmiségi műhely is volt. Még hozzá erős RMDSZ-es identitással rendelkező értelmiségi műhely. Ezt azért emelem ki, mert az RMDSZ többet köszönhet nekik, mint amennyi a szövetség kollektív emlékezetében megmarad.

2. Mit üzen a Riport megszüntetése?

Az első kérdés, hogy a Fidesz meg akar-e szüntetni romániai magyar médiumokat. A második, hogy ebbéli akaratát hajlandó-e kifejezni az RMDSZ végrehajtói felé. A harmadik, hogy ezek az emberek hajlandók-e asszimilálni a magyarországi politikai elvárást, illetve – számomra a legfontosabb – van-e a rendszerben elég erdélyi önbecsülés, morális gátlás, erdélyi öntudat, stb., hogy blokkolja a mindenkori magyar kormány, komfort-elvárásait.

A környezetemben nincs ebben a kérdésben konszenzus. Szerintem a Fidesz számára nem volt annyira fontos a Riport, hogy követelje a selyemzsinórt. Mások szerint igen. A magam részéről úgy látom, hogy az, hogy a Riport belement a levesbe, az RMDSZ-en belüli erőharcok kollaterális fejleménye. A kinyomósdi-kinyírósdi játéknak több, látszólag nem ide illő fejleménye is van, amelyek a napokban kerülnek vagy kerülhetnek a nyilvánosság elé. Nem kell mindent a Fidesz nyakába kenni. Ha tévednék, és valóban Fidesz leszámolásról van szó, nem szabad figyelmen kívül hagyni azt, hogy nem nyírható ki romániai magyar intézmény romániai magyar emberek asszisztálása nélkül. Vagyis, ismét: nem kell mindent a Fideszre kenni.

A nagyvonalú politikai spekulációkon túl a Riport történetnek számomra egy nagy tanulsága van. A hagyomány az volt, hogy az RMDSZ eddig vigyázott az újságíróira. Most az RMDSZ egykor nagyon hasznos újságíróival nem tudott mit kezdeni a szövetség. Ez logikailag azt jelenti, hogy abban az esetben, ha változik az RMDSZ doktrínája, a jelenlegi szettet váltja le az új vezetés. Ez a világ rendje, de nálunk eddig nem így működött, és volt abban valami betyárbecsület, hogy nem így működött. Mindenesetre ez némileg el kell gondolkodtassa azokat, akik elkötelezik magukat a mellett, hogy pártsajtót csináljanak.

3. Miért kell fenntartásokkal kezelni a romániai magyar portálok nézettségi adatait?

A Riport megszüntetése kapcsán fontos érv volt, hogy a lapot alig olvasták. Könnyen meglehet, hogy a lapot főleg azok olvasták, akik írták. Nagyon nehéz eldönteni, hogy mit kell fenntartani és mit nem. Nyilván az előforrásokat elsősorban oda kell csoportosítani, ahol a közösség számára termelnek is. De lehet erre matematikai képletet felállítani? A téma végtelen vitákat szülhet. Milliós szempont lehet, és persze minden eset más. Kétszázán vagy kétezren olvasták naponta a Riportot? Ha az olvasók IQ-ját adnánk össze, milyen korrelációban lenne más portálok hasonló paraméterével? Jelzem, a téma végtelen.

Mégis, ez a nézettségi érvelés némileg nyugtalanít. Miért? Mert most, ezáltal értettem meg a játék lényegét. A Maszol RMDSZ felé való teljesítménylegitimációja tudniillik egy ferdítésen alapul. A Maszol úgy kommunikált a szövetségen belül, mint akik megnyerték a választási híversenyt. Viszont: ha a Maszol nézettségi statisztikáiból kivonjuk azt, ami olyan bulvár tartalmakra irányul, amelyeket a Maszol a Facebookon nyom fizetett hirdetésben, az a kérdés, hogy melyik romániai magyar portál nyerte a választási híversenyt, árnyaltabb képet mutat.

RMDSZ-es politikusok, figyelem: meg vagytok vezetve. Csak kegyeleti okokból nem linkelem be, melyik két hír volt a letéteményese annak, hogy a választások napján a Maszol nagyot futott. Ha léteznek nem politikai hírek, ezek olyan típusú hírek voltak.

A Maszol kiadóját egyfajta agresszivitás jellemzi, mert nem lojális nézettségnövelési technikákat használ. Mindeközben ez már csak azért sem érhető, mert ha létezik olyan romániai magyar portál, amelynek a léte hosszú távon biztosított, az pont a Maszol.

Ha a Maszol azzal érvel a Riport saját portfóliójából való kiejtése mellett, hogy a Riport nem hozott elég olvasót, el tudom fogadni. De csak addig, amíg a Maszol nézettsége a maga során nem a szakállas Facebookos blöffre épül.

[Nagy István](#) · „egy CSOMÓ vezető értelmiségi,,

Miccsodaaaa?

„liberális eszmékkal rokonszenvező romániai magyar értelmiségiek,,

A végére maradt közülük mindösszesen 6 (hat)...

„a Fidesz meg akar-e szüntetni romániai magyar médiumokat,,

A médium ugyebár az az egyén, aki odamegy az asztaltáncoltató szeanszra és tátott szájjal várja a táncot.

A média pedig az az eszköz, gép stb., amiben megjelenik valakinek az írása, látszik, elhangzik az, amit mutat, mond.

Vagy tévednék?...

„A kinyomósdi-kinyírósdi játék...,,

Péter Kovács megy a sajtóba...

[Jan 4, 2017](#)

László Márkó · „A végére maradt közülük mindösszesen 6 (hat)„,

Ezt hol számoltad meg?

[Jan 4, 2017](#)

Nagy István · [László Márkó http://erdelyi-riport.ro/lapz.../megszunik-az-erdelyi-riport-](#)

[Jan 4, 2017](#)

Tasnádi-Sáhy Péter Médium (egyes szám), média (többes szám). A szó eredeti jelentése, valaminek a közepe. Mondhatnánk: fókuszpont. Nem a sajtó (hajdani) gyártási eljárása utal, hanem a lényegére.

Tehát a médium, mint egy darab, egyes sajtótermék értelemben helyes szóválasztás.

[Jan 5, 2017](#)

Tasnádi-Sáhy Péter Az a hat pedig eddig legalább 589 [http://www.peticioek.com/beadvany_az_erdelyi_riport...](#)

[Jan 5, 2017](#)

Jozsef Kovendi · Tasnádi-Sáhy Péter: „A médium szó a latin medius-ból ered, ami mindazt jelenti, ami középen van. Parapszichológiai értelemben két lény közötti személy, aki természetfelettinek tűnő módon képes felfogni és közvetíteni bizonyos dolgokat.” (Lásd: Wikipédia)

Egyes számban: média. Többesszámban: médiák

[Jan 5, 2017](#)

Bence Makkai · Jesszus...

[Jan 4, 2017](#)

Váradi Nagy Pál · Nívó

[Jan 5, 2017](#)

Vida Gábor · Árminka, olvasd el hangosan, amit írtál, lélegezz nagyokat, itt van a boldog jövő! Függetlenoid, ez azért egy szép szó, maradjon köztetek! + Most az RMDSZ egykor nagyon hasznos újságíróival nem tudott mit kezdeni a szövetség. + Idézet a Transindex.ro portálról. Én voltam Úr, a Vers csak cifra szolgál... jelzetlen idézet. Hogy mit mondana erről, tudjuk. Semmit. Hai sictir.

[Jan 5, 2017](#)

Cseke Peter · [http://www.maszol.ro/.../74909-tenyleg-mericskeljuk-hogy...](#)

[Jan 6, 2017](#)

Attila Kelemen · Elod viszontvalasza. Mert nem csak az szamit, milyen hosszu, hanem az is, milyen kemeny. <http://bpeiod.transindex.ro/?cikk=1242>
Jan 12, 2017

Szilágyi Szabolcs · A mai tartalom-özönben nem elég jó tartalmat készíteni, azt el is kell „juttatni” az olvasóhoz. Ehhez épp olyan fontosak a fizetett hirdetések, mint akár a tartalom megjelentetése a portálon: mindkettőt online-marketingnek nevezhetjük. 2017-ben blöffnek nevezni az egyiket tévedés, egyszerűen arról van szó, hogy az egyik portálnak VAN gondolkodó marketingese.
[Jan 7, 2017](#)

Maszol.ro – Tényleg méricskéljük, hogy kié a nagyobb? Válasz Kelemen Attila Árminnak

<http://www.maszol.ro/index.php/velemeney/74909-tenyleg-mericskeljuk-hogy-kie-a-nagyobb-valasz-kelemen-attila-arminnak>

2017. január 06.

Értetlenkedve fogadtuk és bántónak tartjuk Kelemen Attila Ármin Transindexen megjelent [írását](#) az Erdélyi Riport megszüntetéséről. Azért értetlenkedünk, mert szerintünk a szerző is tudja, hogy a Maszról szóló állításai kapásból megcáfolhatók. Az bánt minket, hogy igazságtalanul csalással vádol bennünket, semmibe véve a négy és fél éves munkánkat.

Kelemen Attila Ármin azt állítja: „a Maszol úgy kommunikált az RMDSZ-en belül, mint akik megnyerték a választási hírversenyt”. A valóság az, hogy a Maszol szerkesztősége nem kommunikált senkinek semmit a választási hírversenyről. Nem is kellett, hiszen a nézettségi adatok [nyilvánosak](#). Azt azonban december elején az olvasóinkkal is [közöltük](#), hogy novemberben piacvezető erdélyi magyar portál lettünk, az év végén pedig azt, hogy ezt a pozíciókat decemberben is megőriztük.

A szerző azt állítja, hogy két hír – mindkettő bulvár tartalom – „volt a letéteményese annak, hogy a választások napján a Maszol nagyot futott”, és ferdítenénk, ha azt hirdetnénk, hogy december 11-én a hírversenyt megnyertük. A valóság az, hogy a Maszol nem csak a választások napján „futott nagyot”, hanem hónapok óta „nagyokat fut”. Konkrétan december 11-én több mint 43 ezer egyedi látogatónk volt (kétszer annyi, mint a Transindexnek), és az oldalmegettekintéseink száma meghaladta a 117 ezret.

A Google Analytics [statisztikájából](#) is kitűnik, hogy a Kelemen Attila Ármin által emlegetett két bulvár tartalom nincs az első három helyen a december 11-i oldalmegettekintési toplistánkon. A toplista első tíz helyén lévő anyagból nyolc a választásokkal kapcsolatos hír. A két bulvár tartalomra történt kattintások arányainak összege 11,3 százalék. Ha ezeknek a kattintásoknak a számát levonjuk az aznapi oldalmegettekintéseink számából, akkor is olyan eredményt kapunk, amellyel messze meghaladjuk a többi erdélyi magyar hírportál nézettségét a választások napján.

Egyedi látogatóink száma szerdán például meghaladta az 50 ezret. Nézettségünket nem bulvár tartalmak duzzasztották ekkorára. Olvasóinkat a közúti bírságok növekedése, a kanyaró terjedése és a minimálbér megemelése érdekelte. Ezek a tartalmak állnak az [aznapi nézettségi toplistánk](#) első három helyén, és az első tíz helyen álló tartalom közül csak kettő bulvár.

A fentiekből is kitűnik: Kelemen Attila Ármin nem gondolhatja komolyan, hogy „fizetett hirdetésekkel nyomtatott bulvár tartalmakkal” és a „szakállas Facebookos blöffre” építve nőtt a nézettségünk ekkorára. Munkánkat semmibe vevő állításait azzal magyarázzuk, hogy nem olvas Maszolt, hiszen maga is elismerte, hogy egy olyan lap megszüntetése kapcsán írt rólunk, amit „nem is igazán olvasott”. Könnyítésül [mutatjuk](#) a múlt évi termésünket, a teljesség igénye nélkül, egy anyagba sűrítve. Jó olvasást!

A Maszol szerkesztői: Cseke Péter Tamás, Kustán Magyarai Attila, Moldován Árpád Zsolt, Oborocea Mónika, Orbán Zsolt, Zsizsmann Erika.

Ui: A szerzőnek ezt a mondatát értelmezni sem tudjuk: „Ha a Maszol azzal érvel a Riport saját portfóliójából való kiejtése mellett, hogy a Riport nem hozott elég olvasót, el tudom fogadni”. Szerkesztőségünknek semmi köze nincs a laptársunk „kiejtéséhez”, magunk is fájjaljuk az Erdélyi Riport megszűntetését.

Nagy István · Piacvezető egy nem létező piacon.

Piacvezető úgy, hogy nincs azért pénzt fizető vevő a portékára?

Vagy hemzsegnek a portálon az üzleti érdekből hirdető, fizikailag testet öltő termékeket gyártók és forgalmazók?

2017. január 6.

Tibor Bogdán ·

Öngól, kedves Nagy István! Hiszen így még nagyobb dolog, hogy a Maszol hirdetések nélkül is képes volt piacvezetővé válni, az – ön szerint – nem létező piacon. Amelyen akkor a reklámoktól hemzsegő portálok sem versenghetnek – hiszen az nem létező piac...

2017. január 8.

Kinga Bara · Tisztelt szerk.! Nagyon szeretném tudni hogy ezt a cikket kinek írták. Mert hogy nem egy átlagos, a magyar sajtót érdeklődéssel követő embernek, az biztos!

2017. január 7.

Tibor Bogdán · Benne van a címben... Egyébként BÚÉK nektek!!

2017. január 8.

Zsombor Ferencz · Az RMDSZ letér az öröknek hitt balliberális ösvényről... Erre a Transindex és a Maszol máris hajba kap a nézettségi mutatókon. Hát ennyit ér számukra a velszi tartomány.

2017. január 10.

Parászka Boróka – Az újságírók kicsinálásáról. Arról, hogy (nem) szűnik meg az Erdélyi Riport

Parászka Boróka

http://fulbebogar.blog.hu/2016/12/30/az_ujsgirok_kicsinalasarol_arrol_hogy_nem_szunik_meg_az_erdelyi_riport

2016.dec.30.

December 23-án, és 24-én, 25-én és azóta folyamatosan bírósági archívumokat bújok. Amikor csak tehetem, és amikor a családi kötelezettségeim épp nem szólítanak el. Nincs pihenés, sem éjjel sem nappal: ügyirat számok, banki kivonatok, cégadatok vesznek körül, kötik le minden leköthető percem. Nincs ebben semmi rendkívüli. Ez az év, az újságírás és az újságírók kicsinálásának időszaka így kell zárulnia tehát, úgy tűnik. Hadakozással a tényekkel-tényekért. Azokért, amelyeket senki sem akar ismerni, vagy amelyeket nem akar ismertté tenni. Az utóbbi időben a korrupcióellenes harc országában (micsoda eufemizmus ez) a vártnál tovább nőtt a terhelés. A legkülönbözőbb típusú fenyegetések, nyomásgyakorlás vesz körül. A legnehezebben szétszálazható, átláthatóvá tehető ügyek kötik le az energiáimat, és ezek közül a Marosvásárhelyi Katolikus Gimnázium vagy az elkerülő út ügye tűnik az egyszerűbbnek. Ebben az évben volt minden: török puccs, török-kurd konfliktus, interjúsorozat a jezidi népirtás túlélőivel, érintettjeivel, a romániai „korrupcióellenes harc” újabb és újabb fejezetei. Ugyanannak a válságnak ezernyi arca, részlete, madártávlatból és testközelből.

Bárhova nézek a kollégák, a szakma felszámolása, ellehetetlenítése folyik. Törökországban több, mint nyolcvan kollégát börtönöztek be az idén (közülük sokan nyom nélkül eltűntek), Magyarországon egyik napról a másikra megszűnt a Népszabadság, hetekre eltűnt a legnagyobb ellenzéki lap archívuma. Nálunk a választások előtt-után a közmédia bedarálása folyik – Közép-Kelet Európában ismert módszerekkel. Lengyelországban a parlamenti nyilvánosságot korlátozná-kontrollálná a kormány. Szíriában, és a krízisövezetekben kifejezetten vadásznak az újságírókra

Mindezek fényében az, hogy idén év végén még a családi ünnep alatt is oknyomozni kényszerültem, nem meglepő, nem is annyira megterhelő. Lehetne ennél rosszabb, végül is, én még, itt, így és ennyire csinálhatom a magamét.

Karácsony harmad napján (három éjjelnyi okirat-nyálazás után) tudtam meg azt, hogy a Progress Alapítvány meg kívánja szüntetni az Erdélyi Riportot. Azt a felületet, ahol a marosvásárhelyi korrupciós ügyek dosszióját, vagy a jezidi népirtás áldozatairól szóló riportsorozatot is elindítottam. Nagyon nehéz pillanatban jött a hír, de nem lepett meg, számítottam rá, vártam rá. Tudtam, hogy a maradék fedezék is oda lesz. Talán jobb is így. Túl sok volt a kérdés a Kiadó körül, túl sok volt a vita.

Az viszont meglepetésként ért, hogy az Erdélyi Riport szerkesztősége – ellentétben minden eddig általam ismert és felosztatott szerkesztőséggel – folytatni kívánja a munkát. Önerőből. Nem lehet ezt eléggé értékelni. Ebben a káoszban, amiben élünk nincs más esély a kilábalásra, mint az, hogy lesz aki energiát fordít a tisztánlátásra, és a transzparencia kikényszerítésére. Ha lesz, aki ellenáll, kitart. Ragaszkodik a szakmaisághoz. Nem engedi megfélemlíteni magát. Ha lesznek, akik csapatban (szerkesztőségben!) tudnak dolgozni, rákényszerítik magukat és egymást a minőségre.

Nevezzük ezt tárgyilagosságnak, tájékozottságnak, pontosságnak, témaérzékenységnek. Abban az évben, amikor a kampány az „Erdély kontra Bukarest” kérdésről szólt (szerintem téves allúziókat és illúziókat keltve), a választások után megszűnik az Erdély FM, és megszűnne az Erdélyi Riport – ha hagynánk. Mivel járna, ha tényleg feladnánk az „erdélyi” sajtó munkát? Tudom, hogy nem egy lap-, vagy rádiónev a garancia a transzszilvanizmusra. És tudom, hogy még (még! még! még!) van néhány lap, portál, fórum a megszüntetettekén kívül. De a folyamat iránya, vége jól látható. A maszol.ro nem szűnik meg, de onnan – számomra egyértelműen politikainak tűnő okokból elbocsátják Gál Máriát és Ágoston Hugót. Mi a következő lépés? És meddig mehet ez így? Van rá török, magyarországi és lengyelországi példa is, meddig.

Rengeteg szomorú példát látok a kompromisszumra. Vagy arra, hogy az egzisztenciális kényszer, félelem hogyan hozza ki az emberekből a bosszúvágyat, az indulatokat, hogyan alakul át a közbeszéd közösségi verbális és tetteges erőszakká. Hogyan romlik, és rontja magát a sajtó maradéka, amit a politikai önkény és taktikázás még meghagyott. Nem csak felszámolás, önfelszámolás is folyik. Az előbbinek nem engedek, az utóbbiban nem veszek részt.

Ennyi most az idejé mérlege. A jövő év ígérete pedig az, hogy függetlenül a mégoly szélsőséges körülményektől is, az újságíró igazolvány, a klaviatúra, a fényképezőgép és a diktafon mindig kéznél lesz.

Parászka Boróka – Arról, ami a sajtó sara. A frusztrációs kör bezárulásáról

Parászka Boróka

2017.jan.02.

http://fulbebogar.blog.hu/2017/01/02/arrol_ami_a_sajto_sara_a_frusztracios_kor_bezarulasarol

Nagyon úgy tűnik, hogy az Erdélyi Riport megszüntetése (az Erdély FM megszűnéséről a jelek szerint csak az E.R-t, a rádiót senki sem értesítette, tehát ez nem megerősített hír) a maszol.ro körüli elbocsátások még számos vitát fognak gerjeszteni. Tartok attól, hogy ezeknek a zöme nehezen lesz szakmai szinten tartható. Rendkívül biztató, és jóleső, hogy rég nem látott szakmai szolidaritás vesz körül bennünket (a [TVR Magyar Adásának állásfoglalása itt](#), Demény Péter [szövege itt olvasható](#)), úgy tűnik hogy a kollégák pártállástól, ízléstől, műfajtól, szerkesztőségtől függetlenül értik: itt nem egyszerűen két-három sajtóműhely megszűnéséről, átalakításáról, néhány politikailag „fedetlen” (értsd hatalmi támogatást nem élvező) újságíró elbocsátásáról van szó, hanem alapvetően a sajtó szerepének megváltozásáról, eljelentéktelenedéséről vagy eljelentéktelenítéséről. Mindezzel együtt arra a következtetésre jutottam, hogy a vitákból nem veszem ki a részem, és a mozgósítható energiáimat arra fordítom, hogy írjak, dogozzak, és magam számára helyre tegyek néhány számomra sem tisztázott kérdést.

Tény ugyanis, hogy bármennyire is fáj az Erdélyi Riport megszüntetése, én úgy láttam, hogy a szerkesztőség nem találja a helyét az utóbbi hónapokban. Nem tudtunk erős koncepciót kidolgozni a netes megjelenésre, miután a printlap megszűnt. Mondhatjuk, hogy azért, mert nem volt elég pénz rá, kevesen voltunk. Tényleg nem volt ehhez elég pénz, és ember. De ennél súlyosabb volt az a dilemma, hogy „hol is állunk”, milyen műfajokat, miért, kinek támogatunk, művelünk? Két út volt adott: az egyik az, hogy társadalmi vitafórummá növi ki magát az E.R., olyanná, amilyen sajnos sehol a magyar sajtóban nem működik igazán, mivelhogy megszűnt a társadalmi vita.

Ehhez azonban rendezni kellett volna azt a súlyos helyzetet, hogy egy politikai szervezet működteti a szerkesztőséget, az RMDSZ Progress Alapítványából élünk, és így kellene (kellett volna) kritikusnak lenni, így kellett volna betölteni a politikai ellenőrző szerepet. Nyilván nem ment, meg se próbáltuk. Elég elrettentő példát láttunk mindannyian arra, hogy ez mivel jár. Én egyszer már csődbe vittem egy lapot (A Hetet), mert azt gondoltam, hogy ezt lehet. Most is nekifutottam hasonló kamikázé akcióknak – rendszerint ezek az írásaim nem jelentek meg az E.R. oldalán, csak máshol, utolsó esetben itt a blogon. A másik út az volt, hogy hagyjuk a „világ és közös dolgaink megbeszélését”, próbálkozzunk meg annak leírásával így születtek a Tasnádi-Sáhy kolléga, a Szilágyi Ali bácsi riportjai és az én teljesen abszurd bevetéseim Görögországtól Kurdisztánig. (Röhejes, de nem egyszer álltam ott egy-egy konfliktus helyzetben a New York Times, a BBC riportereivel egy vonalban, mint a most megszüntetett Erdélyi Riportos, meg Marosvásárhelyi Rádiós, kérdezték is, hogy „honnan vagyok”. És mit mondtam volna rá? Hogy kis erdélyi magyar szerkesztőségekből, és tulajdonképpen senki sem küldött ki a frontra, hanem barátaim támogatnak vagy magam spóroltam rá ki tíz eurónként az útiköltséget? Hát ilyen vicces dolog ez a magyar sajtó). Ez a riportosdi lehet hogy fontos, élvezhető, hogy van társadalmi haszna, de hogy nem bír politikai támogatással (szerencsére?) az most már egyértelmű.

Mindent összegezve: az Erdélyi Riport nem hozta ki magából a legtöbbet szerintem, egy sor aknát nem hatástalanított, rengeteg dilemmát hagyott megoldatlanul. A közvita, a véleményműfajok pedig válságban vannak, általában is, nem csak ennél a szerkesztősnél, hanem mindenütt. Igen a maszol-nál is.

Csak részben igaz, és alig bizonyítható, hogy politikai nyomás miatt szűnik meg az E.R ([Erről Pap Szilárd István írt a kettős Mércén](#)). A Gál Mária kirúgása a maszoltól az egyetlen egyértelmű politikai gesztus. Valójában az van: hogy a politikai döntéshozás nem nyitott a sajtóban zajló, nyilvános, követhető társadalmi vitára. És azok, akik ilyen generálhatnának, nem tudják kikényszeríteni ezt a vitát. Vagy azért, mert nincs ehhez elég tartalmuk, javaslatuk (tartalmunk, javaslatunk). Vagy azért, mert nem tanulták (tanultuk) meg – nem alakították ki (alakítottuk ki) ehhez a megfelelő vitakultúrát. Amit én „politikai vitaként” követhettem az utóbbi években, gyakran még akkor is etikátlan, személyeskedő, indulatos szöveg volt, ha a sértések mögött voltak megfontolandó érvek. (Tisztelet a nagyon nagyon kevés kivételnek.) Így jutottunk oda, hogy bezárult a frusztrációs kör, kiteljesedett a mindenki háborúja mindenki ellen. És az erősebb, vagyis a források fölött rendelkező hatalom győzött, amely csak azt engedi túlélni, [aki segíti a legitimitációt, pontosan érti és műveli a propagandát.](#)¹²

12 Ambrus Attila: Összefogni mindig jobb

<http://www.maszol.ro/index.php/velemeney/73693-ambrus-attila-osszefogni-mindig-jobb>

2016. december 09.

Amikor a ma legszegényebb korú szavazók még meg sem születtek, valamikor 1998-ban írtam egy riportot a Bekecs aljáról, a Nyárad teréről. Akkor az RMDSZ a Demokrata Konvenció szövetségeseiként tagja volt a kormánynak, élő adásban csókolt homlokon engem, a demokrata magyart a város médiabohóca, aki hol parasztpárti királyt, hol királpárti parasztot alakított. Köszönte, hogy vagyunk, s hogy segítségünkkel Románia kikászálódni látszik a nacionál-kommunizmus mocsarából. A látszat csalt, de nem tudtuk akkor még.

Riportomban megemlítettem, hogy Mikó Imre szerint a magyarság első mártírjait a falusi nép adta Erdélynek, mégpedig éppen Nyáradmagyaróson. Röviden le is írtam a helybeliek közül is sokaknak ismeretlen drámát. 1937 december 20-án, a parlamenti választások napján a község mintegy nyolcszáz választója indult el a hajnali órákban a Felsőorosziiban lévő választási körzeti központba szavazni. A község határában azonban megjelent a nevét Perényiből Perenivé változtató mikházai jegyző nyolc csendőrrel és délelőtt 11 óráig fenntartotta őket. Akkor odaérkezett szekéren a deményházi plébános, akit a csendőrök tovább engedtek, a választani akaró tömeg ezt úgy értelmezte, hogy ők is folytathatják útjukat, s a szekér után indultak. Ekkor azonban a jegyző tüzet vezényelt, sőt, vadászfegyverével ő lőtt elsőnek. Tizenegy ember azonnal összeesett, kettő közülük meghalt. Őket eltakarították, temetésükre se engedték hozzátartozóikat. A hivatalos vizsgálat megállapította: a jegyző és a csendőrök jogos önvédelemből használták a fegyverüket.

Riportomból a könyv szerkesztője ezt a részletet kivágta, így olvasója azt gondolhatja, hogy a Mikó Imre által említett mártíromságot a földjüket elvesztő, a kollektivizálást elszenvedő gazdák lehettek.

Értettem én a szerkesztői szándékot! Miért festenénk a falra a múlt ördögeit, főként, ha mennyei sejlik fel előttünk a jövő, mert azok még megjelennek!

Most mégis úgy éreztem, fel kell idézni ezt a történetet, nem azért, hogy az amúgy is dermesztő román–magyar iszonyt fokozzuk, hanem hogy láttassuk, milyen politikai ismerete és felelősségérzete, öntudatos hozzáállása volt Székelyföld népének. Hajnalban, gyalog, órákig várakozva, akár élesre töltött fegyverekkel is szembenézve a magyar képviselőtért. Amely túlságosan nagy eredményeket nem érhetett el az ellenséges, fasizálódó parlamentben, ám jelenlétével, a község pedig kiállásával jelezte: vagyunk, összetartozunk, összetartunk, nem lehet minket levegőnek nézni.

Hasonló kiállásra, a szavazáson való részvételre buzdított Orbán Viktor magyar miniszterelnök is pénteken Szatmárnémetiben. (Orbán Viktor eddig ódkodott a személyes kampányjelenléttől, amit az elmúlt években üzent, azt Pelczné Gáll Ildikó vagy Semjén Zsolt tolmácsolta. Személyes jelenlétével most a helyzet komolyságáról és az összefogás elengedhetetlen parancsáról igyekezett a legtöbbször meggyőzni. Mindenkit természetesen nem lehet, nem lehet a kikopott és ezért a szövetséggel szembe forduló ex-RMDSZ-eseket, nem lehet az Orbán Viktort is nemzetáruló szélsőjobbosokat és nehéz – de talán nem lehetetlen – a csalódott, jelöltek és e kérdésben pártfogók, stratégiai partnerek nélkül maradt néppártosokat is.)

A rendszerváltás első évtizedében, az ezredforduló környékén volt még valóban hatékony, nyilvános közvita. Domokos Géza, Bányai Péter, Gyimesi Éva, Salat Levente és Szilágyi N. Sándor óta nem nagyon volt olyan szerző, aki időről időre ki tudta kényszeríteni a reflexiót, vagy a korrekciót. Akik olyan alapossággal, olyan intenzitással tudták követni, közvetíteni a közvitákat, hogy keretet adtak, strukturálták a demokratikus dialógust. A következő hetekben mindennek a fényében fogom újraolvasni a korabeli írásait. Újra kell most gondolni, miről, hogyan írtak? No meg azt is, hogy végül, hogy tűntek el, miért hallgattak el? Ez a romlási folyamat, aminek most a végén tartunk, amikor az utolsó vitafórumok is megszűnnek, valahol akkor kezdődött, amikor a fenti szerzők már nem vették ki a részüket a közéletből. Nem hiszem azt, hogy vissza lehetne lépni ugyanabba a folyóba, vagy hogy a húsz évvel ezelőtti viszonyokat lehetne rekonstruálni. Sajnos már arra sem nagyon van mód, hogy a velük szembeni mulasztásokat, méltánytalanságokat rendezzük. De abban biztos vagyok, hogy nyilvános vita nélkül nincs működőképes, fenntartható, élhető közélet. Még akkor sem, ha ezt most sem a közéletet még alakítók, sem az attól elfordulók nem hiszik el.

Ebben a feszült, dühös, sértett, reménytelen hangulatban nagyvonalúan, tájékozottan vitatkozni: micsoda luxussal kecsesget ez a 2017. Megtanulni azt, amit az elmúlt húsz évben nem értettünk, micsoda kaland. Jó lesz!

Lászlóné Szirmay · én egy laikus vagyok, de az írás nagyon jó, csak annyit szeretnék kérdezni, ” demokratikus vita ???” hiszen nincs demokrácia és nincs sajtó szabadság, akkor ,hogy,,

2017. január 2.

A többség azonban nem engedheti el a füle mellett, nem maradhat otthon és tétlenül, amikor a magyar kormányfő kijelenti: ma a romániai magyar közösség környékén és az őt körülvevő román politikai világban vannak olyan jelenségek, amelyek fenyegetettséget jelentenek.

„Azt szeretném, ha nem lehetne átnézni a magyarokon” – mondta a közös sajtótájékoztatón a Orbán Viktor, hangsúlyozva: a romániai magyaroknak ki kell állniuk az érdekeikért. Azaz élniük kell a szavazati jogukkal. Nincs igazuk azoknak, akik szerint mindegy, hogy a választási vagy az alternatív küszöböt lépi át az RMDSZ–MPP összefogás listája. Súlyunkat, erőnket demonstrálni kell. Orbán Viktor leszögezte: a román–magyar együttműködés minőségét is jelentősen befolyásolja a romániai magyar közösség ereje. Igaz ez a többség-kisebbség, illetve Románia és Magyarország viszonyára is!

A magyar miniszterelnök fontos üzenetet küldött Bukarestnek is: Magyarország sikeres Romániában érdekelt. Egyrészt felebaráti okokból, másrészt mert szomszédos országok lévén Románia sikere felértékeli Magyarországot is.

És abban is volt másoknak célzott üzenet, hogy Orbán Viktor gratulált Kelemen Hunornak, amiért „az adott körülmények között létrehozható legszélesebb összefogást teremtette meg” a választásra. „Összefogni mindig jobb, mint széthúzni” – egyértelműsítette a magyar kormányfő.

A szövetségi elnök pedig közvetve azoknak is válaszolt, akik kételkedve tekintenek az RMDSZ és a Fidesz közti javuló kapcsolatokra: „Amikor a közös dolgainkról van szó, akkor összefogunk, akkor félreteszünk mindent, ami a múltban bennünket esetleg elválasztott.”

És ha tegnap még voltak is kételyeink, kérdéseink, ezeket vasárnap félre kell tennünk, csak a bizonyosság marad: nagy a felelősségünk.

Ma nem kell attól tartani, hogy Perényiből Perenivé lett jegyzők sortüzet vezényelnek a szavazni akarókra. Huszonhét évvel ezelőtt éppen azért áldozták életüket tizen- és huszonevesek, hogy ne így legyen.

Ma Pereni álhírekkel térítene el. Arról hadovál, hogy az autonómia feltétele az, hogy az RMDSZ ne jusson be a bukaresti parlamentbe. Arról handabandázik, hogy az erdélyi magyar érdekvédelem akkor lesz hatékony, ha megbüntetjük az RMDSZ-t, mert az érdekvédelem romjain terem a bajainkat gyógyító ezerjófű. Arról gyözköd, hogy nem is a szociáldemokratákat támogatjuk, ha nem szavazunk.

Hazudik!

S nekünk nem hazugságra van szükségünk, hanem tiszta beszédre: nem szavazni öngyilkossági kísérlet. Aki erre biztat, vétkezik. Sőt, téved, mert mi nem lehetünk a lemondás emberei.

Parászka Boróka · A demokrácia nem lesz magátl, demokratikus munka nélkül nincs nyitott rendszer – azt hiszem

2017. január 2.

Nagy István · A sajtó szerepének eljelentéktelenedése a sajtómunkások műve, míg az eljelentéktelenítése a politikáé.

A helyük nem találásának és a koncepcióalkotás képtelenségének az érintett személyeken keresztül van köze egymáshoz, ami egyáltalán nem pénz és létszámfüggő. Konepciót egy személy alkot, amivel helyet is kijelöl, a többiek díszíthetik csupán.

A társadalmi vitafórumot ár az 1970-es években is hiányolták a Korunkban... No, ahhoz társadalmi beágyazottság, és erős kisugárzás is kellene, de ahhoz a napi 500 érdeklődő ebben a behálózott világban semmi.

A közvita nincs válságban. Közvita ugyanis nincs. Azért nincs, mert azok akik azt állítják, hogy igény lenne rá, és ők képesek lennének moderátorai lenni, valójában nem találnak közvitára érdemes témákat, és amiről azt gondolják, hogy megteszi azzal ők maguk se tudnak mit kezdeni, legalábbis úgy, hogy érdeklődő közeget teremtsenek köré. E nélkül pedig nem közvita a közvita.

Gál Máriát tényleg kirúgták, nem csak a szerződése lejártával válnak el útjaik?

A politikai döntéshozás ugyan miért lenne nyitott a sajtóban zajló, nyilvános, követhető társadalmi vitára? Ilyen vita nincs. Nem is volt. Kerül olykor-olykor egy-egy bedobott ötlet, amihez hozzászól egy-két valaki és azzal elalél a téma. De ez nem vita. Egyébiránt egy-egy nyilvános, fészbukos vitatkozás sem tart 3-5 napnál tovább.

Megette a fene, ha egy vitát ki kell kényszeríteni. Az nem vita, hanem köldöknézés.

Igen, a források fölött kizárólagosan rendelkező politika csak azt tűr me, ami legitimálja, és erősíti.

Bányai Péter, Szilágyi N. Sándor és Salat Levente ma is van. Első kettő olykor ma is vitatkozik. Az utolsó vitákban való részvételére nem emlékszem. Domokos sosem volt vitatkozó. Őt, az RMDSZ-elnököt, az emlékirót persze vitatták. Cs. Gyimesi fölalta. Ők már tizenéve nem közéleti szereplők.

Ugyan mitől demokratikus egy dialógus? Miért kellene a demokratikust ráaggatni a dialógusra? A dialógus vagy megáll a saját lábán, vagy nincs. Mert nem dialógus, legfennebb kinyilatkozás.

„Nyilvános vita nélkül nincs működőképes, fenntartható, élhető közélet.” Ugyan miért ne lenne? Pont olyan van, amilyenre a köz igényt tart. Olyan, amilyent a közéletet még alakítók, és attól elfordulók jónak tartanak, illetve tudomásul vesznek. Előbbieknek ennyi elég, utóbbiak meg beérik a letargiájukkal.

„Megtanulni azt, amit az elmúlt száz évben nem értettünk, micsoda kaland..,

Nincs mit megtanulni.

Ami van, azt nem érdemes meg-tanulni.

Amit nem értettünk azt lehet, hogy megértjük, de ahhoz új szempontrendszer, új paradigma kell. Paradigmaalkotásra viszont kevesek alkalmasak. Einstein és Klebelsberg ritkán születik.

A kaland az bizsergető tud lenni, de semmi több. A bándzsi dzsámpingos zuhanás 3-4 másodperc. Utána jön a fölhúzás, ami hosszú percekig tart, és kívülálló végzi.

2017. január 5.

Demény Péter – Nem így – az Erdélyi Riport megszűnéséről

http://jodemenysegfoka.blog.hu/2016/12/30/nem_igy_az_erdelyi_riport_megszuneserol

Demény Péter

Olvasom a hírt, hogy talán megszűnik az Erdélyi Riport, mert a Progress Alapítvány karácsony előtt (!) anyagi okokra hivatkozott. Talán, mert az újságírók „önerőből” folytatnák a munkát.

Nesze neked ajándék és öröm. Ha a Népszabadság megszüntetése dühbe és szomorúságba gurított, ezzel sem lehetünk másképp. Az anyagiak mindenre jók – olyan ez, mint mikor egy miniszter egészségügyi okokra hivatkozva mond le. Ne feledjük, hogy az anyagi okokat a Népszabadság kapcsán is emlegették.

Miért mindig a kultúra szívja le? Egy csomó mindenhez képest nyilván nem nyereséges, de nem is kér annyi pénzt. Annyiért, amennyi egy újságíró fizetése, egy vízszelelő a cipőjét sem húzná fel. Egy lap fenntartása nyomdászamlával és egyébekkel együtt sem lehet egy vagyon.

Aztán meg: ha csak a nyereséget nézzük, akkor mindannyiunknak Blikket és Storyt kellene szerkeszteniük. De nem éppen így adjuk fel az utolsó lehetőségét is annak, hogy gondolkodjunk és gondolkodásra neveljünk? És éppen mi, magyarok, akik odavagyunk a saját kultúránktól? Hogy lesz kultúra, ha mindenki sorozatokat néz és szemetet olvas, aki pedig mást olvasna, azt megfosztják attól, hogy mást olvashasson?

És mi lesz az újságírókkal, az alkalmazottakkal? Az a hat ember, aki aláírja a szerződés felbontásáról szóló tudósítást, mehet, amerre a szeme lát? Így szüntetjük meg azt a csökevényes szolidaritást is, ami még megmaradt bennünk?

„Szabad sajtó Erdélyből, nem csak erdélyieknek” – áll (?) a honlapon a címmel átellenben. Úgy látom, lassan vége ennek is.

Nem így képzeltem el a rendet.

Bukaresti Magyar Adás

2016. december 31.

<https://www.facebook.com/A.magyar.adas/photos/a.111192398963273.19227.103301356419044/1204490882966747/?type=3>

Állásfoglalás

Sajnálattal értesültünk arról, hogy megszűnik az Erdélyi Riport című portál. Az anyagi okokra való hivatkozást, bár nem kérdőjelezhetjük meg, igen szomorúnak tartjuk. Ilyen alapon ugyanis valamennyi sajtótermék hasonló sorsra juthat. Hiszen köztudott, hogy a média, talán a bulvár kivételével nem tudja fenntartani önmagát. Különösen igaz ez a kisebbségi sajtóra.

Éppen ezért, a Román Televízió Magyar adásának szerkesztősége szolidaritásáról biztosítja az Erdélyi Riport munkatársait.

Mosoni Emőke

Kacsó Sándor

Kacsó Edith

Szilágyi Gödri Ildikó

T. Bányai Péter

Bartha Ágnes

E. Ferencz Judit

Jakabffy Tamás

Balázs János

Nagy Enikő

Vaszi György

Pap Csongor

Nitsch-Petioky Anikó

T. Bíró Hajnal

Schneider Tibor

Kötő Zsolt

B. Nagy Veronika

Sánta Ádám

Tóth Lília

Tárkányi János

Mărcuțiu-Răcz Dóra – Ha majd egyszer lesz sajtó meg szabadság...

Mărcuțiu-Răcz Dóra

January 3, 2017

<https://mraczdora.blogspot.ro/2017/01/ha-majd-egyszer-lesz-sajto-meg-szabadsag.html?m=1>

Ha majd egyszer lesz gyermekem, akkor majd egyszer felnő, és akkor majd egyszer el kell döntenie, hogy mit akar kezdeni magával, én pedig nem fogok beleszólni, mert azt akarom, hogy élvezze azt, amit csinál, másképp nem ér semmit az egész. És ha majd egyszer eldönti a gyermekem, hogy mit kezd magával, és majd újságíró akar lenni, akkor majd megmutatom neki a tizenkét pontból az elsőt, és majd tágra nyílt szemekkel fogja figyelni, hogy mi az a sajtószabadság, és akkor majd megmondom neki, hogy az olyan, mint a Térdfix fürdőben a védett virág: valamikor létezett, de leszarták, csak néhol őrzik emlékét, de már az is csupa giccs. A majdani gyermekem majd nagyot fog kacagni ezen, mert szerinte nem is létezett az sosem, csak kitalálták a falubéliek, mert szeretnek olyasmiről tudni, ami nincs.

Ha majd egyszer lesz gyermekem, és újságíró akar lenni, akkor nem engedem meg senkinek, hogy lebeszélje róla, mert az egy olyan szép szakma volt az én időmben. És megannyi mítosz marad hoppon a lakásunk küszöbén, miközben görcsbe rándult erkölcsi érzékkel figyelem, ahogy majdani gyermekemet megtanítják betűket nyalni egy nagy hatalom nagy hatalmas nagy hátsójából egy papírlapra, és onnan vissza.

Ha majd egyszer lesz egy gyermekem, akit senki sem fog tudni lebeszélni az újságírásról, rám fogják kenni a rokonok, hogy rossz anya vagyok, amiért hagytam, hogy idáig fajuljon a dolog. És ha majd a gyermekem pénzt fog kérni tőlem, meg fogom kérdezni, hogy mire kell, mire ő meg fogja nekem mondani, hogy mire kell, és kiderül, hogy mütétre kell: mellnagyobbítás és gerinchígítás. Olcsóbb egy agyátültetésnél, érvel majd a gyermekem, de sürgősen add a pénzt, mert már a Tegnapról kell nekem.

Ha majd lesz egy gyermekem, aki mégis megmarad újságírónak, és fáradt nyelve végigsétál a kopott billentyűzeten, hogy napvilágra kerüljön mindaz, ami senkit nem érdekel (mert ami érdekes, az egyből megsemmisül a napvilágon), majd felhánytorgatja nekem, hogy miért hagytam, hogy idáig fajuljon a dolog, mert amit szeret, az, mint amire számított. Én majd megkérdem a gyermekemtől, hogy mégis mire számított, ő pedig megvallja, hogy igazából nem számított semmire, de még így is csalódott.

Ha majd egyszer lesz gyermekem, és sikeresen megtanulja, hogyan kell a nagy hatalomnak hitelesen szót fogadni előlről-hátulról, akkor is nagy bajban lesz, mert nem csak egynek kell megfelelni, hisz rengetegen vannak a rohadékok. És ha le merészei írni, hogy rengetegen vannak a rohadékok, akkor megtanítják kesztyűbe dudálni, de úgy, hogy az erdélyi tiport népsava adja a másikat.

Ha majd egyszer lesz gyermekem, csalódottan néz vissza rám, és megkéri, hogy mutassam meg még egyszer azokat a pontokat, különösen azt az elsőt, azt a Cenz úráról, és meséljek arról a sajtószabadságról is, de meséljek még többet, még annál is többet. És én akkor majd megmondom a gyermekemnek, hogy nem volt mindig móka és kacagás az újságírók élete, például a diktatúra igencsak áthúzta a számításaikat, meg a illetlen soraikat is, akárcsak napjainkban. És majd a

gyermekem megmondja, hogy napjainkban nem is diktatúra van, hanem demokrácia, és én majd kinevetem, ahogy ő is kinevetett engem, és aztán sírunk egyet mind a ketten.

Ha majd egyszer lesz gyermekem, és munkanélküli lesz, mert felmondadják, majd átsodródik egy másik napilaphoz, aztán favicceket és keresztretjtvényeket fog írni egy nyugdíjasmagazinnak, de tetten érik, hogy nem lesz politikailag korrekt, mert egy korrekt politikus túl keménynek találja az ágrólszakadt favicceit is, faragjon már le belőlük, ha lehet. És ha majd a gyermekemet mindenhol kiteszik, mint macskát újságírni (és meglepően csak az ige változik, a végeredmény ugyanaz), akkor kénytelen lesz megtanulni, hogy nem ez a sajtószabadság. Akkor majd a gyermekem tabut dönt, és megírja egy semmitmondó cikkben, hogy senkit sem kellene ennyire elnyomni, aztán majd ezért is kikap, és írhat Koravecz Lóra új műgyepes könyvéről, az igazi magyar szürkemarka ötven árnyalatáról, Balekoszról, meg mindarról, ami hírnévtől mámorosan rámászott a lényegre egy villámköz(ösü)lés reményében.

És ha majd lesz egy gyermekem, aki újságíró (volt), akkor majd visszaköltözik hozzám, hogy elindítsa a saját blogját, amit a fene se fog olvasni, mert a fene se fog fizetni érte, mert a fene se fogja olvasni, így végleg fel fogja adni az újságírást, és nem fogja érdekelni, mi történik a nagyvilágban, mert már senki se fogja elmesélni neki, mi történik a nagyvilágban, mert a nagyvilág már nem is lesz nagy, nem is fog világítani, és már nem is fog benne történni semmi, bolondok.

És mindenki tudni fogja, hogy ez is az én hibám lesz, mert hagytam, hogy idáig fajuljanak a dolgok.

De hiszen ennek semmi értelme.

Egyáltalán nem biztos, hogy lesz gyermekem.

Kicsi naiv próbálkozás, de én hiszek a kicsi naiv próbálkozásokban.

U.I.: A cikk írója nem vonható felelősségre, a feltüntetett áthajlások csak véletlenül hajlékonyak, minden hasonlóság a valósággal csupán a véletlen műve, és ha már itt tartunk, ez nem is egy cikk, és nem is egy író írta, és legszívesebben kihúztam volna az egészet pirossal, hogy engem is kihúzzanak a pácból.

Ervin Székely – **Guvernul maghiar cenzurează presa maghiară din România?**

Ervin Székely

05/01/2017 <http://www.rador.ro/2017/01/05/guvernul-maghiar-cenzureaza-presa-maghiara-din-romania/>

Imediat după alegerile din 11 decembrie, în presa maghiară din România dominată de UDMR, s-a declanșat un proces prin care se dorește „aliniera” acestor publicații la politica partidului de guvernământ Fidesz din Ungaria. Acest proces include reducerea la tăcere a jurnaliștilor incozi și închiderea unui portal de orientare liberală.

În România, majoritatea covârșitoare a publicațiilor de limbă maghiară nu sunt rentabile, excepție făcând doar două sau trei ziare județene. Motivele sunt cunoscute: numărul limitat al cititorilor de limbă maghiară, precum și accesul din ce în ce mai facil la publicațiile on-line, care sunt gratuite. În aceste condiții, cvasitotalitatea presei maghiare este finanțată. Finanțatorii sunt: statul român fie direct, fie prin autoritățile locale, oameni de afaceri apropiați ai partidului de guvernământ din Ungaria – Fidesz și UDMR. Acesta din urmă a sponsorizat până nu de mult, prin Fundația Progress, publicațiile on-line: maszol.ro (portalul de știri cu cea mai mare audiență în presa maghiară din România) și Erdélyi Riport (=Reportaj transilvan).

Referitor la site-ul maszol.ro, au existat recent semnale de alarmă din partea mai multor ziarști, cum că, directorul Fundației Progress, care exercită drepturile editoriale atât la maszol.ro cât și la Erdélyi Riport, practică cenzura în cazul articolelor de opinie care critică guvernul maghiar condus de Orbán Viktor.

În cadrul unei emisiuni în limba maghiară a Redacției Minorității aparținând SRR, Gál Mária, autoarea articolului care a fost oprit de la publicare, a afirmat că se poate presupune că cenzura este teleghidată de la Budapesta. Această opinie a fost confirmată și de către jurnalistul Sipos Zoltán, care a declarat într-o postare pe facebook că a participat „la o discuție, unde – e adevărat că numai cu jumătate de gură – s-a afirmat că în anumite lucruri trebuie cedat, și atunci totul va fi în ordine, vom fi lăsați în pace și se poate înota pe siajul UDMR-ului. De atunci a devenit clar (cel puțin pentru mine) că, nu numai că nu ne lasă în pace, ci trebuie să cedăm în continuu. Și când ai executat deja toate ordinele, atunci ești aruncat.”

Despre atmosfera care domnea în ultima vreme în redacție, fostul redactor de rubrică Ágoston Hugó a scris următoarele (declarația lui a fost publicată pe facebook de jurnalistul Pap Szilárd István): „Ca și redactor al rubricii (de opinie n.n.), de o bună vreme simțeam presiunea politică exercitată asupra portalului și am fost deranjat de faptul că – cel puțin în timpul campaniei – rubrica a fost condusă deasupra capului meu, de către directorul fundației. M-au deranjat și amenințările, dar mai mult, m-a deranjat faptul că în ultima vreme ni s-a impus despre ce, sau despre cine să nu scriem, dar ni s-au indicat și ce subiecte politice trebuie să prelucrăm, și cum să abordăm acele subiecte.”

În data de 30 decembrie 2016, Fundația Progress a anunțat redacția Erdélyi Riport că, din cauza unor constrângeri financiare, pe termen nelimitat, suspendă apariția publicației și desface contractul de muncă al angajaților. Totodată fundația nu a mai prelungit contractul cu redactorul rubricii de opinii al redacției maszol.ro Ágoston Hugó și nici cu alți trei colaboratori ai rubricii. Luni, 2 ianuarie, directorul fundației, doamna Nagy Debreczeni Hajnal a transmis presei că în anul 2015 când au oprit varianta tipărită a publicației și au trecut la varianta on-line, au solicitat redacției ca într-un an de zile, să crească popularitatea publicației Erdélyi Riport. „Acest lucru nu s-a întâmplat, 150-200 de vizitatori pe zi este un rezultat mai slab decât cel slab. În această situație s-a luat decizia că deocamdată în această formă nu poate să funcționeze acest portal.” Membrii redacției au infirmat aceste susțineri, cu date statistice obținute de pe trafic.ro și Google Analytics, demonstrând că numărul vizitatorilor unici era mult mai mare (428 pe zi) și audiența portalului a crescut într-un an cu 45%.

Surse din redacția maszol.ro au declarat pentru Rador că, decizia de a elimina oamenii incomozi Budapestei și de a desființa publicația de orientare liberală Erdélyi Riport, s-a făcut la presiunea coaliției Fidesz-KDNP (partid de orientare creștin democrată). „În ceea ce privește pe doi dintre angajați, aceștia au fost amintiți nominal de către mesagerii partidelor maghiare. Această măsură a fost decisă încă din această vară, dar s-a așteptat cu executarea ei până acum, ca nu cumva să afecteze rezultatul UDMR la alegerile generale”. Despre aceste aspecte am fi dorit să aflăm și opinia directorului Fundației Progress, d-na Nagy Debreczeni Hajnal, însă aceasta nu a putut fi contactată.

Atât presa maghiară din Ungaria, cât și cea din România, s-a ocupat pe larg de acest subiect. Scriitorul Demény Péter a publicat un articol pe blogul său, în care evidențiază asemănarea dintre suspendarea portalului Erdélyi Riport cu cea a ziarului cu cel mai mare tiraj din Ungaria, „Népszabadság”. Tot acesta a inițiat o petiție de strângere de semnături pe facebook împotriva desființării portalului Erdélyi Riport (până acum au semnat 488 de persoane).

Portalul Kettős Mércé din Ungaria (=Dubla măsură), în articolul intitulat: Fidesz a închis și în Transilvania un ziar? scrie, invocând două surse nenominalizate, că dispoziția privind închiderea ziarului a venit de la Budapesta, iar UDMR – care a fost sprijinită în campania electorală de Fidesz – a executat ordinul. Portalul îl citează pe jurnalistul Sipos Zoltán, care spune că, pe vremea împăcării UDMR cu Fidesz în 2014, a lucrat la portalul transindex.ro. Avea vreo 10 subiecte în pregătire, dintre care 2 sau 3 ar fi fost mai „tari”, dar știa că nici unul nu va mai trece de conducerea portalului (proprietarul majoritar al acestui portal a fost pentru mult timp Kelemen Hunor, președintele UDMR, dar ulterior și-a vândut acțiunile).

Filozoful și publicistul renumit, Tamás Gáspár Miklós (originar din Cluj, dar care trăiește de câteva decenii în Ungaria) în Heti Világgazdaság (=Economia mondială săptămânală) în articolul intitulat sugestiv S-a terminat și cu presa maghiară din Ardeal, formulează fără echivoc: Guvernul maghiar care – de altfel corect – sprijină nenumărate instituții ale minorității maghiare din Transilvania, acum a trimis nota de plată: acele instituții media care sunt în proprietatea sau sub influența UDMR și critică regimul Orbán, trebuie închise sau transformate ideologic. În încheiere, autorul concluzionează că, presa românească este mult mai diversificată, mai tolerantă, capabilă de dialog și de dispute civilizate, față de cea maghiară. În București apar 7 publicații comparabile cu

săptămânalul *Élet és irodalom* (=Viața și literatura un săptămânal de literatură și de viață publică care are un mare prestigiu mai ales în cercuri intelectuale n.n.).

Sociologul Magyarai Nándor László, într-un eseu transmis marți, 2 ianuarie de către emisiunea în limba maghiară a Redacției Minorității din cadrul SRR, a afirmat, printre altele: „...este fără precedent în toată perioada soartei noastre de minoritari ceea ce acum și aici se întâmplă, adică recroirea, subordonarea presei maghiare din România intereselor puterii din Ungaria, cenzura abia mascată și finalul acestui preces încă nu se vede, confiscarea probabil că va continua.”

Fall Sándor – Az elmaradt rendszerváltás

Fall Sándor

2017. január 5.

http://foter.ro/cikk/20170105_az_elmaradt_rendszervaltas

Okos, művelt, gondolkodásra igencsak képes emberek őszintén meglepődve szembesülnek azzal, hogy ahol eddig szabadságot sejtettek, ott is csak RMDSZ van.

Úgy gondolom, hogy nagyrészt a naiv jóhiszeműség vezetett oda az elmúlt huszonhét év alatt, hogy az erdélyi magyar közösség társadalmi állapota, szervezettsége, politikai képvisellete jelenleg ott tart, ahol. Ugyanaz a kényelmes jóhiszeműség, amelynek hatására ma is néha felébred az erdélyi magyar – mondjuk így: – elit egy részében, hogy talán nincs ez így jól, ahogy van, majd egy petíciózás után ugyanennek a naiv és tehetetlen, majdhogynem az örökkévalóságra berendezkedő jóhiszeműségnek a hatására el is hallgat és építi tovább a változást ellehetetlenítő közeget.

Nézem az időnként fellángoló, majd szinte törvényszerűen elcsituló Facebook-vitákban, hogy okos, művelt, gondolkodásra igencsak képes emberek egyszerűen nem tudnak kilépni ebből a világból, és őszintén meglepődve szembesülnek azzal, hogy ahol eddig szabadságot sejtettek, ott is csak RMDSZ van. Úgy tűnik, őszintén és meggyőződéssel hiszik, hogy például a sajtószabadság csak akkor sérül, ha médiumokat megszüntet a kiadója, történetesen az RMDSZ, addig viszont él és virul, amíg a médiumok vezetői évtizedekig az RMDSZ struktúráiban ülve osztják a pénzt a saját médiumaiknak és munkásságukkal tevélegesen fenntartják azt az állapotot, amely ellen most berzenkednek. És őszintén hiszik, hogy az erdélyi magyar helyzet leírható magyarországi fogalmakkal.

Huszonhét éve a kommunista diktatúrából hirtelen a szabadság furcsa állapotába került román társadalomra rászakadt a politikai pluralizmus. Olyan, amilyen, de pluralizmus. Azóta is tart. A romániai magyar közösség azonban ott folytatta, ahol 1989. december 21-én megszakadt a film. Megkapta az RMDSZ-t és ez az állapot azóta is töretlenül fennáll, belőle azóta sem sikerült kitörni. És itt nem is annyira az RMDSZ minőségével van az igazi gond, hanem azzal az évtizedek során világbéppé, közösségi éthosszá csontosodott, csontosított meggyőződéssel, hogy ennek ez a rendje, hogy ez az egységnek és összefogásnak nevezett állapot mindenek feletti és önmagában vett érték, a közösségen belülről és kívülről irányuló erővonalak mentén egyaránt. Azzal a meggyőződéssel és hittel van a gond, hogy ez az egyetlen út, hogy ez nekünk a legjobb, hogy ezen belül szabadok vagyunk.

Pedig huszonhét év alatt számtalanszor bebizonyosodott, hogy a rendszer (vagyis az RMDSZ) belülről megreformálhatatlan. Az is biztosnak tűnik, hogy képtelenség óvatoskodó eszmefuttatásokkal elérni, hogy az RMDSZ önmagától, tényleges kényszer nélkül ne a hatalom megtartásában érdekelt pártként viszonyuljon a közösséghez. Egy párt mindig pártként viselkedik, mert ez az esszenciája, különösen akkor, ha ehhez még olyan eszközt is kap, amellyel bekebelezhet egy teljes közösséget és a legapróbb részletekig meghatározhatja annak életét, gondolkodását, szabadságát, sajtószabadságát.

Vajon létezik-e egyáltalán erdélyi magyar közösség a fentről táplált egységnarratívától függetlenül? Tettünk-e valamit, hogy ezt megtudjuk? Próbáltuk-e a komfortzónánkból kilépve

megérteni az időközben elbukott, olyan-amilyen változtatási kísérletek jelentőségét és tétjét? Vagy azt, hogy az RMDSZ-en belüli újratervezés nem tényleges változás, hanem csak a rendszerhatékonyságot szolgáló belső optimalizáció?

Vajon mikor döbbenünk már rá, hogy az erdélyi magyar közösségben elmaradt a rendszerváltás?

Nacionalista Az egész erdélyi magyar " értelmiség ", úgy röhejes ahogy van.

Január 5.

Bela Ezen szétröhögném magam, ha nem lenne annyira fájdalmas e Fidesz pénzen nyomtatott sajtótermékben olvasni arról, hogy azon háborog valaki: „Úgy tűnik, őszintén és meggyőződéssel hiszik, hogy például a sajtószabadság csak akkor sérül, ha médiumokat megszüntet a kiadója, történetesen az RMDSZ, addig viszont él és virul, amíg a médiumok vezetői évtizedekig az RMDSZ struktúráiban ülve osztják a pénzt a saját médiumaiknak és munkásságukkal tevélegesen fenntartják azt az állapotot, amely ellen most berzenkednek”. Tessék kérem a fenti bekezdésbe az RMDSZ helyére Fideszt tenni, amúgy is egyre megy. Na, úgy-e!

Január 5.

Örvényes Bela ÓH, 'BELA' néven megszólalt az UDMR-es „mélytorok„! Itt van a sértett ő-s-UDMR „belső embere”, aki ostobán a Fideszezéssel szeretné a szárnyai alá venni, vagyis védeni az ő-s-UDMR-t, mely a vezetői által valamelyest még ma is szervesen gyökerezik Ceausescu rendszerében. Hiszen az „öntisztulás” még nagyon az elején tart.

A mi nagyon buta, és ő-s-UDMR-es önérzetében megsértett 'BELÁ'nk azt állítja, hogy az UDMR és a Fidesz „egyre megy”. ÓH! Bezzeg ha a 'BELÁ'nak el kellene magyaráznia, hogy MI A KÖZÖS JELLEMZŐJE A KÉT általa 'összemosott' SZERVEZETNEK, akkor kiderülne, hogy NINCS ILYEN. Mert annak aki konyít valamit a közelmúlt történelméhez, az semmiféle közös jelleget nem találhat az MSZP-SZDSZ erdélyi testvérszervezete és a Fidesz között.

Tehát miközben a frissen csalódott 'BELA' „szétröhögésről” és „fájdalomról” is kommentelget, akkor a sértett önérzetének szenvedélye mutatkozik meg, és mint ilyen mentes a józan paraszti gondolkodástól, az értelemtől. Mert csak érzelmességgel túlfűtve próbálhat 'BELA' azzal „érvelni”, hogy valamely állítás igazsága, avagy hamissága attól függhet, hogy az mely „sajtótermékben” jelent meg. Vagyis 'BELA' abban biztos, illetve arról szeretné meggyőzni az itt olvasókat, hogy az UDMR-ben mostanában indulni látszó, és egyeseknek esetleg kárt okozó változások CSAK a Fidesz befolyása miatt lehetnek, TEHÁT ezért ELEVE ELVETENDŐK./!/ Ez lenne az ő-s-UDMR-es 'BELA' „érvelése” néhai kedvenc pártja mellett. Ez az önvallomás jelzi, hogy 'BELA' eszmei kötődése változatlanul a néhai MSZP-SZDSZ iránt van meg, és a Fideszt csak mint ostort tudja elképzelni, mely bántja az ő kedvenc pártjait. Szegény 'BELA'.

Január 5.

Laci bá Érdekes, hogy az erdélyi értelmiségi körök még az RMDSZ hibáiért is a Fideszt és személyesen Orbán Viktort hibáztatják! Tényleg ennyire nincs (ön)kritikai hajlam bennük? Vagy attól rettegnek, hogy az RMDSZ-es pénzcsepok menten elzárulnak, amint bírálni kezdik a szent tehenüket?

A sajtószabadság végéről vizionálnak, miközben erdélyi szinten ők maguk az ellenségei mindenféle sajtószabadságnak.

Január 6.

Don Quixote Ez egy jó cikk, a szerző érdemét csak az csökkenti, hogy ő is egy ilyen körben forog, amiről természetesen hallgat. A Főtér nevű vicclapról beszéllek, amelyet Soros pénzzel a háttérből.
Január 11.

Örvényes Don Quixote IDÉZET: "...a szerző érdemét csak az csökkenti, hogy ő is egy ilyen körben forog, amiről természetesen hallgat.,,
Milyen „KÖRBEN FOROG” a szerző „DON QUIXOTE” szerint? A „Soros-körben,? És ezt hogyan derítette ki ??? MITŐL EZ A HATALMAS „BIZONYOSSÁG” tudat a beíró társunkban? És vajon mi csökkentheti „DON QUIXOTE” magabiztosságát? Az csökkenti, hogy ő is egy körben forog, vagy egy ringispilben szédült meg, amiről természetesen hallgat?
Ha a cikk jó, akkor ezek szerint igaz. De akkor hol a baj, mi a baj? És most szeretni, vagy utálni kell a háttérben Soros Györgyöt? „DON QUIXOTE” beírása csupa rejtély.
Január 14.

Fall Sándor megosztása

<https://www.facebook.com/fallsandor/posts/1164561483593094>

január 5., 17:54

Ezt bírom gondolni erről az egészről: [Fall Sándor – Az elmaradt rendszerváltás](#) Okos, művelt, gondolkodásra igencsak képes emberek őszintén meglepődve szembesülnek azzal, hogy ahol eddig szabadságot sejtettek, ott is csak RMDSZ van.

Nagy István Rég egyértelmű, hogy elmaradt az erdélyi magyar rendszerváltás, de mert nincs rá tömegigény így marad minden a régiiben. Azért is, mert 1989 előtt se volt erdélyi magyar rendszer, és az az elit, amely a változás után összehozta magát és rátelepült köszöni szépen jól van, mert a románok bizodalomból is hitbizományos. Lehet ez azért is, mert nincs erdélyi magyar közösség, csak szervezetlen magyar egyének sokasága van.

Január 5., 18:29

Kovács Andrea Én ezt már rég mondom román elégedetlenkedő ismerőseimnek. Nu va planeti – noi traim in Coreea de Nord. Hunor si numai Hunor.

Január 5., 18:58

Szilágyi N. Sándor Jó cikk, a probléma pedig olyan, amivel komolyan kellene végre foglalkozni, és ami most zajlik éppen a média körül, mutatja, hogy ez most már halaszthatatlan is. (Ami nem jelenti azt, hogy nem fog mégis elhalasztódni.)

Csak hogy ne mondja senki, hogy nem szóltam idejében: 1990 végén írtam egy hosszabb elemzést (2003-ban kiegészítve a Miegymás c. könyvemben is megjelent: http://adatbank.transindex.ro/html/alcim_pdf426.pdf), ami arról szólt, hogy az egy nagyon nem egészséges dolog, hogy az RMDSZ egyszerre párt is, és civil szervezet is akar lenni, és nemcsak a politikai képviselőtünket akarja ellátni az ország politikai rendszerében, hanem az egész életünket is meg akarja szervezni. Azt javasoltam, hogy váljon ez külön két országos szervezetre, az egyik legyen a „párt-RMDSZ”, ahogy akkor mondtam, és az csakis azzal foglalkozzon, ami egy politikai párt (vagy ami a mi esetünkben célszerűbb lett volna: egy befelé tagolt pártszövetség) dolga, a másik pedig minden egyéb civil problémával, amit akkor az RMDSZ magára vállalt. Mivel ebből nem lett semmi, mára oda jutottunk, hogy nemcsak hogy újraalkottuk magunknak az egypártrendszerrel, hanem ez most már amolyan pártállami logika szerint is működik. Ha két szervezet lenne, egy politikai meg egy civil, akkor például azt a közpénzt, amit a kisebbségeknek évente kiutálnak az állami költségvetésből, nem a pártnak, hanem a civil (kulturális) szervezetnek juttatnák, és az gondoskodhatna a méltányos elosztásáról. Így viszont ezt a pénzt az RMDSZ veszi át civil szervezetként, de aztán pártként gazdálkodik vele, tehát ha a média támogatásáról van szó, akkor úgy veszi, hogy aki adja a pénzt, annak beleszólása lehet abba, hogy milyen legyen a támogatott lapnak a politikai iránya, és akár a politikai tisztogatástól se riad vissza. Pedig erre semmi alapja sincs, hiszen az csak egy érzéki csalódás, hogy a pénzt ő adja, mert igazából nem a sajátját adja, hanem közpénzt oszt el, ami nem is egy pártnak volt szánva, hanem a romániai magyarságnak kulturális és hasonló célokra. Ennek az anomáliának szerintem is sürgősen véget kellene vetni, ezért a 26 évvel ezelőtti javaslatomat még mindig aktuálisnak látom, sőt – immár a következményeket is látva – még aktuálisabbnak, mint akkor. Ez már egy fontos lépés lehetne a rendszerváltás felé, de az csak azzal a másik, szintén akkori javaslatommal teljesebben ki, hogy alakítsuk ki (az egységen belül) a politikai pluralizmus tényleges működtetéséhez szükséges szervezeti kereteket, persze ha erre igény is lenne.

Január 5., 20:44

Szigeti Enikő Szerintem nem kell civil RMDSZ, erős és hatékony civil társadalom, erős civil szervezetek kellenek, civil kontrollra van szükség. Ha lenne egy civil RMDSZ és egy politikai RMDSZ, a politikai RMDSZ maga alá gyűrné a civil RMDSZ-t. Miért nem lehet egy erős, valóban politikailag független civil társadalomban gondolkodni?

Január 5., 23:39

Szilágyi N. Sándor Szigeti Enikő Ez nem arról szól, hogy ne lehetne egy erős civil társadalom (persze könnyű mondani, hogy legyen, de attól még nem lesz, ahhoz sok minden kell, például civil társadalom is). Egy országos civil (mondjuk úgy: kulturális, a szó legtágabb értelmében, de semmiképpen sem politikai) szervezetre azért lenne szükség például, hogy legyen, aki jogosult arra, hogy a kisebbségek védelmére és támogatására szánt közpénzt átvegye az állami költségvetésből, és azt kezelje civil szervezetként, és ne politikai szempontok szerint adjon egyik helyre sokat, másokra meg semmit. De azért is szükség lenne egy olyanra, mert volnának/lehetnének országos projektek, amiknek a jó lebonyolításához központi koordinálás kell. És ez támogathatna mindenféle olyan kezdeményezést, ami a civil társadalom megerősítését segítené.

Január 5., 23:51

Szigeti Enikő Az állami támogatás nem mindig erősíti a civil társadalmat, az állam (főleg a mi tájainkon) lojalitást vár el azoktól a civilektől, akik az állami visszasságokat kellene kontrollálják és számonkérje. Ezért nem igazán járható út az állam által támogatott civil társadalom, mert az nem lesz civil, hanem államilag kontrollált.

Január 5., 23:55

Szilágyi N. Sándor Szigeti Enikő Értem én ezt, de mit csináljunk, ha az állam viszont pénzt akar adni a kisebbségi kultúra és identitás támogatására? Ha nincs egy országos nem politikai szervezet, akkor azt a pénzt egy politikai szervezet veszi át, és a politikai érdekei szerint fogja támogatni a magyar nyelvű médiát például, és akkor látjuk, hogy abból mi lesz. Vagy mondjuk azt az államnak, hogy nekünk ne adjanak semmit, mert mi független civil társadalom akarunk lenni? Szerintem az a 22.877.630 lej (http://www.sgg.ro/.../docs/2016/01/2mtrk6yxn4z70p9jvq8_.pdf), amit 2016-ban az RMDSZ-re bíztak (ők úgy értették, hogy ők kapták), nem egy elvetendő támogatás. És ez még nem vezet okvetlenül államilag kontrollált civil társadalomhoz, mert nemcsak civil szervezeteket kell támogatni, hanem pl. a kisebbségi médiát, ahova elég sok elmegey ebből.

Január 6., 0:12

Szigeti Enikő Szilágyi N. Sándor Abból a rengeteg pénzből valóban sok fontos közössépipő projektet lehetne kivitelezni, kérdés, hogy a román állam milyen szándékkal adja. Én nem vagyok meggyőződve arról, hogy az állam kultúra és identitás támogatására adja, szerintem ez egy játszma, amelynek a romániai magyar közösség az áldozata. Kíváncsi lennék mennyit adnának egy valóban kultúra és identitást megőrzést szolgáló projekteket támogató civil entitásnak.

Január 6., 1:03

Szilágyi N. Sándor Szigeti Enikő Kedves Enikő, bocsánat, hogy ezt mondom, de ebből így nehezen lesz erős civil társadalom, ha ennyire utána sem nézünk a törvényes jogainknak és lehetőségeinknek. Azt nem találgatni kell, hogy valójában mire is adja az állam ezeket a pénzeket, leragadva az első rosszhiszemű feltételezésnél arra vonatkozóan, hogy igazából mire is adja, hanem el kell olvasni a kormányhatározat szövegében, hiszen ott van világosan. Hogy ne keresgélje, még be is linkeltem oda. Ebben világosan benne van, hogy a pénzt a kisebbségi szervezeteknek utalják át, amelyek: „sunt constituite și funcționează în baza prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații [...] ca persoane juridice de drept privat, neguvernamentale, independente și apolitice, funcționând în interesul comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale”. Világos, hogy a pénzt csak ilyeneknek lehet

átutalni, mert ezek jogi személyek, és alapítványként (is) működnek, de ott van világosan, hogy ezek NEM politikai szervezetek („independente și apolitice„), tehát semmiképpen sem párttámogatásra szánják, hanem a továbbiakban azt mondja: „organizarea de programe privind garantarea, păstrarea, exprimarea, promovarea și dezvoltarea identității etnice, culturale, lingvistice și religioase a persoanelor aparținând minorităților naționale”. A továbbiakban részletesebben is ott van, hogy mire szánják, és a kisebbségi nyelvű média támogatása is ott van például. Azt el se tudom képzelni, minek alapján gondolja, hogy „ez egy játszma, amelynek a romániai magyar közösség az áldozata”. Ha pedig kíváncsi lenne rá, „mennyit adnának egy valóban kultúra és identitás megőrzést szolgáló projekteket támogató civil entitásnak”, akkor ideteszem ugyanabból a belinkelt szövegből, hogy 2016-ban melyik kisebbségi szervezetnek mennyit utaltak át, ami mutatja azt is, melyik milyen mértékben lett „áldozat,“:

Nr. crt.	Organizația	Sumele alocate - mii lei -
1.	Asociația Italianilor din România RO.AS.IT.	2.266,65
2.	Asociația Liga Albanezilor din România	1.912,18
3.	Asociația Macedonenilor din România	2.559,75
4.	Asociația Partida Romilor "Pro-Europa"	14.890,55
5.	Comunitatea Rușilor Lipoveni din România	5.839,92
6.	Federația Comunităților Evreiești din România	3.492,43
7.	Forumul Democrat al Germanilor din România	8.343,47
8.	Uniunea Democrată Maghiară din România	22.877,63
9.	Uniunea Armenilor din România	4.552,80
10.	Uniunea Bulgară din Banat – România	3.765,85
11.	Uniunea Croaților din România	2.638,79
12.	Uniunea Culturală a Rutenilor din România	1.614,43
13.	Uniunea Democrată Turcă din România	4.088,12
14.	Uniunea Democratică a Slovacilor și Cehilor din România	3.716,50
15.	Uniunea Democrată a Tătarilor Turco-Musulmani din România	4.392,75
16.	Uniunea Elenă din România	4.071,30
17.	Uniunea Polonezilor din România	2.750,84
18.	Uniunea Sârbilor din România	4.167,30
19.	Uniunea Ucrainenilor din România	7.459,74
TOTAL		105.401,00

január 6., 9:46

Nagy István Szilágyi N. Sándor Ott van a Magyar Civil Szervezetek Erdélyi Szövetsége: <http://civilportal.ro/> Magyar Civil Szervezetek Erdélyi Szövetsége

január 6., 18:56

Nagy István Szilágyi N. Sándor A játszmával kapcsolatban **Szigeti Enikő** mond valamit. Meg kell nézni it jelent a táblázatban megjelenő összeg egy főre vetítve, és azonnal látszik, hogy ez a pénz a kormány által országosnak elkönyvelt szervezetek felvásárlását célozza. Ezt csak alátámasztja, hogy az RMDSZ feléli a Communitas által felvett pénz 80%-át.

Január 6., 19:01

Szigeti Enikő Szilágyi N. Sándor Az állami támogatás nem egy önzetlen, cél nélküli támogatás. Amúgy meg nem értem miért gondolja azt bárki is, hogy a civil társadalom az állami támogatásokból kell fenntartsa magát? Talán tisztázni kellene mit jelent a civil társadalom és a civil kontroll és mit jelent független civilnek lenni. Egy kisebbségnek ne legyenek már illúziói. A kisebbségvédelmet és a közösségépítést, a kultúramegőrzést, független médiát nem fogja az állam önzetlenül támogatni, ez illúzió.

Elég jól ismerem a magyar közösség jogait, kisebbségi jogvédelemmel foglalkozom már lassan húsz éve, ezen belül Romániában dolgozom már lassan tíz éve, köszönöm a tájékoztatást, jelzem, ismerem az idézett törvényt és még sok más kisebbséget érintő nemzetközi egyezmény, törvényt. Azt is nagyon jól tudom, mit jelent egy független, apolitikus civil státusz, amit sajnos nem igazán tapasztaltam meg Romániában, kevesen gyakorolják, kisebbségi jogérvényesítésben még kevesebben. Független médiáról is csak álmodni lehet a romániai magyar közösségben, az állami támogatások nem a függetlenséget erősítik még kevésbé a demokratizálódást.

Például kevesen látják át azt, hogy a hatékony kisebbségvédelem egyik feltétele a függetlenség és ez a függetlenség az állami forrásokat is jelenti, pontosabban azt, hogy nem fogadhatok el pénzt attól, akiről azt állítom majd, hogy sérti a közösségem jogait.

Hasznos lenne mérlegelni, hogy mi ér többet? Az államilag támogatott civileknek lenni vagy független civilként pl. hatékony kisebbségi jogérvényesítést kivitelezni, független médiaprojektet létrehozni?

Az államilag megvásárolt, támogatott (szébb szóval) civilek mozgástere nagyon szűk, lehet ott is hatékony projekteket kivitelezni de nem kisebbségvédelemben és nem lehet független médiát, oknyomozást, tényfeltárást végezni, korlátok vannak, ami az állami támogatás jellegéből fakad, hiszen az állam soha nem ad feltételek nélkül pénzt.

Kisebbségvédelem terén, államilag támogatott hatékony kisebbségi jog- és érdekérvényesítést nem sok helyen láttam a világban, tehát lehet magyarázni törvényekről, viszont a kisebbségvédelem és a civil kisebbségvédelem sehol a világon nem állami támogatásból működik, talán Kínát leszámítva és a független médiát sem az állam támogatja, bizony nem, szerintem ez egy tévhit.

Egy triviális példával élnék, a kisebbségvédelemben gyakran használt eszköz a kisebbségi pereskedés, ezt például egy államilag támogatott szervezet soha nem indíthatja el, hiszen a támogatóval szemben nem léphet fel. Romániában a magyar civil társadalom nem is élt ezzel az eszközzel, pedig egy ekkora közösségnek és a jogvédőknek ezt az eszközt kellett volna használnia, de nem tette, mert a független civil kontroll, hiánycikk.

Vajon miért ragaszkodnak annyira a nemzetközi emberjogi és kisebbségvédelmi szakemberek az Egyesült Államoktól, Brüsszelen át, hogy legyen mindenhol független civil jogvédelem és kisebbségvédelem, amely hatékonyan tudja képviselni a közösség érdekeit? Nemzetközi kisebbségvédelemben egy államilag finanszírozott civil kisebbségvédelmi szervezet, enyhén szólva hiteltlen kategória és ez bizony okkal az.

A hatékony kisebbségvédelem alapvető feltétele az államilag független és apolitikus civil tevékenység, ugyanez érvényes a független médiára is, más források is vannak kisebbségvédelemre és független médiaprojektekre, nem az államtól kell azt elfogadni, hiszen ugyanazt az államot kellene majd számonkérni, oknyomozni stb, és ez bizony nem megy.

Mindamellet természetesen lehetnek államilag támogatott civil projektek, táncsoportok, hagyományörzés, színház, könyvkiadás (habár itt már felmerülhetnek gondok), de ne legyenek illúzióink, azok nem fognak hatékony kisebbségvédelmet, médiát, közösségépítést elérni és ezekre bizony szükség van. Nagyon nagy szükség.

Január 6., 21:54

Szilágyi N. Sándor Szigeti Enikő Kedves Enikő, köszönöm. Értem, amit ír, sőt egyet is értek azzal, amit a civil szervezetek és mozgalmak, civil akciók és általában a „civilek” állami támogatásának buktatóiról ír, nekem sincs sok bizalmam például a kormányok által pénzelt „nemkormányzati szervezetek” (government-organized non-governmental organization, GONGO) iránt. Csak itt nem pont ugyanarról beszélünk. Ennek az állami támogatási formának, amiről itt szó van, a fő célja nem az, hogy a szó ilyen értelmében vett civil (akció) szervezeteket segítse, hanem hogy olyan (elsősorban) kulturális tevékenységeket szponzoráljon, amelyek az illető kultúra számára fontosak, de támogatásra szorulnak, mert anélkül nem lehetne őket fenntartani. Ilyen például többek között a könyvkiadás, ami támogatás nélkül szinte lehetetlenség, különösen olyan esetben, mint pl. az EME kiadója, amely elsősorban tudományos könyveket ad ki. Nincs az a menedzser, aki egy ilyen kiadót támogatás nélkül veszteségmentessé tehetne, nemhogy nyereségessé, még ha a szerzőknek nem fizet is honoráriumot. Ha az ilyenek nem kapnak valahonnan támogatást, akkor megszűnnek, márpedig a könyvekre szükség van. És ez nemcsak a kisebbségi kiadók esetében van így: a román Művelődési Minisztérium például 2016-ban 2.815.000 lejt utalt ki az Administrația Fondului Cultural Național (AFCN) számára a román könyvkiadás támogatására.

Ha pedig az ilyen támogatások az adófizetők pénzéből történnek, akkor méltányos, hogy a kisebbségek is részesüljenek ilyenből, hiszen mi is adófizetők vagyunk. Ezt el lehetne képzelni úgy is, hogy (1) a kisebbségi kiadók is az AFCN-nél pályáznak, ami nem hiszem, hogy nagyon előnyös lenne a számukra, és úgy is, hogy (2) a kormány az ilyenféle támogatásokra szánt teljes összeget átadja mindegyik kisebbségnek, hogy döntsék el ők maguk, hogy mire fogják fordítani, mert ők tudják jobban, hol van rá a legnagyobb szükség, és hova érdemes azt juttatni. Csakhogy: ha így járnak el, akkor mindjárt itt a gyanú, hogy most ezzel akarnak minket megvásárolni. Ha meg az előbbi forma lenne, a központi támogatás, akkor azon háborognánk, hogy mindent mások akarnak helyettünk eldönteni, mikor pedig a kulturális autonómia arról szólna, hogy az adófizetői pénzünkből ilyen célra fordított pénzek ránk eső részét adják ide nekünk, hogy azzal mi gazdálkodhassunk autonóm módon. Szóval mi sem vagyunk ám egy könnyű eset, az biztos, mert nekünk így se jó, úgy se jó.

De ezzel nekem nem volt semmi bajom, hanem az volt a gondom, és most is az, hogy a magyaroknak szánt ilyen támogatást az RMDSZ veszi át, ő kezeli és osztja el, mikor pedig a kormányhatározatban világosan ott van, hogy az illetet a kisebbségek „független és apolitikus” szervezeteinek utalják át. Márpedig az RMDSZ-ről azt senki se mondhatná jó lélekkel, hogy apolitikus lenne, mikor ez mindenki számára elsősorban egy politikai párt, akármennyire nem akarná is ezt a minősítést vállalni. És nagy bajok származhatnak abból, és mint az utóbbi napok történései is mutatják, származnak is, ha az ilyen támogatást az RMDSZ kulturális szervezetként veszi át, de aztán politikai pártként osztja szét, a pillanatnyi politikai preferenciái szerint, sőt úgy tesz, mintha saját pénzével támogatná a sajtót, és ennek jogán politikai jellegű elvárásokat is támaszt velük szemben.

És ráadásul ott van az is, hogy a pártok nálunk költségvetési támogatást kapnak a működésük fenntartásához, az RMDSZ viszont illetet nem kap, mert ehelyett a kormány Interetnikus Kapcsolatok ügyosztályától (Departamentul pentru Relații Interetnice, DRI) veszi át a magyar kisebbség kulturális támogatására szánt összeget, de ezt nem fordíthatja teljes egészében arra a célra, amire adták, mert ebből kell fenntartsa magát mint pártot is. És lehet, hogy ezzel mi nem járunk jól, mert ha az RMDSZ párt lenne, akkor mint párt ugyanúgy pénzbeli támogatást kaphatna, mint a többi, egy tényleg „független és apolitikus” szervezet pedig (nevezzük Romániai Magyar Kulturális Alapnak a magyarországi Nemzeti Kulturális Alap mintájára) átvehetné a DRI-től a kisebbségi kultúra támogatására nekünk járó összeget, ami lehet, hogy egy kicsivel kevesebb lenne, mint a mostani, de azt teljes egészében a rendeltetésének megfelelő célra lehetne fordítani, és politikai szempontok teljes mellőzésével lehetne elosztani. És még az is lehet, hogy az RMDSZ-nek juttatott párttámogatással együtt a magyarok úgy végül is többet kapnának vissza saját céljaikra a központi költségvetésbe befizetett adójukból, mint így.

Január 7., 0:51

Nagy István Szilágyi N. Sándor Lehet ezt ragozni, de amíg nem lesz közösségi autonómia, addig marad minden a régiben. A kormány a kisebbségek egy-egy szervezetének a támogatásaival fölvásárolja annak az elitjét, így a lehető legegyszerűbben tudja kézben tartani a kisebbségeket, és ezzel a kör bezárult.

Január 7., 0:06

Szilágyi N. Sándor Nagy István És ha lenne közösségi autonómia, akkor mi lenne? Adófizetőként befizetnénk az adónkat, az államtól nem fogadnánk el semmit, mert mindent mi magunk oldanánk meg önerőből, a befizetett adónkkal pedig szponzorálnánk a román könyvkiadást például?

Január 7., 0:11

Nagy István Szilágyi N. Sándor A közösségi autonómia arra hivatott grémiuma rendelkezne a rendelkezésére álló források elosztásáról. Ha románul akarná kiadni A. B. magyar szerző művét, akkor adna rá pénzt is.

Január 7., 0:18

Szilágyi N. Sándor Nagy István Én nem a román könyvek kiadásáról beszéltem, hanem a román könyvkiadásról, amit ők írnak/fordítanak, és az ő kultúrájukhoz tartozik. Amit a grémiumról mondasz, ahhoz nem kellene valami különleges „közösségi autonómia”, ezt máris meg lehetne csinálni, ha lenne rá akarat.

Január 7., 0:29

Nagy István Szilágyi N. Sándor A közösségi autonómia az én fogalomrendszeremben azt jelenti, amit Belgiumban. Az általam befizetett adóból – mondjuk – 35% menne a települési önkormányzatnak, 25 % a megyei önkormányzatnak, 20% az államnak és 20% a autonóm nemzetközösségi önkormányzatnak. Az állam támogatná a neki fontos könyvkiadást, a nemzetközösségi önkormányzat meg a nemzetközösség céljaira költené a bevételeit.

Grémiumot ki lehet nevezni. Ezt teszi az RMDSZ a Communitast osztogató-fosztogatókkal, ezért költenek 80%-ot magukra.

A nemzetközösségi grémiumok lehetne például egy valós Kulturális Autonómia Tanács, nem mint az, ami az RMDSZ egyik belső átestülete.

Január 7., 7:06

Szigeti Enikő Szilágyi N. Sándor Igen, valóban másról beszéltem kicsit szándékosan is bevallom, mert a „civil RMDSZ” kifejezést kicsit ijesztőnek tartottam és elvittem a diskurzust a civil és részben (államilag támogatott) civil különbségekről szóló területre. Igen, a támogatást egy apolitikus, független kisebbségi szervezet kellene megkapja és számomra a nagy kérdés az, hogy miért kapja meg az RMDSZ, még inkább az érdekel, hogy miért engedi ezt a magyar civil társadalom és itt megint visszakanyarodtam a független civil érdek- és jogérvényesítő szervezetek kérdéskörhöz. Én már régóta gondokodom azon, hogy ezt a támogatást a civil társadalom meg kellene kérdőjelezze és számonkérje a román államot azért mert ezt egy politikai tevékenységet kivitelező szervezetnek adja. Kérdés, hogy a román állami mennyit tud erről? Szerintem sokat. De ez számomra a lényegtelenebb része a helyzetnek A másik kérdés, hogy a nem igazán hatékonyan elköltött, közösségépítés és identitás megerősítés szempontjából deficitese, azonban-órás pénzügyi (adólejeket) támogatást, miért nem kérdőjelezi meg a romániai magyar közösség, miért nem kezdünk el valamit tenni ennek megváltoztatására. A gond az, hogy az elmúlt negyed évszázad alatt majdnem minden szervezet, csoport, egyesület, kutlúralis, hagyományörző RMDSZ függővé vált, ez a fejekben okozott a legnagyobb romlást, és ezt egy új szervezet bármi is lenne a neve, nem tudom, hogy meg tudná-e ezt a gondokodást, magatartást változtatni, hiszen tartok tőle, hogy az új független és apolitikus (tudja valaki erre fele mi az?) is hasonló módon járna el mint az elődje, csak másként hívnánk. Ezért is tartom fontosnak a civil kontroll megerősödését, mert akkor monitorizálni tudná a pénzek elköltését és az új szervezet hatékonyságát. Viszont itt megint az a kérdés, hogy akik monitorizálnák, civil kontroll gyakorolnak, számonkérnek az állítólagosan apolitikus és független szervezet tevékenységét kaphatnának-e pénzt az államtól? Ez egy ördögi kör, viszont engem egy szempontja érdekel, lesznek-e erős civil szereplők, akik valóban apolitikus tevékenységet végeznek és képesek lesznek arra, hogy az RMDSZ monopoliumot megkérdőjelezzék és hatékony megoldásokat javasoljanak. Talán a román állami is változtatna a jelenlegi gyakorlaton, habár szerintem a mostani megoldás nagyon eredményes a román állam szempontjából, mert nem igazán voltak erős kisebbségi érdekérvényesítő és jogérvényesítő akciók, az emberek hallgattak. Végezetül még annyit, hogy természetesen egyetértek azzal, hogy az állam fontos területeken támogatást kell biztosítson a kisebbségi közösségek irányába, viszont én a változás irányából közelítettem meg ezt a helyzetet, ki tudná, kik lennének arra képesek – civil társadalom tagjai- akik változtatni tudnak ezen a régóta bejáratott túlpolitizált támogatás rendszeren.

Január 7., 10:51

Szigeti Enikő Nagy István A közösségi autonómia egy távoli célnak tűnik jelenleg, ott, ahol nincsenek autonóm gondolkodású civilek, személyek, nehéz kivitelezni. Lépésről lépésre el lehet érni, de a változás soha nem látványos, közösségekben biztosan nem. A változás a fejekben meg

kellene történjen, de ahhoz más eseményeket, magatartást is kellene látniuk az embereknek, másként nem megy. Én azt látom, hogy ugyanaz a magatartás, gondolkodásmód folyamatosan, reprodukálódik, már kiskortól elkezdődik és ebben a politikai elit nagy szerepet játszik. Szerintem ebben a közegben nehéz lesz bármilyen autonómiát kivitelezni. Ezért is tartom fontosnak a független civil társadalmat, a civil kontroll kivitelezését, megerősödését, hiszen ez másfajta magatartásmintát mutatna a közösség irányába. Talán ez is hozzájárulna ahhoz, hogy az emberek hatékonyan számonkérjék majd az RMDSz monopolhelyzetet, amelyet egyelőre kevesen látnak és még kevesebben kérdőjeleznek meg.

Január 7., 11:59

Nagy István Szigeti Enikő A helyzet sokrétű.

Az egyes ember saját és családja egzisztenciájára koncentrál, akkor is ha közben esetleg civilkedik is.

Aki civilkedik abból van vagy három féle.

Az egyik szabad idejében süt, főz, terít, ha megkérik, ingyen teszi, legfennebb a végén neki is jut egy tányér étel. Ők elég sokan vannak, de soha semmit nem fognak sem kezdeményezni, sem megkérdőjelezni.

A másik közösségi eseményeken töri a fejét és időt, energiát áldoz rá, hogy azok megvalósulhassanak. Tevékenységeihez valamennyi pénzre is szükség van, amit egy egyesületen keresztül megkap a települési önkormányzattól vagy a célpályázatokat kiíró alapítványoktól, és az utolsó baniig, fillérig elszámol, mert ha nem, akkor kapja a levelet, hogy hibádzik 1,27 lej, 319 forint az ötezerből vagy az egymillióból, és vért izzadva kitermeli azt a számlát, amivel fedezni a terhére feltárt hiányt. Mindezzért neki se jár semmiféle anyagi ellenszolgáltatás, mert önkéntesként dolgozik, és nem számlaképes.

A harmadik személyzettel rendelkező civil szervezetben utazik, amelynek van kommunikációs infrastruktúrája, folyamatosan működtetett székháza, és az egyesületben végzett munkájáért több-kevesebb személyes jövedelme is abból, amit alapítványi támogatásként pályázataira kap. Ez a civil sikeres közszereplő, olykor szakért az adományozóinak, rendszeresen generál kiadványokat, meghívják a nagyok konferenciáira, és boldogan sütkérezik sikerei fényében.

Nos ezek egyike se megy szembe semmiféle hatalommal. Örül ha elfogadják az elszámolásait.

Én eddig olyan civilt nem láttam, aki mögött nem közpénz van, és kacérkodna azzal, hogy bekavarjon a pártos-kormányos-politikus mechanizmusoknak.

Igen, kellene politikafüggetlen civil élet, olyan, amely tisztes megélhetést biztosít azoknak, akik ezt hivatásszerűen végzik a képviseltek épülésére. Én még nem tapasztaltam erre irányuló konkrét igényt.

Január 7., 12:05

Szigeti Enikő Nagy István Sajnos a civil szféra nem erősödött meg, az okokat most nem taglalnám, de köze van az elosztáshoz és a fenti említett támogatáshoz, Communitáshoz, az EU-s donorpolitikához és a magyarországi támogatásrendszerhez, habár ezutóbbi sokat tesz és tett a magyar civil társadalomért, de a klientúra rendszer jelen van mindenütt. A civil szféra megerősödésének a hiánya, óriási demokrácia deficit és ez bizony a hatalomnak kedvez, az RMDSZ-nek is közvetlenül és közvetve, következésképpen nekik sem áll érdekükben egy erős civil társadalmat látni maguk körül.

Én sok féle civilt ismerek, ismerek etno business-t kedvelő, magát kisebbségvédőnek tartó megélhetési civilt is, ugyanakkor ismerek független civileket is, kevesen vannak, de léteznek. Demokratikusabb közösségekben, nem kell bejegyzett civil szervezet ahhoz, hogy valaki megtanulja számonkérni a választott elöljárókat, valahogy könnyebben megy és ezek az emberek sem élnek rózásan, ezt mi magunk is megtanulhatjuk, nem olyan bonyolult és nem jár nagy anyagi befektetéssel. A társadalmi változások fontosak, ezeket nem lehet finanszírozott projektek keretén belül kivitelezni, fontos a megélhetés, de kinek mi a fontosabb, a változás vagy a saját anyagi helyzete. Az tény, hogy kell léteznie egy minimális anyagi biztonságnak, ha valaki

közösségi munkát szeretne csinálni, de ez sokaknak megvan és mégsem tesz semmit a helyi közösségéért. Tehát nem csak anyagi kérdés ez, hanem elsősorban mentalitás kérdés. Hol tanítják ezt a magatartás? Sajnos sehol.

Én hiszek a civilek erejében és nem hiszek a politikában, abban nem, hogy a politika a legjobb közösségépítő struktúra.

A civil társadalom nem a bejegyzett egyesületeket jelenti, a civil társadalomnak mindenki része. Én viszont láttam olyan civilt, aki nem akart pártpolitikai rendszerekkel együttműködni és belépni a csapatba, keveset, de láttam, jómagam is közéjük tartozom és a kollegáim úgyszintén. Nem fogadtunk el egyetlenegy fillért sem a román államtól, igaz én ismerem az EU-s pályázati rendszereket ez némileg segít, de ami még igazabb, hogy a függetlenségnek ára van és van, aki hajlandó megfizetni ezt az árat. A független civilek szembe mennek a hatalommal, bizony igen, és én ezek között láttam egyszerű munkásembert, vállalkozót és sok mást, olyanokat, akik hittek a változásban, és akartak tenni a közösségükért. A jelen pillanatban is dolgozom ilyen emberekkel, és hajlandóak időt és energiát áldozni azért, hogy tegyenek a hatalom -állami intézmények, döntéshozók – visszaélései ellen

Nincs megírva sehol egyetlen egy szakkönyvben sem, hogy a független civil, bejegyzett civil szervezet keretében működhet, kellenek független bejegyzett szervezetek – dolgozom is azért, hogy minél több legyen- de ezek a szervezetek együtt kell dolgozzanak a helyi közösség aktív tagjaival, akik szeretnék változást és függetlenek a politikától. És ha hiszi, ha nem, vannak ilyen emberek, nem sokan de vannak és szívből remélem egyre többen lesznek.

Január 7., 15:41

Nagy István Szigeti Enikő A demokráciát a volt kommunista blokk országaiban csak tanulgatjuk. 1988 előtt a totális kiszolgáltatottság és az anyagi létminimum állapotában éltünk. Akkor nem alakulhattak ki a hatalommal szembeszálló magatartásformák, amihez a mostani szabadságban idő kell, sok idő, azt tapasztaljuk, hogy huszonvalahány év ehhez kevés. Az ellenőrző viselkedés valóban nem kerül pénzbe, de a szocializációnkban fogant belső gátak szétszaggatásához, a viselkedésváltáshoz idő, és alkat is kell. Létbizonytalanságban ilyet csak futó bolondok vállalnak.

Igen, mentalitásfüggő az, hogy valaki közösségért tenni kész, vagy sem. Ilyen értelemben múltunk és önmagunk rabjai is vagyunk egyszerre. Nem biztos, hogy tanítható. Az ember is mintakövető. De mintákat nem, vagy alig örököltünk.

A politika biztos, hogy nem jó közösségépítő struktúra, mert köldöknéző, érdekoptimalizált.

Nem csak hiszem, tudom, hogy vannak a közösségért dolgozni hajlandó, azért konfliktust is felvállaló emberek. Őket többnyire megszállottaknak tartjuk.

Január 7., 16:14

Szilágyi N. Sándor Nagy István Kedves István, azt, hogy a demokráciát csak tanulgatjuk, már 26 éve mondjuk. És még 26 év múlva is ezt fogjuk mondogatni, ha erre hivatkozva el se kezdjük gyakorolni. Mert ezt nem lehet másképp megtanulni, csak csinálva. (Innen jut eszembe Anthony de Mello egyik története: valaki sok évig imádkozik az Úristenhez, hogy nyerjen már egyszer a lottón, mígnem egyszer visszaszól az Isten: Én megpróbálnám ezt, de vegyél már egyszer te is bár egy lottószelvényt!)

Amúgy pedig a hatékony civil részvételhez nem is annyira a demokráciát kellene megtanulni, hanem azt, hogy minden látszat ellenére a hatalom nem az ún. „hatalmasoknál” van, hanem minálunk, akik (akár csendes, beletörődő) együttműködésünkkel elfogadjuk és fenntartjuk azt, amit pedig sokszor nem is szeretünk. És azt kell még megtanulni, hogy minden rossz addig marad fenn a világon, amíg mi azt eltűrjük, és nekünk van lehetőségünk arra, hogy a dolgokat megváltoztassuk.

Azt mondod, nem biztos, hogy ez tanítható. A gyakorlat viszont azt mutatja, hogy igen. És ma már van is, honnan tanulni, eddig már sok példa van a nagyon eredményes erőszakmentes mozgalmakra, ahol nagy tudás van felhalmozódva arra vonatkozóan, hogy milyen elvek szerint

és milyen cselekvési módszerekkel lehet jól előkészíteni és megvalósítani egy-egy sikeres civil erőszakmentes akciót. Mert ehhez érteni is kell, a pusztá felháborodás, sőt még a lelkesedés (vagy ahogy te mondd: megszállottság) se ér semmit, ha az ehhez szükséges tudás nélkül csak úgy nekivágunk, mint vak a hajnalnak. Gene Sharp például egy háromkötetes „enciklopédiát” írt erről (https://en.wikipedia.org/.../The_Politics_of_Nonviolent...), ahonnan nagyon sok hasznos és hasznosítható dolgot lehet tanulni, de vannak más irányzatok is, mert ez mindig helyzetre szabott kell legyen, és mindenütt meg kell és meg is lehet találni az ott leginkább működő formákat.

Hogy ehhez a mentalitást is meg kell változtatni, az igaz, de azt se tudjuk másképp elérni, csak ha megtanuljuk, hogy azt hogy lehet, és erre is van ott nagyon sok jó ötlet, módszer és tapasztalat, csak azt ismerni is kellene.

Január 7., 20:05

Nagy István Igen persze. A gyakorlat teszi a mestert. Elmélettel meg tele a padlás. Ja, meg jó gyakorlatokkal. De minden elmélet csak annyit ér, amennyi megvalósul belőle. És mégis helyben topog a világ, ha éppen nem visszafejlődik. Pedig hát Németország milyen profi, csak éppen betonakadályokat rak ki szilveszterkor. Belgium tök jó, csak éppen farkasszemet néz a vallon a flamanddal, és együtt se tudnak mit kezdeni a gyarmati szerzeményeikkel, meg a hozzájuk csapódottakkal. De a csúcs persze Amerika, ahol most éppen Trump a tökely teteje vagy a demokrácia csődje. Soros, a Norveg Alap, meg a többi pedig vért izzad és bankófolyókat tart fenn a följavításunkra. Mert hát néphülyítés nélkül nem lehet...

Tudom persze, hogy bennem a hiba, mert szkeptikus vagyok, amit én realistának mondok. Eddig azt láttam, hogy csak az működött, amit valaki működtetett, és nem azért mert a kibicek folyton tömték ötletekkel, hanem mert tudta, hogy mit akar, és ahhoz keresett számára is kézenfekvő eszközöket és segítőköt.

Kíváncsian várom, hogy mivé lesz ez a Riport gerjesztette nekibuzdulás. Eddig még senki se mondta, írta, hogy utánam, mert látom az alagút végét.

Január 7., 20:40

Szigeti Enikő Nagy István Németországban azért vannak kiemelkedő és fontos közösségi ügyek, Amerikában is működik a közösségi érdekérvényesítés, rengeteg ember fog össze és tesznek konkrét lépéseket közösségük érdekekért. Én számtalan ilyen mozgalmat ismerek és dicséretre méltónak tartom azokat, ezektől az emberektől sokat tanulok a közösség szervezéséről, közösségi érdekérvényesítéséről. Ezeket a mozgalmakat nem látjuk, mert nem beszél róluk a média, és az érintettek pedig nem érnek rá marketingelni ügyeiket. Viszont sok elszánt és tettekre kész ember van ma a viágban, akik másokkal összefogva, önzetlenül tesznek valamit a helyi közösségekért. Én hiszek a grassroots, helyi jellegű mozgalmakban, mert mindig a helyiek tudják mi a jó nekik vagy már nem tudják sajnos, de még talán van remény, gondolok itt a sok kistelepülésre, ahol a romániai magyar közösség kiszolgáltatottan tengeti a mindennapjait, pedig régebben még össze tudtak fogni, kalákáztak és értették mi az, hogy közösségi erő.

Több kísérlet után, ki merem mondani, hogy Marosvásárhelyen is működik, ilyen volt a Bernády György iskolanévadás ügye, amelynek során tíz elkötelezett szülővel dolgoztunk együtt, ellenszélben (RMDSZ is közöttük volt) sikerült elérni, hogy legyen egyetlen magyar nevet viselő általános iskola, az összesen 13 általános iskolából, amelyek között csak román nevet viselő intézmények voltak, mindez abban a városban, ahol a legnagyobb romániai magyar közösség él. Az ügy három évig tartott, a szülők nem adták fel, a szabadidejüket áldozták fel az ügy érdekében, sokszor voltak reményvesztettek, végül sikerrel zárult. Ezek fontos ügyek, mert reményt adnak és mutatják, hogy van erő a közösségben, csak kellene kezdeni vele valamit. Rengeteg ilyen ügyről tudnék beszámolni, olyanok is vannak közöttük, amelyek csak részlegesen lettek sikeresek, de ilyen az élet, a lényeg, hogy kell tenni valamit, mert gond és hiány van elég, ne várjuk a megoldást az RMDSZ-től vagy máshonnan mert sajnos nem mindig érkezik. Én is gyakran vagyok szkeptikus, végül valami tovább lendít, a legszomorúbbnak azt tartom, hogy

rengeteg ember tehetne valamit és csak a kifogásokat fogalmazza meg, nem keres megoldást, ez bizony borzalmas és nem tudom, pontosan hogyan lehetne ezen változtatni.

Fontos tudni, hogy vannak és voltak sokkal rosszabb helyzetben levő kisebbségi közösségek és mégis képesek összefogni és tenni valamit a közösségükért, nem hiszem, hogy a kommunizmus utáni mentalitással lenne gond, vannak más okok is, viszont az egyéni felelősség szempontjából, végül mindenki egyéni szinten eldöntheti, hogy próbál tenni valamit, akkor talán történik valami.

Ha nem teszünk semmit, az nem nulla következményt jelent, hanem óriási minuszokat, és mindig a regnáló, gyakran elnyomó hatalmat erősítjük.

Január 7., 21:07

Szilágyi N. Sándor Nagy István Na látod, erről beszéltem alább, ahol **Albert Antal Orsolya** megjegyzésére válaszoltál. Egyébként vannak másmilyen példák is: a Martin Luther Kingék mozgalma, a Civil Rights Movement nagyon is eredményes volt, és nem is akármilyen hatalommal szemben. És vannak még mások is, csak nálunk azokról nagyon keveset tudunk úgy általában.

Január 7., 21:06

Szilágyi N. Sándor Nagy István **Vagy itt egy friss példa:**
http://index.hu/.../hos_civilek_mar_haromezer.../ **Hős civilek már háromezer szexrabszolgaként tartott nőt...**

január 7., 21:24

Fall Sándor Igen, ez egy logikus elképzelés, ismerem is. Csakhogy kicsit arról van szó, hogy a nyílt tengeren, menet közben kellene egy luxusyachtból építeni kettőt, pontosabban egy gyorsnaszádot és egy nagy turistahajót, ráadásul munkára kellene fogni a yacht ellenérdekelt legénységét és a hajófenékben levő, hajóépítéshez már nem nagyon értő túszoikat is. És hát a rumoshordót is csapra kell verni és szétszítani a tartalmát. 😊)

Attól tartok, csak egy kataklizma lehet elmélet megvilágosító és kényszerítő erő ilyen mértékű változáshoz. A választásokon elért 6+ százalék nem ilyen erő. Talán ha négy vagy nyolc évvel ezelőtt nem lett volna meg a parlamenti küszöb, akkor az olyan helyzet lett volna, amire esetleg lehetett volna építeni az alapoktól, mára pedig megerősödhetett volna valami. Talán. A mostani RMDSZ szerintem átalakíthatatlan (legalábbis ilyen mértékben) és mindaddig az lesz, amíg az emberek elmennek és pecsételnek, a zsarolás, a megfélemlítés és a demagógia hatására. Pedig az idő megérett, Ceausescu alig 24 évig volt hatalmon, az RMDSZ már 27 éve, az erdélyi magyarok pedig azóta is töretlen egypártrendszerben élnek.

Január 5., 21:33

Szilágyi N. Sándor Szerintem technikailag nem lenne ezt nehéz megoldani, egyáltalán nem olyan, mint a luxusyacht osztódással való szaporodása. A baj nem itt van, hanem a fejekben. Úgy értem, a fejések fejében. Azt hiszem, tényleg csak valami kényszerítő körülmény vihetné őket addig, hogy nekifogjanak megcsinálni, azt meg nem nagyon látom, hogy mi lehetne, hacsak az nem, hogy valaki elindítana egy rendes civil mozgalmat, ami kikövetelné a változtatást azzal, hogy ha nem csinálnak semmit, legközelebb még a magyarok sem szavaznak rájuk.

Január 5., 21:48

Nagy István Szilágyi N. Sándor Szerintem meg ezzel a fejesgarnitúrával megoldhatatlan. Nincs ugyanis az a kényszerítő körülmény, ami ezt a 30 képviselőt és szenátort, meg azt a 160 irodameleg-élvező pártfyllajtárt két kampány között ilyesmire rávehetné.

Ugyan ki indítana el egy miféle szerveződést ellenükben? Egy fecske nem csinál nyarat. Hadra fogható sereget gyűjteni pedig cseppet sem könnyű. Csupán a példa kedvéért: vajon egy egyetemi sztár tanár, aki mondjuk 300 hallgatót tanít hány ifjút, és hány napra tudna igénybe venni egy ilyenszerű akcióra?

Annak sincs semmi realitása, hogy rá lehetne bírni a rendíthetetlenül tulipánra pecsételőköt arra, hogy maradjanak otthon.

Január 5., 22:14

Szilágyi N. Sándor Nagy István Na látod, ezért nem lesz itt semmi, mert ez a jellegzetes hozzáállás: hogy nem érdemes neki se fogni, mert úgyse lesz belőle semmi. És akkor tényleg nem is lesz.

Január 5., 22:17

Fall Sándor Pedig van egy pár ügyes civil szerveződés, őket lehetne támogatni, **Bakk Miklós** is írt róla korábban.

Január 5., 22:20

Nagy István Az írás végén lévő kérdéseket megválaszoltam, itt:

<https://www.facebook.com/krisztina.sandor.73/posts/1318821788189968>

Vajon létezik-e egyáltalán erdélyi magyar közösség a fentről táplált egységnarratívától függetlenül?

NINCS közösség! a közösség szervezettséggel rendelkező entitás. Az erdélyi magyarok teljességgel szervezetlenek. Léteznek apró, 3-5 fős kisközösségek, és vannak a hitközösségek, amelyek csak a felekezeti hitükben hozzák össze hetente a hívek 5-10%-át papjuk meghallgatására.

Tettünk-e valamit, hogy ezt megtudjuk?

Nem létezik egyetlen olyan szociológiai tanulmány sem, amely a mélyrétegekig kutatta volna az erdélyi magyarok jövőképét. Azok a kutatások, amelyek készülnek szinte csak a választási magatartásokra és az azzal szoros kapcsolatban lévőknek gondolt attitűdökre, vélelmekre kérdeznak rá, majd megmondják, hogy kikre pecsételne Maribácsi és Janinéni ha vasárnap szavazhatna.

Próbáltuk-e a komfortzónánkból kilépve megérteni az időközben elbukott, olyan-amilyen változtatási kísérletek jelentőségét és tétjét?

A komfortzónájából senki se hajlandó kilépni, ezért nem is értheti meg az olykor fölbukkanó változtatási szándékokat. Mindenki a sültgalambra vár, bár tudja, hogy az nem tud repülni, de reménykedik, hogy a fullajtárjai majd odaviszik.

Vagy azt, hogy az RMDSZ-en belüli újratervezés nem tényleges változás, hanem csak a rendszerhatékonyságot szolgáló belső optimalizáció?

A politikai pártok csak önmagukért vannak. Akkor is, ha azt ígérik, hogy majd ők elhozzák a Kánaánt. Az RMDSZ csak annyira fog újratervezni, amennyire azt a remélt szavazatokért szükségesnek véli. Orbán Viktort bevették. Most éppen a sajtójukat fazonírozzák.

Vajon mikor döbbenünk már rá, hogy az erdélyi magyar közösségben elmaradt a rendszerváltás?

Rég egyértelmű, hogy elmaradt az erdélyi magyar rendszerváltás, de mert nincs rá tömegigény így marad minden a régiben. Azért is, mert 1989 előtt se volt erdélyi magyar rendszer, és mostanra se lett. Az az elit pedig, amely a változás után összehozta magát és rátelepült a szavazatokra köszöni szépen jól van. Ezen belül pedig az RMDSZ a románok bizodalmból is hitbizományos.

Január 5., 22:28

Nagy István Szilágyi N. Sándor Az előzmények ismeretébe ki, és mibe fogott bele 1993. óta? Azért 1993., mert akkor lett állammodelles az RMDSZ alapszabályzata, amelynek gyakorlati kiteljesedését 1996-ra lenullázta az RMDSZ csúcsvezetése.

Tökés elindult 2007-ben az EP-be. Jó start volt. Nem ült rá senki.

2009-ben Tökés már besorolt abba az összefogásba, amelyik végül összefogásmentes morcoskodás lett.

2014-ben Tökés már Magyarországon volt.

2002-3 helyett 2008-ban meglett az MPP. Szász Jenő már az első kongresszusát megfürta. Ő már 20013 óta a budapesti Nemzetkutató Intézet vezetője. Kinevezte maga helyett a civil-sajtós Bíró

Zsoltot, aki most már RMDSZ-es parlamenti képviselőként Bukarestben mutatja a hazai oktatásügyet.

2011-ben létrejött az EMNP, 2012-ben indult a parlamenti választásokon és 2016-ban a Fidesz leparancsolta a játéktérrel.

A szavazni hajlandó erdélyi magyarok így felmutatható politikai erejét a Fidesz becsatornázza saját külpolitikai eszközrendszerébe.

Ha **Tőkés László**, **Szász Jenő**, **Toró T. Tibor**, **Szilágyi Zsolt** és holdudvaraik eddig jutottak, akkor azt hiszem okkal vagyok pesszimista.

Papp Attila Zsolt „az csak egy érzéki csalódás, hogy a pénzt ő adja, mert igazából nem a sajátját adja, hanem közpénzt oszt el, ami nem is egy pártnak volt szánva, hanem a romániai magyarságnak kulturális és hasonló célokra,

Ugyan, hiszen megmondta az ex-ügyvezető elnök, jövődöbéli sajtós kolléga, hogy ez csak „Gazda Árpád marhasága, 😊:)”

január 5., 21:45

Szilágyi N. Sándor Betársulok a marhaságba.

Január 5., 21:45

Fall Sándor Sipos Z.: A DRI, amikor megszabja azt, hogy az RMDSZ mire költheti az erdélyi magyarságnak járó támogatást...

Kovács P.: Itt álljunk meg. Ez Gazda Árpádnak a marhasága. Te, aki ilyen jellegű újságírással foglalkozol, a törvényt nagyon jól ismered. Nagyon szépen kérek, és kikérem magamnak, ezt a marhaságot ne mondjad, ha komolyan veszed saját magad.

Ami le van írva, törvény, szabályzat, te sokkal jobban tudod, mint én, te nem kitalálsz dolgokat és fabulálsz, hanem pontosan, a szöveg szerint, ahogy van. A romániai magyarságnak járó támogatás az Gazda Árpádnak a marhasága. Ez az RMDSZ-nek járó támogatás. Törvény szerint. Ez az RMDSZ-nek járó támogatás. (<https://erdely.atlatszo.hu/.../kovacs-peter-marhasag.../>)

Kovács Péter: marhaság, hogy ez az erdélyi magyarságnak járó támogatás

január 5., 21:59

Szilágyi N. Sándor Fall Sándor Hátha az új ügyvezető elnök már jobban fogja tudni. 😊;))

január 5., 22:40

Nagy István Szilágyi N. Sándor A régi ügyvezető elnök azt beszélt, amit a főnöke – akinek maximális lojalitással tartozott -, gondolhatott. Kovács megy de az, akit a helyébe tesznek annak főnöke ugyanaz a Kelemen Hunor marad!

Január 6., 7:41

Szilágyi N. Sándor Nagy István Ott volt a végén a 😊;) jel.

Január 6., 8:24

Nagy István Elnézést, hogy nem voltam elég figyelmes. 😊:)

január 6., 8:37

Toró T. Tibor Gratula **Fall Sándor**, elkaptad a lényegét: egypártrendszer, illetve (most már mindkét) államilag támogatott vagyis duplán állampárt. Egypártrendszer magától nem válik plurálissá, legfeljebb álpluralista lehet (lásd a „magyar összefogásnak” nevezett RMDSZ-MPP belső koalíciós megállapodást). Állampárt nem ad át önként jogosítványokat sem más pártnak, sem a civil szervezeteknek. És főleg nem forrásredistribúciós jogosítványt. Miért tenné? Az állampárt logikájába ez nem fér bele. Társadalomtudósként te, Szilágyi N. Sándor, jobban tudod ezt, mint én.

A pártállamot és az állampártot rendszerváltoztatással lehet megdönteni, átalakítani. Forradalmi helyzet kell hozzá – elégedetlenség, kritikus tömeg – népfelkelés, forradalom vagy kerekasztal-tárgyalások.

Jelenleg nincs meg ez a kritikus tömeg. A rendszerváltozás a rossz időjárásra való tekintettel ezúttal (is) elmarad.

Január 5., 23:31

Szilágyi N. Sándor Nem is azt mondtam, hogy állampártként tegye azt, amit az állampárt nem szokott, hanem hogy ne legyen (pont olyan, mint egy) állampárt.

Január 5., 23:38

Toró T. Tibor De milyen oka van, hogy magától megváltozzon és ne legyen az, ha az aktív választópolgárok döntő többsége visszaigazolja szavazatával egyetlen állampártiságát? Amíg teheti, teszi. A dolgok csak úgy maguktól, mert a politikai vezetők belátják, nem szoktak történni.

Január 5., 23:57

Toró T. Tibor Amúgy a vita izgalmas, lehetne szélesíteni és akár intézményes keretet teremteni neki. Főtér? Krónika/Székelyhon.ro/Erdélyi Napló? Transindex? Esetleg a legfüggetlenebb és legsajtószabadabb Erdélyi Riport?

Január 5., 23:35

Nagy István Minden csoda három napig tart. Egy hét és elhalnak az Erdélyi Riport miatt keletkezett hullámok. Utána majd összeszámolhatja valaki, hogy hányan próbálták csiklandozni a fenevad bajszát, itt, és más felületeken.

Január 6., 6:48

Albert Antal Orsolya Nagy István: Ahhoz képest, hogy milyen borzasztóan pesszimista, őszintén csodálkozom rajta, hogy ennyit kommentel. Tényleg. Ha ennyire nem bízunk abban, hogy igenis lehet tenni valamit, és ez a sok szövegelés vezet valahova, akkor miért ír? Minket is le akar beszélni?

Január 7., 10:34

Nagy István **Albert Antal Orsolya** Dehogy akarok én senkit, és semmiről se lebeszélni! Miért tenném. Csupán leírom az 1989 december 28-a óta összegyűlt tapasztalataimon alapuló véleményem. Ez persze olykor azzal is jár, hogy megmondják: hallgassak, mert rossz felől közelítem meg ezt vagy azt a kérdéskört, meg hogy hülyeségekkel foglalkozom. Lehet, hogy egyszer majd kiszállok.

Van annak lassan 20 éve, amikor a Románia Magyar Szó munkatársa megkérdezte, hogy miért vagyok pesszimista. Azt válaszoltam, hogy csöppet sem vagyok pesszimista, de nem engedem meg magamnak, hogy ne legyek realista. Ez biztosan szakmai ártalom is.

Január 7., 12:12

Albert Antal Orsolya Nem kell kiszállni, és nem kell hallgatni. Csak különbséget kell tenni az építő kritika és a l'art pour l'art kritika között.

Január 7., 12:17

Nagy István **Albert Antal Orsolya** Nem tudom, hogy mit tartana ön építő kritikának?

Egy dolgot viszont tudok, valami akkor lesz, ha valaki fölveszi a zászlót, és viszi, és közben nem ezt mondja: fogjuk meg és vigyétek. A vivésben van tapasztalatom.

Épp most olvasom a Szabadságban megjelent írását.

Az első, ami eszembe jutott, hogy amikor bemegyek a húsboltba, akkor megmondom, hogy mit mérjenek le, mert csak azt fogom kifizetni. Valahogy így lehetnek a sajtómunkások és/vagy a szabad értelmiségiek termékeire pénzt adók is.

Aztán most ön is arra próbál engem rávenni, amit felró másoknak, hogy hallgassak.

Látott ön eddig vezetést lehúzó vezércikket vagy alapos tényfeltáró riportot? Én az előbbiből soha, az utóbbiból nyögvenyelőseket.

Nekem rossz az orrom, ezért fogalmam sincs, hogy milyen a grapefruit szagú pocsolya. Azt viszont tudom, hogy sok erdélyi magyar dolog nincs rendben. Ezekről írok, és ha kérdeznék beszélek is olykor. Ön szerint kárnak. Tisztelem a véleményét, de ettől még nem fogom kikapcsolni a számítógépet. <http://szabadsag.ro/-/erdmagyar-citrancs> Erdmagyar citrancs Most éppen a hóhért akasztják. Azaz rólunk, újságírókról, publicistákról és azokról a...

január 7., 12:40

Albert Antal Orsolya Teljesen félreértett. Pont azt mondtam, hogy ne hallgasson. Én se szoktam. Például olyan cikkeket írok, amelyek szóvá tesznek valamit, ami nem tetszik. De igyekszem közben jelezni (pesze, nem mindig sikerül) hogy hogyan lehetne másképp. Illetve azt is szóvá teszem, mikor valami jó. Mert az sem igaz, hogy minden kaka errefele.

Január 7., 12:48

Nagy István 😊:)

Legyen úgy, ahogy írja, félreértettem. Tudja, ilyet nekem már 1977-8-ban is mondtak a szobatársaim, az oltyán, a moldvaiak, a szatmári és a bihari, mind az öten románok, hogy nem tudok románul azért nem értem őket, pedig hát csak máshonnan néztem a világot, egy kicsi, szegény, Arad megyei faluból, fizikus hallgatóként, Temesvárom.

Igen, vannak jó dolgok is. Kár, hogy például a Szabadság csak imitt-amott kerül föl a hálóra.

Január 7., 13:09

Szilágyi N. Sándor Nagy István Ha jól értem, **Albert Antal Orsolya** nem a realizmusodat, hanem a mindenről eleve lemondó hozzáállásodat tette szóvá, azt, hogy bármi akár ötletként is felmerül mint megoldás, az első reakciód rögtön az, hogy „nekünk az úgyse sikerülhet”. Ebbe itt nemcsak azért szólok most bele, mert valami hasonlóról írtam neked én is fennebb a másik szálban az imént, hanem mert ez is egy problémánk, hogy a mi erdélyi magyar kultúránkban eléggé jellemző ez az attitűd, ami sokszor csírájában fojt el minden jó kezdeményezést. Figyeld meg például a mi tanácskozásaink szerkezetét: van egy probléma, valaki felvet egy javaslatot a megoldására. Egy rendes problémamegoldó társaságban rögtön azt kezdik nézni, és arról kezdenek beszélgetni, hogy ha ez megoldaná a problémát, akkor lássuk, hogyan tudjuk ezt megvalósítani, hogy bonyolítsuk le, mit kell ahhoz hamar összeszedni, meg ilyenekről. Nálunk viszont jellegzetesen az következik, hogy: ez jó javaslat lenne, DE... – és az egész beszélgetés további menete abból áll, hogy hogy tudjuk magunkat lebeszélni a megoldásról. A jellegzetes érvek: de ezt minálunk nem lehet, ezt nekünk biztosan nem engednék meg, ehhez nekünk nincs elég pénzünk, ehhez nincs elég emberünk, ez az embereket nem érdekelné, ezt megpróbálhatnánk, de úgyse sikerülne, és így tovább. És akkor nagyon sok minden nekünk pont ezért nem sikerül, mert a végén meg se próbáljuk, hanem búnak eresztjük a fejünket, hogy nekünk soha nem sikerülhet semmi.

Január 7., 20:44

Albert Antal Orsolya Szilágyi N. Sándor nagyon köszönöm, hogy ezt ilyen szépen megfogalmazta, pontosan erre gondoltam én is.

Január 7., 23:19

Nagy István Szilágyi N. Sándor Azért búslakodásaim közepette egy-két dolgot összehoztam eddigi életemben, közöttük nem egy volt közösségi érintettségű. Egyébiránt úgy van, ahogy írod. Ilyen a kultúránk, és a szocializációnk. Talán azért is, mert az utóbbi 100 évben elég gyakran kellett szinte mindent majdnem nulláról visszaépíteni.

Január 8., 8:26

László F. Török Ha az elmúlt száz év egyetlen pillanatig is az építkezésről szólt volna, nem lennének ma a világ legpesszimistább és legboldogtalanabb nemzete. De nem erről szólt. Számptalan nemzet vagy nemzet-csoport szenvedett el az elmúlt 100 évben nálunk nagyobb sorscsapásokat, akár másoktól, akár saját maguk által, élt vagy él még ma is nálunk sokkal rosszabbul, mégis boldogabbak. Ők ugyanis a sorscsapásaik között nem felejtettek élni és élvezni azt, ami épp adatott, nem írták felül a nemzet ügyével az ember ügyét, nem folyton a

veszteségeiken rágódtak, és pláne nem száz évig, és ami a legfontosabb: nem azt gondolják, hogy a folyamatos harc, az egy életcél, a „megmaradás” az életcél, hanem azért harcolnak, hogy utána élhessenek és ténylegesen építkezessenek és boldogabbak lehessenek. Ezzel szemben mi évtizedeken keresztül csak lamentálunk a veszteségeink fölött, szomorkodunk ma is a büszke dicső múlt árnyékában, harcolunk valamiért, ami már rég nincs, vagy csak azért, mert a harc maga az élet, mindegy ki ellen, osztrákok, oroszok, amerikaiak, EU, kapitalisták, kommunisták, aki vagy ami épp van. Csak harcolhassunk, elfelejtve, hogy a harc csak akkor ér valamit, ha építkezés jön utána, ide viszont száz éve valahogy sehogyse jutunk el. Ja, és rendkívül szeretjük védeni az érdekeinket, a nemzeti érdekeinket főleg, mert az szép nemes ok, kicsit mindig elhallgatva, hogy az a nemzeti érdek azért mindig igazából néhány ember vagy csoport számára a „legérdekebb” a saját jólmegérdemelt hatalmuk védelmében, amiért jólmegharcoltak a nemzet nevében, akár „nagy-magyarországon”, akár Erdélyben. És közben a nagy harcban, a nagy nemzet és érdekvédelemben sikerült elfelejtenünk az embert, az egyént, paradox, hihetetlen és öngyilkos módon sikerült feláldoznunk saját magunkat, saját egyéni boldogságunkat a nemzet és a megmaradás oltárán. És száz év után eljutottunk oda, hogy még mindig a megmaradás és a harc a legfontosabb, sőt, ez már kormányprogram, alkotmányban rögzített program újabb száz évre. Minden ez, csak nem építkezés, és nem újrakezdés. És az egy dolog, hogy ilyenek vagyunk, és ebből már nem fogunk saját életünkben kibújni, de azokra vetíteni a saját boldogtalanságunkat, pesszimizmusunkat, szkepticizmusunkat, akik végre kezdik felismerni, hogy lehet, mégiscsak a boldogság felé vezető út a járhatóbb, és azokat minősíteni, idegesíteni vele, na az már bűn. Mindegy, hogy mit tettünk előtte, mit értünk el a saját vagy mások mércéje szerint. Tényleg, ha csak ezt tudjuk mondani, akkor minek kommentelni ??

január 9., 5:30

Albert Antal Orsolya Huh! László F. Török ezt imádtam. De tényleg.

Január 9., 6:39

Szilágyi N. Sándor Nagy István István, nem is mondtam azt, hogy ez a szkeptikus viszonyulásod valami egyedül rád jellemző dolog lenne, inkább úgy értettem, hogy te is, mint sajnos rajtad kívül még nagyon sokan, elég prototipikus megjelenítője vagy sokszor a mi kulturális mintáinknak. Csak azért szóltam itt bele, mert érdemes arra is gondolni, hogy ez egy interaktív dolog: valahányszor igazodunk ahhoz a mintához, egyben erősítjük és továbbéltetjük.

Január 9., 7:18

Nagy István Szilágyi N. Sándor Igen.

Ha azonban vannak pozitív példák, akkor azokat miért nem nevesíti senki?

Egyébiránt az igazság ebben a tárgykörben is valahol középen lehet.

Január 9., 7:25

Nagy István László F. Török Néhány pozitív példa, nevesítve?

Január 9., 7:25

Szilágyi N. Sándor László F. Török (és Albert Antal Orsolya) Az este ezt írtam Stanik István újabb bejegyzéséhez egy kommentben: „Nemhiába érzem úgy az utóbbi pár napban, hogy egy kicsit visszakerültem az 1989. decemberi hangulatba.” Most itt a másik jele annak, amit még mondtam ott: „Úgy látszik, tényleg ugyanott vagyunk, mint 25 éve. Nem nagy öröm.” Ez itt most pont arról szól (nem baj egyébként, ezt addig kell mondogatni, amíg csak muszáj), amiről 1992-ben írtam a Korunkba, hihetetlenül talál, érdemes elolvasni: http://adatbank.transindex.ro/html/alcim_pdf434.pdf. Sőt, mivel itt a sajtóról van szó, a végén jelzett következőt is: http://adatbank.transindex.ro/html/alcim_pdf435.pdf.

Így igaz, elég szomorú társaság vagyunk mi, magyarok, és ez elég baj. Ez összmagyar dolog valahogy, egy szerencsétlen kulturális minta, de ezen belül nekünk megvannak a magunk kisebbségi magyar specifikumaink is, arról még 1990-ben írtam, többek közt erről a „megmaradás” dologról is, pl.: nálunk „a hétköznapi dolgok és tettek is nemzeti tartalmú többletjelentéssel telítődnek. Például a táncházba rendes körülmények között az ember

szórakozni megy. Mi nem. Vagy nemcsak. Mi megmaradni járunk oda. Hajlamos továbbá az erdélyi ember arra, hogy ami nemzeti vonatkozásban jó vagy javul, arról szemérmesen hallgasson, mintha csak szégyen vagy illetlenség volna valaminek is örülni az általános szomorúságban, a rossz dolgokat viszont mértéken felül eltúlozza. Újságainkat ezért a Nagy Erdélyi Bánat lengi be, és ijesztő módon hiányzik belőlük a felszabadító humor.” (http://adatbank.transindex.ro/html/alcim_pdf416.pdf)

január 9., 7:52

Szilágyi N. Sándor Nagy István Ha arra gondoltál, hogy van-e másmilyen nemzet is, mint a magyar, akkor persze hogy van pozitív példa is. 2002-ben jelent meg egy írásom, ami többek közt arról szól, hogy a nemzetről úgy beszélünk, olyan kifejezésekkel, mintha egy ember volna, ezért sokszor úgy is kezdünk el róla gondolkodni. Abból másolom ide:

„A magyar nemzet-emberre pedig [...] sajnos amúgy is különösen jellemző, hogy nemigen tudja szegény örömét lelteni az életben. Igaz ugyan, hogy számos erénye van, és ezt nem is rejti véka alá (vitéz, egyenes lelkű, nemes szívű, bátor, bajnok, lovagias nemzet stb.), ugyanakkor viszont annyira tele van neurotikus szorongással és depresszióval, paranoiás félelmekkel és mindenféle hipochondriával, hogy ha igazi ember volna, igencsak sok dolgot adna a pszichiátereknek. Folyton valami baja van, nagybeteg, ápolni kell, gyógyítani kell, menteni kell, a betegágyát kell körülállni, sőt a temetésére kell készülni. Még ha vigad is néha, sírva vigad. Meg amúgy is elég furcsán viselkedik sokszor. Gondja van rá például, hogy minden új esztendő első percében, mikor más nemzetek fiai és leányai reményteljesen boldog új évet kívánnak egymásnak, és gyorsan elkoccintják poharukat, hogy aztán önfeledten átadhassák magukat a szilveszteri multság örömeinek, ő a költő szaván keresztül figyelmeztessen bennünket nagyszerű halálára meg a gyászkönyvekre, amelyeket hite szerint majd hullatni fognak érte (pedig ebben az egyben valószínűleg téved), és hogy ünnepélyes alkalmainkon, sőt még istentiszteleteink végén is az ő párját ritkító nagy balsorsát idézze elénk.

Azt hiszem, ez nincsen egészen rendjén, és ezért senki más nem felelős, csak mi mindnyájan, akik magyarul beszélünk, és ilyenné mondtuk a magyar nemzetet [...]. Számos nyavalyájából kigyógyítani sem lehet másképp, mint teljesen megváltoztatva róla szóló beszédünk módját. Mert sok nemzet-ember van a világon, de nem mind ilyen! A román, az eléggé hasonlít hozzá, de például a holland nemzet-ember, amint erről néhány holland barátomtól értesülhettem, egyáltalán nem ilyen. Az egy bátor, vállalkozó kedvű tengerész, és az jellemző rá, hogy nincs az óceánnak az a hulláma, amelyen ő sikeresen át ne tudná vezetni a hajóját. Nehogy azt higgyük, hogy ennek nincs semmi következménye arra, hogy mi lesz a magyarokkal, és mi a hollandokkal! A nemzeti elkötelezettség nagyjából azt jelenti, hogy azonosulunk ezzel a nemzet-emberrel. Ez a magyarok esetében elkerülhetetlenül a búsmagyarságot, az önsajnáltatást, a sikerrel kecsegtető kezdeményezésektől való óvatos tartózkodást hozza magával, a hollandok esetében pedig a bizakodást és a sikerkeresést. [...] Persze hallom én, amint a bennünk lakó magyar nemzet-ember erre rögtön azt mondja: „Könnyű a hollandoknak, de gondoljunk csak arra, hogy a magyar milyen kis nemzet, és milyen szomorú történelme volt!” Próbáljuk már meg elmagyarázni neki, hogy Hollandia még feleakkora sincs, mint Magyarország, és bizony a holland nemzet-ember is sirathatná elveszett régi dicsőségét reggeltől estig, aranyat érő hajdani gyarmatait, és mégsem ezzel tölti az idejét, hanem azt nézi, hogy azzal, amije van, hogyan tudja a legeredményesebben biztosítani a maga számára a lehetséges legjobb jelent és jövőt. Aki pedig így viszonyul magához és a világhoz, az szellemi energiáival és tartalékaival is eszerint gazdálkodik: sokkal inkább unokáinak jövőjével törődik, semmint nagyapáinak múltjával. Azt a történésekre hagyja, hiszen azon már úgysem tudhatna semmit változtatni.” (http://adatbank.transindex.ro/html/alcim_pdf462.pdf)

január 9., 8:12

Szilágyi N. Sándor Nagy István Ha a pozitív példán esetleg valami sikertörténetet értettél, akkor arra nagyon jó példa a következő, de arra is, hogy mi azt még akkor is hogyan értékeljük. Kőrösi

Csoma Sándor annak idején elindult Ázsiába, hogy felkutassa a magyarok rokonait. Így jutott el Tibetbe, ahol megtalálta nem a magyarok rokonságát, hanem a nagy tudományos témát, aminek kiváló, máig világhírű kutatója lett. Így aztán ma az egész világon (!) úgy tartják őt számon, mint a tibetológia megalapítóját. Tibeti-angol szótára ma is nélkülözhetetlen munka, de ezen kívül más írásai is, amelyekkel megalapozta ezt a tudományt. Mondom, mindenütt úgy beszélnek róla, mint a világ egyik legnagyobb tudósáról, ez tehát igazi sikertörténet. És hogy van jelen az emléke a magyar kultúrában? Mint a hiábavaló önfeláldozás szimbóluma. Mert ha a magyarok rokonságát nem találta meg, akkor a többi semmit nem ér, hiába szenvedett annyit. Vagyis: HIÁBA. Ezt jelenti nekünk Kőrösi Csoma Sándor. Ha nem hinnéd ezt, olvasd el Áprily Lajos versét, és figyelj az utolsó szakaszra: <http://www.karpataljalap.net/...>

január 9., 8:52

Albert Antal Orsolya Szilágyi N. Sándor apropó humor! Erről jut eszembe Botházi Mária zseniális írása: <http://bothazi.transindex.ro/?cikk=551> **Botházi Mária – Az erdélyi magyar köszöntőbeszéd**

január 9., 10:08

Szilágyi N. Sándor Albert Antal Orsolya Nagyon jó! 😊)

január 9., 11:39

László F. Török Szilágyi N. Sándor Kedves Sándor, lehet, hogy hihetetlenül hangzik, de én emlékszem erre az írásra és a vitára utána, épp a napokban gondolkodtam sokat rajta, hogy hol is olvastam. 😊) Ez volt ugyanis az első alkalom, ami elgondolkoztatott, és kissé megingatott addigi igencsak töretlen ifjonti „hitemben”, hogy nekem igenis kutyakötelességem ott megmaradni és harcolni a „nemzetért”, hogy semmi nem számít, csak az, hogy erdélyi magyar vagyok, sőt, ha jól emlékszem, ez volt az a pont, amikor végleg eldöntöttem, hogy sosem leszek sem érdekvédő sem politikus (pedig közel voltam hozzá, hogy én legyek az ifjú titán 😊:D), RMDSZ tagdíjat is azt hiszem akkor fizettem utoljára... És itt kezdődött az a folyamat is, aminek a végén 95-ben „gyáván” eldöntöttem, hogy Erdélyből is eljövök, végleg. Bár akkor, 92-ben még hittem abban, ha nemzetet nem is fogok menteni, de legalább megmutatom, hogy szakmát – sajtót – ott is lehet szakmaként, és nem ügyként csinálni. Hát nem sikerült, és ez aztán végleg eldöntötte, hogy mind a szakmától, mind a helytől elválok, és nem hagyom, hogy az „ügy” is nyomasszon tovább, és kizárólag a saját és a családom boldogsága érdekel, önző, elitelendő módon. És bármennyire is szégyen, de most, 50 évesen már tudom is, hogy jobban nem dönthettem volna, és még lelkiismeret-furdalásom sincs miatta, és tudok büszke lenni arra, amit ugyan nem nemzet-mentőként, de családapaként, és új szakmámban, az ördögi üzleti világban elértem. És irdatlanul örülök annak, hogy ez a „beszéd” végre ott is elindult, és a szintén ördögi Facebook-nak hála látom is, és remélem most nem hal el. És még nagyobb öröm látni, hogy olyanok mint Orsi a fentieket már nemcsak megélik, de bátran meg is tudják fogalmazni, mint ahogy azt az új évi jegyzetében (és utána is) tette. Szurkolok nekik 😊)

január 9., 11:56

Szilágyi N. Sándor László F. Török Kedves László, akkor örülök, hogy megtalálta, amit keresett. Amúgy nem ment el innen mindenki, aki azt elolvasta, még én sem, pedig én nemcsak olvastam azt, hanem írtam is. 😊)

január 9., 12:03

Albert Antal Orsolya 96-ban mentél el, Laci. 95-nyara és 96 nyara között ezerrel rádióztunk, a mi „magántökével működő közszolgálati rádiónkban. Ilyet se talált ki azóta se senki 😊)

január 9., 12:04

László F. Török Nagy István A fenti holland pozitív példa mellett lehetne említeni mondjuk Bangladesht vagy bármelyik afrikai nemzetet, de tudom, ezek messze vannak, és „cicilizálatlan” országok. Viszont a Bánától is nem messze van egy hely, ahova manapság érdemes ellátogatni. Pristinának hívják, nemrég jártam ottan. És az ottaniak, azzal együtt, ami az elmúlt száz évben történt velük, azzal együtt, hogy mégcsak nemzetnek is pár éve merik hívni magukat, a nagyon

közelmúlt tömegsírjai felett, úgy, hogy alig van család, amelyben nem kellene valaki emlékét őrizni, úgy, hogy negyedannyiból élnek, mint mi, mégis boldogok.

Január 9., 12:04

László F. Török Albert Antal Orsolya Tényleg, akkor csak 20 év 😊:)

január 9., 12:05

László F. Török Szilágyi N. Sándor Hát ezért könnyű nekem kibicként itt okoskodni 😊:). Főleg, hogy három hónapja még a magyarországi magyar valóságtól is igen messze élek, egy tényleg boldog és meleg helyen, és tanulom a boldogságot. De, mint mondtam, szurkolok 😊:)

január 9., 12:15

László F. Török Szilágyi N. Sándor A „gyereknemzet,,amúgy a mai napig a nagy kedvencem 😊:)

január 9., 12:20

Szilágyi N. Sándor László F. Török Hát ha van anyanemzetünk, akkor mi mi más lehetnénk? Sőt mostanában még azt is elvárnák tőlünk, hogy legyünk szófogadóak.

Január 9., 12:23

Szilágyi N. Sándor Albert Antal Orsolya Azért mégiscsak van némi humor is ebben a mi sajtónkban. Egy most megjelent cikkből idézem: Tőkés László „Visszásnak tartotta, hogy a magyar szövetség „eltanulta” román partnereitől a nacionalista retorikát”. (<http://itthon.transindex.ro/?hir=45414>) **Tőkés: a romániai magyarság helyzetét nem pártpolitikai, hanem...**

január 9., 13:48

Albert Antal Orsolya Van itt még humor a javából: „A szövetségnek el kell döntenie, hogy „a posztkommunista PSD-nek” vagy „a magyarországi rendszerváltó Fidesz-KDNP-nek” akar-e a partnere lenni,,

január 9., 13:53

Albert Antal Orsolya Fogós, ravasz kérdés 😊:D. Az RMDSZ bizonyára vissza is kérdez azonnal: miért ne lehetne egyszerre mindkettővel?

Január 9., 13:57

László F. Török Sőt, ha igazán szabadon gondolkodnak rájönnek majd arra is, hogy két nővel egyszerre lenni, ugyan lehet, hogy erkölcstelen, de nem skizofrénia, hanem élvezet 😊:D Bár a skizofrénia nem rossz, néha kell a felismeréshez az, hogy az ember saját magát se értsen egyet 😊:D Akkor fogják újraindítani az ER-t....

január 9., 14:29

Szilágyi N. Sándor László F. Török Aztán pedig úgy lesz, ahogy a tudóssal: a szeretőjének azt hazudja, hogy a feleségénél van, a feleségének azt, hogy a szeretőjénél, és közben ül a könyvtárban.

Január 9., 14:34

Nagy István Szilágyi N. Sándor Azért ahhoz, hogy Körösi Csoma úgy van a magyar köztudatban, ahogy ahhoz nem keveset tehetek hozzá a vele foglalkozó bölcsészek, gondolom én.

Január 9., 18:27

Nagy István László F. Török Igen. Pristina jó példa. Modellértékű-e az, hogy 10 gyereket szülnék a nők, ezért lettek többség otthonukban, no, meg az, hogy ott van a tisztaszoba egyik székén az a fehér ing, amelyik már besárgult, de még mindig emlékeztetni hivatott ez ellenség által meggyilkolt családtagra?

Minderről is az eszembe jut, hogy, amikor 1978-79-ben fizikus hallgatóként a galaktikus párbeszéd lehetőségéről írtam diplomadolgozatot, a néhai Toró Tibor szárnyai alatt, akkor az egyik kérdés az volt, hogy ugyan miért az európai keresztény kultúra napjaink századi műszaki civilizációjának erjesztő helye?

Január 9., 18:37

Nagy István László F. Török Jó ez a két nős példája, csak az a kérdés, hogy egy férfi van ott két nővel, vagy inkább egy hím két nősténnyel?

Január 9., 18:40

Szilágyi N. Sándor Nagy István A magyar bölcsek nem sokat foglalkoztak vele, mert ő tibetológus volt, az pedig kívül esik a magyar bölcészeten, nem volt, miért foglalkozzanak vele. Persze a magyar orientalisták nagyon jól ismerik a jelentőségét.

Január 9., 19:14

Nagy István Szilágyi N. Sándor Értem. Így viszont még kevésbé furcsa a sorsa. Mert hány olyan magyar orientalista létezik, aki Körösi Csoma hírét öregbíthetné?

Január 9., 19:32

László F. Török Nagy István Bár annak, amit Pristináról ír, az égvilágon semmi köze ahhoz, amiért én pozitív példaként felhoztam őket (Csubakka védelem 😊), de azért mégsem ártana ha a legsötétebb szerb nacionalista források mellett más helyről is tájékozódna az országról. Mert esetleg hazugságot állít. Hirtelen csak két linket találtam, de érdemes őket elolvasni. Tudom, talál majd benne kifogásolnivalót eleget, de talán esetleg lesz egy más képe erről a helyről 😊) <http://www.origo.hu/.../20150609-koszovoi-beszamolo...> illetve még inkább ez: http://alfahir.hu/koszovo_ujra_elni_probal Illetve, ha nekem jobban hisz mint a nyilvánvalóan ferdítő idegenszívű magyar sajtónak, személyes tapasztalat alapján is megerősíthetem, hogy nincs már megsárgult fehér ing, vérbosszú sem, a pisztolyt sem a hónalj alatt hordják már, és minden ellenkező híreszteléssel szemben azért csinálnak sok gyereket, mert egyrészt a teljes kultúrájuk a végtelen család szeretetre alapul, másrészt meg gondolom szeretnek kefélni 😊), és nem azért, hogy sok kicsi muzulmán koszovói terroristával szórják tele a nagyon keresztény Európát

január 9., 22:38

László F. Török Nagy István Lehet, hogy nem elég hozzá a műveltségem, de én még arra emlékszem, hogy mi magyarok orientalistákkal minden más európai nemzethez képest igencsak jól el vagyunk látva, különösen a XIX. század végétől a Horthy korszak végéig. Még keleti gyarmatunk is volt. Csak jelentős tibetológusról tudok vagy ötről. <https://hu.wikipedia.org/.../Kateg%C3%B3ria:Magyar...> **Kategória:Magyar orientalisták – Wikipédia**

január 9., 22:44

Szilágyi N. Sándor Nagy István Bocsanat, most látom ezt. Az orientalisták hiába is próbálnák K.Cs.S. hírét öregbíteni, ha a magyaroknak ő valami szimbólumaként fontos, mert azt nem az orientalisták döntenek el, minnek legyen a szimbóluma, hanem a magyarok. Ha az orientalista előadja, hogy ő milyen sikeres ember volt, akkor is azt mondják, hogy jó, jó, de mit ér az, ha hiába járt, mert amiért indult, oda nem jutott el.

Január 9., 22:49

Váradai Nagy Pál A téma mentén két szélsőség – ironizálás meg vakbél – között bárhogy lehet elmélkedni. Közösségi szempontból mindenképp ára lesz/van.

A kommentekből dőlő libsizés meg elborzaszt. Eszembe jut, amikor vonatoztam egy kábé egyötvenes kislánnyal, aki egy beszélgetés nyomán rámszólt: miazhogy nálad a sorrend ember-magyar és nem magyar-ember, hát téged jól meg kell verjünk.

Január 7., 20:15

Nagy István „kommentekből dőlő libsizés,,

???

Sándor Krisztina megosztása

<https://www.facebook.com/krisztina.sandor.73/posts/1318821788189968>

20170405

„És itt nem is annyira az RMDSZ minőségével van az igazi gond, hanem azzal az évtizedek során világgéppé, közösségi éthosszá csontosodott, csontosított meggyőződéssel, hogy ennek ez a rendje, hogy ez az egységnek és összefogásnak nevezett állapot mindenek feletti és önmagában vett érték, a közösségen belülré és kívülré irányuló erővonalak mentén egyaránt. Azzal a meggyőződéssel és hittel van a gond, hogy ez az egyetlen út, hogy ez nekünk a legjobb, hogy ezen belül szabadok vagyunk.,,

Gratulálok, **Sándor Fall!** A cikk végén feltett kérdésekre sokan kellene válaszoljanak...

<https://www.facebook.com/fallsandor/posts/1165473050168604>

Fall Sándor megosztása

január 6., 20:58 ·

„A nyomtatott sajtó mindent túlélne, ha nem lenne ilyen pusztító kormányunk. Lám, megszűnik a Nagyváradi Napló és ilyen-olyan műhelyek” – mondta ki a végszót a napokban az ATV-ben Kovács Zoltán, a budapesti Élet és Irodalom főszerkesztője. (Khm)

Rostás Szabolcs Krónika-főszerkesztő szempontjai:

Rostás Szabolcs – Sajtó ideát is van

Rostás Szabolcs | 2017.01.06.

<http://kronika.ro/szempont/sajto-ideat-is-van>

Megtudtuk ezt is: vége.

Ami nem sikerült a román kommunista diktatúrának és összes cenzorának, a '89 után beköszöntött vadkapitalizmusnak, a gazdasági és politikai (be)hatásoknak, az olvasó elpártolásának, az iWiwnek és a Facebooknak, nos az Orbán Viktornak, kormányának és a Fidesznek összejött.

Nincs többé pártatlan és szabad magyar újságírás Romániában, ledőltek a független magyar nyelvű sajtó utolsó bátyái is a transzszilván sajtóprérin, egyáltalán: kilehelte lelkét az erdélyi magyar sajtó. Vagy ahogy a romániai, erdélyi viszonyokat amúgy kiválóan ismerő, történetesen kolozsvári származású Tamás Gáspár Miklós filozófus, közíró a Hvg.hu-n egész pontosan fogalmaz: „Az erdélyi magyar sajtónak is vége”.

Ugyanakkor más anyaországi – és persze erdélyi – portálokon, blogokon és fórumokon is szembetalálkozunk ezekkel a szentenciaként kinyilatkoztatott véleményekkel, amelyeknek kivétel nélkül az a végkövetkeztetése, hogy a sajtó elleni merénylet kifejezetten a budapesti kormány lelkén szárad. „A nyomtatott sajtó mindent túlélne, ha nem lenne ilyen pusztító kormányunk. Lám, megszűnik a Nagyváradi Napló és ilyen-olyan műhelyek” – mondta ki a végszót a napokban az ATV-ben Kovács Zoltán, a budapesti Élet és Irodalom főszerkesztője.

Még ha innen, a ránk kényszerített túlvilágról is, de nem árt kissé helyretenni a dolgokat. A TGM szerint nem létező Krónika hasonlóképpen volt-nincs olvasói nagyon is jól tudják, hogy nem a majd' száz évvel ezelőtt kimúlt Nagyváradi Napló napilap, hanem az Erdélyi Riport portál megszűntetését, legalábbis tevékenysége felfüggesztését jelentette be annak tulajdonosa. Aminek erdélyi magyar olvasó emberként, de főleg a szakma alapjait Nagyváradon kitanuló (többek között riportos kollégáktól is!), a tollforgatásnak ugyanott nekiveselkedő újságíróként egyáltalán nem örülök. Még akkor sem, ha a korábban hetilap, majd pedig „csak” portál formájában megjelenő sajtóorgánumban megjelentekkel nem mindig és nem mindenben érttem egyet. (És remélem, online médiafelületüket a történetek ellenére megtarthatják, vagy új helyre költözhetnek.) Ugyanez a helyzet az azonos tulajdonosi háttérű Maszol.ro hírportáltól elbocsátott publicisták esetében is: a véleményünk többnyire nem „pászolt”, ettől azonban emberileg át tudom érezni a helyzetüket.

Márpedig én nem venném a bátorságot, hogy a Riport bezárása és a Maszólnál végrehajtott elbocsátások alapján azt a következtetést vonjam le, hogy befellegzett a sajtószabadságnak. És hogy ez a Fidesz műve. A mostani médiaapokalipszist vizionálók közül miért nem temette senki a romániai magyar sajtót az Erdélyi Napló hetilap 2009-es – végül egy évig tartó – vagy más magyar lapok, rádiók, televíziók bezárásakor? Bármennyire is ágnak ellene a sajtómunkások, ez a szakma

manapság nem sokban különbözik más hivatásoktól, és adott esetben az újságírókra, sajtótermékekre is addig van igény, amíg a tulajdonos úgy látja jónak. Lehet nem megbékülni ezzel az állapottal – és elvonulni blogot, portált létesíteni –, viszont kedvezőtlen fejlemények esetén nem elegáns sajtóhalált kiáltani, és mondvacsinált, a nyilvánosság előtt jól hangzó okokat keresgélteni.

A legtöbben szóvá se tették, hogy több mint két évtizeden keresztül – természetesen a magyar közösségnek nyújtott állami pénzek révén – az RMDSZ diszponál a romániai magyar média jelentős része fölött. Egyszerűen hozzászoktunk, hogy a szövetség saját belátása – értsd: politikai érdekei – szerint juttat számára kedves újságírókat vezető pozíciókhoz, illetve nevez ki a sajtóhoz mit sem konyító csókosokat a közszolgálati médiában.

Magas rangú RMDSZ-es politikusok háttérbeszélgetések során gyakran dicsekedtek azzal, hogy a romániai magyar sajtóban egyedül a sepsiszentgyörgyi Háromszék, illetve a Krónika főszerkesztőjének kilétére nincsenek befolyással. Ez vajon nem a sajtó függetlenségének durva befolyásolása? Bezzeg akkor nem indult petíció, amikor kiderült, hogy a szövetségi elnök a Kolozsvári Rádiónál tartat fenn jól fizető állást sajtótanácsosa számára, miközben a lecsupaszított struktúrával működő magyar szerkesztőség maroknyi gárdája azon kínlódik, hogy miként vágjon neki az egész napos sugárzásnak. Senki sem féltette a független sajtót, amikor a Donát úti közmédiához főszerkesztő-helyettesnek kinevezték az RMDSZ-elnök bizalmasának a rádiózáshoz mit sem értő bizalmasát, aki két hónap elteltével amúgy is megpattant, hogy a helyét átadja másnak. Aki történetesen a politikai alakulat belső hatalmi harcaiba belefáradt volt ügyvezető elnök. (Annyira irigylem azokat a politikusokat, akik a székely bácsihoz hasonlóan mindenhez „is” konyítanak.) És még mondja valaki, hogy ezt sem a Fidesz vajazta le...

Tetszik, nem tetszik, az RMDSZ jelenlegi vezetősége most látta elérkezettnek az időt arra, hogy olyan markáns személyi és intézményes változásokat eszközöljön a sajtójában, amelyeneket éppen jónak lát. Hosszú éveken keresztül megtette ugyanezt azoknak a médiainstítúciónak az esetében is, amelyekhez normális sajtóviszonyok, demokratikus játékszabályok közepette hozzá se szagolhatott volna. Viszont egyesek bármennyire is szeretnék elhítni a világgal ennek az ellenkezőjét, attól még létezik magyar sajtó, egyáltalán médialét az RMDSZ-es sajtón kívül is. Azt pedig, hogy mennyire (volt eddig is) független ez a párt sajtó, azt döntse el mindenki egyedül.

P. S. TGM igazán szólhatna Kovács Zoltánnak, hogy a Nagyváradi Naplót napra pontosan 83 éve, január 6-án szüntették meg. Tán a Fidesz.

Papp Attila Zsolt „A nyomtatott sajtó jobban járna, ha nem ilyen ignoráns alakok írnák. Lám, miket nyilatkozik ilyen-olyan rádióadókon Kovács Elemér, a budapesti Élet és Tudomány tördelőszerkesztője.”

csk Na ja. Kovács, TGM, meg úgy általában mindenki hülye, csak Rostás helikopter. És tényleg, létezik még „médiaélet” (sic!) az RMDSZ-en kívül is, a FIDESZ pénzén. Én a helyeteken aggódnék, srácok, mert ahogy elnézem a dolgot, viktorka és hunorka egymás nyakába borulása után, rátok sem lesz már soká szükség, mint ahogy a bohócpártokra sem. Fogtok még ti is nyüszíteni a sajtószabadságról, ha nem jön több csekk Magyarból.

2017.01.06.

Tókos Imre Nagy tisztelettel emelem kalapom Rostás Szabolcs! Na így na!!!
2017.01.07.

pit A közszolgálati tévé magyar adásaihoz nem ér be a Fidesz keze. Az RMDSZé sem mindig...
2017.01.07.

Papp Sándor Zsigmond: Sajtó, szabadság

2017. január 06.

<http://www.maszol.ro/index.php/velemeney/74923-papp-sandor-zsigmond-sajto-szabadsag>

Leginkább a módszer az árulkodó.

A Népszabadság megszüntetésének (akkor még felfüggesztésnek hívták) rendkívül cinikus és aljas módja világosan megmutatta, hogy szó sem lehet gazdasági szempontokról. Sokkal inkább kicsinyes és kitervelt bosszúról, elhallgattatásról. Az utóbbi napokban, az Erdélyi riport megszűnése kapcsán Erdélyben is fellángolt a vita a sajtószabadságról. Hogy van, ha nincs? Mikor volt, mikor lehet újra?

Természetesen egyetlen kiadót sem lehet arra kényszeríteni, hogy finanszírozzon valamit, ha az az ő érdekét (anyagi, szellemi, politikai stb.) sérti. Önmagában a gazdasági ok még érthető lenne (a kutya sem olvassa), csakhogy minden hasonló befektető már eleve tudja, amikor belevág a kalandba, hogy egy kezén megszámolhatja azon komoly, nem bulvárral foglalkozó fórumok számát, amelyek önfenntartóak, netán nyereségesek az összmagyar piacon. Vagyis alapvetően nem a meggazdagodás reményében, hanem presztízsből, véleményformálás miatt tart fenn legtöbbször egy kiadó az Erdélyi riporthoz hasonló portált.

(Nyitok egy zárójelet: magam is ott voltam az Erdélyi riport indulásánál, de nem erre a lapra vagyok a legbüszkébb, ahol eddig dolgozhattam. Sok mindennel nem tudtam azonosulni, ami ott és ahogy megjelent, ezért is tartott viszonylag rövid ideig a frigy. Ugyanakkor az ott dolgozó kollégákat, az egykori Erdélyi Napló, Bihari Napló és ős-Krónika munkatársait mindig is nagyra tartottam, tőlük, velük tanultam a szakmát. S bár nem voltam rendszeres olvasója a fórumnak, az olvasottakkal se értettem mindig egyet, a szolidaritás nem lehet kérdés. Teszem hozzá: akkor sem, ha vadidegenek lennének.)

Ha a kiadó a Riport munkatársaival egyeztetve, jó előre jelzi, hogy gazdasági okok miatt kilép a portál mögül, időt hagy az újságíróknak, hogy más fenntartót keressenek, akkor szinte alig suttognának most politikai háttéralkukról, még ha azok mozgatnák is a szálakat. Az elegancia, a nagyvonalúság, a másik fél tiszteletben tartása semlegesítette volna a felháborodottságot. De így, ollóval elvágva, karácsony előtt húzva le a rolót, már nem kiadói, hanem (ön)hatalmi gesztus. (Egy okos hatalom, mondták ezt sokan a Népszabadság kapcsán, hagyta volna elsorvadni a lapot.) A módszer tehát leleplez és nem is hagy másfajta értelmezést, holott a végrehajtók épp ezt akarták elkerülni. Most már mindenki azt találgatja, hogy a Fidesz csápjai érték-e el idáig, vagy pusztán önszorgalomból szüntették meg a Riportot. Netán a kettő keveredett.

Persze ne legyünk naivak. Nem olyan kort élünk, amelyre a tervezhetőség, az értékek tiszteletben tartása vagy megbecsülése lenne jellemző. Még akkor is, ha azok nem nekünk csillognak a legszebben. (E tekintetben érdemes elolvasni a kárörvendő kommenteket.) Ezt a rovatot, ahova most írok, Ágoston Hugó, az erdélyi újságírás sokat megélt veteránja, indította el. Az, hogy ő már nincs itt, mint ahogy a rovat más szerzői sem, a fenti botrány miatt tovább erősíti a sajtószabadság erdélyi gyengülésének elméletét. Ráadásul a kiadó is egyezik.

Őszinte leszek: nem tudom, hogy milyen okok vezettek ehhez a helyzethez. Számos cikk, levél (köztük Hugóé is) átböngészése után sincs könnyű dolga az olvasónak, hacsak nem döntötte el jó előre, hogy kinek fog hinni. Az viszont biztos, hogy pontosabb kommunikációval, tisztább érvekkel, a helyzet érthetővé tételével megelőzhető lett volna mindez. Az igazság talán akkor sem derül ki, de egy illúzióval gazdagabbak lettünk volna.

Ágoston Hugónál alig ismerek jobb szerkesztőt és újságírót. (A Bukaresti élet, képek olvasása kapcsán gyakran jutott eszembe a példaképe, Megyesi Gusztáv.) Számomra az ő öröksége pont az a pluralitás, amit most nem szabad veszni hagyni. Az egyre szűkülő megszólalási lehetőségek idején már-már kincset ér az a felület, ahol még szabadon beszélhetek, beszélhetünk egymáshoz, egymással. Ha ez nincs, akkor végképp nincs értelme semminek. Marad az örök visszavonulás, az elhallgatás, a sötétség.

És ez, hacsak direkt nem erre játszik, egyetlen demokratikus politikai szereplőnek sem érdeke.

Zsombor Ferencz · Szép kis skizofrén írás. A szerző egy ideig az ER-nél dolgozott. Aztán nem tudott azonosulni azzal, ami és ahogyan ott megjelent. Felmondott. Most azonban a lap bezárása miatt szolidarizál. A sajtószabadság hiánya miatt kesereg, a lapátra tett rovatvezetőt és kollégáit siratja. Közben a takarítást levezénylő új Maszol-szerkesztőség kegyeltje, és ezt nyugodtan elmondhatja, ráadásul pénzt is kap ezért. Ez igen 😊:D 😊:D 😊:D. Schizophrenia Transsylvaniae [2017. január 6.](#)

Nagy István · Amikor egy portál főmunkatársa csak ilyet tud összehozni portálja fenntartójának művéről, akkor minek ír? [2017. január 6.](#)

Péter Donogán · Tanulságos elolvasni Udo Ulfkotte német szerző, a „Megvásárolt újságírók” című sikerkönyvét. [2017. január 9.](#)

Grausam Géza · http://foter.ro/.../20170111_egy_ketsegbeesett_fuggetlen... [2017. január 12.](#)

Albert Antal Orsolya – Erdmagyar citrancs

Albert Antal Orsolya

2017. január 07.

<http://szabadsag.ro/-/erdmagyar-citrancs>

Most éppen a hóhért akasztják. Azaz rólunk, újságírókról, publicistákról és azokról a szerkesztőségekről szólnak a legérdekesebb hírek, amelyekben naponta Önöknek készülnek a lapok, folyóiratok.

Elképzeltem a mezei olvasót, aki az elmúlt napokban ilyeneket olvashatott az Erdélyi Riport megszűnése/megjelenésének ideiglenes szüneteltetése kapcsán¹³: ”... azt a kérést, hogy az oldalon kevesebb legyen a politika, betartottuk. A véleményanyagokban is kerültük a konfrontációt, összesen 2-3 olyan alkalomra emlékszem, amikor telefonon felhívtak amiatt, hogy valami nem tetszett” vagy „Főszerkesztőként én sem utasítottam el soha szöveget, igaz, szerzőink, szerkesztőink felkészült, okos emberek, akik eleve nem is akarták feszíteni a húrt”. (Szűcs László, az Erdélyi Riport főszerkesztője) Vagy a másik most zajló folyamat, a maszol.ro véleményrovatának átstrukturálása háttéréről: „Zavartak a fenyegetőzések is, még inkább az, hogy az utóbbi időben már nem csak azt mondták meg, kiről/miről ne írjunk, hanem azt is, hogy milyen megadott politikai témákat kell feldolgozni és hogyan.(...) Zavart az is, hogy a rovatot a főszerkesztő feje fölött – a kampányban legalábbis – a kiadói igazgató irányította.” (Ágoston Hugó, a maszol.ro elbocsájtott vezető publicistája)

A félreértések elkerülése végett, hadd tisztázzam azt is, hogy az idézet szövegekben a többes szám harmadik személy (felhívtak, mondták) a két lap kiadójára, a Progress Alapítványra, illetve azok vezetőire vonatkozik.

Szóval elképzeltem az olvasót. És azon tűnődtem, hogy vajon meglepődött-e, hogy azt leírva látja, hogy egyes erdélyi magyar sajtóorgánumban milyen a viszony a kiadó és a szerkesztőség között? És vajon meglepődött-e azon, hogy napjainkban is odatelefonálnak, ha nem tetszik valami, hogy megmondják, hogy miről lehet, vagy nem lehet írni?

Attól tartok, nem is lepődött meg nagyon, csupán azon, hogy végre valaki ezt vállalta a nyilvánosság előtt.

A történetnek nyilván vannak nagyon fontos politikai vonzatai is – ki működteti a Progressst, kik a vezetői, hogyan kötődnek az RMDSZ-hez, milyen pénzalapokból gazdálkodik, van-e magyarországi indíttatása a lapok körüli változásoknak, stb.

De én azt hiszem, az enyhén meglepődött olvasót talán az is érdekli, hogy ha már ez így nyilvánosságra került, vajon ez mennyire általános jelenség, és hogy is van akkor a sajtó- és véleményszabadsággal, meg az objektív tájékoztatással?

Hát rosszul van. És igen, általános jelenség.

13 <https://erdely.atlatszo.hu/2017/01/04/fenyegetes-az-amikor-az-ember-fel-a-kollegai-felnek-igy-cenzuraz-a-progress/>

Vannak helyek, ahol megmondják, és vannak olyanok, ahol csak sugallják a „helyes” irányt. Sőt, legtöbb esetben még ennyire sincs szükség, hiszen hogyan is mondta Szűcs László? „..szerkesztőink felkészült, okos emberek, akik eleve nem is akarták feszíteni a húrt.”

Na, és ezzel van a legnagyobb baj!

Hogy bevett szokás, hogy vannak olyan témák, amelyeket jobb nem bolygatni, hogy vannak hibák, amelyeket azért nem muszáj felróni, hogy vannak emberek, akiket meg kell kímélni... és még sorolhatnám. Az ok egyszerű: mi kisebbségi magyarok vagyunk, nekünk össze kell fogni.

Igen, de milyen áron? Az építő kritika hiánya, az értelmes vita megszűnése, a túlkapások jelzése, a helytelen döntések számonkérésének elmaradása hogyan vezetheti jó irányba a közösséget? És milyen vezetés az, amelyet egy lehúzó vezércikk, egy alaposabb tényfeltáró riport megingat(hat)? Tényleg, nekünk csak ennyi jár? Igényünk sincs többre egy fanyar erdmagyar citrancsnál?

A jelek szerint nincs. Ugyan, hogyan is lenne, amikor a magyar nyelvű közszolgálati média is a politikum jóindulatának kiszolgáltatottja. És ez nincs jól. Az sem, hogy ez utóbbi elvárja, és az meg pláne nem, hogy az előbbi behódol (mert ugye a számlákat fizetni kell)!

Sokan írtak a napokban az alternatívákról, s hogy valamiféle kataklizmának kellene bekövetkeznie ahhoz, hogy e veszedelmes viszonyok megváltozzanak.

Szerintem jó pillanat lenne a változásra ez a mostani.

Elkezdünk beszélni róla. Tudjuk, hogy sokunkat aggaszt, mivé válhat egy közösség, amelynek életében egyre gyűlnek a tabuk. Itt a lehetőség megmutatni: az erős képviselő nem attól erős, hogy olyannak festik holmi kiszolgáltatott firkászok. Az erős képviselő elszámoltatható, becsületes, nyitott és a közösség iránt elkötelezett. És itt a lehetőség megmutatni: vannak szerkesztőségek, vannak újságírók, amelyek nyitott szemmel járnak, felkészültek, kérdeznek és csak az érvényes válaszokat fogadják el. (Igen, ennek ára lesz, legalábbis kezdetben. Nem kizárt, hogy elmegyünk kertésznek, tanárnak, vagy porszívó ügynöknek a megélhetésért. De aki írni akar, akkor is írni fog – jobbat, szebbet, igazabbat)

Lehet beszélni finanszírozási lehetőségekről (a hazai befektetők felelősségéről is például!), ideológiák fontos vagy kevésbé fontos voltáról, és kell, ó, nagyon kell beszélni a sajtómunkások kiszolgáltatottságáról, megalkuvásra való képességéről.

És nyilván, a új útról, amin el kell indulni. Hacsak nem akarunk mindannyian belefulladásba abba a citrancsszagú mocsárba, amivel amúgy privátban, négyszemközt, nem hivatalosan és „off the record” már mindenki torkig van, csak éppen nem ír, beszél róla – de hát ez sem meglepő, ugye?

Váradi Nagy Pál · Ideje volt mainstream újságba is leírni ezeket. És újra és újra le kell írni. Csakhogy.

Volt egy bejegyzésem októberben, amelyre magánban reagáltak sokan. Nyilvánosan alig. Pedig >>a nyilvánosság előtt vállaltam és vállalom<<, s a rendőrségen is beszámoltam a tapasztalataimról. Más mostanra a helyzet? <https://www.facebook.com/varadinagypal/posts/10208388135275077>

Volt petíció, írtunk nyílt levelet, nem nagyon került be a sajtóba. Más mostanra a helyzet?

Azokat az embereket, akik felelősségteljes helyzetben, pozícióban vannak – például ugye újságírók, minden egyes újságíró – személyes felelősség terhel azért a helyzetért, ami a sajtóban fennáll. Kit több, kit kevesebb, de az egyes újságírók felelőssége személyes.

[2017. január 7.](#)

Zsombor Ferencz · „Szerintem jó pillanat lenne a változásra ez a mostani.” Amíg tendenciózusan etették-itatták a ballibákat, addig miért nem volt alkalmas a pillanat? Mostanáig miért nem gyűjtöttek aláírásokat a szólásszabadságért egyoldalúan aggódó farizeusok? Most, hogy egyesek rájöttek, hogy mennyire egészségtelen a töltött liba, és már nem etetik őket, csak most lett ennyire nagy a baj?

[2017. január 7.](#)

Nagy István · Csak akkor fáj, amikor csontig ér...

2017. január 8.

Damó István · És a német sajtó migránsügyben hogy áll?

[2017. január 7.](#)

Hilda Halász · „erdmagyar citrancs” – vajon van olyan erdélyi magyar, aki használja a citrancs szót? Szerintem rémesen hangzik. (tudom, megragadtam a lényegét...)

[2017. január 7.](#)

Neda Zoltán · Es a temat feszegeto nyilt levelunket miért nem merte ezelott 3 hettel a Szabadsag lekozolni?

[2017. január 8.](#)

Szűcs László – Széteső után köpönyeg

2017. január 05.

http://erport.blog.hu/2017/01/05/szeteso_utan_koponyeg

SZŰCS LÁSZLÓ mozaik-jegyzete az Erdélyi Riport működésének felfüggesztésével, illetve a szerkesztőség blognak eresztésével kapcsolatban.

A legnehezebb hetvenhatedjére is összefüggő választ adni a *Mi történt?* kérdésre. Nem csupán az önisméltás unalma miatt, hanem mert kihallom a kételkedést, amikor sokadszor elmondom: azt, amit tudunk, megírtuk most is, nincs mit hozzátenni. Nem hallgattunk el semmit.

Megtisztelő, hogy az eltűnésünk szinte kizárólag a szélsőjobbos kommentelők körében lobbantotta fel az örömtüzeket. Mintha a döntéshozó az ő kedvükben akart volna járni.

Végigolvasom a petíciót aláíró neveket és azt mondom: megérte.

Pár napja vitaszínházat szerveztünk Váradon az erdmagyar sztereotípiákról. Az a gyanúm, hogy a Riportot is elsősorban a sztereotípiák csinálták ki. Mondok erre példát. Egykor volt, kedves kolléga közli: sajnálom, ami veletek történt, de mostanában alig volt, amivel egyetértsek a lapban. Kérem, említsen néhány ilyen írást, TÉNYLEG kíváncsi vagyok. Rövid csend után azt mondja, igazából azokkal a szövegekkel szemben van kifogása, amiket nem írtunk meg.

Több lábon állni nagyobb biztonságot jelent. De mit csinálj, ha többen is állnak a lábodon?

Amikor sokadjára olvasom – mazochista lelkülettel – a nyilván semmilyen számadatra nem támaszkodó kommenteket a rengeteg pénzről, amibe kerültünk, eszembe jut a minimálbér feléért havonta remekelgető Szilágyi Ali, aki a nyáron kizárólag a saját zsebpénzéből hozta össze a tíz részes olaszországi (pontosabban lombardiai) riportsorozatát. Ma nem látok olyan szerzőt a hazai sajtóprérin, aki ezt utána tudná csinálni ezen a színvonalon. Inkább faragott volna helyette naponta féltucat bulvárhírt, most ő lehetne a nagy klikkvadász, a kedvenc udvari hírlapíró, ő oszthatná a kopipészt.

Leghangosabban a soha le nem írt mondatainkért kárhozzatnak azok, akik a legjobb mondatainkat viszont el sem olvasták.

Azt állítja egy fiatal médiakutató: az *Erdélyi Riport* a halálával vált igazán ismertté, értékes brand-dé. Pedig ami körülöttünk zajlik, az egy brand-kívüli állapot.

Hasznos a vita, mint síugrónak a szembeszél.

Látom a bukaresti Magyar Adás szolidaritását, és megint azt mondom: megérte. Köszönjük, kedves bukaresti televíziós kollégák!

A kiadó színeváltozása: December 22.: megszüntetjük! Január 3.: érdekessé és olvasmányossá tesszük. Ez ám a progresszió!

Mondd, Ármin, ha csak annyit írok le, hogy Mészáros Lőrinc, Habony Árpád, az már balliberális bullshit?

A száznál is több napi telefonbeszélgetés hétfő óta általános zajjá áll össze a fejemben. Keveredik a lényeges a lényegtelenel, egy idő után kétségbeesetten jegyzetelni kezdek, hogy kinek mit, hogy kitől mi. És ki az, akit vissza kellene hívni.

Akik körében lassan szitokszóvá váltak azok a fogalmak, hogy szocialista, liberális, s a kettő együtt fokozottan, azok éppen egy baloldali-liberális kormánykoalíció partnerei. Ja, hogy ők románok? Az más.

Hányszor eszembe jutott a héten szegény, drága Abigél. Most milyen okosan, határozottan tudná kezelni a helyzetet. Bejönne, az asztalom sarkára dobná a táskáját, töltene a kávéból, rágyújtana, s már mondaná is a hogyan továbbot. Az egyik macska közben ráfeküdne a táskájára.

Gyerekek, mit adunk fel, a harcot vagy a leckét?

Péter Bányai · Gratulálok, erőt, minden jót kívánok mindannyiatoknak
2017. január 5.

Judit Veszely Szívesen olvasom a híradásokat, sok sikert kívánok!
2017. január 6.

Attila Kelemen · Mondd, Ármin, ha csak annyit írok le, hogy Mészáros Lőrinc, Habony Árpád, az már balliberális bullshit? -- Az természetesen nem. Te te is nagyon jól tudod, hogy nem erre gondolok, hanem a Riport cenzúra előtti előtörténetére. Nézzük végig a Riport címdoldalait és csináljunk statisztikát abból, hogy melyik politikusok jelentek meg. Lehet, hogy tévedek, lehet, hogy elkerülte a figyelmem, de nem olvastam olyan véleményt a Riportban, ami a szocik felszínes és előítételes nemzetpolitikájának a bírálata lett volna. A Riport ugyanúgy igazolta vissza a szoclib politikákat, mint most számos romániai magyar média a Fideszét. Ezt, romániai magyar perspektívából problémásnak tartom, mármint azt, hogy pannon ideológiai – és érdekcsoportok mentén sorakozunk fel. Miért? Mert ha valamivel, ezzel koptatjuk „identitásunkat”. De nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy a Riport felszámolása nagyot durrant. Bízom abban, hogy **Nagy**

[Debreczeni Hajnal](#) keresi a megoldás a helyzet pacifikálására. A minimum nyilván az, hogy az archívumot és a nevet megkapjátok, én ebből nem engednék.

[2017. január 6.](#)

[Matekovics János Zoltán](#) · De jó, hogy újra olvashatom.

[2017. január 6.](#)

[Eszter Lang](#) Köszönöm, hogy vagytok!

[2017. január 6.](#)

Demény Péter – [A hasznos idioták szabadsága](#)

http://jodemenysegfoka.blog.hu/2017/01/06/a_hasznos_idiotak_szabadsaga

Sok víz lefolyt mindenféle folyókon, mióta a beadvány elindult. Hogy 683 aláírásnál tart, az örömmel tölt el; mélységesen elkésérít viszont néhány dolog.

„Întrebarea e de ce i s-au scos ochii?” — tette fel a retorikus kérdést egykori szomszédasszonyom, amikor Sütő András szemét kiverték. Mintha akadna mentség, sőt, jó ok arra, hogy elvegyék egy ember szeme világát! Ezt az attitűdöt fedezem fel sok kommentelőben; az egyik be is írta: „Nem mindegy, hogy mi szűnik meg!” Én azonban azt hiszem, hogy teljesen mindegy, annál is inkább, mert az Erdélyi Riport nem buzdított senkinek a megölésére, nem lehetetlenített el senkit, és mindig távol tartotta magát az alpári hangnemtől.

Elszomorít tehát, hogy akad, aki mentséget talál egy teljes szerkesztőség felfüggesztésére, semmitmondó nyilatkozatot ad ki, esetleg elmagyarázza, hogy az a szerkesztőség soha nem volt szabad, miközben ő maga Kossuth-díjas dörgölődő volt, amikor még megtehetette, és megsértődik, hogy ma már a nyelvére sem tartanak igényt. El az is, amikor másvalaki elmagyarázza, hogy kár ugyan, ha megszűnik egy szerkesztőség, de hát annak amúgy sem kellett részt vennie a „csúnya” (brrrr!) piacgazdaság gyilkos versenyében – mégpedig azért, mert sem a Riport, sem a Maszol szerzői-szerkesztői nem úgy éltek és élnek, mint Marci Hevesen, és a máshol dolgozó újságírók zöme sem reflektál olvasói igényeire, csak kiszolgálja őket; ezzel szemben a Riport legjobb szerzői reflektáltak a világra, és nem szolgáltak ki senkit. Elkésérít az is, amikor valakinek az év híre, hogy a Riport végre megszűnt, és nyáladzva várja, hogy a Transindex is megszűnjön.

A legjobban azonban az késérít el, amikor valakik, sokan, nem veszik észre, hogy cseppet sem függetlenek, hanem a „gögös szolgálékiség” (© Kovács András Ferenc) megtestesítői, a nyelvvel loholás bajnokai, azok, akiktől bármi lehet, csak magyar legyen. Ők azok a „hasznos idioták” (© Lenin), akik bármit lehetővé tesznek. Attól tartok, egyre inkább az ő világukat éljük.

Farkas Réka – Pártunk és a sajtó

http://www.3szek.ro/load/cikk/98510/partunk_es_a_sajto_szova_tesszuk

2017. január 6.

Farkas Réka

Nem véletlen, hogy a kampányban éppen az erdélyi magyar oktatás és sajtó helyzetére igyekeztek ráirányítani a figyelmet egy petícióban értelmiségiek, és az sem, hogy a választások után újra nyomatékosították a korábban megfogalmazottakat: az oktatás esetében fokozottabb szerepvállalást várnának az RMDSZ-től, a sajtó, a nyilvánosság tekintetében azonban éppen az ellenkezőjét, úgy vélik, a pártnak tartózkodnia kellene a rendelkezésére álló kontrollmechanizmusok működtetésétől.

Felvetésük jogos, hisz az elmúlt két és fél évtizedben a szövetség nemcsak élt, de gyakorta visszaélt hatalmával, pénzosztóként – ő rendelkezhetett a kormány által az erdélyi magyarságnak juttatott, adólejeinkből visszaosztott eurómilliók fölött – jutalmazta azokat, akik kedvére tettek (írtak), az anyagiak megvonásával büntette, akik bírálatot mertek megfogalmazni. Néhány esztendő t leszámítva, amikor valamelyest érvényesülhetett az arányosság és méltányosság elve, látszatkuratóriumok látszadöntései alapján osztogatták a tíz- és százezer lejeget, jutott a hűséges csatlósoknak, és egy fityinget sem kaptak az „ellenségek”. És mindazok, akik részesültek a párt jóindulatából, szemet hunytak a helyzet visszássága fölött, eszükbe sem jutott megkérdőjelezni a pénzelosztás módját, esetleg bojkottálni az elvtelenséget, szolidaritást vállalni a kisemmizettekkel, akiknek éppen úgy joguk lett volna a közpénzhez, hisz bár nem a pártot, de az erdélyi magyar olvasókat szolgálják. Nem tették, és senkinek nem jutott eszébe a sajtószabadságot félteni.

Csakhogy most az RMDSZ – közvetve egy alapítványán keresztül – megszüntette egy világhálóra felköltöztetett hetilapját, és felmondott központi hírportálja több publicistájának. Megtehetette, mert mindkét sajtóorgánum teljes alárendeltségébe tartozott, tartozik. Elindult a találgatás, mi állhat a döntés hátterében: vannak, akik Orbán Viktort vádolják, állítják, ez volt az ára a kampányban nyújtott támogatásának, hogy az irányt váltott szövetség így próbálja elhallgattatni az erdélyi balliberális sajtót, sőt, olyan is akadt, aki már a sajtószabadság végét vizionálta. Mások a szövetségen belüli erőviszonyok átrendeződést látják a tisztogatásban, a Markó-éra végleges lezárulását, a Kelemen Hunor körüli érdekcsoportok közti harc hozadékaként értékelik a történeteket.

Bármi áll a döntések mögött, minden megszüntetett, felszámolt véleménynyilvánítási fórumért kár, még akkor is, ha gyakorta az általunk képviselt elvekkkel, eszmékkkel ellentétes álláspontot hirdettek. Hisz a szabadság egyik alapfeltétele, hogy mindenki elmondhatja, kifejtheti pró és kontra érveit, erre lehetőséget, teret kap. Kár, még akkor is, ha nem kellett megbirkózniuk a csúnya piaczgazdasági feltételekkel, ha nem kellett harcolniuk minden olvasóért, minden reklámért, mert ők kapták a pénzt, havonta kiutalta a párt. Nagy kár, mert jól mutatja, milyen mértékben vált az RMDSZ alárendeltjévé az erdélyi magyar sajtó nagyobbik része, mennyire elkényelmesedtek, hisz nem kellett függetlenként nap mint nap bizonyítaniuk életképességüket. És jelzi a veszélyt, hogy e kiszolgáltatott médiumok bármikor felszámolhatóak, a nagy döntések hozói elzárhatják a pénzcsoport, ha elégedetlenek a megjelenő, elhangzó véleményekkel.

Ismét bizonyosságot nyert, mennyire torzzá vált a demokratikus alapszabályokat semmibe vevő egypártrendszerre alapozott erdélyi magyar társadalom. A helyzet hátulütői mindegyre előbukkannak, és bár politikai életünk főszereplői csak nemrég ünnepezték a nagy összefogás hozta sikert, rövid idő után kimutatták foguk fehérjét a hatalom régi-új birtokosai. Ezúttal a sajtón, méghozzá a nekik elkötelezett, általuk finanszírozott médián csattant az ostor. Most csak egy online lap szűnt meg, néhány újságíró maradt állás nélkül, holnap azonban újabb és újabb újságok, rádiók válhatnak fölöslegessé, kényelmetlenné. Mert a párt, néhány vezetője, befolyásos embere így látja jónak. Megtehetik, hisz ők rendelkeznek a pénzzel, a hatalommal, és amíg nincs többpártrendszer, nincs kontroll, a még talpon maradt, a tőlük és támogatásuktól független sajtón kívül nem is lesz, aki ezt szóvá tegye.

Péter Bányai · Gratulálok a szerzőnek,,tömören, a lényegre tapontott
Jan 6, 2017

Santa Adam · Többpártrendszer többpártkontroll ... már elnézést.
Jan 7, 2017

Kalman Kiss · Gratulálok a szerzőnek.
Jan 8, 2017

Dénes László · „néhány újságíró maradt állás nélkül,” – ez pontatlan, sőt valótlan állítás, az érintettek ugyanis mellékjövedelemért dolgoztak a két szóban forgó orgánumnak.
Jan 8, 2017

Fészbúkon

meyereva Pártunk nagyon profin üzi az „oszd meg és uralkodj” sémát. Semmilyen módszertől nem riadnak vissza. Kicsi kutya nagytól tanul, itt a nagykutya a fidesz. Nemrég volt ott is egy ellenzéki sajtóorgánom körül egy kis buli. A 3szek is maradhatott volna régi székhelyén, ha jól nyal. Nem jött össze. Pedig, aki jól nyal, annak jutalom jár. Zsíros posztok, mint a minap a Bakondi fia, aki banki hitelügynökből avansált az Északmagyarországi vízügy vezérigazgatójává. Szentgyörgyön is van ilyen példa döggivel. De visszatérve a lényegre, amíg a nép ezeket a köpönyegforgatókat választja, addig két dolgot lehet tenni: 1. Kitartani, 2. El lehet menni. Sokan választották a második lehetőséget, de az elsőt még többen és ezek azok, akik egy jobb, érték alapú jövőt itt képzelnek el.
2017. január 6.

Ferencz”...a Markó-éra végleges lezárulását...” Ló döglött, hám ürült, öszvér került...
2017. január 6.

belaba Anak kel adni a penzt aki megerdemli potyara ne szorjak szanaszet
2017. január 6.

sznaron44 Réka csak gratulálni tudok,hogy vagy és még a fáradság sem érződik írásaidból. Én kezdtem fáradni,egy kis szünetet tartottam de újrakezdem.A 25 év alatt nem tettem semmi hasznosat pedig több alkalommal a kormányba voltak,hadd ne soroljam a választások előtti rengeteg ígéretet amiből semmi sem valósult meg.Az Autonómia státútuma a szemétdombjuk alól hol előkerül,hol újra rádobnak egy rakás szemetet. A népnek nem szolgáltatták vissza az elkobzott javait, tulajdonait sem erdőket sem földeiket,de amit Ők tudtak azt leloptak a kifosztott néptömegektől. A pereimbe

minden alkalommal beleírták kiemelt sorral „ieste de interes national a nu restitui aceste imobil ” az az ,nemzeti érdek az épület nem visszaszolgáltatása !Az egyházak is csak egyfolytában a saját ingatlanaira vonatkozólag nyilatkozik,feltette valaki valaha is a kérdést,az egyháznak honnan volt a tulajdona,nem a Jóisten adta hanem az adakozók és adományozók,nem de !!!

2017. január 6.

Szabó Csaba – Atmosferă de răscoală profesională în presa maghiară din România

<http://corbiialbi.ro/index.php/contact/915-atmosfera-de-rascoala-profesionala-in-presa-maghiara-din-romania/>

Csaba Szabó – Cluj Napoca

Atmosferă de răscoală profesională în presa maghiară din România

Presa maghiară din România este într-o situație aparte. Rolul său este acela de informare a maghiarilor în privința evenimentele din România, editând și prelucrând mai ales știri și tematici care se leagă de comunitatea maghiară. După revoluție s-au fondat și refondat numeroase organe de presă, satisfăcând cererea maghiarilor de a primi informații de toate genurile (inclusiv sportive) în limba maghiară.

Cererea aceasta pentru presa bogată în limba maternă a scăzut cu timpul (la un moment dat au existat chiar și două săptămânale satirice), și încetul cu încetul și presa maghiară – ca și cea română – și-a găsit făgașul dictat de “economia de piață”. Câteva cotidiene, ziare județene, săptămânale, la care se adaugă presa online, foarte bogată și apreciată. S-a rezolvat și problema radioului (și Clujul și Târgu Mureșul având în cadrul Radio România timp maxim de undă) și a televiziunii (în cadrul TVR existând departamente sau redacții maghiare, cu programe conforme cererilor maghiarilor). Dacă la aceste organe adaugăm televiziunile și radiourile private care emit în limba maghiară, putem spune că – cel puțin pe hârtie – informarea maghiarilor, în limba maternă, este rezolvată acceptabil.

Desigur, problema distribuirii lasă deseori un gust amar acestei reușite. Presa scrisă ajunge foarte greu (sau deloc) la cititori, vânzarea la chioșcuri ramâne anevoioasă deoarece maghiarii trăiesc dispersați în orașe dar și în multe regiuni ale Transilvaniei. Chestiunile legate de distribuire nu sunt specifice doar populației maghiare, majoritatea acestor neajunsuri fiind prezente și pentru presa de limbă română.

Problema foarte gravă a presei de limbă maghiară din România este criza profesional-identitară, ceea care are rădăcinile în însuși statusul minoritar. Jurnaliștii maghiari sunt nevoiți să devină de multe ori un soi de contabili și avocați ai maghiarilor, ei fiind singura sursă de informare a lumii despre nedreptățile comise împotriva comunității. Într-un caz antimaghiar de exemplu – nerespectarea unor legi scrise sau nescrise –, presa românească tace de obicei, tăcerea devenind cu timpul izvorul unei atmosfere de complicitate generalizată. Jurnalistul maghiar, pe de altă parte, se vede obligat să relateze des și pe larg despre aceste cazuri, dar cum toate problemele ajung la UDMR pentru rezolvare, între presa maghiară și UDMR apare o relație nefiresc de apropiată.

În majoritatea cazurilor problemele nerezolvate ale maghiarilor obligă presa maghiară să se grupeze – la diferite distanțe – în jurul UDMR, deoarece de altundeva nu are de unde primi ajutor juridic, moral și chiar financiar. Acest fenomen a fost la început cât de cât acceptabil – politicul neamestecându-se foarte mult în politica editorială –, dar odată cu schimbarea de generații la nivelul presei maghiare, dar și din UDMR, această relație de semi-subordonare a devenit tot mai neplăcută. În România nu prea există vreun organ de presă în limba maghiară – cu anumită greutate – care să nu fie legat cumva de UDMR. Această situație de capcană, nu-i convine neapărat nici UDMR-ului,

căci astfel dispăre controlul presei la adresa politicului, ceea ce într-o comunitate sănătoasă are rezultate catastrofale.

Odată cu creșterea presiunii statului asupra maghiarilor (nerespectarea legilor, renaționalizarea clădirilor retrocedate, etc.) presa maghiară și UDMR merg mână în mână, deoarece presa românească nu se interesează de facto de aceste probleme văzute ca fiind strict ale maghiarilor.

Anul 2016 a fost primul an când nemulțumirea jurnaliștilor maghiari a atins pragul protestului civic. În câteva luni s-au formulat două petiții legate de acest mariaj din interes între presa maghiară și UDMR.

Protestele au început odată cu contestarea de către jurnaliști a competenței acelor persoane din UDMR care ajung în poziții cheie pe criterii mai mult politice decât profesionale. Aceste proteste, firave însă, nu aveau nici o șansă – marea majoritate a jurnaliștilor maghiari neavând nici timp, nici energie, ori curaj să se lupte cu aceste persoane protejate în felul lor de UDMR –, până când, în cele din urmă, a apărut jurnalistul Sipos Zoltán (Átlátszó Erdély), care a început să pună bazele unei noi forme de jurnalistică în cadrul presei maghiare din România: ancheta serioasă, nemiloasă.

După primele rezultate ale acestor anchete – demisii, demascări –, presa maghiară liberă a primit o gură de oxigen, o parte a membrilor săi încercând să se grupeze, să se informeze, să creeze mici asociații, redacții de protest.

Un nou val de protest s-a declanșat în aceste zile, având ca punct de pornire suspendarea unui portal maghiar, al cărui redactori fac dezvăluiri pe forumuri de socializare despre imixtiunea politicii în activitatea jurnalistică.

Atmosfera de revoltă este întărită și de starea generală proastă a presei maghiare, jurnaliștii acuzând UDMR că nu se interesează îndeajuns de situația presei, că nu face pași concreți pentru noi angajări, nu comunică, lăsând redacțiile în limba maghiară din sfera publică să lucreze în condiții foarte grele.

Corbii Albi asigură toți colegii din presa maghiară – implicați, vrând sau nevrând, în aceste proteste – de sprijin moral, oferind spațiu pentru publicarea materialelor aferente, redactate în limba română. Corbii Albi nu judecă pe nimeni, având o experiență bogată în fenomenul absolut special al presei minoritare din România. Ceea ce propune Corbii Albi, este inițierea unui fond comun pentru redacțiile maghiare pentru a putea realiza reportaje de teren, deoarece prin aceste deplasări în provincie se deschide o altă poartă a informării – informații care vorbesc de la sine despre probleme. Corbii Albi sunt convinși că odată cu autoreglementarea breslei jurnaliștilor maghiari, multe din problemele enumerate mai sus pot fi rezolvate absolut rezonabil.

Balázs-Pál Előd – Válasz a Maszol.ro szerkesztőinek

<http://bpelod.transindex.ro/?cikk=1242>

2017. január 9.

Balázs-Pál Előd

Kedves Maszolos szerkesztők, A Kelemen Attila Ármin publicisztikája (Az Erdélyi Riport megszüntetése kapcsán – <http://kelemen.transindex.ro/?cikk=1241>) nyomán született írásotokra (Tényleg méricskéljük, hogy kié a nagyobb? Válasz Kelemen Attila Árminnak – <http://www.maszol.ro/index.php/velemen/74909-tenyleg-mericskeljuk-hogy-kie-a-nagyobb-valasz-kelemen-attila-arminnak>) reagálok.

A nézettségi mutatókról

Nem akarok számháborúzni, de néhány adatot azért érdemes rögzíteni. Az tény, hogy a Maszolnak több egyedi látogatója van, mint a Transindexnek. Másrészt – bár egyáltalán nem tartom célravezetőnek egyetlen nap statisztikái alapján méricskélni a dolgokat, és szerintem maga a választás is az urnák nyitásától az eredményhirdetésig tart – az is tény, hogy a választás vasárnapján a Transindex breaking news címlapját 32777-en nézték meg. A Maszolon nem volt bréking, a normál címlap 16284-en, a választási percről percrét (ami két címen futott) 22546-an nézték meg éjjelig. Persze ez maximum azt jelenti, hogy a Transindex hírfolyama több ember számára volt releváns, vagy csak azt mutatja, másként épül fel a két lap látogatottsága, mások az olvasói szokások. Ha a nap legolvasottabb híreit hasonlítgatjuk, akkor megint csak a Maszol vezet. Mondom, nem akarok számháborúzni, ezeket pont azért írtam le, hogy rámutassak: a számokat sokféleképpen lehet értelmezni, főleg, ha sok van belőlük.

Viszont nem értem a felháborodásokat azzal kapcsolatban, amit Kelemen Attila Ármin írt. (Egyébként a szövegében a Maszol nézettségére vonatkozó – valóban, elég nagyívű – kanyar célja csupán annak az alátámasztását szolgálta, hogy a nézettség nem minden, és hogy a Riport kifejezetten értelmiségieket célzó tartalmának párszázás nézettségét nem érdemes például a Maszoléhoz hasonlítani.) Pont az általatok közzétett adatsor mutatja, hogy a négy legolvasottabb anyagotok közül kettő bulvártartalom, az egyik egy balesetes, a másik egy szinte-balesetes hír. (Ha a két percről percréteket egy anyagnak számolom; ha a percről percréteket nem számolnám anyagnak, mert azok a választási híreitek linkgyűjteményei, akkor a három legolvasottabb anyagotokból kettő bulvár). Az 50 ezres facebook-közösségek jelentős részét eleve ilyen típusú tartalmakkal (és iPades nyereményjátékkal) toboroztátok össze, normális, hogy erre is kattintanak, még a választások napján is. És nincs is ezzel semmi baj. A ti dolgotok, mivel növelitek a nézettséget, de akkor ne sértődjétek meg, ha ezt valaki néha szóvá is teszi.

A másik számításotok, a december 11-i 120 ezres oldalletöltés – <http://www.traffic.ro/statistici/maszol.ro/afisari/2016-12-11.2016-12-15> – mínusz a két hír kapcsán: marad 107 ezer. A Transindexen aznap – 98 ezret kattintottak <http://www.traffic.ro/statistici/transindex.ro/afisari/2016-12-11.2016-12-15> –, a Székelyhonon meg – 128 ezret – <http://www.traffic.ro/statistici/szekelyhon.ro/afisari/2016-12-11.2016-12-15> . Ti ezt írjátok: „Ha ezeknek a kattintásoknak a számát levonjuk az aznapi oldalmegtekintéseink számából,

akkor is olyan eredményt kapunk, amellyel messze meghaladjuk a többi erdélyi magyar hírportál nézettségét a választások napján.” Mindenki döntse el magának, mennyire igaz ez az állítás.

Egyébként meg örvendek, hogy pont a szerdai napot hoztátok fel példának. Furcsa kissé, hogy egy január 4-i, átlagos szerdai nap veri nézettségben a választások napját. Egyébként nem volt annyira átlagos ez a szerdai nap, két rendkívül fontos dolog is történt: Kovács Péter lemondott az RMDSZ ügyvezető elnöki tisztségéből, illetve beiktatták az új román kormányt. Ehhez képest nálatok az aznapi nézettségugrást az a hír hozta (valahol érthető módon, hiszen sokakat közvetlenül érint), hogy nőnek a gépkocsivezetőkre kiróható büntetések.

Elemezzük kicsit ennek a hírnek a történetét. A Facebookra ezt a hírt egy clickbait címmel hoztátok ki, amiből nyilván nem derült ki, hogy konkrétan mi a nagyon rossz hír az autóvezetők számára (szakállas blöff).

Másrészt a hír rendes címével (Közúti bírságok: februártól 10 százalékkal nő a büntetőpont értéke) is baj van, ugyanis valótlanúságot állít. Összekever két teljesen párhuzamos dolgot, és azt állítja, 10%-kal nő a büntetőpont értéke. A büntetőpont a mindenkori minimálbér 10%-a, azaz eddig 125 lej volt (az 1250 lejes minimálbér alapján), februártól meg 145 lej lesz (a minimálbér 1450 lejre emelésének következményeként). 125 lejnek a 10%-a 12,5 lej, vagyis ha igaz lenne a címetek, akkor a büntetőpont értéke 137,5 lejre kellene nőjön. Erre a tévedésre egyébként több olvasótok is figyelmeztetett kommentben, de azóta sem lett javítva a hiba. Nyilván, mindenki hibázik, de minél több emberhez jut el egy adott cikk, annál nagyobb a felelősség. Ebben az esetben két csíkszeredányi embert tájékoztattatok félre (a publikus számlálótok szerint 77 ezren olvasták a hírt megjelenése óta), miközben egy percbe telt volna módosítani a hír címét. De ez a szerdai nap azt is jól mutatja, hogy mi a nézettség képlete: egy, rendszerint a Facebookon kattintáscsalogató címmel megosztott (és esetenként fizetett hirdetésben nyomott) anyag viszi a hátán a napot.

Szerintem nem Attila veszi a ti munkátokat semmibe, legfennebb ti csapjátok be saját magatokat. Miközben a Maszolon nagyon sok értékes tartalom van, ti elsősorban nem ezekkel próbáltatok nézettséget növelni, hanem Facebookos clickbaitekkel, autóbaesetekkel, gyilkosságokkal, időjárással, debreceni négyes ikrekkel.

(Tényleg, van egy söre annak, aki elmagyarázza, mi értelme volt ezt fizetett hirdetésben nyomatni.)

Szóval kicsit olyan ez, mintha ti úgy gondoltátok, hogy egy Indexet írtok, az olvasóitok meg azt gondolják, hogy egy Blikket olvasnak. Emiatt aztán elég nehéz megfogni, kinek is szól a Maszol. Értem azt a logikát, hogy az utóbbi években már nemcsak az értelmiség van fenn a neten, és „le kell menni a nép közé”. De akkor gondolkodjatok el azon is, mivel tudjátok megtartani azokat az olvasókat, akik a Facebookról bekattintanak egy balesetes hírre, majd tovább is állnak. Gondolkodjatok el azon, hogy megéri-e clickbaiteket használni a Facebookon, és gyakorlatilag átverni az olvasókat (nem én vagyok az egyetlen, aki emiatt letiltotta a faláról a Maszol Facebook-oldalát). Bár a legjobban annak örövendék, ha amellet, hogy annak örövendeztek, hogy ti vagytok a legnézettebb és leglátogatottabb romániai magyar portál, végre elkezdenétek azzal foglalkozni, hogy a minőségi tartalmaitokat részesítsétek előnyben.

Nyilván, semmi jogom beleszólni a munkátokba, nem is ez készített írásra, hanem az, hogy az erdélyi magyar médiát mindannyiunk közös ügyének tartom, ezért aztán egyáltalán nem mindegy

nekem, milyen is az a média. Ezért is szeretném, ha annak a felelőségnek a tudatában folytatnátok a munkátokat, hogy ti vagytok a legolvasottabb portál, ahol jó újságírók dolgoznak, akik megérdemelnék, hogy nekik köszönhetően legyen nagy a Maszol.

A tágabb kontextus

A romániai magyar sajtó utóbbi 27 éve sajnos nem a gazdasági jellegű sikertörténetekről szólt. A kilencvenes évek lázas lapalapítási korszaka, a kommunizusból átmenekített megyei lapok új alapokra helyezése, a helyi kereskedelmi rádiók beindulása után jött a kijózanodás kora, és a 2008-as gazdasági válság utánra teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy önerőből csak ideig-óráig képes fennmaradni egy sajtótermék. Magyarul: a romániai magyar média nem tud megélni a piacról. Így aztán piaci verseny sincs. A hirdető, ha vannak egyáltalán (annyian biztosan nincsenek, hogy mindenkit eltartsanak), már rég nem oldalletöltéseket számolgatnak, ők is tudják, hogy ha tömegeket akarnak elérni, arra ott a Facebook meg a Google Ads. Ha egy hirdető portálon hirdet, azért teszi, mert érdemesnek tartja a nevét összekapcsolni a portáléval, vagy mert a portálnak van egy nagyon határozott karaktere, ennek köszönhetően pedig alkalmas egy adott célcsoport célirányos elérésére.

Egyébként az online média helyzete világszinten sem rózsás, a hirdető a hagyományos csatornákról nem ide, hanem a közösségi médiába vándoroltak át, miközben pont a közösségi média hatásának betudhatóan a semmiből jövő „tartalomszolgáltatók” pár hét alatt le tudják nyomni nézettségben a nagykutyákat clickbait megosztásokkal (azaz alapvetően súlytalan tartalmak, kevésbé fontos hírek szenzációhajhász találású, gyakran félrevezető címekekkel, felvezetővel történő megosztásával a közösségi médiában), álhírekkel. Ezt mindenki tudja, akinek köze van az online-hoz, de (szerencsére) nem mindenki hajlandó élni vele.

Nyilván, a helyzet eléggé lehangoló. De azért vannak ebben lehetőségek is. Én például azt a lehetőséget látom, hogy ha már a sajtó léte nem közvetlenül azon múlik, hogy ki hány példányt ad el, vagy hány kattintást tud behozni, akkor fordítsuk az energiáinkat minőségi tartalmak gyártására. Ehelyett viszont azt látom, hogy a minőség helyett szépen lassan mindenki a kattintásokra hajt, olyan szinten, mintha azon múlna az élete, vagy legalábbis a munkahelye. Pedig bárki is adja a pénzt, nem hiszem, hogy kizárólag a nézettség számítana neki. Nem hiszem, hogy egyenlőségjelet tenne a(z) egyébként szeniálisan jó, ezúton is gratula érte) Nagy Mária-interjú – <http://www.maszol.ro/index.php/kultura/73123-mindent-megelt-es-megirt-helyettunk-szilagi-domokosra-emlekezik-egykori-elettarsa-nagy-maria> – és egy random gyilkosságos hír közé, csak azért, mert mindkettő kábé ugyanannyi olvasót hozott.

Jó és eredményes munkát kívánva,

Előd

Hilda Halász · Azért az durva, amit a maszol művel a facebook-on kattintásvadászati terén! Gusztustalan és felháborító, már többször szóvá tettem. Sajnos sokan bedőlnek ennek az olcsó manipulációnak

Jan 9, 2017

Tomi Bodor · A legjobb publicisták kiirtásával a Maszol biztosan nem az értékes tartalom irányába halad...

Jan 10, 2017

Grausam Géza · A legjobb mik???

Jan 10, 2017

Tomi Bodor · Grausam Géza ham-ham-ham !

Jan 11, 2017

Grausam Géza · Tomi Bodor Csak nem kezd megveszni?

[14keruleti-hirhatar.hu](http://www.14keruleti-hirhatar.hu) – Nem az RMDSZ-nek, az olvasónak van szüksége sajtóra

http://www.14keruleti-hirhatar.hu/index_cikk.php?hh=nem-az-rmdsz-nek-az-olvasonak-van-szuksege-sajtora

2017. 01. 09.

Az Erdélyi Riport szerkesztősége december 29-én közzétett nyilatkozata szerint kiadója, a kolozsvári Progress Alapítvány 2017. január 1-jétől anyagi okok miatt meghatározatlan időre szünetelteti a portál működtetését, a munkatársakkal pedig szerződést bont. A karácsony előtt közölt döntés nyomán a részben Nagyváradon szerkesztett portál stábja arra kérte az RMDSZ által működtetett alapítványt, hogy a jogok átadásával, jelképes eladásával adjon lehetőséget számukra a 14 évnyi munka folytatására új befektetők, támogatók bevonásával. Az Erdélyi Riport 2002 őszén hetilap formájában jött létre Nagyváradon a Scripta Rt. kiadó gondozásában, alapítói közül ma Simon Judit és Szűcs László dolgozik a lapnál. 2009 tavaszán a Riport Kiadó Kft. vette át a lapot, később a Kós Károly Alapítvány, majd a nyomtatott változat megszűnése után a Progress Alapítvány adminisztrálta. (Előzmények itt: <http://www.kronika.ro/erdelyi-hirek/all-a-bal-az-rmdsz-es-sajtonal>) Az Erdélyi Riport főszerkesztőjét, **Szűcs Lászlót** kérdeztük az okokról.

– *A nyomtatott sajtó régóta válságban van, az online felületek viszont nem szoktak „meghalni”, vagyis gazdaságilag valószínűleg a jövőben is a leghatékonyabb formái lesznek az újságírásnak. A Riport esetében mégis bekövetkezett a lehetetlen?*

– Végül is egy online szerkesztőség, ennek a működtetése is nyilván pénzbe kerül, még ha töredéke is annak, amibe egy nyomtatott sajtóterméké. De minden egyéb híreszteléssel szemben nekem meggyőződésem, hogy itt nem az anyagi okok játszottak közre. Már csak azért sem, mert soha semmi jel vagy figyelmeztetés nem mutatkozott arra, hogy az Erdélyi Riport többbe kerül, mint lehetséges. Ez egy szokásos indok, ezzel lehet a legkönnyebben indokolni valaminek a felfüggesztését, megszüntetését.

– *A dolog kísértetiesen hasonlít ahhoz, ami Magyarországon történt, történik. Szokták mondani, hogy a magyarországi folyamatok mindig átszűrődnek a határon túlra is. Ha a politika belejátszik valamibe, akkor mindenképp.*

– Sok tekintetben olyan ez, mintha indigót használtak volna. Függetlenül a tartalmi kérdésektől nyilván ez is megfogalmaz az emberekben kérdőjeleket, hogy milyen mértékben van szó párhuzamokról, vagy esetleg bizonyos magyarországi folyamatok itteni lekövetéséről. A legnehezebb erre mindig bizonyítékokat találni. Azt nem tudjuk bizonyítani, hogy X vagy Y megrendelte volna, nincs semmiféle dokumentum arra, hogy itt politikai vagy egyéb, nem anyagi okból szüntették meg ezt az online lapot. Annyira nem, hogy igazából semmiről sincs dokumentum. Szerintem az sem véletlen, hogy az egész folyamat nem annyira írásban zajlik, mint inkább szóban. Minél kevesebb írás marad valami után, annál nehezebb megfogni.

– *Összefügg-e a mindez azzal, hogy lefutottak a választások, és az RMDSZ-nek már nincs olyan égető szüksége a támogató sajtóra?*

– Azzal szerintem biztosan van összefüggés, hogy nem a választások előtt történt. Ez a dolog nyilván bezavart volna valamelyest a képbe. Sok más szempontból is jobb volt, most az év fordulóján megtenni. Hogy mire van, vagy mire nincs szükség? Végül is nem az RMDSZ-nek írtunk. Az olvasónak van szüksége sajtóra. Az Erdélyi Riport nem játszott olyan szerepet, amire esetleg választás előtt szüksége lehetett. Nem folytattunk különösképpen kampányt. Amúgy is az utóbbi időben a politika visszaszorult a lapban. Csak néhanapján egy-egy véleményanyagban, illetve külpolitikai összefoglaló anyagokban jelent meg. Ezért se igazán értem, miért volt olyan fontos most ezt megállítani? Nyilván a hang nem tetszett elsősorban. Az az érzésem, hogy például a menekültválsággal kapcsolatos írásaink voltak azok, amelyek legkevésbé okoztak örömet azoknak, akik döntöttek ebben a kérdésben. Mással igazából nem hiszem, hogy olyan rendkívül kényelmetlen helyzetbe hoztuk volna a támogatóinkat.

– *Igaz-e az, hogy a kampányban megmondták Önöknek, miről írhatnak és miről nem? Ha igen, ki mondta meg?*

– Senki nem mondta meg. Becsület pionír szavamra mondhatom, hogy ilyen nem volt. Ha már itt tartunk, az Erdélyi Riport esetében soha nem fordult elő, hogy megjelenés előtt kellett volna jóváhagyásra prezentálnom írásokat. Ilyen sem volt. Olyan volt, az se sűrűn, amikor valami nem tetszett igazán, de ennek utólag adtak hangot.

– *Az értelmiségiek egy része éppen ebben a lapban fejtette ki, hogy nem túl boldog az RMDSZ és a Fidesz közeledésétől. Ez belejátszhatott-e a folyamatokba?*

– Ez egy olyan pont, ami nyilván belejátszott de megint csak nincs rá bizonyíték. Ezt a politika oldaláról kellene, hogy valaki megerősítse, de cáfolni fogják, akkor is, ha igaz lenne. Ez nem olyan dolog, amit olyan könnyedén bárki elismer.

– *Azt hiszem mindenkinek első dolga az volt, amikor a híreket meghallotta, hogy megnézte az archívumot, és esetleg lementette magának azt, ami fontos volt számára. Az archívum tehát elérhető – még. Ennyiben semmiképp nem olyan drasztikusak a folyamatok, mint Magyarországon.*

– Erre ígéretet is kaptam, hogy a jelenlegi formájában archiválják az oldalt. Azt is hallottuk már, hogy valamilyen formában folytatni akarja a kiadó, tovább akarja működtetni a lapot, de erről sem tudjuk, hogy kivel és mit csinálnának. Engem nagyon meglepne, ha ez így történne. Nekem ilyet nem mondott a kiadó vezetője, aki állítólag ilyen értelemben nyilatkozott a sajtónak.

(A Krónika című lapban jelent meg tegnap a következő: *Nagy-Debreczeni Hajnal, a Progress Alapítvány elnöke hétfőn az Erdélyi Riport kapcsán lapunknak elmondta, a print kiadás 2015-ös megszüntetése nyomán közölték a szerkesztőséggel, hogy menjenek át online változatba, ezt pedig egy év alatt futtassák fel. „Ez azonban nem sikerült, a napi 150–200-as látogatottság ugyanis a gyengébbnél is gyengébbnek minősíthető. Ezért az a döntés született, hogy egyelőre ilyen formában nem működhet tovább a portál. Ugyanakkor megvizsgáljuk annak a lehetőségét, hogy milyen változások lennének szükségesek a portál jobbá, olvasottabbá tétele érdekében”.*)

– *Közben petíció is indult az Erdélyi Riport megmentéséért, és sok neves személyiség is megszólalt. Azt is hallottam, hogy tárgyalnak, és megpróbálják átvenni majd az újság működtetését az újságírók, akik ott dolgoznak. Az RMDSZ mit szólt, mit szól ehhez?*

– Az aláírásgyűjtést nem mi indítottuk el, de nagyon örülünk neki. Nyilván sokkal elegánsabb így, hogy nem a mi kezdeményezésünk. Már meghaladtuk az 500 aláírást, és túl ezen annak nagyon örülök, hogy néhány nagyon értékes, nagyon szép megjegyzést is fűztek az aláírók az aláírásuk mellé. Nagyon erős 500 névről van szó, és nagyon hálásak vagyunk Demény Péter barátunknak, aki ezt elindította.

– *Elég sok magyarországi értelmiségi is van az aláírók között.*

– Igen. És annak is örülünk, hogy sokan vállalták névvel. A petíció aláírásakor lehetőség van arra, hogy ne jelenjen meg a neve annak, aki aláírta, de azt hiszem, hogy a tízet nem haladja meg azoknak a száma, akik valamiért nem vállalták a nevüket. Egyébként az is érdekes, hogy ott tartunk, hogy egy ilyen ügyben ne vállalja valaki a nevét... lehet, hogy az RMDSZ-nél dolgoznak, ki tudja...

Az egyik kedvenc aggódó hang, az egyik olvasónk azt írta a Facebookon keresztül, hogy szerinte nem kell félni, mert az RMDSZ megvéd bennünket. Mintha úgy értette volna, hogy ez a Progress Alapítvány valami távoli valami lenne, és majd az RMDSZ megvéd bennünket. Annyira közelinek érezték az olvasók bennünket az RMDSZ-hez, hogy az olvasók egy része ezt abszolút elképzelhetetlennek tartotta. Olyan vélemény is volt persze, hogy túl közel voltunk az RMDSZ-hez. Amit a folytatásról kérdeztél: az, hogy tárgyalásban lennénk, erős túlzás. Én még az év végén, amikor Kolozsváron a megszűnés technikai részleteiről egyeztettünk, megfogalmaztam egy olyan kérést, hogy ha már így történt, akkor legalább a nevet adják nekünk, és ha nem használják semmire, akkor az oldalt is, hogy tudjuk tovább vinni, esetleg ehhez még keresünk támogatókat. Nem zárta ki a kiadó vezetője ezt a lehetőséget, de azóta semmilyen válasz erre nem érkezett. És ha azt nyilatkozta, hogy folytatni akarják, akkor nyilván nem gondolnak arra, hogy ide adják a nevet.

– *Akkor most mégis mi a helyzet? Mégis folytatná a Progress a Riportot?*

– Azt mondhatjuk, hogy akkor nem mondott igazat, amikor azt mondta először, hogy megszünteti, és felfüggeszti. Ha pedig folytatni akarja, akkor azt jelenti, hogy kirúgta a teljes társaságot, és csinálja tovább egy új csapattal.

– *Vagyis mást akarna? Különbben miért vette volna ki egy profi csapat kezéből az egészet...*

– A fociban is van ilyen. Biztos nem tetszett a játékmódusunk. De ezek nem komoly dolgok.

– *Mennyiben áll a Progressnek az az érve, hogy nem volt elég magas a Riport olvasottsága?*

– Az olvasottság is nagyon relatív dolog. Egy klasszikus hírportál több tucat anyagot is feltesz egy nap. Ezeknek a döntő többsége átvett híryanag, illetve bulvárhír. Amit mi közöltünk, az sokkal kevesebb, napi 1-2-3 írás, de mind saját anyag, olyan műfajokban, ami publicisztika, interjú, riport, műkritika. Ami nyilván nem vonz annyi olvasót, mint a bulvártartalom. Ha megnézzük azt, hogy egy cikkre hány olvasó jut, vagy egy cikket hányan kommentelnek a közösségi médiában, akkor azért mindjárt az látszik, hogy nem is vagyunk annyira messze elmaradva. A hatást nem feltétlenül azon kell lemérni, hogy hány kattintás van a cikken.

– *Változna-e hangnemben, stílusban, ha megkapnák a lapot?*

– Az Erdélyi Riportnak éppen az volt a baja, hogy az alapítás óta nem változott hangnemében. Lehet, hogy nem ismertük fel az új idők új üzeneteit, nem ezeket tolmácsoltuk... Nem változna a hangunk. Hiszen ha meg is kapnánk a nevet, nem a mostani kiadó adná ki, hanem a szerkesztőség

keresne valamilyen formát ahhoz, hogy megjelenjen. A kollégáknak az volt a döntése, és ezzel mindenki egyetértett, hogy akkor is folytatjuk, ha nem adják a nevet, az oldalt. Ha sikerül megtalálni legalább egy minimális finanszírozást, akkor tartósan szeretnénk folytatni. Akár egy új néven, mert bárhogy is hívják ezt az új lapot, nyilván mindenki úgyis tudni fogja, hogy ugyanaz a csapat csinálja, akkor ez ugyanaz, még ha nem is írhatjuk le az eredeti nevet, mert nincs jogunk hozzá. Ez is furcsa egyébként, többször is elhangzott, hogy az Erdélyi Riport a kiadó tulajdona. Erre én mindig azt szoktam mondani, hogy lehet, hogy az ő tulajdona, de a mi életünk. Hiszen másfél évtized erről szólt. És azok a kollégák, akik itt dolgoznak, most leszámítva az egészen fiatalokat, nem 2002 óta nem változtak, hanem azóta, hogy többnyire 1990-ben elkezdtek dolgozni a sajtóban. Nincs okunk arra, hogy bármit változtassunk a hangunkon.

– *Nemcsak az ER-nál van gond, hanem az egész ún. RMDSZ-es sajtónál, így a maszol.ro-nál is. Vége a pártatlan újságírásnak Erdélyben?*

– Azért még nincs vége. Olvastam több olyan írást, amely teljességgel temeti az erdélyi magyar sajtót. De az erdélyi magyar sajtó nem ebből a két lapból áll. Ami a maszol.ro-nál történt, talán még durvább beavatkozás, hiszen ami a véleményrovattal történt, azt a Riportnál is kevésbé lehet anyagi szempontokkal magyarázni, De azért itt vannak még szép számmal független lapok. A megyei napilapok többségében függetlennek tekinthetők. Nem feltétlenül értek egyet azzal, amiket ott megfogalmaznak, de valóban függetlenek. Tehát nem történt olyan masszív felvásárlás, amilyen Magyarországon bekövetkezett az utóbbi időben. Nyomtatott lapok is vannak, internetesek is. A kép még eléggé plurális, de sajnos a folyamat nem ebbe az irányba mutat. És ha a sajtó pluralizmusát veszély fenyegeti, akkor ez bekövetkezhet a kulturális életben is, és természetesen a politikában is. Hiszen az RMDSZ-nek is a pluralizmusa, a sokfélesége adta az értékét. Na, most, ha ez veszélyben van, az elég nagy baj. És hát veszélyben van.

Balázsi-Pál Előd – Nagy Debreczeni Hajnal: **Nem igaz, hogy újságírók kerültek az utcára az Erdélyi Riporttól**

kérdezett: Balázsi-Pál Előd

2017. január 09.

<http://itthon.transindex.ro/?cikk=26394>

Nem megszüntették, hanem felfüggesztették a működését – állítja a lapot kiadó Progress Alapítvány igazgatótanácsának elnöke, Nagy Debreczeni Hajnal, aki cáfolja a Fideszes befolyást is. Interjú.

2016 utolsó napjaiban, egy szerkesztőségi közleményből derült ki, hogy a Progress Alapítvány kiadóként az Erdélyi Riport megszüntetéséről szóló döntést hozott. Miért nem kommunikált a kiadó erről a döntésről?

Nagy Debreczeni Hajnal: – Szűcs László főszerkesztővel december közepén egyeztettem a Riport működésének felfüggesztéséről. Személyesen találkoztunk, amikor ismertettem vele azt a döntést, hogy a portál sajnos nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, így az alapítvány nem tudja ebben a formában finanszírozni a folytatást.

A beszélgetés baráti hangnemben zajlott, ahol megállapodtunk például abban – a főszerkesztő kérésére – hogy az egyetlen munkakönyves alkalmazott munkaszerződését egészségügyi okok miatt nem bontjuk fel, amire azonnal pozitív választ adtam. Emellett más, adminisztratív jellegű kérdéseket is megbeszélünk, így fel sem merült bennem, hogy valamiféle válságkommunikációs helyzet állna elő. Ma már tudom, hogy ez hiba volt. Így engem is meglepett az a bejelentés, amely felkerült az Erdélyi Riport honlapjára – és a mai napig olvasható –, leginkább azért, mert erről a szerkesztőség nem egyeztetett a kiadóval. Amennyiben megbeszéljük, hogy erről kommunikálunk, akkor természetesen a kiadó álláspontja is megjelent volna. De mivel sem előtte, sem utána a kiadó nem jelentetett meg tartalmat az Erdélyi Riport felületén, úgy döntöttem, most sem fogunk.

Egyébként fontosnak tartom megjegyezni, hogy az említett adminisztratív feladatokkal foglalkozó munkatárson kívül az Erdélyi Riport összes szerkesztőjének és riporterének bedolgozói, szerzői jogdíjas szerződése volt, azaz valahol máshol helyezkedtek el főállásban, vagy már nyugdíjasok. Ez azért fontos, mert az Erdélyi Riport működésének felfüggesztése kapcsán többször felbukkant az az álhír, hogy újságírók kerültek utcára. Ez egyszerűen nem igaz. Senki nem került az utcára az Erdélyi Riport felfüggesztése miatt.

Szándékos volt a megszüntetéséről szóló döntés év végére, az ünnepi szezonra való időzítése? (Arra gondolok, hogy az ünnepek, szabadságok miatt a sajtó ilyenkor tematizál a legkevésbé).

– Ismétlem, az Erdélyi Riport nem szűnt meg, ezt csak a volt munkatársai állítják. A valóság az, hogy a kiadó a honlap működésének felfüggesztéséről döntött. Ami pedig az időzítést illeti: az év vége közeledett, úgy tartottam helyesnek, ha időben szólok, hiszen bizonyára mindenki számára fontos volt ez a mellékjövedelem.

Mi tette szükségessé a sajtótermék megszüntetését, vagy megjelenésének felfüggesztését?

– Hosszú, szomorú történet ez. Volt előbb az Erdélyi Riport nyomtatott hetilap. Miután 1000 eladott példány alá csökkent a forgalma, a Progress Alapítvány vette át 2015 elején. Sajnos az

online változat sem váltotta be a hozzáfűzött reményeket. Ebben bizonyára benne van a médiafogyasztási szokások világszerte tapasztalt átalakulása is. Mindenesetre 2015 áprilisától 2016 decemberéig nem sikerült felépíteni azt az olvasótábort, amely révén a portál számottevő tényezővé válhatott volna az erdélyi magyar médiapiacra. Ebben az időszakban mindannyian megtanulhattuk, hogy a hetilapnak megfelelő üzemmódban való működés az online világában nem megfelelő. Bár szükség van a kiforrott és nagy horderejű anyagokra, ez nem pótolhatja az online olvasótábor azonnali tájékoztatói igényét. Azt hiszem, hasznos tanulság ez mindannyiunk számára.

Ennek következményeként a látogatottság is alacsony maradt, sajnos. Ezzel a ténnyel nehéz volna vitatkozni, hiszen regisztráltuk a lapot a trafic.ro hivatalos nézettségmérő portálra. Másfél év után sem sikerült a napi látogatottságot növelni, nem sikerült az Erdélyi Riportot bevinni a köztudatba. Ha december utolsó két hetét nézzük például, akkor a napi 129 (!) látogató volt a legkevesebb, és napi 530 a legtöbb. Sajnos, egy szűk réteglap maradt, nem hivatkozott rájuk nagyrészt senki, a lap átalakítása tehát egy kudarcos vállalkozásnak bizonyult. Még egyszer mondom: a tapasztalat közös, a tanulságokat mindenkinek érdemes levonni.

Mekkora volt az Erdélyi Riport 2016-os éves költségvetése? Mik voltak a nagy tételek a bevételi, illetve kiadási oldalon?

– Az Erdélyi Riport költségvetése a tavaly 162 000 lej volt, ennek a tetemes részét, közel 115 000 lejt a fizetések, és fizetés utáni járulékok tették ki. Bevételekről nem tudunk beszélni, egyetlen reklámszerződése sem volt a lapnak. Vélhetően egy pár száz olvasóval rendelkező online médiumra nem tekintett vonzó reklámfelületként semmilyen befektető.

Milyen elvárásai voltak a kiadónak a szerkesztőség irányába (például nézettség vagy tartalom szempontjából)?

– Egyetlen elvárás létezett a kiadó Progress Alapítvány részéről, miután átvette a csődöt mondott Erdélyi Riportot – építsék fel online változatban a lapot, tegyék azt olvasóbaráttá és nézetté, váljanak valóban meghatározó fórummá. Ez sajnos, nem sikerült.

Milyennek értékelné a kapcsolatot a kiadó vezetése és a lapnál dolgozók között?

– Én a főszerkesztővel tartottam a kapcsolatot. Vele beszéltem néhányszor személyesen, és nagyon ritkán telefonon. Soha nem merült fel az az igény a szerkesztőség tagjai részéről, hogy találkozzunk személyesen.

Milyen lépések előzték meg a megszüntetést/felfüggesztést? Jelezte a kiadó korábban a főszerkesztőnek, hogy megszűnhet a lap?

– A főszerkesztőnek többször jeleztem, hogy lassú a honlap, gyakran egyhetes tartalmakat hoznak, olyan eseményekről tudósítanak, amelyek máshol már megjelentek, és az Erdélyi Riport nem tett hozzá semmit az értékelésükhöz, miközben új információval sem szolgált. Ezekre jellemzően volt egy bizonyos magyarázat, amelyet meghallgattam, ám elfogadni nem tudtam. Ismétlem, egy online portálról beszélünk. Arról pedig végképp nincsenek információim, hogy az aggályaimat a főszerkesztő átadta-e vagy sem a szerkesztőség többi tagjának.

Azt tudom még elmondani, hogy amikor a főszerkesztő jelezte, hogy szüksége lenne egy kolozsvári tudósítóra, akkor szintén pozitív választ kaptam, és alkalmaztunk is egy újságíró jogdíjas szerződéssel a laphoz tavaly nyár közepétől. Ugyanilyen nyitottan állt a kiadó ahhoz az igényhez is,

hogy bővítsük a felszereltséget, mivel így színesebbé, naprakészebbé válhatott volna a portál. Sajnos a nézettségi adatokon és általában véve a szerkesztőség működésén mindez nem segített. Az alapvető problémát, nevezetesen azt, hogy egy online médium nem működhet azonos szabályok szerint, mint egy nyomtatott hetilap, mindezek a lépések sem tudták orvosolni.

Az Erdélyi Riportnál történetekkel párhuzamosan a kiadó másik sajtótermékénél, a Maszol.ro portálnál is változások voltak – nevezetesen nem hosszabbították meg a publicisztika rovat több szerzőjének (köztük a rovatvezető Ágoston Hugónak) a szerződését. Van összefüggés a két sajtóterméknél történetek közt?

– Nincs. A költségvetési év vége kapcsolja össze a két eseményt. Ágoston Hugónak, és mindenki másnak, aki a lapnál dolgozott, 2016. december 31-én lejárt a meghatározott időre szóló, bedolgozói, szerzői jogdíjas szerződése. És illő tisztelettel az aktív erdélyi magyar lapszerkesztők doyenje, a 73. évét taposó Ágoston Hugó iránt, a kiadó úgy döntött, hogy a fiatalítás gyakran hangoztatott követelményét az ő esetében is érvényesíti. Ezt ő is méltányosnak tartotta. Ehhez képest igazi meglepetést keltett, hogy hamarosan, mint virtuális barikádharcos hallatta hangját. Őszintén szólva, ezt a mai napig sem értem, de mit sem változtat az iránta érzett tiszteletemen.

Többen is úgy vélekedtek vagy azt állították, hogy az Erdélyi Riport megszűnéséhez köze van a Fidesznek. Mi a kiadó álláspontja ebben a kérdésben?

– Az összeesküvés-elmélet, amely ezzel kapcsolatosan elindult, egyszerűen nevetséges. Az Erdélyi Riport működésének felfüggesztéséhez, mint mondtam, ahhoz van köze, hogy néha napi 129 látogatója volt. Ön szerint a kiadó jól sáfárkodott volna a rábízott pénzzel, hogyha ezt a végtelenségig tűri? Számunkra az olvasók fontosak, ezért megengedhetetlen, hogy hosszú éveken át finanszírozzunk egy olyan lapot, amit alig olvasnak párszázan. A kiadó részéről felelőtlenség lett volna, ha ezt az állapotot a végtelenségig fenntartja.

Történt olyan, hogy a Fidesz valamelyik vezetője, vagy a Fideszhez köthető személy jelezte a kiadónak, hogy nem ért egyet egy Erdélyi Riportban megjelent anyaggal?

– Nem történt. Egyszer sem fordult elő.

Sokan párhuzamot véltek felfedezni a Népszabadság és az Erdélyi Riport története között. Ön, önök szerint vonható párhuzam a kettő között?

– Igazán nem szeretnék senkit sem megsérteni, ezért nem is kommentálnám a két sajtótermék közötti különbségeket vagy párhuzamokat. Ilyenről semmilyen körülmények között nem lehet beszélni. Az Erdélyi Riport egy csődöt mondott nyomtatott hetilapból állt át online médiává, amelyet sajnos másfél év után sem sikerült olvasottá tenni. Ennyi. Ugyanakkor továbbra is úgy gondolom, hogy szükség van kulturális műhelyekre, olyan felületekre, ahol különböző – akár kisebbségi – vélemények ütközhetnek. Ám ezek a felületek csak akkor tudnak mérvadó médiumokká válni, ha az olvasók érdeklődését is felkeltik.

A lap szerkesztői az év végén megjelent közleményükben jelezték: szeretnék önerőből folytatni a lap kiadását, és kérni fogják a kiadótól a névhasználati jogot. Szándékában áll a kiadónak átadni ezt a jogot használatba vagy véglegesen az Erdélyi Riport volt szerkesztőinek?

– Mi ezt a kérést természetesen figyelembe vesszük, azonban döntés erről még nem született.

Van valamilyen szándéka, terve a kiadónak az Erdélyi Riport névvel?

– Egyelőre a gondolkodás fázisában vagyunk, rövid idő telt el ebből az évből. De mindenképpen szeretnénk folytatni. Hogy milyen formában, az reményeim szerint a közeljövőben kiderül.

Január elején bejelentette, hogy távozik Kelemen Hunor mellől, akinek a sajtótanácsosa volt. Milyen összefüggésben áll ez a kiadónál történetekkel?

– Semmilyen összefüggés nincs a két esemény között. A sajtótanácsosi tisztségemből való visszavonulást már korábban elhatároztam, a döntés közös megegyezéssel született, viszont megvártam vele a kampány végét.

Akkor mi állt a visszavonulás hátterében?

– Személyes okok.

Magyari Nándor László · Újságíró sem vagyok és a hölgyet sem szeretném terhelni, de a szerkriporter megkérdezhetné volna, hogy amennyiben a maszol.ro-nál nem politikai tisztogatás, hanem „fiatalítás” volt, mi célt szolgált a Cseke Gábor nemlétező szerződésének felbontásáról levelet kiküldeni? <http://kafe.hhrf.org/?p=57586>

[Jan 9, 2017](#)

Magyari Nándor László · És itt a hitelesebb hang, aki egyben az egyik fő érintett is: http://www.14keruleti-hirhatar.hu/index_cikk.php...

[Jan 9, 2017](#)

Aladár Györke · Ez az egész akció (ER és maszol), hanem cenzura a fidesz érdekében, akkor nem tudom, hogy lehet másképp nevezni, kimagyarázni, orias károkat okozott. A gondokodó erdélyi magyarok nagyrésze úgy látja, hogy nagyot csalodott az RMDSZ-ben, és ennek szomorú következményei lesznek.

Nagyon naiv a fenti kimagyarázás és keserű a kiábrándulás.

[Jan 9, 2017](#)

Várad Nagy Pál · Olvasmányképp ajánlom: <http://szabadsag.ro/.../beszeljunk-megoldhato...>

[Jan 9, 2017](#)

Agoston Hugo Telefonbeszélgetésünkkel egy szó sem esett fiatalításról, életkorról. „Méltányosnak” már azért sem tarthattam az elbocsátásomat, mert éltem a gyanúperrel, hogy – a néhány kicenzúrázott anyag, a saját keményebb cikkeim belső fogadtatása és bizonyos utalások is erre utaltak – ügyem nem mentes politikai vonzatoktól. Érdemi (tehát a szakmai, adminisztratív vagy sajtóetikai kifogásra utaló) indoklást nem kaptam. A „fiatalítás” eredményességét illetően meg kell nézni, milyen most a rovat. Marad az, hogy a korom miatt kellett mennem. Szép, mondhatom. Mellesleg volt velem egykorú kolléga, akit felkértek a további jegyzetírásra. (Nem vállalta.) Következésképpen mindezeket nem tekintem érdemi indoklásnak, és továbbra is sürgetni fogom azt. Bármilyen alapítványnak, kiadónak joga van azt tenni a munkatársaival, amit akar (a szerződés betartásával), a közpénzen, tehát az én adófizetői pénzemem is működtetett alapítványnak viszont minimális kötelessége megindokolni. És soroljak példákat a nálam idősebb sajtós kollégákra? Persze lehet, hogy ők mind jobbak a fiatalabb pretendenseknél, nálam viszont (az alapító főszerkesztőnél) találtak jobb fiatal. Ezzel az olvasó ítélőszéke elé kerültünk, a kaidóigazgató és

felettese is, magam is. Hosszú távon nem kétséges, hogy ki győz, persze, de még maradtam volna, mert remek volt a csapat és a rovat.

[Jan 9, 2017](#)

Szilágyi N. Sándor · Tegnap óta már harmadszor néztem ezt meg, mert valahogy nem jön hogy elhiggyem, hogy Nagy Debreczeni Hajnal tényleg ezt mondja a maszolnál általa végrehajtott személyi változtatásokról: „És illő tisztelettel az aktív erdélyi magyar lapszerkesztők doyenje, a 73. évét taposó Ágoston Hugó iránt, a kiadó úgy döntött, hogy a fiatalítás gyakran hangoztatott követelményét az ő esetében is érvényesíti. Ezt ő is méltányosnak tartotta. Ehhez képest igazi meglepetést keltett, hogy hamarosan, mint virtuális barikádharcos hallatta hangját. Őszintén szólva, ezt a mai napig sem értem, de mit sem változtat az iránta érzett tiszteletemen..,

Én sok mindent meg tudok érteni, még azt is, ha valaki nagy szorultságában mást mond, mint amiről tudja pedig, hogy az lenne az igazság, de akkor legalább ne mondaná azt, hogy „őszintén szólva”. És ne nézne mindnyájunkat hülyének, azt feltételezve, hogy mi ezt simán bevesszük. Hiszen ha úgy volt, ahogy ő mondja, akkor a történeteket közelebbről látó Székedi Ferenc, aki pár nappal ezelőtt töltötte 72. évét, miért döntött vajon úgy, hogy az eljárással szembeni tiltakozásként többé nem ír a maszolra, mikor pedig őt nem is akarták volna megfiatalítani? És ha a maszolnál csak a fiatalítás volt a cél, és semmi egyéb, akkor értsük ezt most úgy, hogy Nagy Debreczeni Hajnalnak már [Gál](#) Mária is túl idősnek tűnt? (Vagy mondjuk „öregecskedőnek”?) Kár, hogy az interjú készítője erre nem kérdezett rá, kíváncsi lettem volna rá, hogy erre mi lett volna a válasza „őszintén szólva”.

Az azért már egy kicsit ijesztő, hogy aki ilyeneket bír mondani szemrebbenés nélkül a nyilvánosság előtt, az nálunk simán vezetője lehet egy olyan fontos alapítványnak, mint a Progress. És itt már nem is csak az erkölcsi integritásra gondolok.

[Jan 10, 2017](#)

Ágoston Hugo Tanár úr, van, amit egyszerűen „a fogalmazás eufóriájának” neveznék, tudja, amikor valaki úgy belejön.

Egy dolgot találtak meg nagy nehezen, nagy későre magyarázatnak és indoknak (a maguk számára), a fiatalítást. Persze, hogy átlátszó és hamis. Már azért is, mert nem látok egyetlen fiatalítást sem a Maszol környékén – a fiatalítás, az átlagéletkor csökkentése sorozatos elbocsátásokkal az utolsó tagig folytatható, és akkor bizony a főszerkesztőtől is meg kell válni, de ez meglehetősen öncélú. De különben is marhaság, hiszen tudvalévő, hogy a szellemi életkor nem azonos a biológiaival (szkanderezésre vagy síkfutásra nem állnék ki a szerkesztőség megmaradt tagjaival, de bármilyen szellemi sportban vagy intelligenciatesztben akármikor).

Még inkább a fogalmazás eufóriája eredményezte a csodaszép „virtuális barikádharcost”. Ha ezt DH az elbocsátásom előttre értette, akkor csak annyit mondom, hogy védekezésből tettem. Vagy a szerkesztőség érdekében, miután az nem védekezett, leggyakrabban a hibajavítás vagy a korrigálás szándékával. (Tudományos ismeretterjesztőként kezdtem.)

Ha viszont az elbocsátásomtól eltelt három hétre és a sajtóban az ügyemről megjelent anyagokra gondolt, akkor megint csak meg kell védenem magam, mert ez a vád nem maradhat rajtam. Nem én léptem a nyilvánosság elé! Nem kerestem a nyilvánosságot! Amikor megszólaltattak, tisztességesen válaszoltam, igyekeztem csak az igazat és a lényegét mondani. Kerültem a fogalmazás eufóriáját, a vádaskodást és az önsajnálatot. És még most sem vagyok barikádharcos, mert például a Tanár úrtól eltérően nem mondom véleményt az ifjú hölgy ilyen-olyan alkalmasságáról. Épp elég, hogy szegénykét megzavarta a normális, nyugodt hangnem, amikor úgy adta tudtomra a menesztésemet, hogy megköszönte a munkámat. (Ez ugye a halálhírt vivő tapintatos őrmester esete: – Jónapot, ön özvegy Kovácsné? – Kovácsné vagyok, de nem özvegy. – Fogadjunk!)

Jan 10, 2017

Szabolcs Sándor · Tehát Ön meglepődött azon, hogy Nagy Debreczeni Hajnalka hazudott? Ezen én meglepődtem... 😊:P
Jan 12, 2017

Cseke Peter · *Felelős szerkesztő at Maszol.ro* Az interjúban nem hangzott el, de a főszerkesztő is egyetértett azzal, hogy Ágoston Hugónak ne hosszabbítsuk meg a szerződését. Tisztelem az eddigi munkásságát (vagy legalábbis nagy részét), a sajtós múltját, humorát és műveltségét. De úgy vélem, hogy a Vélemény rovatunknak rugalmasabbnak, a napi és elsősorban erdélyi aktualitásokra reflektálóbbnak kell lennie. Az elmúlt évek tapasztalataiból kiindulva ezt a középtávú célt nem tartottam megvalósíthatónak, ha Ágoston Hugó marad a vezető publicista. Voltak más okai is annak, hogy én a továbbiakban nem kívántam Ágoston Hugóval együtt dolgozni. Ezeket az iránta érzett tiszteletből nem kívánom nyilvánosságra hozni, de vele természetesen közöltem. Számomra a legfontosabb mindenesetre az, hogy közelebb vigyük ezt a rovatot az olvasókhöz, de megmaradjon a vélemények sokszínűsége. Garanciát kaptam arra a kiadótól, hogy ez megmarad.

Jan 10, 2017

Agoston Hugo A Kiadó, a főszerkesztő egyetértésével, a következőknek nem újította meg a szerződését: Agoston Hugó, Ady András, Gál Mária, Krebsz János, Kuszálík Péter, Sebestyén Mihály. A főszerkesztő felkérése ellenére önszántából távozott a munkatársak sorából Demény Péter és Székedi Ferenc. Nélkülük, nyolcunk nélkül nem csak a publicisztikai színvonal magtartását, de „a vélemények sokszínűségét” sem tudom elképzelni, a tematikai sokszínűségről nem is beszélve. Az igazán kiváló publicisták közül maradt Papp Sándor Zsigmond.

De nem csak az említettekkel, hanem a többiekkel is, akik maradtak, kiválóan dolgoztunk együtt. Kemény munkával kialakítottuk azt a megfoghatatlan valamit, amit egy lap lelkiületének neveznek. Ezt mindentől függetlenül valamennyiüknek megköszönöm. És persze sok sikert kívánok a szerkesztőség kapujában ott tolongó ifjú tollaknak.

Amiről pedig a nagy „jajveszékelyben” egy szó sem esett: a kéziratokat meg kell szerkeszteni, a kommenteket pedig figyelni kell. A Maszol rengeteg hibával jelenik meg, és személyemben egy olyan szerkesztőt menesztett, aki – a főszerkesztőtől eltérően – szinte minden anyagot elolvasott, és többször jelezte a hibákat.

Amint a kollégáknak írott búcsúlevelemben is elmondtam, felháborítónak tartom, hogy a Vélemény jegyzetei nem kerülnek fel a fészbukra, s főleg hogy milyen pocskondiázó, önbecsülést romboló bejegyzések jelennek meg a cikkek alatt. (Egy időben készakarva hasonló hangnemben írtam leveleket a főszerkesztőnek, most már bánom.)

Kívánom az új vezető publicistának, hogy legalább ezen a két dolgon – Facebook, kommentek – változtatni tudjon. És esetleg azt is vigye keresztül, hogy a tabló a kizárt kollégáink képeivel, sőt az időközben elhunyt kedves Sike Lajos kollégánk képével kerüljön már le onnan! Félrevezető, az olvasót nem szabad becsapni egy pillanatig sem. (Kosztolányi)

Jan 10, 2017

Cseke Peter · **Agoston Hugo** Annyit jegyeznek meg, hogy Gál Mária szerződésének meghosszabbítását kértem a kiadótól, és ezt a volt vezető publicistánk is tudja, nem értem, miért állít valótlanságot. Ágoston Hugónak nagyon köszönjük, hogy az elmúlt években jelezte a hibáinkat, de azt nem értékeljük, hogy ezt sokszor minősíthetetlen hangnemben, a Facebook-felületünkön tette meg, és nem az illetékes szerkesztő figyelmét hívta fel rájuk. Magyarán: a Maszol felületén pocskondiázta a tartalmunkat. Ezt még abban az esetben is megengedhetetlennek tartom, ha netán egy-egy esetben igaza volt. Ami a Facebook-kommenteket illeti: próbáltuk az „önbecsülést romboló” bejegyzéseket irtani, de biztos akadt, amelyik elkerülte a figyelmünket. Arra szavamat adom, hogy ha maradtak is az oldalunkon a vezető publicista önbecsülését romboló kommentek, azok nem szándékosan maradtak ott. Egyébként egy üzemzavar miatt a moderálási eszközünk jelenleg sem működik, dolgozunk rajta,

hogyan helyreálljon. A fiatalítás pedig nem marad el a Vélemény rovatunkban, lesznek új, illetve már ismert, de fiatal hangok.

Jan 10, 2017

Agoston Hugo Cseke Peter Való igaz, a felsorolás hevében megfeledkeztem arról, hogy a kiváló publicistáink közül Gál Mária a főszerkesztő megtartotta volna (Deményt és Székedit is, de ők önszántukból nem maradtak). A felsorolással azt is jelezni akartam, hogy miután a lap a legjobbjaitól vált meg, vajon miként akarja – a „fiatalításon” túlmenően – megtartani a rovat tematikai, eszmei, stiláris „sokszínűségét”, koherenciáját, összehangoltságát a tájékoztató rovatokkal, de legfőképpen publicisztikai színvonalát, valamint nehezen kialakított műhelyjellegét (amihez kétségtelenül hozzátartoztak az építő jellegű, jószándékú hozzászólások is).

A többi érintett kérdésben az (eltérő) álláspontok nyilvánvalóak, a tények tények, a szándékok szándékok (maradtak).

Hanem a kitűnő Gál Máriaival, csapatunk egyetlen hölgy tagjával kapcsolatban immár kívülállóként csak megkérdeznék valamit a főszerkesztőtől. Amikor GM cikkét kivették, kért rá magyarázatot? Miután sikertelenül kérte a kiadótól GM szerződésének meghosszabbítását, kért magyarázatot, indoklást, hogy kérését miért utasították vissza? Ha kért, kapott? Ha kapott, elfogadta? A jelek szerint igen. Megtudhatnánk, mi volt a magyarázat, az indoklás?

A saját ügyemen kívül jómagam a Gál Mária problémájával nem azért nem foglalkoztam, mert önző volnék vagy pláne mert nem érdekelne, hanem azért, mert hierarchikusan amúgy is csak a főszerkesztőt szólaltathattam volna meg, másfelől amikor az eltávolításának híre bizonyossá vált, az az én eltávolításomnak a hírével együtt érkezett – tehát már csak kívülállóként tehettem volna meg. Nem tagadom, foga(da)tlan prókátorként sem akartam tetszelegni, ezért is választottam külön a magam ügyét az Erdélyi Riport ügyétől meg a Gál Máriaétól.

De biztosítok mindenkiket, hogy miután a saját ügyem így vagy úgy lezárul, Gál Máriaival együtt (ha akarja) megpróbáljuk tisztázni az ő eltávolításának az okait és körülményeit is. Ehhez Cseke Péter máris értékes adalékokkal szolgálhat, ha válaszol a fentebb feltett kérdésekre.

Jan 11, 2017

Zoltan Szanto · Nekem nincs lehetőségem lemérni, de „Felelős szerkesztő at Maszol.ro” úr valószínűleg tudja, utóbbi 2-3 héten nőtt, vagy csökkent a Vélemény-t olvasók száma?

Az e. sajtóban az a jó, hogy rögtön lehet reagálni egy írásra komment formájában. Ami nem mindég jelent egyetértést a cikk tartalmával, sőt, épp ellenkezőleg. Ám az, ugye, nem újdonság, ha egy cikk után van komment, biztosan azt jelenti, hogy az írást elolvasták. Ha nincs, lehet nem is érdekelt senkit!

Az utóbbi napokban volt sok komment?

A (szerkesztőség)szennyes(é)t otthon kell kimosni, a „derős vizet” meg nem ráönteni az olvasóra! Mert esetleg máskor elkerüli a ...házat.

Sipos Zoltán – Két szék között a pad alá esik Kovács Péter?

Sipos Zoltán

<https://erdely.atlatszo.hu/2017/01/09/ket-szek-kozott-a-pad-ala-esik-kovacs-peter/>

január 9, 2017

Egyáltalán nem lehet biztosra venni, hogy sikerül az RMDSZ volt ügyvezető elnökének átnyergelni a Kolozsvári Rádió magyar szerkesztőségébe.

„Visszatérek az első szerelmemhez, a médiához” – **nyilatkozta** Kovács Péter a Transindexnek január 4-én, amikor bejelentette lemondását az RMDSZ ügyvezető elnöki tisztségéről. A Krónika már akkor **tudni vélte**, hogy a politikus főszerkesztő-helyettesi tisztségre pályázik a Kolozsvári Rádiónál.

Azt, hogy Kovács a Kolozsvári Rádióhoz menne, az Átlátszó Erdélynek azóta tucatnyian erősítették meg. A szóbeszédnek létezik egy olyan változata, miszerint Kovács **egyszerű szerkesztő** lenne – mi nem tartjuk valószínűnek, hogy az RMDSZ funkció szerint második embere bevállalna egy ilyen, korábbi állásához képest sokkal alacsonyabb presztízssű állást.

Ennél sokkal valószínűbb, hogy Kovács arra a főszerkesztő-helyettesi állásra pályázik, melyet korábban Rostás-Péter István, majd Szentannai Ágota töltött be. Az állás azért üres, mert Szentannai október 1-i kinevezése után három hónappal, december végén **távozott** ebből a pozícióból, mivel időközben a budapesti Román Kulturális Intézet programszervezőjévé nevezték ki.

Nem biztos, hogy lehetséges, ráadásul rosszul néz ki

Minden jel arra mutat azonban, hogy Kovács Péter átigazolása – ha egyáltalán megtörténhet – nem lesz problémamentes. Amellett, hogy a váltás szakmai-etikai, valamint hitelesség szempontjából is problémás, egy ilyen lépés újabb példa lenne arra, hogy az RMDSZ úgy tartja kontroll alatt a szerkesztőségeket, hogy már a látszatra sem ügyel. Mindezt akkor, amikor még le sem csillapodtak a kedélyek a Progress Alapítvány **cenzúrabotránya után**.

Noha sem a közszolgálati rádió és televízió működését szabályozó **törvény**, sem pedig a közszolgálati rádiónál dolgozó újságírók **statutum**a nem tiltja explicit módon azt, hogy politikus rögtön a mandátumáról való lemondása után vezető pozíciót töltsön be a közmédiában (pusztán csak párttag nem lehet a jelentkező), ezek a szabályok egy sor olyan, közszolgálatiságra és politikamentességre vonatkozó előírást tartalmaznak, melyek teljesítéséről Kovács Péter egyáltalán nem biztos, hogy majd meg tudja győzni a rádió vezetését.

Szakmai tapasztalata nem elég, hogy beiratkozzon a versenyvizsgára

Ennél is fontosabb az, hogy a rádiónál az állásokat – így a főszerkesztő-helyettesi tisztséget is – sikeres versenyvizsga nyomán töltik be. A versenyvizsgára való beiratkozáshoz alapfeltétel az audiovizuális médiában eltöltött, 3 évnyi szakmai tapasztalat, amelyet munkakönyvvel vagy igazolással kell bizonyítani (egy főszerkesztő-helyettesi tisztség betöltésére meghirdetett versenyvizsga feltételrendszere **itt elérhető**).

Kovács Péter az RMDSZ honlapján közzétett **önéletrajza szerint** 1997-1998-ban a kolozsvári területi rádióstúdióban volt szerkesztő – ez azonban kevés a részvételhez a versenyvizsgán. Arról

nem is beszélve, hogy a pályázati anyag összeállításakor, valamint a versenyvizsga során elég komoly szakmai feltételeknek kell megfelelni.

A vezérigazgató húzódozik a kinevezés gondolatától

Persze a bonyolult versenyvizsgának van kiskapuja is: elvileg a főszerkesztő-helyettesi tisztséget ideiglenesen is be lehet tölteni. És bár ez csak három hónapra szól, egész hosszú ideig el lehet lenni ebben az ideiglenes állapotban. Úgy tudjuk, Rostás-Péter István is sokáig ideiglenesen töltötte be ezt az állást (az ő versenyvizsgálja körüli huzavonáról [itt olvasható román nyelvű cikk](#)), és Rostás utódja, Szentannai Ágota sem versenyvizsgázott.

Úgy tudjuk, a Kolozsvári Rádió főszerkesztő-helyettesi pozíciójának az ideiglenes betöltése ügyében a Regionális Stúdiókat vezető Florin Brusten felterjesztése a mérvadó, illetve szükség van még a Román Rádiótársaság (SRR) elnök-vezérigazgatójának, Ovidiu Miculescunak az aláírására.

Ez utóbbi pusztá formáság lenne, ha nem egy politikai párt egyik vezetőjéről lenne szó. Információink szerint Ovidiu Miculescu tud Kovács Péter szándékáról, azonban húzódozik a kinevezés gondolatától, mert úgy érzi, botrány lehet belőle.

Kovács Pétert e-mailben kerestük meg kérdéseinkkel január 6-án, azonban eddig nem válaszolt.

Antagoné Vicces ez így, de a párt nem engedi el a kezét. Kivéve, ha ez igazabók kirúgás, ami még viccesebb lenne :)

január 9.

Ampelfrau Maximum két szék között a padlóra.

Üdv: a magyar nyelv. :)

Sipos Zoltán Ampelfrau

Erdélyi János: Magyar közmondások könyve <http://mek.oszk.hu/09100/09112...>, 6130-as közmondás.

Néda Zoltán, Sipos Zoltán, Váradi Nagy Pál – Beszéljünk megoldható problémákról – nyílt levél

2017. január 09.

<http://szabadsag.ro/-/beszeljunk-megoldhato-problemakrol-nyilt-level>

Néda Zoltán *fizikus*, Sipos Zoltán *újságíró*, Váradi Nagy Pál *programozó*

Bő egy hónapja indítottunk petíciót Beszéljünk megoldható problémákról címmel, amelyben az erdélyi magyar nyelvű oktatás nehéz helyzetére és a sajtó politikának való túlzott alárendeltségére igyekeztünk felhívni a közvélemény és az erdélyi magyar politikum figyelmét.

Úgy gondoltuk, hogy a petíciót kiértékelő nyílt levéllel nem lett volna sportszerű kampányban előjőnnünk, mostanig vártunk hát vele.

A petíciót közel hétszáz személy, többségében tanár írta alá. Nagyon hiányoljuk sok történelmi múltú iskola tanárainak és főleg igazgatóinak a visszajelzését, az erdélyi magyar sajtó állásfoglalását és a politikum reakcióját.

Miközben a petíció szövege készült, számos pozitív visszajelzést és konstruktív kritikát kaptunk. Sok értelmiségi érezte velünk, hogy a probléma sokkalta bonyolultabb, mint ahogy ez „naivan” egy petícióban felvázolható, és sokan kételkedtek abban, hogy ezek a problémák a közösségünk körében megoldhatóak. Általában mindenkinek megvolt a panasza, és hiányolták ennek a konkrét befogalmazását a petíció szövegébe. Voltak, akiknek a felekezeti és állami iskolák viszonya jelentette a legfontosabb problémát, voltak olyanok, akik a szakmaiság teljes mellőzését szerették volna számonkérni a politikai elitünktől, nagyon sokan voltak olyanok, akik az oktatás színvonalát sérelmezték vagy az egyetemi tanárképző szakok hiányában és a tantervekben látták a tanügyi problémák lényegét. A sajtó és nyilvánosság kérdéskörét illetően a legtöbben azt a kritikát fogalmazták meg, hogy a politikailag nem elkötelezett sajtó egy utópia.

A kampány később beigazolta, amiről írtunk: politikai elitünk populista ígéreteket, terveket vállal fel, miközben a döntés nem rajta, hanem a többségi politikusokon múlik, így elszámoltathatósága továbbra is kérdéses marad. A sajtóról a kampányban nem sok szó esett, az oktatási gondokat azonban a politikusok látszólag szívükön viselték. **A számok azonban mást mutatnak.** A 2012-2016-os ciklusban az RMDSZ-nek 16 képviselője volt a parlamentben, ugyanannyi, mint a többi nemzeti kisebbségnek összesen. A Képviselőház honlapján levő nyilvános adatok alapján az RMDSZ négy év alatt összesen 12 interpellációt nyújtott be – egyik sem érintette az oktatást. A többi kisebbségi 104 interpellációt nyújtott be, ebből 8 érintette az oktatást.

A tudomány arra tanít, hogy a komplex problémákat is egyszerű modellek, ok-okozati összefüggések segítségével lehet megérteni. **Az oktatásban a legnagyobb probléma szerintünk a megfelelő humán erőforrás hiánya és a szakmaiság háttérbe szorulása a döntések meghozatalakor.**

Mindenütt szükség van absztrakt gondolkodású, hosszútávú képzést igénylő szakemberekre, és őket manapság jól meg is fizetik. Amíg a tanári fizetés az országos átlagjövedelem alatt van, és a tanárok megbecsülése nem javul, nem leszünk képesek megfelelő tanárokat juttatni a tanügybe. A természettudományok, reál tárgyak terén a probléma nagyon látványos. Az utóbbi 10 évben azok

közül, akik a BBTE fizika szakát magyarul végezték el, senki sem lett tanár. Nem csak a jobbak kerültek el a tanári pályát, hanem mindenki. A bölcsészstudományok esetében más a munkaerőpiac szerkezete, így ott a probléma talán kevésbé látványos. Az előrelátható 15%-os béremelés nem jelent érdemi megoldást. Kisebbségi mivoltunkból eredően mi sokkalta kitettebbek vagyunk ezen problémák irányába, mint a többségi társadalom. Érezhető részben a román iskolák, részben Magyarország elszívó hatása. A probléma már ott is tapintható, hogy a történelmi iskoláink teljesítménye lassan lemarad a román versenytársaké mögött. Ahelyett, hogy velük egy kategóriában mérettessük meg magunkat, kifogásokat keresünk, sok esetben saját versenyeket, mutatókat és rangsorokat találunk ki, ezekkel áztatva magunkat.

Van-e a közösségen belüli megoldás az oktatás gondjaira? A Romániai Német Demokrata Fórum jóval előttünk felismerte a tanárhiány veszélyeit és talált megoldást. A németül tanító tanárok a német állam támogatásával egy brassói székhelyű alapítványon keresztül fizetékieskiegészítést kapnak.

Ha az oktatás terén fokozottabb szerepvállalást szeretnénk az RMDSZ részéről, akkor a sajtó, a nyilvánosság tekintetében ennek épp ellenkezőjét várjuk el.

Kérjük, hogy tartózkodjon a rendelkezésére álló kontroll-mechanismusok működtetésétől. Mára nem csak a szakmában számít nyílt titoknak, hogy a legfontosabb erdélyi magyar sajtótermékek – a nagy internetes portáloktól a nyomtatott napi- és hetilapokig, a kereskedelmi rádióktól a televízióadókig és a közszolgálati adók magyar szerkesztőségeiig – ilyen vagy olyan módon, de az RMDSZ befolyása alatt állnak.

A politikummal való kapcsolat nem csak a kiadó tulajdonosi körét, a szerkesztőségben döntéshozó szereppel bíró személyek kinevezését, hanem az adott médiaorgánumok pénzforsrait tekintve is egyértelmű: egyes, befolyási köréhez tartozó szerkesztőségeket közvetlen módon finanszíroz az RMDSZ (lásd az Erdély Televíziót működtető Janovics Jenő Alapítvány, vagy a maszol.ro-t kiadó Progress Alapítvány), más szerkesztőségek a Communitas Alapítványon keresztül részesülnek az RMDSZ által kezelt, magyar közösségnek járó bukaresti kormánytámogatásból. A szerkesztőségek fontos jövedelemforrását képezik az RMDSZ-es önkormányzatokkal kötött reklámszerződések is.

A magyar kormány, illetve a Fidesz a maga során a Határok Nélkül a Magyar Sajtóért Alapítvány révén van jelen az erdélyi médiapiacra – az ő legfontosabb erdélyi érdekeltégük egy sor székelyföldi napilap, valamint a <http://szekelyhon.ro/> portál mögött álló Udvarhelyi Híradó Kft.

Addig, amíg a Fidesz és az RMDSZ szemben állt egymással, ez a duális berendezkedés valamennyire működött is: a két tábor egymást már csak politikai érdekből is igyekezett elszámoltatni, sakkban tartani. Mára azonban a magyar kormány legfontosabb erdélyi szövetségéségévé az RMDSZ vált, ez pedig az erdélyi magyar sajtónyilvánosság közel totális kontrolljával jár.

Mikor totális kontrollról beszélünk, nem feltétlenül arra gondolunk, hogy a kritikus hangokat elhallgattatják, hanem hogy ezeket ilyen-olyan indokokkal kiszorítják a „mainstream” médiából. Így költöztek a Facebook-ra, különféle blogokra az érdemi, közügyekkel kapcsolatos viták – ezek azonban a szélesebb társadalmi rétegekhez már nem jutnak el. Ezt azért érezzük problémának, mert a szólás szabadságát, a vélemények sokszínűségét és az elszámoltatás gyakorlatát meg kell őriznünk, tovább kell erősítenünk.

Az is nyílt titok a szakmában, hogy az RMDSZ direkt módon beavatkozik egy-egy szerkesztőség munkájába, konkrét cikkek publikálását tiltva le. Eközben a hírfolyamokat egyre inkább kommunikációs szakemberek által kitalált, és a politikum pillanatnyi érdekeinek megfelelő módon tálalt témák uralják – lásd a menekült-népszavazás, vagy a parlamenti választási kampány fő mozgósító üzenetei: csíksomlyói búcsú, meghurcolt erdélyi magyar politikusok, stb.

Nem gondoljuk azt, hogy kizárólag a politikai elit hibája az, hogy az erdélyi magyar sajtó jelenleg alig képes betölteni azt a watchdog-szerepet, mely elvileg a feladata lenne. Az azonban világos, hogy a problémák egyik fő oka az, hogy jelenleg az erdélyi magyar médiaorgánumok többsége számára közel lehetetlen az RMDSZ által közvetlenül vagy közvetetten kontrollált erőforrások nélkül működni – **ezt a kiszolgáltatott helyzetet pedig a politikum maximálisan ki is használja. Ezért, a közösség érdekében, az RMDSZ-nek elsősorban önkontrollt kell tanúsítania.** Továbbá meg kell találni a módját annak, hogy abból a pénzből, melyet a román kormány az erdélyi magyar kisebbségnek kiutal, átlátható módon, objektív mutatók szerint és politikai jellegű feltételek támasztása nélkül részesüljenek támogatásban az erdélyi magyar sajtóorgánumok. A tapasztalat azt mutatja, hogy az a rendszer, amit a Communitas Alapítvány jelenleg működtet, nem ilyen.

Összefoglalva, a következő négy évre a petíció aláírói nevében a konkrét kéréseink tehát a következők:

1. Az oktatás terén egy alapítvány azonnali létrehozása (vagy valamely létező alapítvány megerősítése és átalakítása), amely a jól teljesítő, magyar nyelven tanító erdélyi tanároknak vonzó ösztöndíj formájában kiegészíti a fizetését. Erre főleg azokból a tárgyakból van szükség, ahol tanárhány körvonalazódik. Ezen alapítvány működését az erdélyi magyar kisebbség éves állami támogatásából, egyéni támogatásokból, anyaországi támogatásokból és alternatív forrásokból a politikai elitünk biztosítsa.

2. A romániai magyar sajtó függetlenségét javító támogatási rendszer kidolgozása, mérhető teljesítmények és nyilvános pályázatok révén.

3. Politikai elitünk, intézményeink és alapítványaink vezetői legyenek naprakészek és felkészültek arra, hogy elszámoltassuk őket. Ne tekintsék ellenük irányuló támadásnak, amikor a sajtó vagy a civil társadalom ezt kívánja.

A petíciónkat támogató hétszáz aláírás bizonyítja, hogy sokan vagyunk, akik hasonlóan gondolkodunk.

Zsombor Ferencz · Elnézést, de összekeverték a sz@rt a májjal. A tanárok - bérezési okokra visszavezethető - problémáját nem lehet egy lapon emlegetni a pénzüket amúgy is megérő, lapátra tett újságírókéval.

2017. január 09.

Magyari Nándor László – Tájépek csatával

<http://systemcritic.blogspot.ro/2017/01/tajkep-csataval.html#comment-form>

Magyari Nándor László

A médiapolitizálás korában a mass media a politizálás legfontosabb, sőt szinte kizárólagos eszköze, ahol állandósított kampánykommunikáció folyik. Jó esetben ez utóbbi képes legitimálni a „győztes pártokat”, sőt magát a demokratikus rendszert, ellenkező esetben viszont a sikeres kampányt és győztes pártokat is kegyetlenül delegitimálhatja, elhíttelenítheti. A politikai kampányok, mint amilyen az éppen lezajlott választásokat megelőző is volt, azok a momentumok, amikor az addig szőnyeg alá söpört, vagy érdekből elhallgatott dolgok, a politikai mezőny sara, fölszínre kerülnek. A politikai pluralizmus, a többpártrendszer – többek között – azzal az előnnyel is jár, hogy a politikai verseny szereplői egymást kölcsönösen leleplezik, és végül ezáltal tisztul a kép, értesül a közvélemény a kulisszák mögötti dolgokról, vagy legalábbis azok egy részéről. Sajátos helyzetünkben, egyfelől a kisebbségi politizálás lényegében torz volta miatt, hiszen alárendelt mezőnyének következtében, szolidárisabbak kell legyünk, magyarán kritikátlanabbaknak, ha képviselőket akarunk; másfelől pedig a rommagyar politikai mezőny demokratikus deficitje, a reális politikai pluralizmus hiánya miatt, ez másképpen van. (Létezik ugyan formálisan 3 politikainak mondott formáció is, de közülük az egyik valójában egy hibrid alakulat, az RMDSz hol pártként, hol társadalmi/kulturális, stb. szövetségként lép föl, folyamatosan manipulál, a másik 2 alakulat mikroszkópikus, ráadásul az MPP immár „társutas”, akármit is jelentsen ez: a rommagyar politikai mezőny destrukurált és decentrált, megérett a teljes szanálásra és újraformázásra). A kampányban kerülnek szőnyeg alá, válnak tabutémává a problémák, és most meg, éppen azt követően, kerülnek elő, tematizálják a közbeszédet, illetve okoznak kemény politikai harcot. A megkésett vita nem legitimálja, nem igazolja vissza a választási mozgósítás eredményeit, hanem éppen ellenkezően, megmutatja, hogy az elvtelen, gyűlöletre és félelemre, sőt fenyegetésre épített, és a külső beavatkozást használó kampánykommunikáció álságos eredményt hozott. Példátlan, milyen sokan vannak, olyanok is, akik egy hónapja szavazásra bíztattak, olyanok is, akik csak az utolsó pillanatban a félelemtől vezérelve mentek az úrnák elé, akik elbizonytalanodtak, megbánták voksukat, újfent kiábrándultak, stb.

A média – bármilyen túlhatalmat is tulajdonítanak neki – végső soron csak tükrözi, mint neve mutatja, közvetíti a politikai és a kulturális vitákat (Dahlgren), de önmagában nem képes, nem is várható el tőle, hogy strukturálja a politikai mezőnyt, ahhoz pártok és politikusok kellene, olyan közszereplők, akik a médián keresztül üzeni, kommunikálni akarnak és tudnak. Nos, ilyenek nincsenek valójában a rommagyar társadalomban, ahol a kevés kivételtől eltekintve, a politika szétvált az állampolgári érdekektől (jó esetben is csak néhány ügyet képvisel, azokat, amelyekről nagyon vegyes kritériumok szerint azt mondja, hogy ezek „kisebbségi”, illetve „nemzeti ügyek”), a nyilvános okoskodástól, a közérdekű kérdések fölvetésétől és megoldásától. A politikai nyilvánosság legfőbb haszna – hej, de sokszor megfélemezünk róla! –, hogy folyamatosan újrafogalmazza, a fölmerülő problémákra vetítve, egyfelől magának a közjónak a fogalmát, másfelől igyekszik megválaszolni a „mi a teendő?” kényes és bonyolult kérdését. Ezzel szemben, a politikai hatalom, méghozzá a magyar kormánypártok és ikonikus politikai vezetőinek hathatós segítségével, túsul ejtette a rommagyar szavazóközösséget és maga alá gyűrte a mediatisztikus teret is (importnak tűnő gátlástalansággal, és arroganciával). A fölmerülő, látszólag csupán a médiákkal kapcsolatos ügyek, a lelepleződött cenzúra, az ER elhallgattatásának a kérdése, és azután az

RMDSz ügyvezető elnökének és a sajtótanácsosának lemondása, azt jelzik, hogy sem a politikai ügyeket, sem a kulturálisakat nem lehet már nyilvánosan megvitatni, a decentrált politikai mezőnyben. Egészen bizonyos, hogy mind a fölvetődött cenzúra, a kirúgások/lemondások, mind pedig a kulturális hetilap megszüntetése mögött sarkalatos politikai érdekeösszeütközések és ellentétek húzódnak meg, de ezeket nem lehet megvitatni, nincs hozzá média, „dramaturgiai keret” (frame), tabusítanak a szereplők és elhallgatnak, olyan dolgok felől, amelyeket kibeszélniük kellene. A dolgok dacos, sőt arrogáns elhallgatása, illetve a hatalmi kinyilatkoztatás (lásd [itt](#)) nem helyettesítheti a nyilvános kommunikációt, az eszmék ütköztetését, stb., még akkor sem, ha az ú.n. szociális média (mindenekelőtt a *facebook*) átvesz funkciókat az írott, elektronikusan közvetített, vagy on-line mainstream médiáktól, ahol a nyilvános vitáknak folyniuk kellene. A szociális média, a suttogó, vagy lájkoló propaganda, az elektronikus csöcselék hangos, de nyelvileg is igénytelen és tartalmatlan, vitakultúrát nélkülöző acsarkodása nem közélet, annak csupán halovány szimulákruma, a *ius murmurandi* gyakorlása pedig, nem a demokratikus politikai mezőny kelléke: szimulákrum maga is. A politikum és a politikusok csapdába ejtik sajátmagukat is akkor, amikor a szabad sajtóra ellenségként, de legalábbis megregulázásra, cenzúrázásra való közegként tekintenek, hiszen megfosztják magukat a vita tisztázó és legitimáló eszközétől is. Minden bizonnyal a nyilvános ábeszélés, a közös okoskodás népszerűséget is hozna, olyan ügyekben, mint hogy milyen legyen a média maga, milyen a politikai és milyen a kulturális nyilvánosság, mire költsék a közpénzt és mit nem érdemes támogatni?, stb., stb.

Az ebben is észlelhető szűk látókör, a struccpolitika viszont egyre inkább éppen azokra a problémákra irányítják a figyelmet, melyeket a politikai elit elrejtene szeretne, a rommagyar politikai mezőny viszonylagos anyagi, és főként szellemi autonómiájának feladására. A fölmerült ügyekben és botrányokban éppen az a közös, hogy mindenik az fele mutat – akárhogy igyekeznek ezt elhallgatni – hogy maga az RMDSz (és csatolt pártja, nem beszélve az EMNx-ekről) is csapdába esett, a magyar kormánypartoknak lett a kiszolgálója. Ennek alapja pedig – az anyagi támogatások kondicionálása, illetve a kampányban nyújtott segítség árának behajtása mellett -, hogy feladta azt a közvetítő szerepet, amit egészen az utóbbi időkig magának vindikált, a magyar kormányok és pártok üzeneteit maga közvetítette az itteni magyarság fele. Most viszont hagyta, hogy a Fidesz és Orbán közvetlenül is megszólítsa a rommagyar szavazókat (igaz, ezt a megkönnyített és szavazati joggal járó kettős állampolgárság intézménye nagyban támogatta), népszerűségét pedig, a rommagyar politikai vezérek zsarolására használja: itt bezárult egy bűvös kör, melyből nem látszik a kiút.

Nem szokásom, most mégis egy régebbi – jó másfél évvel ezelőtt írott – [jegyzetemből](#) fogok idézni, a végére: „Az itt tárgyalt botrányok elindíthatnának (/hattak volna) megtisztulási folyamatokat, de máris elakadtak, ezért az éles kérdés: van-e ma rommagyar média? Van-e olyan mediatisztikus tér, mely negyedik hatalmi ág lehetne, és ha nincs, akkor miért teszünk úgy, mintha lenne? Számomra úgy tűnik föl, hogy ezen a téren is végállomás közeleg, valamit tenni kellene!”

[leszaigyozo 2017. január 10. 3:44](#)

A magyarországi ellenzéki körökben, a neten felbukkant pár napja egy interjú, amit egy erdélyi származású, Pesten tanuló újságírótanonc, Zárándi Kálmán készített egy névtelen RMDSZ-es bennfentessel. Jellemző a „vég kezdetére”, hogy a „bukaresti” elvtársak már „kiszivárogtatnak. Lazul a pártfegyelem?

– ***Mi történt pontosan, miért nem volt jó az Erdélyi Riport, mit tudni a budapesti fonalról?***

– Az a legenda, hogy a Fidesz kérte volna a Riport megszűnését vagy a Maszol egyes cikkezőinek menesztését, tetszetős, de kicsi a valószínűsége. A Fidesz ingerküszöbét egyik lap sem éri el, és annyira nem bizalmas a viszony, hogy ilyent kérjenek Hunortól.

– ***Akkor az RMDSZ egymaga vállalta be ezt a lépést? Miért? Miért most?***

– Úgy tűnik sokunknak, hogy ez egész leginkább a Nagy-Debreczeni házaspár magánakciója.

– ***Ez vice? Kelemen Hunor vagy Kovács Péter, az ügyvezető elnök nem tudott róla? Jegyezzük meg, a Nagy-Debreczeni házaspár: Nagy Zoltán és Debreczeni Hajnal, előbbi Kelemen kabinetfőnöke, utóbbi mostanáig sajtófőnöke.***

– De igen, legalábbis Hunor tudott róla. Mert Nagy Zoltán elkötelezett híve Hunornak, lojális. Az lehet, hogy Kovács Péter nem tudott róla, mert Nagy Zoltán és Kovács Péter, két rendkívül erős, arrogáns személyiség nem tudott kijönni soha egymással. Ezért távozik most Kovács. Viszont Hunor felé mindkettő teljesen lojális volt. Tehát Nagy Zoltán és Debreczeni Hajnal biztosan tájékoztatta Hunort arról, hogy változtatnának a két RMDSZ-es kiadványon, sőt az egyiket „szüneteltetnék”. Hunor valószínű, hogy rá is bólintott, egyszerűen rájuk bízta ezt.

– ***Ilyen könnyen mennek a dolgok?***

– Tudni kell, hogy Hunor egy teljesen középponti személy, fontos záloga az RMDSZ-en belüli egyensúlynak, ő fogja össze a szervezetet, és ez sokáig így lesz. Hunort az összes csoportosulás támogatja, elfogadja, és így felette áll a konfliktusoknak. Ehhez Hunornak kiváló képességei vannak, le a kalappal, ez a mai RMDSZ egyik ereje. Viszont Hunor mellől fokozatosan kifogytak a politikusi nagyágyúk. Míg Markó Béla mellett bárki fel tudott sorolni négy-öt nevet annak idején, Hunor esetében alig vannak olyanok mint Borbély, Frunda, Verestóy, Takács, Eckstein. Hunor számos döntést nem tud ilyen csapatban meghozni. Az RMDSZ sok döntési, egyeztetési testülete pedig soha nem töltött be ilyen szerepet. Hunor kénytelen azokra hagyatkozni egy sor kérdésben, akik nap mint nap támogatják munkájában, technikailag értem. Szerintem Hunor nem gondolta végig, hogy mi lesz, ha a sajtóügyeket nagyképű, agresszív, folyton ellenfél szimatoló emberekre bízta.

– ***Ez úgy tűnhet, mintha Kelemen Hunor mosdatása lenne, utólag...***

– Nem. A helyzet egyszerűbb ennél. Az elnök két területet tekint prioritásnak, ezeken mozog. A többivel csak csip-csup foglalkozik, azok szinte leperegnek róla. Figyel rájuk, de távolról. És jól teszi ezt.

– ***Húha! És melyik ez a két terület?***

Az RMDSZ alkupozícióinak az alakítása a román politikán belül: tárgyalás, egyezkedés a román pártokkal, a mindenkori kormánypártokkal, illetve, a másik: különböző közösségi rendezvényeken, megemlékezéseken, avatásokon elmondott beszédek. A román politikában való folytonos tárgyalásos érdekvédelem nagyon helyes, Hunor jól is csinálja. Mert ez az RMDSZ egyetlen eszköze. Azt a (az RMDSZ saját kampányában is szereplő) naiv értelmiségi elvárást, hogy az RMDSZ hatékonyan kiharcoljon a maga 6 százalékaival és szórványságával radikális követeléseket, meg hogy az élet számos területét adminisztrálja, fizetésekkel növeljen, autósztrádat építsen, lecserélje az egész oktatási rendszert stb. – felejtjük el! Erre nincs kapacitása, nem is lehet. Amit

tenni tudott mindig az RMDSZ, az a törvényalkotás és a törvényalkalmazás befolyásolása, mikor sikerrel, mikor nem, de összességében inkább sikerrel.

– ***Vagyis nem Kelemen Hunor határozza meg az RMDSZ vonalát, hanem szürke eminenciások?***

– Rosszul tetszik érteni! Kelemen Hunor határozza meg, sőt, szerintem jól! Sajnos nincsenek szürke eminenciások. A Markó-féle RMDSZ nem tűrte volna meg az eminenciásokat, így aztán nincs is ennek tradíciója.

– ***Mit vétett az Erdélyi Riport és a Maszol?***

– Nekünk, akik főleg Bukarestben dolgozunk nehéz rálátni arra, ami Kolozsváron a Republicii utcában történik. Hosszú távon az volt, hogy az amúgy mindig is RMDSZ-közeli újságírók hívek maradtak, saját eszméikhez. Ez így helyes, ez a sajtó logikája és etikája. Nekünk meg nyakunkba szakadt a Fidesz barátsága. 2012 után Orbánék látták, hogy az RMDSZ magasról veri az ők pártjaikat, és pragmatikusan váltottak: közeledni kezdtek az RMDSZ-hez. Az RMDSZ nem tudta elutasítani ezt a közeledést, maga is pragmatikusan viszonyult ehhez. Ez viszont a politikai logika. A kettő, a sajtó és a politika logikája nem talált. Maradt egy Fidesszel nem kötekedő RMDSZ, mellette pedig egy Fidesz-ellenes sajtó. Innen az ellentétek... Ez volt hosszú távon, szóval. Rövid távon pedig ez: Kovács Péter ügyvezető elnök, a parlamenti választások kampányvezetője, olyan kampányt talált ki, fene tudja miért, amiben az egész országban szétterülő RMDSZ egyemberként követ olyan kommunikációs sablonokat, amiket Kolozsvárról küld ki Kovács naponta. Nem csak a politikusok, hanem a sajtó is igazodik ezekhez a napi frázisokhoz meg témákhoz. Ezért nyilatkozta az Átlátszó Erdélynek Ágoston Hugó hogy a végén nem csak azt mondták meg, hogyan kell írni dolgokról, hanem azt is, hogy milyen issue-kat kell feldolgozni. Az utasításokat nem követték az önálló gondolkodású újságírók, joggal, és ezért a kampány alatt mérgesedett a viszony.

– ***Valami mintha nem stimmelne: Kovács Péter kampányutasításait nem követték, de Nagy Zoltán csapott le rájuk. Eddig úgy tudtuk, hogy Kovács és Nagy ádáz ellenfelek...***

– Így van, Nagy Zoltán Kovácstól függetlenül, önállóan is úgy gondolja, hogy az RMDSZ-hez köthető sajtónak mindenben engedelmessékednie kellene. Ő Kovácstól függetlenül cselekedett, legfennebb Hunorral konzultált erről. Kováccsal nincsenek beszélőviszonyban, állítólag. Nagy Zoltán és Debreczeni Hajnal amúgy folyton ellenséget, illojális és inkompetens elemet látnak mindenkiben, akikkel dolguk akad: hülyék a területi politikusok, amióta Nagy Zoltán felel az RMDSZ-ben a területi kapcsolatokért, hülyék az újságírók, akik a Progres Alapítványtól kapják a pénzt, mióta Nagy Zoltán az alapítvány főnöke, hülyék és sunyik azok a pedagógusok, akik az Iskola Alapítvány vendégházában laknak, mióta Nagy Zoltán vezeti azt a házat is.

– ***Miért nem állt ki Kelemen Hunor, de talán inkább más, mondjuk egyik képviselő, hogy valamit mondjon erről a kínos ügyről?***

– Feltételezem, hogy egy pár személlyel beszéltek azóta. Amúgy drámai az ügy: értékes újságírók, a korábbi évtizedek meghatározó alakjai kerültek most szembe az RMDSZ-szel, és egyik fél sem volt képes ezeket a dolgokat idejében letárgyalni, megbeszélni. Ez az első olyan pont, amikor Markó Béla hiányzik a képletből, de hát az RMDSZ-nek mennie kellene tovább nélküle is. A Markó érának is megvoltak a maga negatívumai, tehát Markó Béla történelmi érdemeit el kell ismerni, de nem kell visszasírni.

– **Markó Béla sem imádta, ha nem az ő elképzelése szerint zengett a sajtó...**

– Ő se, én sem, más sem: ez politikusi logika. De Markó (vagy Kötő Jóska) ezeket megpróbálta volna egyeztetni, letárgyalni, megmagyarázni a vele egykorú – például Ágoston Hugónak.

– **Parászka Borókéval is lehetett volna tárgyalni?**

– Parászka Boróka fanatikus a maga álláspontjaival, azokkal kel, azokkal fekszik: de ilyenre is szükség van. Hiába fenekedik ellene csomó agy mosott, akinek a Duna tévé sikeresen kimosta az agyát...

– **Nem árt az az RMDSZ-nek, hogy most a romániai magyar értelmiség egy meghatározó része, olyan személyiségek, mint Szilágyi N. Sándor az RMDSZ politikájáról lehúzzák a vizes lepedőt?**

– De igen! Ez a csörtetés a porcelánboltban rosszkor jött. Hunor nem figyelt oda, de neki van dolga, mentsége. A Nagy-Debreczeni páros pedig két dolgot nem tud: azt, hogy ők éppenséggel elefántok, és azt, hogy porcelánboltba tévedtek. Az RMDSZ legutóbbi választási sikere részben annak tudható, hogy ez az értelmiség ismét mellette mozgósított. Mert 2012-ben ez az értelmiség ugyan személyenként általában leszavazott az RMDSZ-re, de nem mozgósított mellette, tehát maguk mellett nem hoztak új, rájuk hallgató szavazókat. Ez volt, hangsúlyozom, 2012-ben. Azért nem mozgósítottak, mert más pártok is megjelentek, és ez az értelmiség ugyan nem hitt a Tőkés-féle maszlagban, Mátis Jenő és Toró Tibi töküres programjában, de ez az értelmiség sértett volt az RMDSZ-től is: a Markó-féle RMDSZ az idő teltével egyre kevésbé hallgatott a szakértelmiségre, egyre kevésbé tudtak politikában azok a civil logikák érvényesülni, amiket az értelmiség szeret. Most a választási sikereket részben ennek a rétegnek a mozgósítása hozta, mert ők a kampány vége felé kezdték bevallani, hogy az RMDSZ-re szavaznak, pedig ez „ciki”, de még egyszer, utoljára, és mindenféle humorizáló mentegetőzést eresztettek meg ezzel kapcsolatban a közösségi médiumokban. A másik mozgósító erő a veszélyérzet volt, például a vásárhelyi iskolaügy. Nem mondom, Kovács Péterék is jó kampányt terveztek, igyekeztek kitérni nem csak hagyományos témákra, de önmagában ez a nagyon sablonos, nagyon üres, lozinkás (*jelszavas* NI) dolog nem ment. Ugyanezzel a módszerrel csinálták a helyi választásokat fél évvel korábban, és azt országos viszonylatban elvesztettük, de nagyon. Szerkezeti kérdés, hogy picivel több mandátumot hozott a korábbihoz képest.

– **Kovács Péter mellett egy kommunikációs szakértőkből álló csapat dolgozott, nem?**

– Úgy tudni, hogy az erdélyi születésű Keszthelyi András a fő szakértője az RMDSZ kampányoknak, ő bukkant fel „külső szakértőként” az utóbbi években. Demszki Gábor kampányosa volt Budapesten, és Demszki tudott választást nyerni. Ezért is állnak messze a Magyarai Nándor-féle önjelölt szakértők a valóságtól, amikor arról harsognak, hogy mi azt mondtuk volna a kampányban, amit Orbánék diktáltak. Amúgy, Magyarai Nándor nevű szélhámos minden meséje ellenére, a Fidesz nem diktál az RMDSZ-nek, nem is akar, elég neki a csendes útitárs. A legvaskosabb Fidesz-ellenes viccek éppen a vezető RMDSZ-politikusok szájából hangzanak el szűk körben.

– **Tehát az RMDSZ vesztesen kerül ki ebből az ügyből?**

– Sajnos, az RMDSZ-nek rossz a sajtója, alig létezik. Egy politikai szervezetnek saját sajtóra van szüksége. Az ellenfelének szintén. Tehát szerintem kell EMNP-s sajtó is, MPP-s is, klerikális is,

ateista is. A Transindex szisztemkritikus, a Maszol, köztünk legyen mondva, gyengus, ami kevés előnye az, hogy nem zár be délután 4-től másnap reggel 10-ig, péntektől hétfőig, mint a Transindex. Az Erdélyi Riportot alig olvasták, a mostani védelmezői között valószínű vannak, akik hónapok óta nem néztek rá, őket most a politikai beavatkozás zavarja. Joggal. Most érdekes helyzet áll. Minap kaptam egy linket egy kollegától, facebookról van, az a vita, ami a Riport leállítása folytán zajlik. Ebben furcsa az, hogy a kiváló professzor Szilágyi N. Sándor egy csónakba került a megélhetési politikus Toró T. Tiborral, az örök lázadó, de kiváló szakmai teljesítményt mutató Gáspárik Attilával, s olyan lézengő ritterekkel, mint Stanik Stefí, Magyarai Nándi, meg egy csomó futóbolonddal, akik mindenhol acsarkodnak, kommunistáznak, zsidóznak, udéméreznek az interneten.

– Hibáztatjuk Nagy Zoltánt, egy alig ismert kabinetigazgatót... De például annak idején Takács Csaba nem ilyen módon lépett volna fel azzal a sajtóval szemben, akit az RMDSZ támogat pénzzel?

– Nem. Illetve Takács szólt volna Markónak, Markó beszélt volna Kántorral, Kötővel, Gálfalvyval, Ágoston Hugóval és így tovább, megmagyarázta volna, hogy így meg úgy. Hát ez nem működik Hunor esetében. Hunor Kelet-Európa egyik legtehetségesebb politikusa, egy csomó adottsággal, de nincs meg az a közeg, amiben egy ilyen és számos más ügyet bonyolítson.

– A régi nemzedéknek egyszer csak el kellett mennie. És az utóbbi években tele volt az önök kommunikációja azzal, hogy megújul a szervezet, átalakul. Miért nem jött létre új csapat, új közeg, amiben „Kelet-Európa egyik legtehetségesebb politikusa” mozoghat?

– Ezen sokan, sokat gondolkozunk. Az átmenetben megerősödött egy sor helyi személyiség, akinek kettős a viszonya a közös dolgokhoz. Egyik részt szinte egyöntetűen támogatják a szövetségi elnököt és annak munkáját (aminek a lényege, helyesen, a romániai belpolitikában való tárgyalásos kisebbségvédelem, illetve törvényhozás). Másik részt viszont helyi vezető politikusok bármikorra fenntartják maguknak a jogot, hogy másképpen kommunikáljanak, mint az országos döntés. Ezért beszéltünk össze-vissza, amikor Basescu legutóbbi felfüggesztési kampánya volt, amikor az MSZP látogatott Kolozsvárra, amikor Ponta–Johannis meccs volt és sok más esetben. Ilyen formában nincs egy olyan területek feletti fórum, ami országos mondanivalót produkálna, az országos mondanivalónk leszűkül arra, amit az elnök mond a román belpol aktuális helyzetéről, illetve amit huszonéves gyakornokok írnak üres szónoki beszéd gyanánt neki.

– SZKT?

– SZKT abból áll, hogy az elnök kezdi, és utána tíz-húsz ember mond egy beszédet. Esetleg Frunda vagy Budai Ricsi mond valami indulatost, aminek az előzményeit nem mindenki érti.

– Hunor csapata Kolozsváron?

– Úgy tűnt, hogy Hunor elnökké választásával a kolozsvári ügyvezető elnökség jó irányba alakul. Egyrészt behoztak egy sor olyan embert, akinek már volt valamilyen szakmája, pályája, területe, és nem a politikum felől jött, ha igen, akkor közigazgatási kitérővel. Hegedüs Csilla jó példa erre: megvan a maga területe. Vagy Székely István és Magyarai Tivadar. Bodor László, Nagy Anna stb. Plusz szervezőnek Kovács Péter, aki csapnivaló politikus, de jó szervező. Ez a csapat jót tett volna, ha kijavítja két hiányát a markói RMDSZ-nek: szakértő értelmiséggel való kapcsolat teljes hiánya, tanácsadói munka teljes hiányával; professzionális kommunikáció teljes hiánya.

Ráadásul ezek az emberek nem akartak, Hegedűst leszámítva, folyton előlépni a nagypolitikába, tehát se Hunor, se a nagymellényű Borboly, a nagyszájú, konfliktusgeneráló Szabó Ödi nem kellett ebből a körből kihívóktól tartson. Sajnos nem valósult meg egyik sem, vélhetően nem az említett személyek hibájából, hanem a rossz munkaköri leírásból. Nem valósult meg a szakértői, referensi munka. Az ügyvezető alelnökök, talán Székelyt és Magyarit kivéve, alig dolgoztak ki olyan elemzéseket, referátumokat, amik adott területen a Bukarestben működni próbáló politikust segítenék, tanácsolnák. Helyette folyton koszorúzni, avatni, kampányolni, díjat átadni küldték őket, március tizenötözní, és hasonlók. A másik sem valósult meg: nem alakult ki a profi kommunikáció. Az, hogy Kovács Péter erre teljes erejéből és tiszta szándékkal törekedett, az nem vitás, érdemei vitathatatlanok. De nem ment. Az módszer, hogy rendes, szorgalmas fiatalokat, csak azért mert kommunikáció szakot vagy hasonlókat végeztek nemrég, vagy mert egy keveset publikáltak a sajtóban, kommunikációs szakértővé, sajtóreferensé tesznek, egyszerűen nem működik.

[Leszaigyozo](#) hozzászólásait eltávolította a blog adminisztrátora.

[Nándor László Magyar](#)

Blogomon sem anoním, sem gyalázkodó hozzászólásokat nem tűrök meg, most mégis hagytam 1 napot a különös „szöveget”, hiszen gondoltam, ha létező személyek – riporter és alanya -, akkor akár további információval is szolgálhatnának. Az is világos, hogy az egész „kiszivárogtatott” anyag csak lazán kapcsolódik a bejegyzéshez, ami alá megjegyzésként föltette valaki, már azon túl, h. engem – minden érv nélkül – gyaláz, és reménye szerint provokál. A szöveget el lehet olvasni egy fb-vita oldalon, és persze elmentettem, úgyszólván, továbbra is létezik, sőt kvázi nyilvános is marad.

[2017. január 10. 21:51](#)

Ágoston Hugó – Nyílt levél Maszolt-ügyben Kelemen Hunornak

Ágoston Hugó

2017-01-10

<http://reply.transindex.ro/?cikk=493>

Még mindig nem sikerült magyarázatot kapnom arra, hogy a Progress Alapítvány mint kiadó konkrétan miért menesztett engem.

Tisztelt Szövetségi Elnök úr!

Bizonyára tud a személyem körül történekről és azok visszhangjáról; nem is azt szeretném itt részletezni. Ezt a levelet azért írom, mert még mindig nem sikerült magyarázatot kapnom arra, hogy a közpénzből gazdálkodó Progress Alapítvány mint kiadó konkrétan miért menesztett engem a Maszoltól, miután tudomásom szerint semmilyen szakmai, adminisztratív vagy sajtóetikai vétséget nem követtem el, és azt remélem, hogy ha ezt most az Alapítványt működtető RMDSZ elnökétől kérdezem meg, akkor végre megtudhatom.

Azt is remélem, hogy egy ilyen méltatlanság után megérti természetes elvárásomat, hogy legalább érdembeli tájékoztatást kapjak a tényleges okokról, és ezt elégséges indoknak fogja látni levelem megírásához, tehát nem fog mögötte semmiféle politikai vagy más, személyes indítékot feltételezni (biztosíthatom afelől, hogy ilyen nincs is), és olyasmit sem, hogy ezt mások ösztönzésére vagy sugallatára tenném. Számolok vele, hogy RMDSZ-es barátaim esetleg helyteleníteni fogják levelem közzétételét, de ez az én szabad választásom, amibe senkinek sem lehet beleszólása. Utána bárki elmondhatja róla a véleményét. Miután pedig az esetnek elég nagy sajtóvisszhangja is lett, a válaszára most már nemcsak én lennék kíváncsi, hanem az olvasók is (akik nem mellesleg az RMDSZ potenciális szavazói), hiszen azt ők sem gondolhatják, mint ahogy én sem, hogy Ön mint egykori sajtós és jó ideje vezető politikus ne tudná, hogy alapjában véve miről is volt szó, mi volt a háttere és az igazi oka az eltávolításomnak.

Ezt pedig nemcsak azért írom, mert az elbocsátásom elfogadható megindoklása hiányában az olvasóim most bármit feltételezhetnek rólam (márpedig a saját jó hírére mindenki érzékeny), hanem azért is, mert az RMDSZ elnökének hallgatása már kezd feltűnővé válni (Facebook-bejegyzésekben és hozzászólásokban többen is szóvá tették ezt), és különféle spekulációkra is alkalmat ad, kezdve onnan, hogy ezzel kapcsolatban esetleg valami titkolnivalója van, netán valahonnan hallgatásra kényszerítik, egészen addig, hogy szerkesztői és publicisztikai tevékenységem politikai okok miatt vált nemkívánatossá a Maszolt kiadó Progress Alapítvány gazdája, az RMDSZ számára. (Ez utóbbi feltételezés sem nagyon meglepő, hiszen jól tudjuk, hogy a magyar sajtó terén sajnos nem a tisztázások, hanem a tisztogatások, a végső indítékában politikai takarítás korát éljük.) Ezekről nem látom itt szükségesnek többet írni, hiszen az utóbbi két hét eseményeinek különféle sajtóbeli értelmezéseit bizonyára ismeri.

Mikor valamire nincs válasza, az ember találgatásra van utalva. Én is megpróbáltam felidézni, hogy volt-e az általam szerkesztett Vélemény rovatban olyan anyag, amely egyértelműen szembement volna az RMDSZ kinyilvánított véleményével, de ilyet nem találtam. Eszembe jut viszont néhány jegyzetünk olyan témákról, amelyekről az RMDSZ valami miatt jobbnak látta egyáltalán nem nyilatkozni. Ilyen volt például a magyarországi sajtóállapotokat meghatározó

médiatörvény sajtószabadságot korlátozó volta, majd (ennek következményeként is) a Népszabadság megszüntetése, amiről magam is írtam nem is egyszer. És jelent meg a rovatban írás a magyarországi minősíthetetlen menekültellenes gyűlöletkampánnyal kapcsolatban is. Mondjuk ezek nem érintették közvetlenül érdekképviselői szervezetünket, viszont amikor a magyar külügyi és külgazdasági miniszter Bukarestben a kisebbségi jogköveteléseink mérséklését kérte, az RMDSZ akkor sem szólt semmit, a Maszol Vélemény rovata viszont igen, és akkor is szólni próbált, mikor ugyanaz a miniszter a román nemzeti ünnep kapcsán azt a jóérzést sértő (és mellesleg az erdélyi magyarok problémáinak megoldását is nehezítő) intézkedését meghozta – azt a cikket nyilvánvaló politikai megfontolásból a Kiadó kivétette, szerzőjével, Gál Máriával pedig, akárcsak velem, megszakította a további együttműködést.

Nem tudhatom, Elnök úr, hogy az előbb elmondottaknak van-e közük az én elbocsátásomhoz, és ha van is, milyen mértékben, de ha netalán lenne, az nagyon szomorú dolgoknak lenne a jele. Ezt pedig azért nem hallgathatom el, még ha esetleg nem örülne is neki, mert aki sajtós, az akkor is sajtós marad, ha elbocsátják. (Vagy ha közben politikára adja a fejét, amit magam soha nem akartam, akkor sem, amikor pedig megtehettem volna.) A sajtónak pedig egyik feladata, hogy figyelmeztessen a látható és várható bajokra, és ha megvonják tőle ennek a lehetőségét, akkor a dolgok nagyon rossz irányba indulhatnak el. Sőt mintha már el is indultak volna. Például eddig még nem volt olyan, hogy a parlamentben a frakcióvezetőket ne titkos szavazással, hanem azt megkerülve, a szövetségi elnök ellentmondást nem tűrő utasítására nevezzék ki. Mire megírhattuk volna a figyelmeztetésünket, a Maszol Vélemény rovata erre alkalmatlanná vált. Az „új Maszolon” pedig már olyan címek olvashatók, mint például a következő: Kovács Péter sokak számára váratlan lemondása után „Január végén nevezi ki Kelemen Hunor az új ügyvezető elnököt”. Mi már nem szólhatunk, de valaki figyelmeztethetné a kollégákat, hogy az ügyvezető elnököt az SZKT nevezi ki titkos szavazással, természetesen a szövetségi elnök javaslatára, de ami ugyanaz...

A magam személyes kérdésére visszatérve csak annyit szeretnék még elmondani, hogy azt az egyet nem tudnám magyarozatként elfogadni (és azt hiszem, más sem), hogy rovatszerkesztőként és publicistaként nem tettem volna meg minden tőlem telhetőt az RMDSZ érdekében, és nem támogattam volna minden olyan ügyben, amelyet az adott helyzetben helyesnek vagy legalábbis vállalhatónak ítéltam, még ha ezért az RMDSZ-t zsigerből gyűlölköző kommentelők minősíthetetlen gyalázkodásait és rágalmazásait is el kellett viselnem az írásaim alatt. (Az olykor az emberi méltóságomat is súlyosan érintő sértésekre pedig még csak nem is mindig válaszolhattam, mert ezt a Kiadó megtiltotta nekem.) Persze volt a pályám során olyan eset is, mikor az RMDSZ valamely lépését elhibázottnak láttam, és azt sem hallgathattam el, hiszen újságíróként az volt a dolgom, hogy az ilyeneket is szóvá tegyem. És ezt nem is mindig tettem nagyon kíméletesen: kevés olyan „ütős” cím volt még a hazai magyar sajtóban, mint amilyenell a cikkemet elláttam, mikor az RMDSZ kormánysszövetségre lépett Traian Băsescu pártjával, közösségünk harsány éljenzése közepette: „Nem vészett el más, csak a becsület”. Az akkori szövetségi elnök egyetlen ironikus, de nem fenyegető vagy rosszindulatú megjegyzéssel intézte el a dolgot, szemben azzal, hogy most viszont egyszerűen elbocsátottak, és még azt sem mondták meg, miért.

Arra pedig, hogy miért „védem” és „támogatom” következetesen érdekképviselői szervezetünket, külön ki kell térnem, hiszen ezt lassan már a barátainknak is meg kell

magyaráznom, akik olykor jelzik, hogy szerintük hajlamos vagyok túlbecsülni az RMDSZ érdemeit és fontosságát. Több okom is van erre, nem sorolnám fel mindet. Főleg azért tartok ki mellette, mert számomra fontos, hogy a romániai magyarságnak legyen, aki minden szinten megfelelően képviselje az érdekeit és az ügyeit, a helyhatóságoktól a parlamentig, és erre egyelőre még mindig az RMDSZ-t látom a legalkalmasabbnak. Védenem pedig azért kellett sokszor („pártsajtós-ként, pártkatonaként, bérencként”, még ha tagja sem vagyok), mert olyan nemtelen támadásoknak volt (van) kitéve, amelyek morálisan akarták tönkretenni, lejáratni, megsemmisíteni, az eszközökben sem válogatva, nem törődve azzal, milyen következményei lehetnek a romániai magyarság számára annak, ha érdekképviselői szervezete a vele szemben mesterségesen kialakított bizalmatlanság miatt elveszíti a támogatottságát, és képviselő nélkül maradunk.

Azt nem vitatom, hogy az RMDSZ-nél hatékonyabb érdekképviselőt is el lehet képzelni, de mutatni ilyet még senki sem tudott, hogy ki és mi lehetne az. Bizonyos hiányosságait magam is látom, és azért is védem az RMDSZ-t és írom meg róla a jót, hangoztatom az eredményeit, hogy utána hitelesebben bírálhassam, és próbálhassam befolyásolni, hogy tartsa be a demokrácia szabályait.

Erre azonban ezentúl már nem lesz lehetőségem, mert nem lesz, hol, miután a Kiadó hirtelen „szép üzenet” nélkül elbocsátott a Maszoltól, így válva meg a portál nyomtatott elődjének, az Új Magyar Szónak az alapító főszerkesztőjétől, a Maszol vezető publicistájától, rovatvezetőjétől. Higgyem azt, hogy politikai indíttatás nélkül történt, a publicisztikámtól és az általam gondozott rovatban megjelent jegyzetektől teljesen függetlenül?

Ám ami a legfájdalmasabb: mindez akkor esik meg, mikor szövetségünk első embere éppen egy volt liberális beállítottságú sajtós, akinek biztosan nem kell elmagyarázni, mit jelent a sajtószabadság korlátozása. Elnök úr, ez egyik elődje idejében sem történhetett volna meg!

Számítva őszinte válaszára, üdvözlettel:

Ágoston Hugó

Utóirat: Nyílt levelemmel először volt lapomat kerestem meg, de a Maszol a közlését nem vállalta. Így megy ez.

UPDATE: Kelemen Hunor RMDSZ-elnök megkeresésünkre jelezte: Ágoston Hugó levelére magánlevélben fog válaszolni.

Váradi Nagy Pál · Szerintem a nyílt levél nyílt és nem magán, és immár sokan kíváncsiak vagyunk, mi folyik itt, közügy lévén. Nyilvános párbeszéd, ez a kérésem.

[Jan 10, 2017](#)

Szilágyi N. Sándor · Igen, ezt én is így látom, hogy ez most olyan dolog, hogy az elég rossz helyzetbe hozná az RMDSZ elnökét, ha csak a levélírónak válaszolna, hiszen a válaszára sokan kíváncsiak vagyunk, és ha magánlevélben válaszol egy nyílt levélre, ahogy nem szoktak, akkor mindenféle találgatások fognak elindulni, hogy mi lehet az vajon, amit nekünk nem szabad megtudnunk. Meg arról, hogy most egyáltalán hogy van ez, hogy van egy érdekképviselői szervezetünk, de nekünk azt nem szabad tudnunk, hogy az mit miért csinál. És ez sokkal rosszabb lesz, mint ha nyilvánosan elmondaná, hogy mi is folyik itt igazából mostanában.

Jan 10, 2017

[Transindex.ro](#) Kelemen Hunor azt mondta, Ágoston Hugóra bízta, hogy nyilvánosságra hozza-e a levelet

Jan 10, 2017

[Tomi Bodor](#) · **[Szilágyi N. Sándor](#)** Tökéletesen igazad van. A sajtószabadság korlátozása - amivel itt szembesülünk - nem magánügy. Kelemen Hunor elnök úr nyílt levélre válaszoljon nyílt levélben. Ne kényszerítse Ágoston Hugót, hogy a választ kirakja a facebookra.

Jan 10, 2017

[Sipos Zoltán](#) · És mi lesz, ha ez a magán-válaszlevél véletlenül kikerül a Facebook-ra?

[Jan 10, 2017](#)

[Laszlo Balazsi-Pal](#) Véletlenül...ennek az egész ügynek pont az a célja, hogy minél nagyobb nyilvánosságot kapjon és minél jobban lejárassa, meggyengítse a jelenlegi RMDSZ vezetőséget! Nem tudom a Progresz alapítvány az RMDSZ tulajdona, egyáltalán mi köze van ehhez K. H. Ur-nak, hogy o kaparja ki a gesztenyet ?

Jan 10, 2017

[Nagy István](#) · **[Laszlo Balazsi-Pal](#)** Kelemen Hunor RMDSZ-elnöknek az ég adta egy világon semmi köze nem lehet ehhez a történethez.

Az Erdélyi Riport nem Erdélyben jelent meg.

Nem magyarul írták.

Nem az RMDSZ alapította a kiadó alapítványt, a Progresst.

Nem az RMDSZ finanszírozta az alapítvány működését.

A romániai magyarságnak az ország költségvetéséből egy fitying sem jár. Aki ilyet mond az hülyeségeket beszél.

Kizárólag a parlamenti képvisellel rendelkező kisebbség RMDSZ nevű szervezetének jár román költségvetési támogatás.

Az RMDSZ-nek járó költségvetési támogatást a kormány évek óta a Communitasnak utalja.

A Communitasnak semmi köze Kelemen Hunorhoz.

A Communitast az RMDSZ alapította.

A Communitas döntéseit nem RMDSZ tagok hozzák.

A Communitas döntéshozói közül Kelemen Hunor soha senkivel nem vett részt szervezett találkozón, informálisan meg végképp nem fúthatott össze.

Különben is, nincs is gesztenye.

Jan 11, 2017

[Miklós Réka](#) · **[Nagy István](#)** Kelemen Hunor lényegében azt sem tudja, melyik földrészen él, ezek szerint. Szegény feje.

Jan 14, 2017

[Jozsef Kovendi](#) · Véleményem szerint, egy ilyen problémát nem nyílt levelezéssel kell megoldani, hanem munkajogi peres eljárásban. Ott aztán biztos, hogy magyarázatot kell adjanak a menesztésére.

[Jan 10, 2017](#)

[Agoston Hugo](#) nem jogi ügy, a szerződésben van, hogy a Kiadó vagy megújítja vagy nem - év közben is felbonthatja, de csak indokolt esetben, a törvény keretei között, abból tényleg lehet peres ügyet csinálni... de nem akarok semmi ilyesmit, céltom nem a botrány, hanem hogy mindenki tartsa be a szabályokat

Jan 10, 2017

[Nagy István](#) · Agoston Hugo Decenber 31-én lejárt-e vagy sem az a jogdíjas szerződés?

Jan 11, 2017

Jozsef Kovendi · Agoston Hugo Ja, akkor azt kell mondani, hogy nem újították meg a (valószínűleg, meghatározott időtartamra szóló) munkaszerződését és nem azt, hogy menesztették. Mert a kettő nem ugyanaz.

Jan 11, 2017

Agoston Hugo Jozsef Kovendi Nem pont ugyanaz, de nem áll rá a kezem, hogy mindig ugyanazt a kifejezést használjam. Meg hát ha az ember valahol volt és most nincs, akkor mégiscsak menesztették, elbocsátották stb. a tisztségéből, nem?

Jan 11, 2017

Péter Donogán · Agoston Hugo És ha lejárt a szerződése akkor mi van?

Jan 12, 2017

Nagy István · Siránkozós, visszakéredzkedős.

Jan 10, 2017

Benczédi Levente · Akkor lenne még csak magyarázkodás-mindkét oldalról- ha ez meg is történe!

Jan 11, 2017

Agoston Hugo Ezt a bejegyzésemet bő egy órával ezelőtt írtam, valami miatt nem tudtam elküldeni, de hozzátenni sem akarok:

Köszönöm, örülök neki. Azt hiszem, talán még jobb is így, legalábbis olyan értelemben, hogy egyrészt nyílt levélben nem minden mondható el, másrészt könnyebben alakítható a párbeszéd, nagyobb lehet a kölcsönös bizalom. Azt remélem, hogy utána sok mindenben felvilágosultabb leszek.

Ugyanakkor bízom abban is, hogy - akár az egész Maszol-ügy (lezárásaként - a szövetségi elnök úr az olvasók számára is megnyugtatóan elmondja az álláspontját.

Közben alakul a hozzászólásom a kommentek függvényében. Bevallom, nem szívesen hoznám nyilvánosságra Elnök úr levelét, még ha erre felhatalmaz is. Az "ügyemmel" kapcsolatban sem én hoztam nyilvánosságra szövegeket! (Persze van egy olyan lehetőség, hogy "nem teszem az ablakba" jellegű dolgokról is szó lesz... szóval még nem tudom, mit fogok csinálni.)

Írom mindezt annak tudatában, hogy ennél a kis félreértésekkel teli skandalumnál vannak sokkal fontosabb ügyek érdekképviselőnk számára és közösségünk számára.

Még csak annyit, hogy én ebben az egészben senki és semmi mást nem képviselek, csakis saját magamat. (Ilyen értelemben természetesen teljesen védtelen is vagyok.)

Roszhiszeműek pedig kíméljenek!

Jan 10, 2017

András Bodor · Mondjuk, olyanok, mint Lokodi Imre. Aki a tetejében még kolléga is!

Jan 11, 2017

Ernő Kondert · "Cára luj Hunor?"

Úgy alakult, hogy időben nagyon közel olvastam Andrei Plesu reflexióját - http://foter.ro/cikk/20170110_ciorbea_orszaga_ghi_a_orszaga - és a fenti nyílt levelet. Megdöbönt a hasonlóság a két írásból kirajzolódó kórkép között... 😞:(Önámítás azt hinnünk a „mi” politikusaink mások. Cinizmusversenyben csapattársak.

Hogy vannak fontosabb ügyek? Kedves Ágoston úr, az ön „ügye” ugyanolyan fontos mint a többi. Fontos lenne becsülettel, közképviselői alázattal és felelősséggel kezelni minden ügyet.Hm! Nem ezt látom nem ezt hallom.

Azt már tudom, hogy az elnök úr elmagyarázza, de nem fog megnyugtani. Nem nyugtattak meg a tegnapi, marosvásárhelyi rádióban hallott, magyarázó szavai sem. Állítólag minden RMDSZ kmpányígéret bele van kódolva a kormányzó PSD-ALDE koalíció kormányprogramjába. Még az óriásplakátosok is! Ja, az meg a tünetegyüttest szaporítja, ahogyan a műsorvezető úr kihagyta a kényes témákat, nem volt szó maszol ügyről, nem volt szó Ciorbea=Dragnea ügyről...

Másik, ez is fontos ügy. A marosvásárhelyi Római Katolikus Gimnázium ügye. Ugye milyen hálás kampánytéma volt?. Mit csinál az RMDSZ-t képviselő magyar főtanfelügyelő-helyettes? Mossa a kezeit. Mit csinál az RMDSZ? Úgy néz ki semmit 😞:(. Netán arra vár, hogy a kormányzó haverek feloszlatták a DNA-t és akkor minden egycsapásra megoldódik? Netán...

[Jan 10, 2017](#)

[Imre Lokodi](#) · Valaki szóljon már Ágoston Hugónak, hogy hetvenhárom évesen nem alázzuk porig magunkat. Egyszerre sírni, kuncsorogni és nyalizni nem elegáns. Visszataszító.

[Jan 11, 2017](#)

[Szilágyi N. Sándor](#) · Én ebben nem látok semmi kuncsorgást: az én olvasatomban nem arról van szó, hogy azt akarná elérni, hogy hosszabbítsák meg a szerződését, szó sincs ilyesmiről, bár az is látszik, hogy ő ezt szívesen csinálta volna tovább. Összesen arról szól, hogy szeretné, ha Kelemen Hunortól választ kapna arra, mi van a háttérben annak, ami az utóbbi időben az RMDSZ Progress Alapítványa által fenntartott médiában történik, és amibe az ő története is illeszkedik. Vagy egyszerűbben: azt tudomásul veszi, hogy elbocsátották, de legalább mondják meg, miért. Ez pedig szerintem nem egy túlzott elvárás, pláne ha az ember hetvenhárom éves.

[Jan 11, 2017](#)

[Imre Lokodi](#) · [Szilágyi N. Sándor](#) Professzor úr, tisztelem az ön olvasatát, az enyémhez pedig ragaszkodom.

[Jan 11, 2017](#)

[Agoston Hugo](#) Köszönöm, Imre, ez egy karakán, bátor megnyilvánulás volt! Ráadásul ráillik egész közösségünkre, érdekvédelmi szervezetünk politikájára: "Egyszerre sírni, kuncsorogni és nyalizni nem elegáns. Visszataszító." Azért figyelmeztetek: a kis igazságom keresését nem tartom sirásnak, kuncsorgásról szó sem lehet, mert nem megyek vissza oda, ahonnan elküldtek (mellesleg csak olyan lapnál dolgoztam, aminek alapító tagja voltam, s mindenhol a legolvasottabb vagy a legolvasottabbak között voltunk magam és a rovatom, nyalizásból pedig az ember nem ilyeneket ír, mond és csinál, mint én a napokban. (Hanem milyeneket is? - hallám a további egyenes megmondásaidat, kiállításaidat, az életművedet!)

Én védtelen vagyok minden szempontból, szépen jelzi ezt, hogy kik támadnak. A hetvenkét betöltött évem sem előny, és értem én, hogy egyelőre a fő indoka menesztésemnek (bár előjöhet még más is, persze, nagy és inventív a társaság), de egy az egyben akármelyik szarházi, jellemtelen hiénával kiállok még, hogy tudjad!

[Jan 11, 2017](#)

[András Bodor](#) · [Imre Lokodi](#) Öszvér!

[Jan 11, 2017](#)

[András Bodor](#) · Imre Lokodi, ha Te annyira elegáns lennél, mint Á.H. minden írásában, megszólalásában, akkor beszélhetnél nyaliságról. Szégyelld magad!

[Jan 11, 2017](#)

[Imre Lokodi](#) · [Tomi Bodor](#) Te ki vagy, Bodor, egy becsontosodott régi?

[Jan 11, 2017](#)

[Imre Lokodi](#) · Tomi Bodor, önnek a Stefan Gheorghiu-n mind csak jelzőket tanítottak?

[Jan 11, 2017](#)

[Imre Lokodi](#) · [Agoston Hugo](#) Hugó, a szóban forgó nyílt levél mögül kétféle ÁH sejlik föl. Az egyik, aki a hajdani ÚMSZ főszerkesztőjeként szótlánul végignézte a lap nyomtatott

változatának felszámolásával keletkezett, leginkább súlyos egzisztenciális kérdéseket kiváltó szitot, a kollégák árva tiltakozó hangot sem hallottak tőled. A másik egy eddig ismeretlen ÁH, aki most már semmit sem kockáztatva veszi a bátorságot, és odapörköl a szövetségi vezetésnek. Teljesen jogosnak, helyénvalónak tekintem a Népszabadság megszüntetése ellen írt publikációidat, sőt azonkívül a december elsejét követő magyar külügyminiszteri ostobaságot szóvá tevő meglátásaiddal is teljes mértékben egyetértek, viszont mutasd fel legalább egy korábbi publicisztikádat, amelyben nem hogy erős kritikai hanggal, hanem lágy és férreérthetetlen passzusokkal bíraltad volna a romániai magyar politikai közéletet, másként szólva: a Szövetséget. Attól tartok, nincs ilyen, legalábbis nincs olyan, ami elérte volna a címzettek ingerküszöbét. Ismerd el, Hugó, velünk együtt te is langyos vízben tapicskoltál. Arra gondolok, a maszol-ügy kapcsán megint félre lett síklatva a lényeg.

Ami a kiállásaimat, megmondásaimat, életművemem illeti, nincs mivel dicsekednem sajnos, de szégyellnivalómból sincs több, mint esetleg neked. Üdvözlettel: Lokodi Imre

Jan 11, 2017

Agoston Hugo Imre Lokodi 1. Öregszel, kihagy a memóriád: amikor "a lap nyomtatott változatának felszámolásával keletkezett, leginkább súlyos egzisztenciális kérdéseket kiváltó szitu" felmerült, már nem voltam főszerkesztő, hanem - azóta is, mostanig - vezető publicista és rovatvezető. Szólni pedig szoltam, más jeles értelmiségiekkel együtt, akik felmérték a jelentőségét annak, hogy az RMDSZ gyakorlatilag nyomtatott sajtóorgánium nélkül marad. Most nem fogom neked előkeresni, de ha kötetet állítok össze, abban majd elolvashatod.

2. A kollégák, ha már őket emlegeted, hat hónapig ingyen írták a lapot, most a búcsúüzenetemben ezt külön megköszöntem neked. (Azzal hízelgek magamnak, hogy a közügy szolgálatán és az íráskényszeren kívül saját személyem is hozzájárult ehhez, a csapatszellem alapján. S ha már kihozod belőlem az indiszkrétciót, volt munkatárs, akinek a saját zsebemből, fizetésemből fizettem ki a honoráriumát összegét, amikor bajba került. Eddig arról, ami Ginko bilobával kezelhető. A továbbiak már nem.

3. "Semmit sem kockáztatva veszi a bátorságot, és odapörköl a szövetségi vezetésnek" - írod. Nem mérlegeltem a kockázatot, majd meglátjuk. Nem érzem magam nagyon védettnek, és a bátorságomat megítélni másokra hagyom, de ha valaki a nyílt leveletem egyszerre nevezi gyávaságnak és "odapörkölésnek az RMDSZ vezetői" felé, az minimum furcsa gondolkodású. Nem odapörköltem, és mivel másoktól eltérően még csak nem is sejtetek politikai hátteret, Kelemen Hunor (nem "vezetői", mert csak őt szólaltattam meg) nem tekintheti provokációnak. Neked meghagyom ezt a jogot - ezek után azon sem csodálkozom, ha legközelebb RMDSZ-bérencséggel vádolsz.

4. Apropos, hogy nem írtam volna bíráló cikket is az RMDSZ-ről... Olvastad a nyílt leveletemet, amihez hozzászólsz?

5. Bár most látom, olvastad, hiszen azt is tudod, hogy mi a maszol-ügy lényege! Hiszen tudod, hogy "megint félre lett síklatva a lényege". Árudd el nekem is gyorsan, hogy mi a lényege a maszol-ügynek, hadd szembesüljek a lesújtó igazsággal. Ha pedig egyenesen én síklattam ki, ide a rozsdás kötötűt, mert ilyet egy Matuska Szilveszter sem követett volna el. (Hogy tehát kisiklassa a vonatot, amiben ő maga is ül.)

Jan 11, 2017

Tom Bodor · Imre Lokodi Lokodi, döntse el, hogy tegezel vagy önözök ! Öreg csont vagyok, ebben igaza van, de vedd tudomásul, hogy a Stefan Gheorghiu-nak a közelében is csak akkor jártam, amikor a pitesti-i autosztrádára akartam kijutni. Ragaszkodom hozzá, hogy takonynak tetszik lenni, és Hugó téved, ezen a Ginko biloba nem segít.

Jan 11, 2017

Agoston Hugo

Helyesen Ginkgo biloba - elütés volt, hogy hibásan írtam - csodálatos növény, örök emlékem, ahogyan Szathmáry Gyula természetrajz tanárunk beszélt róla Nagyenyeden, a tornaterem

bejárata előtt díszelgő két pompás páfrányfenyő volt az illusztráció hozzá. A fa élő kőületnek számít, ősrégi, több mint 200 millió éves (!) faj, Kínában a jégkorszakot nagyon "kevesen" élték át, de ő megmaradt. Szatyi bácsitól 55 évvel (!) ezelőtt azt is megtudtuk, hogy levelének emlékeztetjavító hatása van - szerintem a levegőjének is, amit áraszt, azért olyan pompás az emlékezőképességem.

Jan 11, 2017

[Agoston Hugo Tomi Bodor](#) Vajon van egyáltalán valami, amit ez a szegény Lokodi Imre jól tud? Már azon kívül, hogy valaki "fölsejlik"... Ha nem vigyázunk, a helyi celebből egy még celebb, mondjuk megyei celeb lesz. 😊:)

Jan 11, 2017

[Grausam Géza](#) · [Imre Lokodi](#) Az.

Jan 12, 2017

[András Bodor](#) · Van valami dugdosni való az ügyben? Ekkora (megérdemelt) nyilvánosságot kapott afférban a legtermészetesebb a nyílt válasz lenne. Nemcsak Á.H., hanem a maszol olvasói (minden valószínűség szerint RMDSZ-választók) méltán kíváncsiak az igazságra és megérdemlik a nyílt és egyenes választ!

Jan 11, 2017

[Tomi Bodor](#) · Van. Mint abban is lehet, hogy Nagy-Debreczeni Hajnal hogyan tölthetett be olyan állást a közrádiónál, ahol állítólag egy telefont sem vett fel, csak a fizetését.

Jan 11, 2017

[Benczédi Levente](#) · Nem megy nálam sem a vállalkozás, amit nem közpénzből alapítottam(!), kinek kell írjak?

Jan 11, 2017

[Tomi Bodor](#) · Tamara néninek.

Jan 11, 2017

[Mary Szőke Magdala](#) · Nem egészen világos, ha itt úgymond "független" sajtóorgánumot ért igazságtalanság, ahogy ezt promoválták a balhé kezdetekkor, akkor miért az RMDSZ elnököt kéri számon? Egy "független" portál, ahol Kelemen Hunor az isten... csak nekem tűnik ez kicsit ellentmondásosnak? 😊:D

Jan 11, 2017

[Szilágyi N. Sándor](#) · Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha Kelemen Hunor erre mégis nyilvánosan válaszolna, és ott elmondaná azt, ami mindenkire tartozik, tehát amire mindnyájan kíváncsiak vagyunk, Ágoston Hugónak pedig megírná magánlevélben azt, ami személyesen őt érinti, és nem tartozik a nyilvánosságra.

Jan 11, 2017

[Nagy István](#) · Kelemen Hunor egy levelet kell csak írjon, de azt se biztos, hogy igen. A mindenkire tartozót nincs miért megírja. Ilyen üzenete úgyse lenne, tisztségei miatt nem is lehet.

Az érintettre vonatkozóban meg meglehet, hogy tájékozatlan. Persze az is, hogy ő volt a szálhúzó, amit viszont nem biztos, hogy el is ismer. Markó se ismerte el, hogy Neptun általa is történt.

Jan 12, 2017

Szilágyi N. Sándor · **Nagy István** István, te megint tudsz valamit, amit pedig nem biztos, hogy tudhatsz. Honnan tudhatnád, hogy ilyen üzenete úgyse lenne? Ezt csak ő tudhatja, hogy van-e, vagy nincs, ezt tehát a legjobb rábízni.

Jan 12, 2017

Tomi Bodor · **Nagy István** Pista bá', Ön nagyon elfoglalt ember lehet, hogy hat soros kommentjét nem képes közlés előtt átnézni, és ilyen gondozatlanul felrúgja a hálóra. De akkor miért firkálgat ?

Jan 12, 2017

Szilágyi N. Sándor · **Tomi Bodor** Azon nem múlik semmi, értettük úgy is.

Jan 12, 2017

Nagy István · **Szilágyi N. Sándor** Rábízom, természetesen. De nagyon meglepődnék, ha nem lenne igazam. Egy hipotézist fogalmaztam meg. Szakmai ártalom.

Jan 12, 2017

Nagy István · **Tomi Bodor** Bodor úr, ön rém kedves.

Jan 12, 2017

András Bodor · **Szilágyi N. Sándor** Na de ha Nagy István mindent tud?

Jan 12, 2017

Szilágyi N. Sándor · **Nagy István** Most akkor meglepődhetsz, mert nem lett igazad (mondjuk részben mégis, mert üzenete nem sok van): <http://reply.transindex.ro/?cikk=494>

Jan 12, 2017

Nagy István · **Szilágyi N. Sándor** Elolvastam.

Most azért jöttem ide, hogy ezt jelezzem.

Ha csak egy mákszemnyi igazságom is lett, akkor az megnyugtat.

Valahova ezt írtam a válaszelemléről:

"Aki mást várt az nem ismeri a politikát, a tisztségben lévő politikusokat.

Fontosnak tartom annak módját, ahogy a megszólításokkal gazdálkodott Kelemen Hunor."

Ehhez még annyit fűznék hozzá, hogy Kelemen Hunor brutálisan belerúgott egy állítólag általa eddig nagyon tisztelt emberbe, akit - sejteti - valamikor majd kitüntetett volna, ami nem jelenti azt hogy nem fogja.

És végül egy Kelemen Hunorra is igaz közhely: a stílus maga az ember.

Jan 13, 2017

Tomi Bodor · **Nagy István** Gratulálok, Pista bá' ! Tud Ön gondozottan is... (Egy hiányzó vesszőt elnézhetünk.)

Jan 13, 2017

Nagy István · **Tomi Bodor** Humánosok akkor kérjenek rajtam számon egy vesszőt, amikor én számonkérem a nem fizikusokon mindazt, amit nem tudnak fizikából.

Jan 13, 2017

Transindex.ro Kelemen Hunor válasza itt olvasható: <http://reply.transindex.ro/?cikk=494>

Jan 12, 2017

Kelemen Hunor – Kelemen Hunor válasza Ágoston Hugó nyílt levelére Maszol-ügyben

Kelemen Hunor

2017-01-12

<http://reply.transindex.ro/?cikk=494>

Tisztelt Ágoston úr! Kedves Hugó!

Amikor szóltak, hogy nyílt levélben fordult Ön hozzám, az első és a nyílt levelekkel kapcsolatos következetes reakcióm a szokásos volt: ebben az esetben sem fogok nyílt levélre válaszolni.

Miután a levél tartalmáról röviden tájékoztattak (mielőtt eszébe jutna arra gondolni, hogy miért kell engem erről tájékoztatni, miért nem olvasom el a levelet, gyorsan ide írom: egy volt kollégánk, egy volt miniszter temetésére utaztam éppen, és nem volt módomban olvasni), akkor azt nyilatkoztam, hogy majd Önt, tisztelt Ágoston úr, kedves Hugó, magánlevélben tájékoztatom. Erre csupán csak azért gondoltam, mert nem tartom közügynek azt, ha egy rovatvezetőnek a főszerkesztője és a kiadója nem hosszabbítja meg az éppen lejáró munkaszerződését, mely munkaszerződés a szerzői jogokra vonatkozott, és december 31-én lejárt (erről tájékoztatott az Ön volt főszerkesztője és kiadója).

Miután elolvastam az Ön nyílt levelét, úgy éreztem, hogy mégiscsak nyilvános választ kell adnom, mert egy magánügyből valakik, biztosan nem Ön, mert Ön ilyet sohasem tenne, közügyet próbálnak kreálni. Az sem mellékes, hogy az Ön nyílt levele mindent tartalmaz, vagy majdnem mindent, ami nem tartozik a tárgyhoz, de a manipulációra kiválóan alkalmas.

Tisztelt Ágoston úr, kedves Hugó!

Ön azt inszinuálja, hogy titkolnivalóm lenne, netán hallgatásra kényszerít valaki, esetleg annak, hogy az Ön lejárt szerződését nem hosszabbította meg a kiadója, politikai okai lennének. Vegyük szépen sorba ezeket a meredek állításnak álcázott képtelen vádakot.

Nincs semmi titkolnivalóm. A Szövetség elnökeként sohasem foglalkoztam az általunk támogatott, vagy kiadott és működtetett lapok, rádió vagy televízió tartalmi és személyzeti ügyeivel. Ezek nem az én feladatkörömbé tartoznak. Sohasem gondoltam, hogy az RMDSZ elnökének mindennel kell foglalkoznia, mindenről kell tudnia és mindenbe bele kell szólnia. Szóval: nem foglalkoztam ezzel az üggyel, nincs titkolnivalóm.

Kedves Hugó, nem árulok el titkot, ha azt mondom, hogy engem nem lehet hallgatásra kényszeríteni. Ezt Ön pontosan tudja. Alkatilag (jelentsen ez bármit) alkalmatlan vagyok arra, hogy kényszerítsenek bármire is. Ha valamiről nem beszélek, az csak azért van, mert nem tartom fontosnak, vagy nem az én dolgom beszélni róla, esetleg úgy értékelem, hogy nem időszerű, illetve lehet ennek sok más oka, de az sohasem kényszerítés következménye. Ebben az ügyben is csak azért szólalok meg, mert Ön igen kedvesen nyílt levélben személyesen hozzám fordult.

Tisztelt Ágoston úr!

Bár én még csak az ötvenhez közeledek és Ön már túl van a hetvenen, érzem és tudom, látom és tapasztalom, hogy nem mindenkinek könnyű feldolgozni azt, hogy más is jöhet helyére, hogy ő maga sem nélkülözhetetlen. Ön valóban alapítója volt a Maszol elődjének, részese jó és kevésbé jó

időszakainak, beleértve az egykori lap csődjét is. Tudom, akkor is sokan az RMDSZ-re mutattak és a szövetséget vádolták, hogy nem mentette meg a nyomtatott napilapot. Ám sem az RMDSZ vezető politikusai, sem annak elnöke nem tud nemlétező olvasótábort szervezni, nem volt akkor sem és most sem feladata lapterjesztő céget és hálózatot piaci alapon működtetni, és néhány száz eladott lap bevételéből nem tud nyomtatott újságot fenntartani. Sem alapítói minősége, sem más érdemei nem jelentik azt, hogy vezető beosztásban kell dolgoznia az idők végezetéig.

Egyikünknek sincs ilyen előjoga, sem a politika, sem a sajtó területén, legalábbis nem egy olyan jogállamban, amelynek mindkettőn elkötelezett hívei vagyunk. Azt inszINUálni, hogy a szerződést csak azért nem hosszabbították meg, mert az Ön egyik-másik véleményével a kiadó vagy a kiadót működtető RMDSZ elnöke nem értene egyet, alaptalan vádaskodás. Ez pontosan abba a kategóriába tartozik, mintha valaki azt állítaná, hogy a globális felmelegedésért és az idei fagyos tél miatt is az RMDSZ a hibás. A Maszol kiadója és főszerkesztője arról tájékoztatott engem, hogy a lejárt munkaszerződését csak azért nem hosszabbították meg, mert közösen arra a konklúzióra jutottak, hogy váltásra, újításra van szükség. Úgy érezték, hogy más is képes ellátni azt a munkát, amit december végéig Ön végzett. A döntésük sem nem politikai, sem nem ideológiai, tudomásom szerint ezt Önnel is közölték. Én a magam nevében tiszteletben tartom a főszerkesztő és a kiadó döntését, és nagy tisztelettel megköszönöm azt a sok éves munkát, amit a romániai magyar közéletben végzett. Igaz, hogy ezt más körülmények között szerettem volna megtenni, de ez a lényegen semmit sem változtat.

Tisztelt Ágoston Hugó!

Az Ön nyílt levelében több olyan fűszer jellegű adalék is található, aminek az ügyhöz semmi köze nincs, de teljesen más ízt kölcsönöz ennek a furcsa szövegnek, mint amivel egyébként rendelkezne.

Ezek közül csak egyet említek. A frakcióvezetők megválasztásáról teljesen hamis képet közöl az olvasóival. Önről semmilyen rosszindulatot vagy hátsó szándékot, rejtett gondolatot nem tudok feltételezni. Aki elolvassa az Ön nyílt levelét, hasonló következtetésre juthat: nincs rossz szándék, rosszhiszeműség, hátsó gondolat. Csakis a helytelen információ és annak le nem ellenőrzése, a féligazság igazságként történő beállítása vezethet oda, hogy a valósággal köszönő viszonyban sem álló képet fest a választások utáni első frakcióülésről. A frakcióvezetőket a szovátai ülésen titkos szavazással választottuk meg. Ez történt, és nem az, amit Ön állít. A frakcióvezetők személyére én tettem javaslatot, más is tehetett volna természetesen, és a két frakció külön-külön titkosan szavazott. Önt valaki félretájékoztatja, s Ön nem ellenőrizte le az információt. Ismétlem, kizártnak tartom, hogy Ön tudta volna, hogy mi történt, és ennek az ellenkezőjét állítaná, mert ha így történt volna, akkor sok mindent újra kellene gondolni.

Kedves Hugó, értem és megértem az Ön személyes sértődését, de nem tartom helyesnek, hogy csak azért, mert egy lejárt munkaszerződést nem hosszabbított meg az Ön főszerkesztője és kiadója, cenzúrát kiált és a sajtószabadságot láttatja megsértve. Ön, aki pontosan tudja, hogy mi a cenzúra, és tudja, hogy milyen, amikor nincs sajtószabadság. Ez most az lenne?

Tisztelettel,

Kelemen Hunor

Grausam Géza · Most már tényleg kíváncsi vagyok, hogy A.H. kinyomtatja és bekeretezi ezt a levelet és modern Reisz Istvánként utolsó fuvallatában is Rmdsz-t fog lehelni, vagy pedig megérti, hogy a mórok általában így járnak.

[Jan 12, 2017](#)

János Makkai · Hugó! Remélem, hogy most éppen jót röhögsz. Külön tehetség kell ahhoz, hogy valaki ennyi magas labdát adjon fel együttlében! Megúszhatta volna, ha annyit ír, mint amit mostanság a seggnyalók sunyítva sokszoroznak: a szerző szerint egyszerűen túlélted hasznosságod idejét, s húzz el balfenéken...

[Jan 12, 2017](#)

András Bodor · Engem nagyon elszomorít ez a válasz. Ennyi.

[Jan 12, 2017](#)

Attila Seres · Az inszinuál magyarul azt jelenti, hogy gyanúsít, rágalmoz. Értem én, hogy sok az a sok Bukarestben töltött idő, de azért tessék figyelni az anyanyelvünkre.

[Jan 12, 2017](#)

Oláh Tünde És Levente · http://foter.ro/.../20170111_egy_ketsegbeesett_fuggetlen...

[Jan 12, 2017](#)

Agoston Hugo Szellemes.

[Jan 12, 2017](#)

Agoston Hugo <http://www.maszol.ro/.../3720-agoston-hugo-a-legnehezebb...>

[Jan 12, 2017](#)

Agoston Hugo <http://www.maszol.ro/.../4085-agoston-hugo-felismeres...>

[Jan 12, 2017](#)

Agoston Hugo Levente, egyelőre alatt most csak ezt a cikkemet mellékelem a Fidesz-Basescu barátság szép korszakából, amikor ti nem is egy, hanem két párt seggét nyaltátok. (Annál a lapnál, amit együtt alapítottunk, én éppen főszerkesztő-helyettesként, és aminek a nevét én adtam; igaz, akkor még eléggé RMDSZ-, sőt Verestóy-pártiak voltatok, te közben megveszekedett liberális is!) A sajtónkban nem én híresültem el a nézeteim megváltozásáról!

Te még meghatóan fiatal vagy, de azért: 1. ne tedd a hülyét, és ne szajkózd ezt az ostobaságot a nyalással; lassan az is nyaló és hazaáruló, aki bírál, és rettenetes a teljes eltávolodás a kulturált hangnemtől, ez nem méltó egy sajtóshoz, legfeljebb egy mosdatlan szájú, csöcseléknek alájátszó trollhoz; 2. most csak három írásomat tettem fel, de kössünk egy fogadást: minden olyan cikkedre, amelyikben bíraltad a Fideszt (hiszen inkább Fidesz-zsoldos vagy, mint én RMDSZ-katona, és a fizetésünket nem hiszem, hogy össze akarnád hasonlítani!), jómagam öt olyant teszek fel, amelyikben bíraltam az RMDSZ-t! Méltányos?

<http://www.maszol.ro/ind.../velemen/318-tevedesek-vegjateka>

[Jan 12, 2017](#)

Agoston Hugo Mindenkitől elnézést kérek a fenti válaszom durva hangjáért, de a foter.ro-n megjelent írásra ott nem válaszolhattam: ahhoz regisztrálnom kellett volna, és az azért túlzás lett volna. Persze olyan értelemben még hasznos is ez a szövéváltás, hogy mindenki - elvben a szövetségi elnök is - láthatja, hogy milyen sokan értettek egyet az eltávolításommal "a főszerkesztő és a kiadó" által (mert ő maga nem is tudott róla...)

Jan 12, 2017

Aladár Györke · Én úgy értékelem, hogy véget ért a szolásszabadságkora, az romániai magyar médiákban, és jön a nyalásszabadságkora.

Jan 13, 2017

Zoltan Szanto · A „nyalásszabadság kora” mindég is megvolt és belátható időn belül nem is fog megszűnni! Ami változik, az a ...nyalóka, de ez egy profi nyalónak nem okoz gondot...

Jan 13, 2017

Gazdag Sándor Csokloni kel tovább,az segít !

Jan 13, 2017

Csaba Kolumban · Gyakorlatilag kedves Hugo:jöttek fiatalabb csókosok és a régieknek annyi.Tessék ebbe bele nyugodni.

Jan 13, 2017

Agoston Hugo

Higgye el, nem úgy működik. Ha ilyen egyszerű lenne, nem folytatnám a harcot az igazamért. Várja meg türelemmel a viszontválaszomat, abból több minden kiderül.

Másfelől én nem voltam csókosa senkinek, bármilyen furcsa, ha elvi alapon írtam ezt-azt, főleg elismerést, de olykor kemény bírálatot is (és nem csak azért vállalom minden cikkemet, mert az idő engem igazolt), azt soha nem hízelgésből írtam, nem is lett volna rá szükségem; tehát a mostani méltánytalanság nem azzal függ össze, amit az RMDSZ-ről írtam, hanem sokkal inkább azzal, amit magam és munkatársaim a magyarországi gyűlölrkampányról és a félresiklott, iszonyúan költséges népszavazásról, általában a magyar kormány antidemokratikus politikájáról írtunk.

Aztán hogy ki hogyan kapcsolja ezt össze a fejleményekkel, véleményekkel és álláspontokkal, a maga dolga, azt már nem tudom befolyásolni. Tudom, hogy a véleménye meglehetősen közkeletű, de nem mindig érdemes az első adandó következtetéssel beérni, néha nem árt mélyebb összefüggéseket is keresni. Jókat!

Jan 14, 2017

Csaba Kolumban · Agoston Hugo A holdudvari újságírásnak ez a következménye,és véleményem szerint Ön még nem is panaszkodhat,fiatalabb kollégái rosszabbul fognak járni.És magyarországi párhuzamokat nem kell keresni,habár van hasonlóság,éspedig annyi ,hogy ott is először a saját pártjuk áldozta fel az újságírokat,a hatalom csak az Ament mondta ki.A politikus már csak ilyen ,mindent és mindenkit feláldoz ,ha érdekei úgy kívánják.

Jan 14, 2017

Nagy István · Agoston Hugo Tehát a válasz-magánlevél is nyilvános lesz?

Jan 14, 2017

Agoston Hugo Nagy István Nem lesz, mert a Transindex nem vállalta a közlését.

Jan 14, 2017

Foris Beata · Agoston Hugo Annyira egyszerű egy saját blogot létrehozni mostanság... Az is nyilvános, nem kell mögéje egy újság!

Jan 14, 2017

Agoston Hugo Foris Beata Igen, iparkodom, sokkal rövidebb jegyzeteket szeretnék írni. Akármilyen furcsa, van azoban egy megélhetési szempont is: a lecsökkent jövedelmemből nem tudom megoldani az aktuális megoldandókat, ezért gondolkodom egy portáiban (is).

Tudja, amit az ember immár közel ötven éve csinál (több százezer megszerkesztett cikkel és több ezer saját írással a háta mögött), elég nehéz abbahagyni, nem is beszélve a mindig fontos baráti-

munkatársi társaságról, azt, hogy pályám során ez megadatott, életem egyik nagy ajándékának tartom.

Megjegyzem, eddig kizárólag olyan kiadványoknál dolgoztam, amelyek megalapításában részt vettem, tehát soha tisztséget nem kértem és érdemtelenül nem kaptam. Ha most nem derülne ki számomra is, olyanoktól, akik nem ismernek és nem olvasnak, hogy bérenc, nyalós, tehetségtelen alak vagyok, akit éppen ideje volt személtlapátra tenni, hanem csak azt néznék, amit azért letettem az asztalra, szinte azt mondanám, hogy elégedett lehetnék az "életművemmel". Tehát akár nyugodtan abba is hagyhatnám.

Csak ne lenne az a belső kényszer, az a reflex az írásra, amiben én a közös gondolkodás lehetőségét látom elsősorban, nem pedig bármiféle befolyásolási szándékot.

Köszönöm a javaslatát, először a blogot lehet megcsinálni, az semmibe sem kerül, és előnye, hogy feltehetem (remélem) az eddigi írásaimat is; ez azért lehet fontos, hogy tudjak védekezni bizonyos vádak ellen réjük hivatkozva. Legyünk jók!

Jan 15, 2017

[Nagy István](#) · Agoston Hugo A transindex tehát besorolt a 2017-re kimunkált RMDSZ-sajtószabadság béklyójába.

Jan 16, 2017

[Aladár Györke](#) · Einstein, a fizikus egy újságíróknak egyszer azt mondta: „Okos gondolatok, amiken érdemes többeknek elgondolkodni kevés embernek jutnak eszükbe is nekem is csak ritkán és véletlenül”.

Csak egészen véletlenül nekem is eszembe jutott egy megoldás a maszol szerkesztőségének, főképp a véleményrovat íróinak a megfiatalosítására. Szerintem a ER fiatal szerkesztői, kik munka nélkül maradtak és a képeségeiket bizonyították megfelelnének.

Ezt azért írtam le, mert nem vagyok biztos, hogy a Progres alapítvány vezetőinek is eszébe jutott. Pedig ezzel még Kelemen úr állításait is igazolnák, és a hozzám hasonló kételkedőket megcáfonák.

[Jan 14, 2017](#)

[Nagy István](#) · No, ezt a választ bekereteztetheti Ágoston Hugó, és fő helyre akaszthatja dolgozószobájában.

Aki mást várt az nem ismeri a politikát, a tisztségben lévő politikusokat.

Fontosnak tartom annak módját, ahogy a megszólításokkal gazdálkodott Kelemen Hunor.

Kelemen Hunor a minden megnyerhető megnyert vezérként, a százezrek tulipános pecsénnyomának támaszával szerzett hatalma tudatában, hatalmát fitogtatta írt.

Kelemen Hunor nem érzékel(het) semmiféle csapdahelyzetet, bár az Erdélyi Riportnál és a Maszolpontrónál történt állománymanőver kedélybirizgálóra sikeredett.

Kelemen Hunornak nincs szüksége nyilvánosságra. Őt a nyilvánosság zavarja, korlátozza.

Kelemen Hunor állandósította a kampányt. Fizetett hirdetésként teríti itteni válaszát a fészbúkon. Meglehet, hogy a kampánygurujai azt súgták neki, hogy ezzel is erősíti közlő államelnökjelölti esélyeit.

[Jan 14, 2017](#)

Magyari Nándor László hozzászólása

[Január 13., 14:51](#)

<https://www.facebook.com/groups/1234688963251750/permalink/1236550403065606/>

Csak egyetlen kiemelt részecske az elnöki narratívából: "Kedves Hugó, nem árulok el titkot, ha azt mondom, hogy engem nem lehet hallgatásra kényszeríteni. Ezt Ön pontosan tudja. Alkatileg (jelentsen ez bármit) alkalmatlan vagyok arra, hogy kényszerítsenek bármire is." Ugye jól olvasom, hogy nincsenek intézményes garanciák, sőt a dolog még a nyilvánosságra sem tartozik ("bármit is jelentsen ez"), arra, hogy az elnök többfelől, mint ahogy biztosan tudom, fenyegetett és kiszolgáltatott, és hogyan menekülhetne ki ebből a helyzetből. Eközben azt mondja, hogy nem lehet elhallgattatni (mind a nyilvánosságot), mert alkata szerint (személyiségvonásait tekintve), ő ilyen. Hát, erről van szó, hogy nagyon is kiszolgáltatott, nem elsősorban és nem föltétlen személyiségvonásai alapján, hanem faramuci politikai lókusának, a politikai kontextusnak a következményeként, és - nagyon úgy látszik - képtelen felismerni a helyzetet. KH-nak nem támadólag kellene föllépnie, hanem a nyilvánosság segítségét kérnie, hogy kimeneküljön, és vele együtt a szövetség és azután a közösség a kialakult csapdahelyzetből, de éppen az ellenkező irányba megy. Vezethet-e ez bármi jóra?

[Kelemen Hunor válasza Ágoston Hugó nyílt levelére Maszol-ügyben](#) <http://reply.transindex.ro/?cikk=494> Nem tartom közügynek azt, ha egy rovatvezetőnek a főszerkesztője és a kiadója nem hosszabbítja meg az éppen lejáró munkaszerződését.

András Papp-Zakor Az alapkérdés a következő: érték- vagy eredménycentrikus viselkedés a cél. Úgy tűnik, a kettő nem feltétlenül esik egybe.

[Január 13., 14:54](#)

Magyari Nándor László Márpedig a Königsbergitől úgy tudjuk, hogy a Sein és Sollen között mindenkor egyeztetnünk kell, a tiszta ész elvárásaink megfelelően 😊)

[január 13., 14:56](#)

András Papp-Zakor Hát Königsberg messze van térben és időben, Felcsút meg éppen kéznél.

[Január 13., 14:59](#)

László F. Török Az, hogy érték, vagy eredménycentrikus viselkedés már sok évvel ezelőtt eldőlt, akkor, amikor az RMDSZ elkezdett már inkább pártként viselkedni. Asszem amikor először kormányközelbe kerültek, valamikor a 90-es évek második felében, mert addig azért annyira nem volt egyértelmű. Onnantól kezdve már csak az eredmény számít igazából. Nincs is ezzel semmi baj, minden politikus és minden párt a világon ilyen. A kérdés az, egyrészt, hogy az eredmény megszerzése után tud-e profin, átgondoltan és hatékonyan cselekedni, hatalmi gőg nélkül, mert az a jó politikus, és hát Hunornak ez a válasza kicsit sem profi, és gőgtől sem mentes. Másrészt meg az, hogy az eredmény megszerzése után mennyire az eredmény (hatalom) megtartása lesz a fő cél, és mennyire az érték, vagy ha nem is az érték (ne legyünk naivak), de legalább a hasznosság újra előtérbe kerülése.

[Január 13., 15:11](#)

Nagy István A kettő jól megvan egymás nélkül.

[Január 13., 17:19](#)

András Papp-Zakor Tudom: érték és hasznosság is viszonylagos. Ezért előbbi viszonylatában nem is nehezményezném akár a számomra idegent sem. Legfeljebb nem támogatnám. A teljes konjunkturalitás viszont, amelynek az önfenntartáson és zsákmányszerzésen kívül semmilyen felismerhető célja nincs, a csaknem minden álláspontnak kijáró kötelező tiszteletet sincs hogy

elvárja. Egyébként a mérleg nem rossz: elvesztették ugyan az én szavazatomat (a gyerekeimét már régebben) de többszörösét nyerték. Ez ennyi.

[Január 13., 17:22](#)

Bence Makkai <http://kelemen.transindex.ro/?cikk=1241> **Kelemen Attila Ármin - Az Erdélyi Riport megszűntetése kapcsán**

[január 13., 15:17](#)

István Csongor Isán Amint már leírtam, rettenetes frusztrált ember sejlik fel a sorok mögül, aki hosszú magyarázkodásával inkább belegabalyodik a hálóba. És mindezt s fb-n nyomja fizetett hirdetésben. Szánalmas, nagyon szánalmas. Meg egyesek öröme is, hogy ez jól megmondta Hugónak... Hugó nem egy szimpatikus figura, ez igaz, de amikor politikus azzal kísérletezik, hogy szájbaverjen egy újságíró, miután kirúgta és felfosta vele a padlót privátban, én nem tudok jubilálni

[január 13., 15:19](#)

Fall Sándor Azért verte szájba, mert Ágoston Hugó explicite kérte, hogy szájbaverjék. Házhoz ment a lóf*szért, már bocsánat. Azt gondolom, hogy méltatlan viselkedés ez egy akkora publicista titántól, mint ő.

[Január 13., 18:51](#)

István Csongor Isán Ettől még nem tok ünnepelni, amint fentebb is jeleztem. A szájbaverés meg önbokánrúgásnak sikerült kétballábbal. De ebben tom nem értünk egyet, neked teccik az a szöveg 😊)

[január 13., 18:59](#)

Fall Sándor Nem ünneplek én sem, csak nézem a filmet.

[Január 13., 23:12](#)

Papp Attila Zsolt Én meg azt gondolom, hogy ha Ágoston Hugó elfogadja, sőt teljesen természetesnek tartja, hogy neki újságíróként egy pártelnöktől kell magyarázatot kérnie az őt ért munkahelyi igazságtalanságra, akkor onnantól tkp. irrelevánsá válik, hogy konkrétan miért is rúgták ki.

[Január 14., 0:39](#)

Magyari Nándor László Van itt egy szerintem zavaros megjegyzés még, azt mondja KH: "a kiadó vagy a KIADÓT MŰKÖDTETŐ RMDSZ (kiemelés tőlem, MNL) elnöke nem értene egyet ...". Van itt, aki ezekután pontosan átlátja Progress Alapítvány (mint kiadó), és az RMDSz viszonyát? Csak én nem látom át a fölé-alá rendelési struktúrát, vagy tényleg zavaros?

[Január 13., 16:38](#)

Fall Sándor Szerintem sokkal egyszerűbbek a viszonyok és sokkal simább és magától értetődőbb és közvetlenebb a kapcsolat az alá-főle-mellérendelt egységek között. A túlelemzés hajlamos olyasmit belelátni strukturálisan, ami valójában nincs benne a dolgokban. Pedig a recept egyszerű: ha van egy probléma, a rendszer vígan megoldja anélkül, hogy reflektálna az elemei közötti viszonyok természetére. Aztán majd a (kül)kommunikáció síkján strukturál, diszkurzivál és folyamatszerűsít.

[Január 13., 20:04](#)

Nagy István Kelemen Hunor szerintem csöppet se kiszolgáltatott. Százerek nevében beszélhet. Hatalma van.

Kelemen Hunor ebben a levelében is a hatalmát fitogtatta.

Kelemen Hunornak nincs szüksége nyilvánosságra. Őt a nyilvánosság zavarja, korlátozza.

Kelemen Hunor nem érzékel(het) semmiféle csapdahelyzetet. Attól megmentették a december 11-én a tulipánra nyomott pecsétek.

Kelemen Hunor a minden megnyerhető megnyert vezérként írt.

[Január 13., 17:26](#)

Váradi Nagy Pál Készül-e valaki válaszolni cikkel és/vagy nyílt levéllel? Ahogy elnézem, felrónivaló akad.

[Január 13., 22:31](#)

Nagy István Kelemen Hunor fizetett hirdetésként teríti a válaszát a fészbucon.

[Január 13., 22:37](#)

István Csongor Isán Szerintem Hugó érdekében ismerjük el, hogy Kelemen Hunor válasza lenyűgöző volt és mindent kételyt eloszlatott, sokkal jobb mint Hugó sunyi támadása. Mert ha a kommunikációs stáb úgy látja, hogy nem elég ez a válasz, a következőkben az lesz, hogy KH megveri Hugót és a videót feltöltik a youtubera, majd a linket sms-ben kiküldik negyvenezer embernek, lássák, hogy az RMDSZ elnökét nem lehet elhallgattatni, alkatilag képes elhallgattatói legyőzésére

[január 14., 0:31](#)

Váradi Nagy Pál Not helping 😊:-) komoly javaslat?

[január 14., 0:24](#)

Váradi Nagy Pál megosztása

Január 12., 15:31

<https://www.facebook.com/groups/1234688963251750/permalink/1235708203149826/>

<http://reply.transindex.ro/?cikk=494> Kelemen Hunor válasza Ágoston Hugó nyílt levelére Maszol-ügyben Nem tartom közügynek azt, ha egy rovatvezetőnek a főszerkesztője és a kiadója nem hosszabbítja meg az éppen lejáró munkaszerződését.

Stanik István Kegyelemdőfés.

Január 12., 17:21

E Ferencz Judit Válasz, mellesleg - néhány evidens hibától eltekintve - jó és korrekt válasz egy személyes sérelemeket taglaló nyílt levélre. A szolidaritást elfelejtettük, még a nyílt levelekben is. Ez a válasz. És jogos.

Január 12., 18:12

Papp Sándor Zsigmond ezt még emésztenem kell. vajon mit szólt hozzá Hugó?

Január 12., 18:15

Fall Sándor Hunor írhatna gyakrabban.

Január 12., 18:17

István Csongor Isán Nemtom hogy lehet vki RMDSZ elnökként és jó választási eredménnyel a háta mögött frusztrált. De lehet, mint mutatja a mellékelt levél

január 12., 18:28

Nagy István No, ezt a választ bekereteztetheti Ágoston Hugó, és fő helyre akaszthatja dolgozószobájában.

Január 12., 19:40

Balogh Levente Nekem határozottan nem az jött le belőle, hogy frusztrált lenne. Sőt.

Január 12., 20:39

László F. Török Már hogy ne lenne frusztrált. Kivette Hugó leveléből az egyetlen konkrétumot ami őt személy szerint sérthette (frakcióvezetők megválasztása), amire hosszan reagált, de gyakorlatilag válasz nélkül hagyott számtalan olyan állítást vagy sugallatot, ami a Maszolon belüli anomáliákról szólt (cikkek letiltása stb.), vagy az erdmagy sajtó esetleges általános anomáliáiról. Pedig szövetségi elnökként, ha a szövetség által működtetett lap volt munkatársa ilyeneket fogalmaz meg, arra illik reagálni, de azt ki sem kérte magának. Mindent a kiadó vezetőjére és a főszerkesztőre hártott, nem is foglalkozott vele. A válasz többi része tök általános maszitolás, monológ. Frusztrált. És siet. Olyan, mintha nem is ő írta volna. Vagy 20 év alatt nagyon elfelejtett írni.

Január 12., 20:58

László F. Török Ez egy nagyon frusztrált, elsősorban személyes vagy pártsérelemekre reflektáló, a lényegét nem is érintő, a lényeggel még visszautasítás terén sem foglalkozó, maszitoló, elsietett és nagyon nem profi válasz. Ekkora terjedelemben lehetett volna valamit tényleg is írni, ha meg csak visszautasít (az is rendben) azt két mondatban elintézhette volna. Mondom ezt úgy, hogy alapvetően szeretem Hunort, és nem is tartom rossz politikusnak.

Január 12., 21:08

Nagy István Aki mást várt az nem ismeri a politikát, a tisztségben lévő politikusokat. Fontosnak tartom annak módját, ahogy a megszólításokkal gazdálkodott Kelemen Hunor.

január 12., 21:13

Kelemen Hunor hirdetése a fészbúkon

2017. 01. 03

Kedves Hugó, értem és megértem az Ön személyes sértődését, de nem tartom helyesnek, hogy csak azért, mert egy lejárt munkaszerződést nem hosszabbított meg az Ön főszerkesztője és kiadója, cenzúrárt kiált és a sajtószabadságot láttatja megsértve. Ön, aki pontosan tudja, hogy mi a cenzúra, és tudja, hogy milyen, amikor nincs sajtószabadság. Ez most az lenne?

Kelemen Hunor válasza Ágoston Hugó nyílt levelére Maszol-ügyben

Nem tartom közügynek azt, ha egy rovatvezetőnek a főszerkesztője és a kiadója nem hosszabbítja meg az éppen lejárt munkaszerződését.

Frunda György Sajnos az, Hunor: cenzúra! Álcázott, elrejtett, kifontolt. El kell távolítani azokat akik másképp gondolkoznak, írnak. Akik néha másképp látják a dolgokat, vagy Isten ments kritizálni mernek: Ágoston Hugót, Spielman Misit, Cseke Pétert, Székely Ervint és másokat.

Mary Szőke Magdala Frunda úr, ezekszerint Ön teljességgel elítéli azt a fajta cenzúrárt, amikor egy párt, egy politikai szervezet saját érdekei miatt beavatkozik, ellenőríz, tilt, diszkriminál a sajtóban?

Frunda György Igen! Persze, az is teljesen rendben van, ha egy párt saját érdekeit képviseli a sajtóban. De valakit közvetlenül vagy közvetve kirugatni, vagy szerződését meg nem újítani, elfogadhatatlan!

Seres Gabor Hunor mellebeszel.legkozelebb melleszavazzak?Nem csak hugo bacsit dobtak ki ,hanem majdnem mindenkit aki szamit.A magyarnyelvu sajto es a hazai konyvek terjesztese,a musorok nepszerusitese ,nem torvenyes kotelesseg ,CSAK ERKOLCSI.

Emese Jaszberenyi Frunda Györggyel értek teljesen egyet, és igaza van, nem lehet kritizálni...pedig sokszor jó lenne.

Tasnádi István A Maszol meg hallgat. Mélyen.

R. B(alogh) M(ihály) – Fölösleges jajveszékelés

R. B. M.

http://itthon.ma/szerintunk.php?cikk_id=17247

2017. január 10.

Az elmúlt napokban igen nagy volt az ajvékolás a balliberális magyar sajtóberkekben, határon innen és túl, annak kapcsán, hogy ideiglenesen megszűnt frissülni az Erdélyi Riport című portál és két külmunkatárstól megvált a Maszol.ro.

A túldimenzionált, hisztérikus, világvége-hangulatot gerjesztő riogatások háttérét Borbély Zsolt Attila írása világította meg portálunkon [Meggyengült balliberális hadállások Erdélyben](#). A józan, kimért és a hőzöngést helyre tevők egyéb reagálások sorából a Rostás Szabolcsét és a Farkas Rékáét érdemes még kiemelni, előbbi a Krónikában jelent meg [Sajtó ideát is van címmel](#), utóbbi a Háromszékben [Pártunk és a sajtó](#) címmel.

Mindhárom cikk olvastán olyan halvány érzés támad a kellően szkeptikus emberben, hogy miközben a balliberálisok a saját médiatáborukat ért „szörnyű justizmordot” lihegik túl, aközben a nemzeti oldalon kész tényként fogadják el sokan, sőt egyesek máris ünneplik, hogy a „nemzetellenes álboldal” visszaszorulóban van, de legalábbis egy megérdemelt és kívánatos csapás érte. Holott ez koránt sincs így, véleményem szerint.

A száraz tények: az Erdélyi Riport akkor is egy nagyon szűk körben olvasott hetilap volt, amikor még megjelent nyomtatásban. Amióta pedig csak online olvashatók az itt publikált írások, azóta szinte csak az RMDSZ belköreiben, de ott is inkább csak az MSZP-SZDSZ-es körökhöz láncolódott vagy Bukarestben szocializálódott értelmiségiek és pártkatonák számára volt „kötelező háziolvasmány” Parászka Boróka és társai publicisztikája. Való igaz, a magyarországi balliberális oldal sűrűn hivatkozott a Riportra mint „mértékadó erdélyi fórumra”. Miközben a portál olvasottsága igen alacsony volt.

A Maszólnál pedig egyetlen online-szerkesztő adta be a felmondását, önként, ismeretlen okokból, illetve két külsősnek már nem hosszabbították meg a külmunkatársi szerződését. A szerkesztőség anyagi okokra, az érintettek politikai indokra hivatkoznak, de valószínűleg mindkettő helytálló. Ágoston Hugó és Gál Mária egyszerre volt drága és népszerűtlen, egy idő után nyüggé váltak a kolozsvári szerkesztőség számára.

Az egyik Bukarestből osztotta az észet, a másik Budapestről, az erdélyi magyar valóságtól elrugaszkodva. Ágoston ráadásul a régi kommunista pártpropaganda egyik utolsó mohikánjaként pöffeszkedett a „vezető publicista” pózban, úgy, hogy körbevette magát hasonszőrűekkel. Ezek közül egyesek most vele szolidarizálva sértődtek meg és tűntek el a portál impresszumából (Székedi Ferenc, Cseke Gábor), mások viszont az új „vezető publicista”, Ambrus Attila (aki ezer szállal kötődik az RMDSZ-hez) mellett folytatják azt, amit 1989 előtt és után folytatólagosan követtek el: Bogdán Tibor, Bíró Béla, Zsehránszky István. A magyarországi kapcsolat sem szűnik meg, hiszen az ámokfutó, határon innen és túl vállalhatatlan Gál Mária (Parászka Boróka alteregója) helyett a kacskaringós politikai karriert megfutott Bálint-Pataki József és a népszabadságos Papp Sándor Zsigmond fogja a maszopos-szadeszes diskurzust nyomni.

A lényeg: sem a Maszol pártfüggősége (RMDSZ), sem a tartalma nem fog változni, erre garancia a főszerkesztő személye, aki továbbra is a hűséges pártkatona Cseke Péter Tamás. Talán kevesebbszer fog megjelenni a portálon az „orbánkormány” szitokszóként, meghálálva a decemberi kampányban az RMDSZ-nek nyújtott támogatást.

Érdemes megemlíteni, hogy a fentebb hivatkozott három cikk közül kettőben a szakmai szolidaritás hangja is tetten érhető, mikor is szerzőik az „állásukat veszített” kollégák iránti együttérzésüket fejezik ki. Hadd oszlassuk el gyorsan az aggodalmakat: csakis némi pluszjövedelemtől esnek el azok, akik nem fognak publikálni innentől a [Riport.ron](#) – amely csak ideiglenesen szünetel, mint már jeleztük – és a [Maszol.ron](#). A szóban forgó személyek mind zsiros fizetésekből (pártfunkciókban, állami és önkormányzati állásokban) vagy szép nyugdíjából tengették eddig is az életüket, nem szorultak rá a két orgánumtól kapott honoráriumokra. Amelyek közpénzekből származtak – ezt már sokan megírták a két médium tulajdonosi háttere kapcsán. Az RMDSZ gondoskodni fog róluk, nem kétség.

Attól sem kell félni (vagy annak sem kell örülni?), hogy nem jut publikálási tér számukra, ha továbbra is formálni akarják a közvéleményt (vagy továbbmanipulálni?). Ne legyünk naivak: a magát balliberális oldalnak nevező politikai bűnszövetség propagandájának útját igen magas szintekről, nemzetközi hátszéllel egyengetik, ráadásul Romániában a többségi hatalom közvetlenül is érdekelt a magyar nemzeti önbecsülést tudatosan roncsoló műhelyek fenntartásában.

Szűcs László – Nemzetén innen, tényeken túl

2017. január 11.

Szűcs László

http://erport.blog.hu/2017/01/11/nemzetén_innen_tényeken_tul#more12119235

Az üzenetek nem pótolják a valódi vitát, ezért sem kívánunk részt venni a tényeken túli értelmetlen szópárbajokban.

Harmadik napja kérdezzetik mindenféle csatornákon ismerősök és kedves ismeretlenek, ha úgy tetszik, közelebbi s távolabbi barátaink, hogy miért nem reagálunk szüneteltetett lapunkkal, a Riporttal kapcsolatos ellenséges hangvétellű cikkekre, kommentekre (linkekkel nem szolgálok, mazochizmusom fékezett habzású), vagy arra a (jelzők használatától is eltekintek) sajtónyilatkozatra, amit korábbi kiadónk vezetője adott a saját online lapjával versenytárs portálnak. Személyesen utóbbi szöveg esetében tudok egészen pontos választ adni a reakció hiányára: *azért, mert nem olvastam*. Tartalmáról van persze némi fogalmam, hiszen szóban-írásban annyian ostromoltak azzal, hogy na, mit szólsz ehhez-ahhoz, jártak az idézetek szájról-szájra, mint egy népballada. De ahogy üzenetet közvetve venni nem akarok, így üzenetni sem. Fárasztó, méltatlan, értelmetlen. Van telefonszámom, drótposta címem.

Ugyancsak népmesei vétetésű az a szöveg, műfaja szerint interjú, mely még hétfőn bukkant fel a Facebookon. Olyan beszélgetés, amelyben Anonymus 1. (netán Anonyma?) faggatja Anonymus 2-t. Utóbbi minden jel szerint bennfentes az erdmagyar politikai közegben, saját jellemzése szerint tagja, illetve tagja volt az RMDSZ belső, felső köreinek. S ugyan a szöveg arról tanúskodik, hogy az illető jól értesült, érdekes összefüggéseket látat, annak ellenére sem publikáljuk, hogy erős erre a kísértés, hiszen erős állításokat fogalmaz meg velünk barátságtalanul viselkedő személyekről (is). Csakhogy sértené a sajtóetikát egy ilyen kettős névtelenségbe burkolózó, kétes eredetű szöveg közzététele, amiről az sem kizárt, hogy öninterjú. (Ám ha a szerző vagy az alany nekünk erre felhatalmazást ad, akár úgy is, hogy a nyilatkozó névtelenségét megőrizzük, akkor megteesszük. Tessék ezt felkérésnek venni.)

Ugyancsak nem érzünk készletet vitatkozni Tőkés Lászlóval, aki legutóbbi sajtótájékoztatóján (pontosabban az ott elhangzottakat összefoglaló dokumentumban) örömét fejezte ki nemzetidegen sajtótermékek felszámolása (többes szám, még kire számoltak rá?) s ezzel összekötve „Kovács Péter eltávolítása” miatt. Lehet, hogy Váradon, a Kálvin utca sarkán pontosabb információkkal rendelkeznek arról, hogy mi történik az RMDSZ központi székházában, mint Kolozsváron, a Majális utcában? Ha így lenne, szomorú, ha meg nem, akkor blöff. Méltó egy európai törvényhozóhoz. Akinek minősítésében (nemzetidegen) megint ott az a sztereotípiá, ami az Erdélyi Riporttal kapcsolatban jellemzi azokat, akik olvasói nem, kizárólag bírálói voltak.

Az EP-képviselő örömeztéről pedig az a hét eleji hír jutott az eszembe, mely szerint Németországban nyelvészek és más szakemberek 2016 legellenszenvesebb szavának a *nemzetáruló* kifejezést választották, míg az év szava a postfaktisch (*tényeken túli*) lett. Az indoklás szerint a politikai és társadalmi vitákban egyre inkább az érzelmek és az indulatok kerülnek a középpontba, kiszorítva a figyelem középpontjából a tényeket. Szegény, szegény németek...

Lorinc Farkas · Sajnos, de importált "érzelmekek és indulatok" zaklatják a nyugalmasabbnak tűnő irodalmi berkeket tájainkon, itthon. Mindig ettől félttem, nehogy elérjen idáig az a sok összeférhetetlenség, ami a magyarországi médiákban egyre hangosabb, írók, költők, újságírók feszülnek egymásnak, igen, "politikai és társadalmi vitákban". Szekértáborok kullognak lihegve az éppen hatalmon levő politikai had után, megosztva ezzel egy olyan társadalmi réteget, akik még bíztak, hittek abban, amit megírtak, közöltek újságok, könyvek. Tudtunk arról már régebben is, hogy a magyarországi író táborok megoszlanak, enyhén szólva, az ellenséges felfogások nem tudnak egy úton haladni. De amikor már a politika diktálja, fogja a pennát, akkor kezdődnek az "érzelmekek és indulatok". Ezt érezzük mi is most itthon. Amikor volt még Váradon Ady - kör, egyik alkalommal Bajor Andor volt a meghívott, valamikor a nyolcvanas évek elején. Akkoriban jelent meg a Balogh Edgár főszerkesztő által kezdeményezett Romániai Magyar Irodalmi Lexikon első kötete, és én egy kérdést szerettem volna feltenni Bajor Andornak, a lexikonnal kapcsolatban. "Mi az hogy Romániai Magyar Irodalmi Lexikon?" - kérdezte felháborodva. Ilyen nincs. Akkor elgondolkodtam, hogy mit is akart ezzel tudatni? Majd rájöttem. /-/ De "Bandikó" véleményét az álnévrokonóm (Farkas Lőrinc) álláspontjáról, amit a lexikon előszavában írt, hogy: "Napjainkban a földrajzi és történelmi tényezők a gazdasági, társadalmi és politikai együttthatók, a nyelv mellett fokozódó szerepet játszik az új, szocialista érzelmi és tudatbeli alakulás." , nem tudhattam meg. Balogh Edgár, itt a "más nemzetiségekkel való együttélés és szellemi kölcsönhatás jelenségeit" emelte ki. Hogy milyen volt akkor az Ady-kör kommunisztikus hangvétele, tudjuk. Hogy itt, itthon, most milyen hangvétele megengedett? - majd meghalljuk. "Száll a hír a rétek fölött, / Beledermes a mocsár, / Ahol most egy varjú-kölyök / Egy vén gémmel diskurál. / És anélkül, hogy leszállna, / Csőréből új hír ered: / Elindultak bujdosásra / Az erdei levelek" (Bajor Andor (megh. 1991. jan. 25-én)

[2017. január 12.](#)

Balogh Levente – Egy kétségbeesett független pártújságíró nyílt levele

Balogh Levente

2017. január 11.

http://foter.ro/cikk/20170111_egy_ketsegbeesett_fuggetlen_partujsgiro_nyilt_levele

A jeges januári szél furcsa nyílt levelet fűjt be elektronikus postaládánkba, amely a jelek szerint a téridő-kontinuumban keletkezett résen keresztül érkezhett, ugyanis valamikor a múlt század ötvenes-hatvanas éveiben íródhatott.

(Ez egy pamflet. Minden hasonlóság létező személyekkel és megtörtént eseményekkel csakis a véletlen műve lehet. **Vagy nem.**)

Mottó: Mik voltak Majakovszkij utolsó szavai az öngyilkossága előtt? – ???

– **Eltársak, ne lőjtek!...**

Drága főtítkár elvtárs, pártunk és népünk hón szeretett vezére, Kedves Vezetőm!

Egy összezavarodott és döbbsent, régi elvtársa bátorodik nyílt levélben Önhöz fordulni, mert egyszerűen nem értem, mi történik velem és körülöttem.

Ezt a levelet azért írom, mert még mindig nem sikerült magyarázatot kapnom arról, miért menesztettek a Párt hivatalos szócsövétől, miután tudomásom szerint semmilyen szakmai vétséget nem követtem el.

Számolok vele, hogy elvtársaim egy része esetleg helyteleníteni fogja levelem közzétételét, de ez az én szabad választásom, amibe senkinek nem lehet beleszólása.

Mikor valamire nincs válasza, az ember találgatásokra van utalva. Én is próbálom felidézni, hogy volt-e az általam szerkesztett rovatban olyan anyag, ami egyértelműen szembement volna Pártunk kinyilvánított véleményével, de ilyet nem találtam. (Egyszer majdnem lett, de utána a szerzőt sem találtam, nemhogy a cikket.) Eszembe jut viszont néhány jegyzetünk olyan témákról, amelyekről a Párt jobbnak látta valamiért nem nyilatkozni. És még mindig nem értem, miért is menesztettek.

Azt az egyet nem tudnám magyarázatként elfogadni, hogy rovatszerkesztőként és publicistaként ne tettem volna meg mindent a Párt érdekében, és nem támogattam volna minden olyan ügyben, amelyet az adott helyzetben helyesnek vagy legalább vállalhatóknak ítéltam.

Világéletemben a Párt hűséges katonája voltam, elődjével, az előző főtítkár elvtárssal együtt harcoltunk a fasiszták ellen a titkos ellenállásban. Mindig is a szabad sajtóért harcoltam, a szabad pártsajtó élharcosa voltam, mindig csak azt írtam le, amit szabad volt.

Persze volt a pályám során olyan eset is, amikor a Párt valamely lépését elhibázottnak láttam, és azt sem hallgathattam el. Egyszer építő kritikát is megfogalmaztam, az addigi ellenséggel való összefogás kapcsán jegyeztem meg, hogy valószínűleg félreértették, amit mondtam, én ugyanis nem úgy fogalmaztam, hogy össze kell kötnünk velük a sorsunkat, hanem úgy, hogy fel kell kötni őket. Akkor azt az ütős címet adtam a publicisztikámnak, hogy Nem vészett el más, csak a betyárbecsület.

Az akkori pártfőtitkár elvtárs egyetlen ironikus, de nem fenyegető vagy rosszindulatú megjegyzéssel intézte el a dolgot, pedig le is lövethetett volna. Most viszont elbocsátottak, de még azt sem mondták meg, hogy miért.

Arra pedig, hogy miért védem és támogatom következetesen Pártunkat, külön ki kell térnem, hiszen ezt lassan már a barátainknak is meg kell magyaráznom.

Főleg azért tartok ki mellette, mert fontosnak tartom, hogy a dolgozó népnek, a proletariátusnak és a parasztságnak legyen, aki minden szinten képviselje az érdekeit és az ügyeit, a helyhatóságtól a parlamentig, és erre egyelőre még mindig a Pártot tartom a legalkalmasabbnak. (Meg azért is, mert tettünk is azért, hogy más párt ne is nagyon tudjon labdába rúgni.)

Azt nem vitatom, hogy a Pártnál hatékonyabb érdekképviselőt is el lehet képzelni, de mutatni ilyet még senki se tudott, illetve aki igen, annak azóta a Duna-csatorna építését felügyelő elvtársak kedvesen elmagyarázták, hogy az elvtárs tévedni méltóztatik. Azóta aztán tényleg nem tud semmit mutatni, mert lebénult mindkét karja.

Bizonyos hiányosságait magam is látom, és azért is védem a Pártot és írom meg róla a jót, hangoztatom az eredményeit, hogy utána hitelesebben bírálhassam, és próbálhassam befolyásolni, hogy tartsa be a népi demokrácia szabályait.

Erre azonban ezentúl már nem lesz lehetőségem, mert nem lesz, hol, miután a Kiadó hirtelen „szép üzenet” nélkül elbocsátott.

Pedig higgye el, főtitkár elvtárs, én tényleg csak jót akarok, Pártunk eredeti értékeit védem a reakciós elhajlásoktól, a hamis tudattól és a káros eszméktől, a fasisztáktól és a náciaktól, tinta híján akár ennen piros vérembe mártott írógéppel is.

Ui.: Éljen a Párt! És tessék szíves lenni megmagyarázni, miért vesztettem el az állásomat. Hiszen megszolgáltam érte.

Magdolna Nagy Ő írta a Cirkusz a váradi színházban-t is!Kabaré!

Január 11

Barabás István Nagyszerű írás! (y)

Január 11

a Párt Szégyen a Hugó. de hasznos! Vagy már mégsem :-)

Január 11

Laci bá Kiváló írás, köszönjük :-)

Január 11

Don Quixote Na ez jó beszólás egyszer. El is tudom képzelni magam Hugó-Bugó helyében, shííít. Csak kár, hogy ez a vicclap is egy pártlap. Ugyanaz a mese... értitek? Ha egy párt nem tolná a szajrét ezek alá, éhen halának vagy mosogatnának a Bulgakovban.

Január 11

Örvényes Don Quixote "Ha egy párt nem tolná a szajrét ezek alá, éhen halának vagy mosogatnának a Bulgakovban." És akkor mit és hova bőföghetne "DON QUIXOTE"??? --- Márpedig nem létezik "pártmentes övezet", hiába tudná imádni "DON QUIXOTE". Mert a pártmentességet imádók pártja is létezik (legfőképpen Erdélyben létezik az UDMR-imádók körében!)! Csak még nem jegyeztette be senki. Vagyis amíg demokráciáról beszélünk, addig

lesznek vélemények szabadon. És amíg vélemények lehetnek, addig pártok is természetesen lesznek.

TEHÁT "JÓ" LÁTNI AZ ÖNLELEPLEZŐ "DON QUIXOTE" BEÍRÁSÁT ÉPPEEN OTT, ahol éppen a saját véleményének a fészkébe rögtön bele is szarik!

Ez lenne a nagy magyar erdélyi okosság "DON QUIXOTE"???

Aki le tudja írni a "kár", a "vicclap", az "ugyanaz", és a "tolná a szajrét" szavakat egymás után, az lenne mifelénk a legokosabb "DON QUIXOTE"???

Az első kérdés az lehet: mire jó "DON QUIXOTE" beböföntése? Nem láttuk még elégszer megnyilvánulni az éppen frusztrálódó UDMR-es nagy erdélyi okosokat?

Június 12

Don Quixote Örvényes Az UDMR is "szop". Örvényes is "szop". Mindenki "szop".

Január 12

Örvényes Don Quixote Úgy látom, "DON QUIXOTE" sekélyesre tévedt, zátonyra futott és megfeneklett.

Január 14

nacionalista Így így

Január 11

Están bá' Magyarázzuk a mindenki előtti világos magyarázhatót?

Január 12

Dzsoni Egy magabiztos független pártújságíró a nyílt médiatérben belerúg egy padlóra került kollégájába. Erdély- 2017.

Január 13

<http://reply.transindex.ro/?cikk=494>

Agoston Hugo

Levente, egyelőre alatt most csak ezt a cikkemet mellékelem a Fidesz-Basescu barátság szép korszakából, amikor ti nem is egy, hanem két párt seggét nyaltátok. (Annál a lapnál, amit együtt alapítottunk, én éppen főszerkesztő-helyettesként, és aminek a nevét én adtam; igaz, akkor még eléggé RMDSZ-, sőt Verestóy-pártiak voltatok, te közben megveszekedett liberális is!) A sajtónkban nem én híresültem el a nézeteim megváltozásáról!

<http://www.maszol.ro/index.php/velemeney/3720-agoston-hugo-a-legnehezebb-minden-szavazat>

<http://www.maszol.ro/index.php/velemeney/4085-agoston-hugo-felismeres--elismeres>

Te még meghatóan fiatal vagy, de azért: 1. ne tedd a hülyét, és ne szajkózd ezt az ostobaságot a nyalással; lassan az is nyaló és hazaáruló, aki bírál, és rettenetes a teljes eltávolodás a kulturált hangnemtől, ez nem méltó egy sajtóshoz, legfeljebb egy mosdatlan szájú, csőcseléknek alájátszó trollhoz; 2. most csak három írásomat tettem fel, de kössünk egy fogadást: minden olyan cikkedre, amelyikben bíraltad a Fideszt (hiszen inkább Fidesz-zsoldos vagy, mint én RMDSZ-katona, és a fizetésünket nem hiszem, hogy össze akarnád hasonlítani!), jómagam öt olyant teszek fel, amelyikben bíraltam az RMDSZ-t! Méltányos?

Jan 12, 2017 10:54pm

Mindenkitől elnézést kérek a fenti válaszom durva hangjáért, de a foter.ro-n megjelent írásra ott nem válaszolhattam: ahhoz regisztrálnom kellett volna, és az azért túlzás lett volna. Persze olyan értelemben még hasznos is ez a szóváltás, hogy mindenki – elvben a szövetségi elnök is – láthatja, hogy milyen sokan értettek egyet az eltávolítással „a főszerkesztő és a kiadó” által (mert ő maga nem is tudott róla...)

Jan 12, 2017 11:10pm

Makkai Bence – Erdélyi riport

BENCE MAKKAI·2017. JANUÁR 12.

<https://www.facebook.com/notes/bence-makkai/erd%C3%A9lyi-riport/1219227464779447>

Mottó: Állok a pusztában, gatyám lobog. Seggem kilóg, gyomrom korog. Nézek a magosba, gondolok nagyot! Magyar égre magyar csillagot. (Bélga)

Beállok a sok kommentelő közé. És vállalom, hogy nem leszek szimpatikus.

Kezdhethném azzal, hogy sok lapos-izgalmas-érdekes-közhelyes véleményt.. és a többi, de... De a probléma gyökere szerintem egészen másutt van: nem ott, hogy vezetőink mikor és hogyan köpik szembe magukat az ilyen-olyan alkuk során, vagy hogy van-e székely zászló vagy sincs, és hogy kinn van-e Kolozsváron a magyar tábla, meg még sorolhatnám.

Van sok más probléma is, de ezek valahogy nem tűnnek fel vagy úgy teszünk, hogy nem érdekel. Nincs elit, illetve ha van, akkor az is azzal van elfoglalva: fogyunk. Beolvadunk. Bedarálnak. És napjainkban ez az egyik legveszélyesebb közpolitika, ami az elmúlt huszonkés évbe szétkúrta az egész erdélyi magyar létet.

A megmaradás-politika-irányultság, az autonómia-törekvés megállította az elvándorlást? Vagy nagyobb lett a szaporulati kedv minálunk? Költői kérdés, ofkórsz...

Ha anyagi-szellemi-lelki életünk minősége javulni fog, akkor az nem attól fog javulni, hogy magyarok vagyunk. Vagy van aki ezt tényleg komolyan gondolja? Ha ezt tényleg így gondolja, akkor itt az ideje, hogy beálljon egy segélyszervezetbe önkénteskedni, mert minden egyéb igénye nagy valószínűség szerint ki van elégítve. A lelki békénk talán az egyik utolsó állomása az, hogy nekünk a a Fennvaló épp azt mérte ki, hogy magyarok legyünk. Maszlov biztos megint csuklik: Ettél? Csekk. Túléltél? Csekk. Szeretted? Csekk. És csak ezután következik az összes maszlag, amivel megpróbálják elterelni figyelmünket arról, hogy vékonyabb a virsli, vagy hogy... De mi is?

Tényleg vékonyabb a virsli? Tényleg szarabbul élünk, mint 25 évvel ezelőtt? Tényleg félünk kell? Tényleg olyan nagyon rossz dolog mondjuk románnak lenni, vagy lengyelnek, vagy amerikaiak? A gond ott kezdődik, hogy folyamatosan plántálják belénk ezt a félelmet. Jajj, nincs egyetemünk, nincs hol tanuljanak a gyerekeink, jajjistenem! és társai. Ez azért pontosan nem így van. De meggy valaki egyetemre? És ha meggy egyetemre, akkor hasznát veszi-e? Egyáltalán ki meggy oda? Tanulni vagy tanítani... Az elmúlt iksz évben nem végzett magyar fizikatanár. Hm... Vajon miért? Biztos azért, mert nagyon felemelő érzés lehet erdélyi magyar fizikatanárnak lenni. De azért ez persze releváns: legyünk magyarok, őrizzük meg ezen a köpetnyi földön az identitásunk.

Ezen kellene egy kicsit elgondolkodnunk: ne szopjuk már a citromot a foszladozó lobogó alatt, miközben még pisilni sem enged ki minket a pedellus, merthogy akkor... akkor... igrumburgum lesz? Tényleg, akkor mi lesz? Ettől leszünk jó magyarok? Kisírjuk a lelkünket Trianon miatt, és megtépjük ruháinkat? Ettől jobb lesz nekünk? Ha visszaállítják a nagy Magyarországot, akkor Budapest kevésbé fog minket provinciaként kezelni? Na ne má'! Röviden: nem érzed itt jól magad? Nem csodálom... És akkor miért kárhoztatjuk azokat, akik meg akarnak ettől a nyomástól szabadulni? Vagy úgy, hogy elmennek innen, és beolvadnak más népek közé, vagy úgy, hogy itt beolvadnak. Igen, a románok közé.

Van egy tippem: élnünk kellene. Élnünk és jól élnünk kellene, nem szorongani. Tételezzük fel: már nem leszünk magyarok. Akkor mit fogunk érezni elveszett identitásunk miatt? Csak itt az a bibi, hogy nem mi leszünk azok, akik elveszítjük identitásunkat, akik ma magyarnak vallják magukat. Hanem az utódaink. Akikre ezt úgymond rá akarjuk kényszeríteni. És ha rá akarjuk valakire kényszeríteni akaratunkat, annak nem lesz könnyű. Mondhatnám azt, hogy szar lesz neki. És ha egyre nagyobb a nyomás, akkor többen fogják ezt így érezni. Napjainkat, éveinket nem háborús közegként kellene megélnünk, nem állandó fenyegetettségben, hogy egy részünk elpusztul, mert akkor ez a részünk valóban elpusztul. Predestináció, ha úgy jobban tetszik. Például: nem ilyen szövegeket írnék így éjfélhez közeledve, hanem mondjuk a páromat ölelgetném. És ha többen foglalkoznának ezzel, akkor lehet, hogy többen is lennénk? Vagy mondjuk: csak aludnék egyet nyugodtan, és holnap kipihenten mennék dolgozni, nem úgy, mint akire a tiló vár “azok” között...

Szerintem oda kéne tennünk magunk, és rendesen megmarkolni az ásó nyelét. És ezt az egész megmaradósít kidobni az életünkből. Az RMDSZ ilyen alapon megszűnne legitimnek lenni, mert nem kellene minket megvédjön senkitől és semmitől. Így lehet, hogy például “a pénz” egy olyan intézményen keresztül fog átjutni a közösséghez, akinek nem az a fontos, hogy megfelelünk-e a nemzetpolitikának, hanem az, hogy a közösséget építsünk. Költői kérdés: ki fogja mélyebben mártani a kiflit a kakaóba attól, hogy kinn van a Kolozsvár-tábla. És az az érzésem, hogy senki nem fogja szalámiba csomagolni a szendvicset újságpapír helyett, ha magyarul szólhatunk a hivatalban, pláne akkor, amikor azt sem tudjuk, hogy hogy mondják rendesen magyarul azt, hogy formulár.

Elfogyunk. Jajjistenem, tényleg ez a legnagyobb bajunk? Egy csomó súlyos dolog van, és kiváló, hogy egy szerkesztőség felfüggesztése ilyen erős reakciót váltott ki. De nézzünk tovább. Az, hogy bezárnak egy lapot, az, hogy ez, vagy csak ez érint minket ilyen mélyen, nagyon nyomasztó. Valahogy azt érzem, hogy mindenki várja, hogy akkor merre tovább. És akkor majd biztos jön valaki, aki megmondja a frankót, vagy összefog vagy valami hasonló. Nem, gyerekek, nem fog jönni kibaszottul senki. Ugyanarra megy ki jelen pillanatban minden: pénz és hatalom. Nem újdonság, és ne áltassuk magunkat. Jó tőke ez az identitás. Pénzt is hoz. Hatalmat is. Megcsinálták. És persze az emberek nagy többsége ugyanezt tenné és ugyanezt gondolja. Csak hát ha a hatalomra nem futja, akkor beélnék a pénzzel is. Nem finnyásak: jó nekik a dollár, euró. Mindegy. Csak sok. És az emberek legnagyobb többsége azt gondolja, hogy a pénz, a sok pénz kizárólag a boldogulás kulcsa.

És van még egy újdonság, kedves hallgatóság: tényleg az. Amíg ezeket saját otthoni dolgainkat nem rendezzük, és az emberek nem érzik a mindennapjaikat anyagilag biztonságban (mert pénzzel tényleg mindent meg lehet vásárolni), addig tényleg teljesen mindegy, hogy milyen nyelven beszélünk.

Kurvára oda kell tegyük magunkat. A munkához. Mert a kommenteléshez, a megbeszéléshez, a mellébeszéléshez magyarkodáshoz, sírni meg minden egyéb ilyen időrabló tevékenységhez már bebizonyítottuk: ászok vagyunk. Viszont ahhoz, hogy megtanulhassunk dolgozni, elsősorban az általános emberi értékekkel kell tisztában lennünk. Vagy egészen röviden: legyünk egyszerűen emberek. Vagy inkább dobogjon pirosfehérvörösben a szívünk miközben a szittyá nadrágból kilóg a seggünk?

Csak az emelje fel az a kezét, aki először ember. A többiek tanuljanak meg dolgozni.

Albert Antal Orsolya megosztása

Január 12., 19:04

<https://www.facebook.com/groups/1234688963251750/permalink/1235858269801486/>

És elkezdünk beszélni a dolgaiknkról! Még sok ilyen szöveg kellene, amíg ki nem derül, mi az amit jól, és mi az amit rosszul csinálunk. Milyen piedesztálokat kell lerombolni, és mi érdemel feltétlen tiszteletet. Mi az érték, mi visz előre, mi segít emberségünk megőrzésében. Tecc a szöveged **Bence Makkai**

Bence Makkai [január 12., 18:30](#) Erdélyi riport

Bence Makkai Köszö, Orsi

[január 12., 19:21](#)

Albert Antal Orsolya

Emotikon

[január 12., 19:22](#)

László F. Török Nekem is tecc. Sőt, nagyon 😊 :) Felteszem a kezem 😊 :)

És eccer, ha naon öreg leszek, elmondom milyen volt 20 éve feltenni a kezem 😊 :D

[január 12., 20:23](#)

Demény Péter – Mertünk-e szabadok lenni?

DEMÉNY PÉTER

2017. január 13.

http://erport.blog.hu/2017/01/13/mertunk-e_szabadok_lenni#more12122347

Végül is ez a kérdés.

„És akkor mi lesz, ha kiderül?“, „Ez már senkit nem érdekel“ – a mai napig a fülemben vannak ezek a mondatok, a szememben ezek a legyintések. A saját múltunk nem érdekel, nem érdekli már azokat sem, akik alakították vagy az áldozatai voltak, illetve úgy forgatják, ahogy a kedvük tartja. Nem is értem, miért nem lett a romániai magyar társadalom a „nincs igazság, csak igazságok vannak” jelmonddal összefoglalható hitek bajnoka, hiszen nagyon is azt teszi, hogy az igazság akkor is megmásuljon, ha nyilvánvaló.

Valójában persze értem, mint ahogy azt is, miért lett a romániai magyar társadalom jó része a jobboldali eszmék rajongója. A jobboldal mindig is azt jelentette: a múlt egyféle volt, a hősi. Aki mást állít, hülye vagy hazaáruló.

A kérdés azonban jóval bonyolultabb annál, semhogy a jobboldalra lehessen tolni. Minden rendű és rangú ember mondja a mai napig, hogy „nem kell mindent kibeszélni”, „a bűnt meg kell élni” (ezt úgy értik, hogy a bűnösnek nem szabad emlékezetbe idézni a vétkeit), „az ellenség malmára hajtod a vizet” stb. Az ember már valósággal belevakul az ellenség malmaiba, holott önnön kényelmességünkről van szó, semmi másról. Onnan tudom, hogy a legértelmesebb emberekkel szoktam ezen vitatkozni.

Mint ahogy az anyagi források megszerzése fölött is. „Rongyrázás!”, „Nincs sok értelme!”, „Úgysem adnak!” – ezek a mondatok éppúgy bennem vannak, mint a fentebbiek. Nekem is vannak szomorú marketing-tapasztalataim, most azonban arról beszélek, hogy sokan el sem indultak, meg sem próbáltak üzletemberektől pénzt szerezni. Az 1989 előtti időkben szocializálódtak, amikor az állam tartott el mindent, nem szokták meg, hogy önállóak legyenek. 1989 végén megalakult az RMDSZ, és úgy tűnt, minden remek lesz továbbra is, mert a különféle alapítványok révén mindenre jut majd.

Nos, látjuk, hová jutottunk. Kicsi világban élünk, mindenki mindenkit ismer (bár az Ágoston Hugó nyílt levelére érkezett választ olvasva eltöprengtem afölött, vajon Kelemen Hunor, aki semmiről sem látszik tudni, találkozott-e valaha Debreczeni Hajnallal), senki senkit nem akar megsérteni. Magyarságunkat úgy próbáljuk megóvni, hogy etnikai különbséget teszünk a bűnök között, s ha már ez nem megy (van, aki sajnos mégiscsak magyar), akkor „jó” és „rossz” bűnökről beszélünk.

Így megy az élet minden területén. Ha a bentlakás igazgatója kizár a fagyba egy kamaszlányt, az, aki ezen felháborodik, „belerúg a keresztény értékrendbe” – mintha nem maga ez a gesztus lenne keresztényietlen. A reflex mindig ugyanaz: nem mi voltunk! Ők a hibások, akik kitergették!

Az igazság nem számít, amíg családban marad. A családban úgysem beszél róla senki, aki pedig „kiviszi” a családból, az gazember, tehát teljesen mindegy, hogy mit mond.

Ismerek egy családot, amelynek a tagjai minden hónapban, vagy mit tudom én, rendszeres időközönként összevesznek, mindenki mindenkiről elmondja, hogy mi zavarja a másikat,

csapkodnak és kiabálnak, vágják be az ajtót maguk után. Ha baj vagy öröm van, mégis rohannak haza, és látszik rajtuk, hogy szeretik egymást.

Péter Bányai · Általában szeretem publicisztikádat,,,,ez a mai különösen OK,,,,

2017. január 13.

Eli Kemenes · Mennyire igazad van Péter!

2017. január 13.

Simon János · szeretem az elmélkedéseidet, kedves Iván Fjodorovits ! de én,mint hithű szoclbbolsi most is csak mosolygok azokon, hogy milyen ügyesen kerülgetitek a forró kását!! illet volna itt is felemlgetni, hogy a Communitas pénzeinek 70%-a most is titkosan van elkölve, és milyen érdekes, már 15 éve renoválják Bonchidát, de még csak 20%-ban van kész, sárban fesztiválóznak!! ugyanakkor ezelatt hány igazgató, pártkáder, kulturosnak építettek villát a közelben /esetleg a távolban/?? tiszta fidesz-módi,ugye??emellett egy internetes újságra nem telik??? csodálkozunk, hogy a szélsőjobb /erma/ évtizedek óta mocskolja-szapulja a szövetség-pártot???

2017. január 14.

Makkay József – Orbán-ellenes kórus

Makkay József | 2017.01.14.

<http://erdelyinaplo.ro/velemeney/orban-ellenes-korus>

Minden rosszért, ami a Kárpát-medencében történik, Orbán Viktor a felelős. Tömören így foglalható össze az a médiahisztéria, ami immár nem kíméli sem a magyarországi, sem a határon túli magyarságot. A jövőre esedékes parlamenti választások kampányát már mostantól turbósítják, hátha megtörténik a csoda, és a balról, jobbról összezáró magyarországi ellenzék még erősödhet valamennyit.

Nem az a baj, hogy az ellenzék hallatja a hangját. Mi más dolga volna egy ellenzéki pártnak, minthogy rámutasson a kormány hibáira, és vele szemben egy hihető alternatívát ajánljon, meggyőzve az embereket saját igazáról. Magyarországon azonban nem erről szól a történet. Sőt, teljesen másról. Minden áron és bármilyen módszerrel kilökni Orbán Viktort és pártját a hatalomból, hogy helyét átvegyék azok a pártocskák, amelyek napról napra durvuló kampányukat hazugságokra és ordas csúsztatásokra építik. És ebbe igyekeznek belerángatni az erdélyi magyarságot is, mit sem törődve azzal, hogy 2010 óta annyi magyar kormánytámogatás érkezett Erdélybe, mint a második világháború óta még soha. Csak kapkodom a fejem, amikor látom a sok milliárd forintos – iskolai, óvodai, egyetemi, egyházi, média stb. – támogatásokat, amelyből mindenféle híresztelés ellenére bőven jut RMDSZ-es, néppártos, MPP-s, párton kívüli, református, katolikus, unitárius és mindenféle más pályázó számára. Mindazoknak, akik tenni szeretnének a közösségért. Néhány éve az erdélyi magyar intézmények fejlesztése és fenntartása elképzelhetetlen magyar költségvetési támogatások nélkül.

Ezért is mérhetetlen kicsinyességre és rosszindulatra vall, amikor egy-egy RMDSZ-közeli lap karcsúsítása kapcsán – amelyről a lapot kiadó és támogató RMDSZ-alapítvány tehet – határon innen és túl beindul a sakálkórus: Orbán Viktor a hibás, mert felszámolja a „független” erdélyi magyar sajtót. A sajtószabadságot siratók persze arra már nem emlékeznek, hogy az RMDSZ-hez kritikusan viszonyuló néhány erdélyi lap az Orbán előtti időkben nemcsak erdélyi magyar (értsd RMDSZ-es), hanem a balliberális magyar kormány sajtótámogatásához sem juthatott hozzá. Ezzel szemben 2010 után az addig elnyomott erdélyi magyar lapok valóban jelentős magyarországi támogatáshoz jutottak, de a korábbi szocialista kormányok gyakorlatától eltérően az RMDSZ-hez közel álló kiadványok is kaptak közalapítványi támogatást, miközben hatalmas összegeket sepertek be a romániai magyarság pénzeit osztogató RMDSZ-es alapítványoktól is.

Az Orbán-ellenes sakálkórusnak ez csupán az egyik hazugsága, de ha összeszámoljuk, immár minden napra jut egy. Isten óvja ezektől a Kárpát-medencei magyarságot!

Tasnádi-Sáhy Péter – Politika, sajtó és egyéb állatfajták

2017. január 14.

http://erport.blog.hu/2017/01/14/politika_sajto_es_egyeb_allatfajtak

Rommagyar állatkerti bicegés TASNÁDI-SÁHY PÉTER tollából.

A Maszol véleményrovatát tavaly év végéig vezető Ágoston Hugó írt egy nyílt levelet Kelemen Hunor szövetségi elnöknek, amelyben mellőzésének okait kéri számon, mire a szövetségi elnök némi hezitálás után szintén nyílt levéllel válaszolt, az első bekezdésében ezt írja:

”...nem tartom közügynek azt, ha egy rovatvezetőnek a főszerkesztője és a kiadója nem hosszabbítja meg az éppen lejáró munkaszerződését”

A szövetségi elnök teljes elhatárolódása több okból is nonszensz.

Az egyik teljesen nyilvánvaló, nem is kell túlragozni, hiszen Demény kolléga minapi [erportos jegyzetében](#) fellelhető zárójeles dilemmája tökéletesen sűríti a lényegét:

”...vajon Kelemen Hunor, aki semmiről sem látszik tudni, találkozott-e valaha Debreczeni Hajnallal.”

A tájékoztatás jegyében esetleg hozzátenném, hogy Ágoston Hugó (pontosabban a Maszol és az Erdélyi Riport) kiadója és Kelemen Hunor sajtótanácsosa egészen a közelmúltig egy testben éltek Nagy-Debreczeni Hajnal fedőnéven, a sajtótanácsos csak január legelején, már a botrány kirobbanása után költözött új személyazonosságba.

A kijelentés tarthatatlanságának másik oka kevesebb lehetőséget kínál a személyeskedésre, hiszen csak egy szimpla, axiómának szánt ellenállítás: egy a tájékoztatásban hangsúlyos szerepet betöltő sajtótermék véleményrovatának élén bekövetkezett személyi váltás még akkor is közügy, ha az adott országban, közösségben a média piaci alapon működik, nem hogy nálunk, ahol a nem regionális érintettségi sajtótermékek mindegyike (a regionálisoknak is jelentős része) egy vagy több áttétellel direkte a politikához köthető. Bizonyítás: a Transindex nem olyan régen még Kelemen Hunor tulajdonában volt (és nem mondhatni, hogy ádáz ellenségének adta volna el), a Maszol véleményrovatát egyetlen mediátor választja el az RMDSZ elnökétől, illetve az Udvarhelyi Híradó Kft termékeit sem nevezném a klasszikus értelemben vett független sajtó zászlóshajóinak, jóllehet éppen az RMDSZ legyűrésére lettek feltökésítve 2011 és 2014 között magyar állami vállalatok pénzéből 3,5 millió euróval (forrás: [erdely.atlatszo](#)).

A romániai magyar politika és a romániai magyar sajtó viszonya kezdetektől fogva visszás, hiszen a klasszikus formula, tehát a sajtó, mint negyedik hatalmi ág kiépítésére talán még csak kísérlet sem történt az elmúlt negyed században, sőt, a sajtó önként és büszkén vált eszközzé a politika kezében, részben anyagi, részben elvi okokból.

Az anyagi ok könnyen letudható, a romániai magyar közösség (már ha ebben a formában egyáltalán létezik) nem mutatkozik hajlandónak (képesnek, méreténél fogva nem alkalmas), hogy bármennyire is minőségi sajtót tartson fenn, a rendszerváltozás utáni „előfizetek mindenre, ami magyar” hurraóptimizmusának kimúltával pedig pláne nem az. Érdemes ránézni a piaci alapon működő megyei lapokra, részletes elemzésbe nem mennék, de állítom, hogy az eladhatóság oltárán

nagyobbik részük feláldozott minden olyan kvalitást, ami valamire való, értelmes vitákkal tarkított közélet tematizálására alkalmassá tehetné őket.

Természetes, hogy a sajtó azt a zsíros bödönkét állta körbe, ami adott volt, ezt pedig az RMDSZ felügyelte. Az egyébként érdekes kérdés, hogy a hurraóptimizmus éveiben lett volna-e lehetőség kitörni a jelenlegi helyzethez vezető spirálból, de ezt bizonyára nem fogom tudni jelen íromány keretei közt megválaszolni, nem is állok neki, főleg, hogy a lényegen nem változtat.

Inkább áttérek az elvi okokra, ezek sem sokkal bonyolultabbak az anyagiaknál. Közhely, de a kisebbségi lét, főleg ha nem is akarunk kilátni a keretei közül, nyíltan-burkoltan permanens háború. Háborúban pedig az azonos oldalon harcolók nem állnak neki vitatkozni, hanem csinálják, amit a felettes mond (leültet egy kávé mellé, vagy pofozkodással fenyeget, vezetői habitus, neveltetés, emberi karakter kérdése). Az erdélyi magyar sajtó főszabályként – helyzetenként, személyenként változó erősségű korrelációban a zsíros bödönke közelségével – könnyedén magára vette ezt a háborús logikát, nem beszélt igazán kellemetlen témákról, mondván nem adunk muníciót az ellenségnek. Az igazi baj talán nem is ezzel van, hanem hogy ezt a magatartást senki sem vállalta fel nyíltan, nem volt róla közmegegyezés például valamiféle jól körülírt közszolgálatosság jegyében, a sajtó eunuch létére úgy tett, mintha ő lenne a falu bikája, de legalábbis sosem nézett igazán tükörbe. Az RMDSZ sem, mert – hogy a székely bácsit idézzem a viccből – olyan állat, ami a hét egyik felében érdekvédelmi szervezet, a másikban pedig politikai párt, márpedig nincsen.

A szembenézés hiánya, a határok tisztázatlansága, az udvari krónikás lét már csak azért is kellemetlen újságíró szempontból, mert egy, a direkt cenzúránál is piszkosabb jelenséghez, öncenzúrához vezet (minimum e helyütt kell magamról is szólnom: igen, a nagymamát is). Egyrészt van egy minimum rejtett egzisztenciális félelem, hogy az etető kézbe mekkorát lehet harapni (mondjuk ez részben erkölcsi kérdés is), másrészt pedig tényleg nehéz eldönteni, hogy mi számít a nyilvánossággal szembeni kötelességnek, és mi a közmegegyezés szerinti legfontosabb ügy megtámadásának. Példa: szabad-e egy magyar politikus korrupciós ügyeit piszkálni, ha ez azzal fenyeget, hogy egy (feltehetően szintén korrump, de ez mindegy is) román politikus ülhet a székébe valamelyik fontos intézményben. Másik példa: szabad-e az etnikai alapú érdekképviselőt egyeduralmát megkérdőjelező politikai alternatívákról polemizálni mondjuk valamiféle multikulturális transzilvanizmus jegyében? Meg lehet-e kérdőjelezni az autonómia-törekvések életképességét? Hogy riportos példát mondjak: lehet-e humanista meggyőződésből helyszíni riportokban árnyalni a képet, miszerint minden háború előtt menekülő embert az ördög szül Soros Györggyel folytatott permanens szodomita nászban henteregve, ha az RMDSZ legfőbb politikai szövetségésének ezen kép árnyalása messze nem áll érdekében, mert éppen azt teszteli, hogy pusztasújtással és gyűlöletkeltéssel mennyi szavazót lehet összemarkolni?

Hozzá kell tenni, hogy még az első témakörhöz tartozó esetekben (korrupció feltárása) sem biztos, hogy a botrányt kirobbantó újságíró számíthat a társadalmi támogatásra (arról nem is beszélve, hogy a lebuktatott is jó eséllyel pozícióban maradva vehet revansot), a többi esetben pedig szinte bizonyos, hogy egyedül marad páriaként, idegen érdekek rohadt bértollnokaként.

Eredmény: a transzparenciát nyájon belül senki sem őrzi, az főleg nem, akinek dolga lenne, és a stratégia is szűk szobákban dől el, sosem kell magát igazi vitákban megmérettetnie, fel se merül, hogy akár ellenkező irányba is mehetnénk, mint amerre megyünk.

A képet árnyalando megint meg kell említeni az Udvarhelyi Híradó csoportot, és a Krónikát, ahol a kollégák egészen a közelmúltig a szakmának kifejezetten jól álló pozícióból (nem függtek a bírálható hatalomtól, még ha világnézetüktől személyesen távol is állok) végezheték munkájukat, de most megint csak egy legény van talpon a vidéken, és jelenleg nincs olyan érdek, ami a status quo megbontására törekvő hangokat szeretné finanszírozni. Nem arra gondolok, hogy direkt nyomás alá helyeznék őket, amíg a nemzeti és még nemzetibb vonalon megy a vita, a véleménypluralizmusnak ez a kis maradéka fennmaradhat, ahogy a helyzet kinéz, túlélési esélyei igencsak komolyak. Már csak azért is valószínű, hogy a minimális távolságot megtarthatják az RMDSZ-től, mert a Fidesz bolond lenne ezt a fegyverét kiengedni a kezéből, tehát attól talán nem kell félni, hogy ezeket a lapokat is elérné a Progress-szindróma.

Az viszont jelenleg egyértelműnek tűnik, hogy az RMDSZ-en belül a véleménypluralizmusra nincs tovább igény (eddig sem volt, az utóbbi néhány évben fennállót is csak a Markó és a Kelemen éra közötti átállás tette lehetővé), legalábbis bizonyos (a Markó érában a fősodorba szépen illeszkedő) hangok igencsak kellemetlenné váltak. Ezt nem szemrehányásként írom, hanem tényként. Tényleg azzá váltak, hiszen nem járnak semmiféle politikai haszonnal, sőt, ha szűk körben hatva is, de csak a baj van velük. Politikus fejjel gondolkodva az RMDSZ vezetősége helyében én sem hordanám tovább ezt a(z) atyai örökségként kapott) púpot a hátamon, főleg olyan időkben, amikor akár meg is szabadulhatok tőlük. Az már más kérdés, hogy a selyemzsinór osztogatást érdemes nem dúvadakra bízni, több olyan forgatókönyvet tudnék vázolni, amiben ezt a folyamatot le lehetett volna vezényelni, a botrány lehetőségét kizárva, azt is ki merném jelenteni, emberségesen. De hát ez a vonat elment. Az is, hogy az RMDSZ sajtó tartósan többszólamú legyen, de ez tényleg nem a jelenlegi vezetés hibája, mint említettem, sosem volt az.

Tehát sajtószempontból a helyzet nagyjából úgy áll, hogy vagy sikerül az egy a zászló logikából nagyobb részben kilógó értelmiségnek civil kurázssal és szabad forrásokért küzdeni tudó orgánumokkal egy új, a klasszikus sajtóértelmezéshez (negyedik hatalmi ág) közelálló médiateret építenie, vagy nagyjából állandósul a bulvármocsokkal díszített, többé vagy kevésbé propagandacélokra fazonírozott nemzetstratégiailag üdvözlendő giccs egyeduralkodója.

Utóbbi (sajnos sokkal valószínűbb) eshetőség nem csak a jó ízlés szempontjából jelent tragédiát.

[Simon János](#) · jön itten is a teljes leépülés az orbáni vonalon...

[2017. január 14. 18:07](#)

[Nagy István](#) · A pökhendi szerző magyarországiaként könnyen tör pálcát az erdélyi magyarokon. Nem ő az első.

Az, hogy a maszol.ro a "tájékoztatásban hangsúlyos szerepet betöltő sajtótermék" lenne szerintem nem kis aránytévesztés.

Nem értem mi a baja a szerzőnek a párttal. Amíg a párt – a Progress áttétel közbeiktatásával – munkáltatója volt az Erdélyi Riportnál, addig is zavarta ez a körülmény? Ha igen, akkor miért vette föl a honoráriumait? Ja, értem, önként és némi pénzért, de büszkén volt az erdélyi magyar politika eszköze.

Rembrandti boncmester-gallért feszít a szerző saját nyaka köré azzal, hogy bénának, értelmetlen dolgokra képtelennek minősíti az erdélyi magyarságot, amelyet az ER-ban boldogított saját erőtlensége minden erejével.

Magyari Nándor László – Beszéljük meg

Január 17. 11:16

<http://systemcritic.blogspot.ro/2017/01/beszeljuk-meg.html>

Miközben egyre inkább a népszerűség, a könnyen fogyaszthatóság (a közbeszéd, sőt maga az, amit kultúrának nevezünk, egyféle junk food, fogyasztása pedig a fastfood-kultúra felületességéhez, az instant-kávé és coca-cola fogyasztásához hasonlatos. Ilyen körülmények közepette, a kommentáriátus bekiabálásainak mezőnyeiben, a tudatlanság, a szellemi restség, könnyen erénynek tűnhetnek föl.), az egyetlen szempont, a dolgok megítélésekor, úgy vélem – különösen sajátos, kisebbségi közéletünk esetében – a racionális érvelés kultúrájának megerősítése lenne a célszerű. Meggyőződésem, hogy miközben éppen az ellenkező irányba haladunk (kritikus szerkesztők-publicisták kirúgása, cenzúra, kulturális lap beszüntetése, a közbeszéd határainak, a nyilvánosságra tartozó dolgok körének hatalmi szóval való beszűkítése, stb.), vagyis eltávolodunk azoktól a konszenzusoktól (preszuppozíciók), melyek a kisebbségi politizálás eddigi keretét adták, valódi esélyt mégiscsak a racionális cselekvés, (a Max Weber által jellemzett négy cselekvéstípus közül, ma jószerével csak az affektív és a tradicionális dívik és egyre inkább háttérbe szorul a célracionális és értékracionális cselekvés, és diskurzusok, ami már általában a demokratikus rend válságával egyenlő), a társadalmi párbeszéd megújítása és a konszenzusteremtés új gyakorlatának a kialakítása (a konszenzusra orientált „kommunikatív cselekvés” szabályainak újragondolása és használata) jelenthet. Az a tény, hogy egy emberöltő alatt sem alakult(/hatott) ki, a kisebbségi társadalom belső demokráciájának intézményes kerete és gyakorlata, még fontosabbá teszi, hogy ne illúziókra és érzelmekre, hanem a racionális megegyezés gyakorlatára („deliberatív demokrácia” – Habermas) alapozzuk a kisebbségi politizálást. A rommagyar társadalom közös problémái, csak nagy leegyszerűsítésekkel, tabusítással, elhallgatással és erősen körülményesen értelmezhetőek és fejthetők ki a jobb-bal, vagy akár liberális, illetve egyéb klasszikus politikai doktrínák keretében, azok bevett elveinek alapján. Mindenki meggyőződhet róla, hogy abszurdum mondjuk a jobboldali, konzervatív/populáris politikai doktrína erőltetése számos a kisebbség szempontjából lényegbevágó közpolitika, nevezetesen szociálpolitikák, esetében. Főlösképpen is ezt erőltetni, kontraproduktív és hitelteleníti a politizálást, minden szociológiai mérés azt mutatja t.i., hogy első helyen a hagyományosan a baloldalhoz kapcsolódó szociális és gazdasági/munkaerőpiaci politikák foglalkoztatják a rommagyar szavazókat. Miért kell(ene), a mi képviselőtünknek, a jobboldali, és, hogy az abszurd teljes legyen neoliberais, (miközben a liberális jelző, felvett és kritikátlanul elfogadott importként, szitokszó) egykulcsos adórendszer támogatni, a progresszív adózás helyett? A magam részéről, de gondolom nagyon sokakkal egyetértésben, örömdetesnek tartom a kisnyugdíjak adózásának eltörlését. Ezt lenne érdemes kiterjeszteni, vagy legalább részben bevezetni, mondjuk egy alsó 8%-os jövedelemadót alkalmazni, a minimálbérrre is, úgy, hogy a legnagyobb jövedelmekre nagyobb adót kivetni, hogy pótolni lehessen az így kieső költségvetési bevételeket. Másik példa az intoleráns beszéd, a gyűlölködő politikai kommunikáció térhódítása (egyelőre kampányban, de egyre szélesebb körben), mely nem lehet a kisebbségi politizálás háttérre, miközben toleranciáért, a másság elfogadására, sőt tiszteletére apellálunk. Egyáltalán a türelmetlenség, a másság tagadása, valóban keresztény/konzervatív és jobboldali „értékek”, melyeket védeni és promoválni kell? Különösen adott helyzetünkben, kontraproduktív ez, akárki meggyőződhet róla, hogy semmiféle pozitív eredményre nem vezet. Jó lenne legalább, tényekre alapozott, racionális vitát folytatni erről is, de hát mi mindenről kellene végre kifejtetni és nem csak hatalmi szóval kommunikálni, manipulációval elfedni, illetve elhallgatni, tabusítani a dolgokat?

Sajátos helyzetünkben a **politizálás háttérének érvelő kifejtése**, a politikusok viselkedési motivációinak, és mintázatainak stb., nyilvános megjelenítése, azután a megvitatása és konszenzus kialakítása, nemcsak egyszerűen követendő gyakorlat, a jólneveltség és jóízűség kifejezője, hanem a nyilvánosság értelme, és egyben a demokratikus intézményeket és eljárásokat, a hiányzó

szabályozásokat pótló (a „diskurzus rendje” – Foucault – a közélet, a nyilvánosság és a politizálás rendje is, hiszen a kommunikációra való nyitottság az ember antropológiai sajátja) gyakorlat kell(ene), hogy legyen. (Kelemen Hunor, és cenzorának válasz-féléje egy sajtóetikai kérdéssel kapcsolatban, sokak számára, udvariassági gesztusnak tűnik, vajon miért? Vajon miért hagyjuk, hogy cenzorok és egyéb hatalmasok jelöljék ki még azt is, hogy hol vannak a nyilvánosság határai, és ezzel azt is, hogy mi a közérdek, mi tartozik a szavazókra és mi nem?). A racionálisan átbeszélte tényszerű valóság, és a kialakított konszenzusok, nemcsak megalapozzák, legitimálják a kisebbségi politizálást és annak szóvivőit, hanem sokak (ideális esetben az egész választóközönség) bevonását teszik szükségessé, aktivizál és mobilizál. Ez az eljárás, a dolgok minél szélesebb körben való megvitatása, a problémák érvelő kifejtése, a közbeszédben való részvételt tennék nemcsak lehetővé, hanem szinte kötelezővé. A dialogikus diskurzus, az érvelőknek a döntésekbe való bevonása lehet(ne) az a demokratikus intézmény, és eljárás, amely nemcsak az illúzióját, a szimulákrumát, hanem a lényegét, a formáját és tartalmát ad(hat)ná a „belső” kisebbségi politizálásnak. Egyszóval, a valódi párt-pluralizmust, és a demokratikus szabályok hiányát, hitelesen és legitim módon épít(het)nénk át a racionális közvita, a nyilvános konszenzusépítés szabályaink rendszerére. Az átláthatóság, a részvétel nyilvános szcénáját épít(het)nénk ki. És a vélemények sokfélesége, nem pártpolitikai alapon és szinten, hanem az „életvilágok”, a hétköznapi tapasztalatok és a józan ész, deliberatív, mérlegelő sokféleségeként jelentkez(het)ne, működ(het)ne, ráadásul ezt egyben hitelesítené is a vita, és a vitakultúra, maga. Az így kialakított, közmegegyezésen alapuló, álláspontokat azután – még a nem így fölépített és működtetett – szélesebb politikai mezőnyben is sikeresen és hitelesen le(het)ne képviselni, annak a bizonyosságával, hogy mögötte egy a konszenzus kialakítási mechanizmusok által strukturált és legitimált közösség áll.

Ehhez viszont, olyan médiatérre, olyan kommunikatív eszközökre lenne szükség, melyek a kényszermentes mérlegelést és megegyezést támogatnák. A sajtószabadság ezért, minden más politikai (és jórészt kulturális) intézménynél fontosabb kell(ene) legyen számunkra, rommagyar közösség számára. Bővíteni és nem szűkíteni, kell(ene) a médiák terét és sokszínűségét, elérhetőségét, a beleszólás lehetőségeit kell(ene) támogatni, igen, anyagi ráfordítással, civil összefogással, és politikai ráhatással egyaránt. Ha van esélyünk a megmaradásra, a fejlődésre, a közérzeti komfort megteremtésére, az a kultúra terén, a kultúra segítségével lehetséges csupán. A vitakultúra és a megegyezésre törekvés, a konszenzus-keresés/teremtés, ennek szerves része, és ugyanakkor a politikai ténykedés alapja kell(ene), hogy legyen. Különösen fontos, hogy a rommagyar mediatis teret, mely ezidő szerint rosszul strukturált, alulfinanszírozott és szétesőben, leépülőben van, stb., kontextusában értelmezzük és újragondoljuk, civil társadalmi működésmódozatra állítsuk, az állampolgári részvételre és beleszólásra, a civil kurázsira építsük. Még akkor is, ha nem piaci és nem civil társadalmi alapon (crowdfunding) működik a támogatási rendszer: a tabusítás, elhallgatás/elhallgattatás, a nyilvános vita tereinek és [a sajtószabadságnak szűkítése](#), ahogy mondani szokás, több, mint bűn politikai szarvashiba. Árát pedig nem is a felelősség elől folyton menekülő politikusok, hanem az egész rommagyar társadalom fogja megfizetni, garantáltan.